OSMAN AYSU

ÇÖL AKREBİ

İNKILÂP

OSMAN AYSU

ÇÖL AKREBİ

BÖLÜM 1

1

ATAKÖY

Engin Mert duşun musluğunu kapatarak soğuk suyun bedeninde yarattığı ferahlığı iliklerine kadar hissetti. Duş, yorgunluğunu biraz olsun almıştı. Hemen hemen bütün geceyi sevişerek geçirmişti.

Küvetten dışarıya çıkarken, sırım gibi adaleli vücudundan su damlacıkları süzülerek banyonun seramik kaplı zeminini ıslattı. Küçük bir havluyla uzun dalgalı saçlarını kuruladı. Hava öylesine sıcaktı ki, vücudundaki su zerrecikleri daha şimdiden buharlaşıp kuruyordu adeta.

Islak ayaklarıyla yatak odasına geçti.

Bu pazar da gecikmişti. Konsolun üzerindeki Rolex saatini bileğine geçirirken, dün gece aceleyle çıkarıp iskemlenin üzerine fırlattığı gömleğine uzandı. Yan gözle yataktaki sevgilisine bir göz attı.

Hürriyet gazetesinin yıldız falını okuyan Gamze'nin dolgun dudakları yan aralıktı. Üzerinde sadece koyu meme uçlarını ve bacak arasındaki kıllarını güçlükle örten beyaz iç çamaşırları vardı. Kara gözlerine pek uymayan, açık sarı saçlı, uzun boylu bir kızdı. Engin, saçlarını boyamasa, asıl saç renginin kendisine daha yakışacağı görüşündeydi. Ne var ki Gamze, sarışınların on bin metre yükseklikte daha sakinleştirici ve etkileyici bir imaj yarattıkları palavrasına inanan hosteslerdendi. Vücudu bir mankeninki kadar mütenasip ve bir kadında olması gerekli tüm çarpıcı yuvarlaklıklara sahipti. Zarafet ve çarpıcılığını korumak için boş vakitlerinde tenis oynar, dans eder, sabahları formunu korumak için koşar ve beğendiği her erkekle de yatardı. Allah bilir, kendisiyle tanıştıktan sonra da hayatına giren erkekler olmuştu. Ama bu Engin'in hiç umurunda değildi.

İki ay önce Ankara'dan dönerken uçakta tanışmıştı onunla. Temyiz Mahkemesi'nden kazanılmış bir davanın huzuru ve sevinci içinde dönüyordu. İşte, o seferin görevli hosteslerinden biriydi Gamze Pekcan.

Bir saat boyunca uçakta bakışıp kesişmişlerdi. Genç avukat, kızın kendisine ilgi duyduğunu sezinlemişti. Devamlı gülümseyen, mavi üniformalı, tatlı ve davetkâr bir hostesti...

Atatürk Havalimanı'na indikten sonra Engin kızın terminaldeki uçuş ekibine ait bölümden çıkmasını beklemiş, onu yalnız görünce de yanına yaklaşarak akşam yemeğini birlikte yemeyi teklif etmişti.

Kız hiç nazlanmadan ya da buluşmayı başka bir güne ertelemek gibi bahaneler aramadan, hemen kabul etmişti teklifini. Havaalanına en yakın otellerden biri olan Polat Renaissance'a götürmüştü.

Kendine özgü bir kızdı Gamze.

Engin'in o zamana kadar hiç rastlamadığı, değişik bir karakteri vardı. Yemekten sonra kahvelerini içerlerken, altı yıllık hosteslik yaşantısında karşılaştığı ilginç yolcuları anlatmıştı. Hikâyelerini anlatırken, büyük bir pervasızlıkla, cinsel ilişkilerini canlı fantezilerle süslemesini beceriyordu. Böyle birine ömründe rastlamamıştı. Hiç fartası furtası yoktu. Engin biraz şaşırmakla beraber kızın bu açık sözlülüğüne hayret etmekten kendini alamamıştı.

Otelin lokantasından çıkınca doğru kızın yalnız yaşadığı evine gitmişlerdi. Hem de teklif ondan gelmişti. Kız kendini övdüğü kadar da vardı doğrusu; o gece uykuya daldıklarında şafak sökmek üzereydi.

O günden sonra genellikle hafta sonlarını beraber geçirmeye başlamışlardı. Gamze'nin seferde olmadığı zamanlarda bazen hafta arası da kaçamak yapıyorlardı. Yani Engin, ayrıldığı karısının velayetinde kalan sekiz yaşındaki oğlunu almaya gitmemiş ve Gamze de o hafta sonu başka bir kente uçmamışsa.

Bazen Engin'in bazen de Gamze'nin evinde buluşuyorlardı. Buna rağmen, iki ay içinde ilişkilerinin zayıfladığını, başlangıçtaki heyecanın kalmadığını hissetmeye başlamıştı Engin. Belki yatakta hâlâ birbirlerinden zevk alıyorlardı fakat ruhsal yakınlaşma olmuyordu bir türlü. Olmaması da normaldi. Duygusal yanı zayıf, dümdüz, sıradan bir kızdı Gamze. Hayata son derece objektif bir açıdan bakardı, hisliliği, romantik yanı hemen hemen hiç gelişmemişti. Asla kıskanç bir tip olmamakla beraber çok meraklıydı. Kendisi ile ilgili olsun olmasın çok soru sorardı. Bir de hayatı

hep cinsellik ekseni etrafında döndürmesi, genç adamda yavaş yavaş bezginlik emareleri yaratmaya başlamıştı.

Engin yeni bir yüz, yeni bir kişilik ihtiyacı duymaya başlamıştı. Fakat bunu asla beceremeyeceğini de biliyordu. Eski karısı Selda'yı hâlâ unutamamıştı. Evliliğinin yürümemesinin asıl suçlusu Selda idi. Dırdırları, küçük görmeleri, yerli yersiz iğnelemeleri çekilmez olmuştu ama o yine de bambaşkaydı. Hayatının hiçbir döneminde onun kadar etkileyici ve fiziksel cazibeye sahip birine rastlamamıştı.

Genç adam, gömleğinin düğmelerini ilikleyip pantolonunu ayağına geçirdi. Yatağın kenarına oturarak çoraplarını giyerken, kız gazeteyi bırakarak sevgilisine döndü.

"Sinemalarda Kevin Costner'ın yeni filmi oynuyor, haberin var mı?"

Engin bu sorunun nereye varacağını sezinlemişti. Anlamamış görünerek, "Öyle mi?" dedi.

"Gitmek ister miydin?" "Ne zaman?"

"Bugün olabilir. Uçuşum yok."

Kızın maksadının ne olduğunu hemen anlayıverdi Engin. Sıkıcı bir münakaşaya hazır olmalıydı.

"Oğlumdan erken ayrılırsam gidebiliriz." Gamze gülümsedi. Dişleri inci gibiydi. "Bu lafın ne anlama geldiğini iyi bilirim ben. Y ani bugün sinemaya gidemeyiz demek istiyorsun." Tahrik edici bir şekilde dolgun dudaklarını büzdü. "Bu hikâyeleri çok dinledim. Sen ilişkide bulunduğum üçüncü boşanmış erkeksin. Hepsinin çocukları vardı. Bilirim, pazar günleri hep çocuklara ayrılır. Ya maça gidilir ya da sinemaya. Genellikle bir et lokantasında karın doyurulur, sonra da çocukların isteği yerine getirilir. Olan da hep bana olur. Yalnız kalırım. Terkedilmişlik gibi boktan bir duygu işte." Engin hiç sesini çıkarmamıştı. "Ama seni anlıyorum," diye mırıldandı Gamze. "Öyle olmalı. Tıpkı benim de senin bazen birden zuhur eden pazar seferlerini anladığım gibi."

Gamze, sitem dolu bir bakış fırlattı sevgilisine. Gerçekte neyi kasdettiğini gayet iyi anlamıştı. Küskün bir çocukçasına surat astı.

Engin giyinmiş olarak ayağa kalktı. Sırtını k ıza dönerek geniş camdan manzaraya baktı. Canı hiç didişmek istemiyordu. Bu pazarı oğluna

ayırmakta kararlıydı. Gamze, birden yataktan fırlayarak yanına koştu, yarı çıplak vücudunu erkeğin bedenine yaslayarak, içindeki ihtirası ona yeniden taşımak isterken:

"Gücendin mi bana?" diye sordu. "Yalnız kalmaktan nefret ediyorum. Tek isteğim seninle beraber olmaktı. Suç mu bu? Şimdi gitmen ille de gerekli mi? Akşama gidemez misin?" "Üzgünüm ama gitmem lazım. Okan'ı özledim. Evime uğrayıp kıyafetimi de değiştirmeliyim. Sonra da telefon ederek geleceğimi bildireceğim." Kız suratını ekşiterek:

"Oğlunu buradan arasana," dedi. "Belki cici babası ile özel bir programı olabilir. Sana ihtiyacı yoktur."

Engin, eski karısının evini Gamze'nin yanından aramak istemiyordu.

Geçen ay iki kez bu hatayı yapmıştı. Telefon sırasında Gamze, her türlü dişiliğini kullanmış, onu çıldırtacak derecede tahrik etmiş ve oğluyla buluşmasını başka zamana ertelemeyi başarmıştı. Anlaşılan aynı oyunu yeniden sergilemek niyetindeydi.

Gamze'nin yanından telefon etmeyecekti. Fakat kız, kedi çevikliğiyle komodinin üzerindeki telefonu kapmış, cihazı Engin'e uzatmıştı bile. Genç adam kaşlarını çatarak, istemeye istemeye numaralan tuşlarken, kız yeniden sırtüstü yatağa uzanmış, yarı çıplak vücuduyla sevgilisini kararından caydırabilmek için bacağını uzatarak kırmızı oje sürülmüş, bakımlı ayak parmaklarıyla pantolonunun fermuarının bulunduğu bölgeyi hafif tazyiklerle okşamaya başlamıştı.

Kız bu numaranın daha evvel işe yaradığını biliyordu. Engin yataktaki kadına bir göz attı. Sol memesi daracık sutyenden fırlamış, bütün diriliğiyle meydana çıkmıştı. Genç adam gözlerini kızın çıplaklığından alamazken, içinden de inşallah telefonu Selda açmaz, diye dua ediyordu. O açarsa her zamanki takaza, iğneleyici lafları başlayacaktı yine. Emindi; ilk sözü "Yine mazeretin mi var? Çocuğu almayacak mısın?" sorusu olacaktı. Arkasından da, "Bunu oğluna nasıl yaparsın? Çocuk o kadar heyecanlı ki, dün gece babamla buluşacağım diye gözünü bile kırpmadı" demek olacaktı. Suçluluk duygusunu Engin'in içine yerleştirinceye kadar da konuşurdu ondan sonra, ihmalkârlığından dem vuracaktı. Çok haksız bir ithamdı bu ama ne yazık ki hep böyle olmuştu. Evliliklerini de bu haksız ithamlar ve Selda'nın davranışları yıkmamış mıydı zaten?

O ilk yıllar çok mutlu geçmişti. Engin yetim olarak büyümüş bir insandı. Ailesi ve yakını yoktu. Kazancı da azdı. Selda ile üniversite yıllarında tanışmışlardı. Çok zengin bir ailenin tek çocuğu olan Selda için maddiyat problemi yoktu, ilk yıllarda ailesi ona alışılmışın dışında destek sağlıyordu. Önceleri bu durum pek bir sorun olmamıştı. Fakat yıllar geçtikçe Engin ezilmeye, karısının parasal baskısından bunalmaya başlamıştı. Bu durum genç avukatın ruhunda aşağılık kompleksi yaratmış, ciddi münakaşalara başlamışlardı ve sonuç boşanmaya kadar gitmişti. Engin mesleğinde ilerleyip bol para kazanmaya başlarken Selda da iki yıl sonra ünlü bir doktorla evlenmişti. Bu sabah şanslıydı. Telefonu oğlu Okan açmıştı. Bir süre şakalaştılar.

Oğlunun ses tonunda nedense hafif bir burukluk, mahzun bir ifade sezinler gibi oldu. Karşılaştıklarında nedenini sormaya karar verdi.

Gerçekten de çocuğuyla yeteri kadar ilgilenemediğini düşünmeye başladı.

MacDonalds'da bir şeyler atıştırmaya, sonra da Akmerkez'deki sinemalardan birinde oynayan "Evde Tek Başına" türünden bir komediye gitmeye karar verdiler. Engin bu tür komedilerden hiç hoşlanmazdı ama oğlunun hatırı için katlanacaktı artık.

Baba oğul anlaştılar; saat on ikiye doğru onu, Selda'nın şimdi oturduğu Etiler'deki evinden alacaktı. Engin'in acele etmesi gerekiyordu. Kılık kıyafetini değiştirmesi için, Erenköy'deki evine gitmeliydi. Saatine telaşla bir göz attı. Hemen çıkarsa ancak yetişebilirdi.

Telefondaki konuşmayı dinleyen Gamze, ayağını Engin'in pantolonunun önünden çekti. Onun gideceğini anladı. Tahrik numarası bu kez yutmamıştı.

Sesini çıkarmadı.

Ağır ağır uzandığı yataktan kalktı, salınarak onu kapıya kadar geçirdi. Engin giderayak, akşama doğru telefon edebileceğini, ancak başka bir planı varsa uygulamakta serbest olduğunu söyledi. Kız, şimdilik bilmiyorum, demekle yetindi. Sevgilisini hafifçe yanağından öptü ve kapıyı ardından kapattı.

Somurtuk bir yüzle yatak odasına döndü. Çarşafın üstüne yayılmış gazete sayfalarını iterek kendine yer açtı. Bir süre dalgın ve düşünceli yattı. Neden

sonra komodinin üzerindeki telefonu kavrayarak bir numara çevirdi. Karşı tarafın zili çalıyordu.

Telefonu açan adamın sesini tanıyınca, "Gitti," dedi. "Bu sabah onu evde tutamadım." Bir süre adamı dinledi. Sonra, "Nasıl istersen, hiç de fena fikir değil sevgilim," diye mırıldandı. "Ben de seni özlemiştim."

Telefonu kapatıp yerine bırakırken, yatağın içinde uzun uzun gerindi.

Pazar gününü boş geçirmeye hiç niyeti yoktu.

Engin asansörden inince kavurucu temmuz güneşi altında park yerinde bıraktığı Honda'sına doğru yürüdü. Arabanın içi hamam gibi sıcaktı.

Torpido gözünü açarak, güneş gözlüğünü aradı. Aklına geldi, gözlüğünü evrak çantasının içinde bırakmıştı. Arka koltukta duran deri çantasına uzandı. Çantayı çekip öne aldı. Tuhaf bir şey dikkatini çekti.

Çantada dört dava dosyası vardı. Yazıhaneden çıkarken kendi elleriyle yerleştirmişti içine. Sanki biri dosyaları kurcalamış, yerlerini değiştirmişti.

Dikkatle dosyaları inceledi. Hatta içlerinden herhangi bir evrakın alınıp alınmadığına baktı. Eksik yoktu. Hem kilitli arabanın içindeki çantasını kim kurcalayabilirdi ki? Anlamsızdı bu. Başını salladı, dudağını büzdü. "Yanılıyorum herhalde," diye söylendi. Kontağı çevirip, gaza bastı.

2

TEMMUZ - LONDRA WHITEHEAD GOLF SAHASI

Sir Geoffrey Hughs, elindeki "putter"i sıkıca kavradı. "Green" adı verilen, çukurun hemen etrafında çimlerin düzenlenmesiyle oluşan alanda iki ufak adım attı. Tüm dikkatini yapacağı vuruşa yöneltmişti.

Elliot Ward sessizce, "Başkan"a baktı.

Vuruşunu yapmadan konuya giremeyeceğini biliyordu. Elliot, İngiliz olmasına rağmen golden nefret ederdi. Buna spor bile demek anlamsızdı. Onun için, yaşlıların açık havada, yeşillikler arasında yürüyüş yaparak bol oksijen almak sevdasına icat ettikleri, aristokratlara özgü bir uğraştı.

Sabırla bekledi. İçinden de vuruşun isabetli olması için dua etti.

Sir Geoffrey Hughs, parmaklarını açıkta bırakan, avuç içinin terlemesini önlemek için sadece el ayasını örten özel eldivenini çekiştirdi. Nefesini tuttu, sopasını tarttı ve üstü pürtüklü ufak topa usta bir vuruş yaptı. Top düzgün kesilmiş çimler üzerinde nazlı nazlı yuvarlanarak çukura girdi.

Elliot Ward içinden derin bir oh çekti.

Pamuk beyazı saçlı Başkan ise zevkle gülümsüyordu. "Nasıl Elliot, iyi vuruştu, değil mi?" diye sordu.

Elliot Ward, sanki adam bir turnuva kazanmış gibi, "Harikaydı Başkanım," diye mırıldandı. "Mükemmel bir vuruş yaptınız."

Etrafta taze kesilmiş çim kokusu vardı. Yolunu şaşırmış bir kelebek çevrelerinde uçuşuyordu.

Sir Hughs, arkalarında özel deri çanta içerisinde golf sopalarını taşıyan "caddie"ye, gelip elindeki sopayı alması için işaret etti. Taşıyıcı yanlarından uzaklaşınca iki adam Londra'nın en seçkin golf kulüplerinden biri olan Whitehead'in çimlerinde baş başa yürümeye başladılar. Başkan'ın konuşması için en uygun zamandı şimdi. Elliot Ward heyecanla bekledi. İhtiyar Tilki'nin kendisini buraya çağırmasının çok özel bir nedeni olması gerekirdi. Bu sıradan bir iş konuşması olamazdı. Aksi halde bunu kendisine ait I.S.C. şirketinin modern tarzda döşenmiş odalarından birinde de yapabilirdi. Başkan'a kaçamak bir nazar attı.

Sir Hughs'un yüzündeki memnuniyet ifadesi yavaş yavaş değişiyordu. Açık mavi gözlerindeki başarılı vuruşun keyfi kaybolmuştu. Yaşlı adam rüzgârdan dağılan kar beyazı saçlarını elleriyle bastırmaya çalışıyordu.

"Evet, Elliot," diye homurdandı, “İşin gidişinden hiç memnun değilim. Fazla uzadı ve artık endişeleniyorum." Elliot Ward hiç sesini çıkarmadı.

Hangi işi kasdettiğini anlamamıştı daha. Onu golf kulübüne çağırmasının sebebi sadece endişesini bildirmek için olamazdı kuşkusuz. Susup beklemeyi yeğledi. Bir süre yan yana yürüdüler.

Sir Hughs, "Harry'den bir haber var mı?" diye sordu birden.

Elliot meselenin ne olduğunu anlamıştı artık. Ayrıca İhtiyar Tilki'nin Harry Lewis'in gönderdiği seyrek raporları da dikkatle incelediğine emindi.

Hiç bozuntuya vermeden, "Önemli bir haber yok Başkanım," diye fısıldadı.

"Olması lazımdı, iki ay geçti. Bu adam ne işler çeviriyor orada anlamıyorum. Onu şirketin paralarını yiyip, keyif çatması için göndermedik istanbul'a."

Elliot, "Haklısınız efendim," demekle yetindi.

Başkan kaşlarını çatarak, “İstanbul'a gitmeni istiyorum," diye homurdandı.

Elliot Ward'in hiç beklemediği bir teklifti bu. Teklif de denemezdi, düpedüz emirdi aslında, itiraz şansı da yoktu.

"Fakat Başkanım," diye geveledi. "Uygun olur mu?"

"Niye olmasın? Yazın en sıcak aylarındayız. Senin de tatile ihtiyacın var. istanbul'a turistik bir gezi yaparsın. Tarihi zengin bir kentmiş. Sen tarihe meraklısındır, değil mi Elliot?" "Şey efendim... Ben demek istemiştim ki... Harry oradayken." "Bırak şimdi o lanet olası herifi."

Elliot hayretle Başkanına baktı. Yanında çalıştığı bunca yıldır onu böyle hiç asabi görmemişti. En sinirli olduğu zamanlar bile ağzını bozmak, o soylu tavırlarına ters düşen davranışlarda bulunmak gibi alışkanlığına şahit olmamıştı. Başkan'la tartışacak değildi.

"Ne zaman hareket etmemi istiyorsunuz?" diye sordu.

Sir Hughs mavi gözlerini Elliot'a çevirdi.

“İlk uçakla," diye sırıttı.

Demek durum bu kadar nazikti.

Elliot ilk defa kuşkuya kapıldı. Anlaşılan şirkette bilgisi dışında birtakım yeni gelişmeler oluyordu.

"Haaa..." dedi Sir Hughs. "Aklıma gelmişken, senden Harry hakkında geniş kapsamlı bir rapor istiyorum."

Gülmemek için kendini zor tuttu Elliot. Harry ile aralarındaki rekabeti kızıştırmak için kendisine koz vermek istiyordu Başkan. İnsanları birbirine düşürmek için bunu hep yapardı. "Emredersiniz efendim," diye yanıtladı.

"Önemli bir nokta daha var. Hatta çok önemli de diyebilirim."

Elliot tatsız bir haberle karşılaşacağını sezinler gibi oldu. Sabırla Başkanın sözüne devam etmesini bekledi. Vücudundaki hafif ürpertinin, Fairfield tepelerinden esen tatlı meltemden kaynaklanmadığını biliyordu.

"Şu aracı şirketin artık bizi dolandırdığı sabit oldu."

"Simka'nın mı?"

"Evet."

Elliot sanki bunu bilmiyormuş gibi, "Neden böyle bir şeye yeltensinler ki efendim? iki taraftan da iyi komisyonlar alıyorlar."

"Benim de aklımı kurcalayan bu zaten. Ben genellikle doğululara güvenmem. Başkalarından biraz daha fazla menfaat temin edebilirlerse bizi satmakta hiç tereddüt etmezler." "Sevkettiğimiz malları başkalarına mı devrettiklerini düşünüyorsunuz ?"

"Evet, öyle."

Elliot omuzlarını silkti.

"Alıcı bizim için önemli mi? Biz sattığımız malın bedeline bakarız. Para akışını temin etsinler bu bize yeterli."

Sir Hughs hışımla yardımcısına döndü.

"Yolladığımız son iki kargonun bedelini alamadık Elliot," diye kükredi.

"Fakat bu bazen olabiliyor. Araplar para temini için uyuşturucuyu nakte çevirmekte zorlanabiliyorlar. "

"Bu kez durum öyle değil. Bizi aldatanlar Araplar değil zaten. Paramıza el koyan aracı Türk firması. Şirketi milyonlarca paund zarara soktular." Başkan derin bir soluk aldı.

"İstanbul'a gidince Nusret Simkoviç adlı biriyle temas kurmanı istiyorum." "Türk mü?" "Hayır, bir Boşnak." "Kim bu adam?"

Şirket başkanı kısa bir tereddüt geçirdi. Yardımcısını hemen cevaplamadı. Açık kahverengi yaşlılık lekelerinin yer aldığı yüzünün derisi kırıştı. Dudaklarını büzerek: "Ona kritik vakalarda ihtiyaç duyulan bir tür görev adamı diyebilirsin," diye fısıldadı. "Anlayamadım, efendim?"

Elliot yeniden ürpermişti. Temas kuracağı adamın ne tür biri olduğunu aslında tahmin edebiliyordu. Kekeleyerek, "Yani... bir kiralık katil mi?" diyebildi. Başkan, "Elliot," diye sızlandı. "Bu huyunu hiç beğenmiyorum. Neden beynindeki kavramları her zaman en çarpıcı ve çirkin kelimelerle ifade etmeyi tercih ediyorsun? Her kavramın tarifine yarıyan daha yumuşak ve insanı ürkütmeyen kelimeler seçmek daima mümkündür. Üstelik zekâ seviyen, kültürün ve dilinin zenginliği de buna elverişli." Elliot yutkundu. Başkan ise hınzırca gülümsüyordu. "Sir Hughs, ona ne teklif edeceğim?"

"Herhangi bir teklifte bulunmayacaksın. Gereken teklifi ben çoktan yaptım bile. Sen sadece adamın ücretini ödeyeceksin."

Elliot Ward'in boğazı kurumuştu. "Peki, ondan nasıl bir hizmet bekleyeceğiz?" Sir Hughs durdu. Ellerini geniş kesimli pantolonunun ceplerine sokarken, kendisini ürkek nazarlarla süzen yardımcısının tedirgin gözlerinin derinliklerine baktı.

"O, Ahmet Özveren'e hak ettiği cezayı verecek." Elliot Ward iliklerine kadar titredi. "Sayın Başkanım..." diye kekeledi. "Umarım bunun ne anlama geldiğini yeterince düşünmüşsünüzdür. Böyle bir yola başvurmanın gerekli olduğuna kesin inanıyor musunuz?" "Saçmalama Elliot! Uğradığımız bunca zararın intikamının alınmayacağını mı düşünüyorsun yoksa?"

"Fakat Başkanım, biz uluslararası şöhreti olan isim yapmış bir firmayız. Böyle bir cinayetin tarafımızdan organize edildiği anlaşılırsa mahvoluruz. Ticari itibarımız, şöhretimiz bir anda silinir. Ayrıca Interpol de peşimize takılabilir." Sir Hughs'un bakışları çok haşindi. Elliot durumu kurtarmaya

çalıştı. "Şey efendim... Galiba tarz meselesi. Şimdiye kadar hiç böyle bir yola başvurmamıştık da. Bana biraz ters geldi. Ayrıca Ahmet Özveren'i ortadan kaldırmak, kaybettiğimiz pa-undları geri getirmez. Bence daha rasyonel ve... "

"Senden bir çözüm istemedim Elliot. Sadece bir görev verdim. Şayet bu görevi istemiyorsan açıkça bana söyleyebilirsin."

Genç ingiliz susmak zorunda kaldı. Patronunun ne denli gaddar ve acımasız olduğunu bilirdi. Şirkete verdiği on beş yıllık hizmeti bir kalemde feda edemezdi. Ama bu işten hiç hoşlanmamıştı. Dayanamadı.

"Parayı neden bir banka kanalıyla istanbul'a havale etmiyoruz?" diye sordu. Kendisine verdiği görevi kabulden başka çaresi olmadığını bilen Başkan yardımcısına bakarak gülümsedi.

"Teklifin onlarca pek geçerli bir yöntem değildir. Bu tür insanlar, yani hizmetlerini sermaye dünyasının menfaatlerine adayanlar ya da senin kullanmayı tercih ettiğin şekliyle söylersek kiralık katiller, çoğu zaman ücretlerinin banka kanalıyla ödenmesini istemezler. Hele tam ve gerçek profesyoneller asla. Zira açgözlüdürler ve paranın sıcak yüzüne alışıktırlar. Paranın yarısını ellerinde görmedikçe, müşterileri kim olursa olsun, teklife soğuk bakarlar ve gereken ilgiyi göstermezler. Ayrıca banka kanalıyla ödeme yapmak bizim de işimize gelmez, bir aksilik olursa Interpol önünde sonunda başımıza bela olur, tahkik olanakları çok geniştir. Gönderilen paranın kimden geldiği asla bilinmemelidir. Kendi menfaatimiz için buna katlanmalıyız, anlıyor musun?" "Evet, efendim."

"Bir nokta daha var. Parayı Nusret Malkoviç'e teslim etmeden evvel bize kuryelik yapan hostes kızla görüşmeni istiyorum. Onu tanıyorsun, değil mi?"

"Varlığından haberdarım efendim, söylemiştiniz. Bize muntazam aralıklarla para taşıdığını biliyorum ama kendisiyle hiç karşılaşmadım." Sir Hughs gülümsedi.

"Güzel ve o nispette de aptal bir kadın. Nasıl bir işte çalıştığından bile doğru dürüst haberi yok. Ahmet Özveren'in kirli paralarını akladığını sanıyor. Onun metresi. Paraya da çok düşkün. Kızın ağzını aramanı istiyorum. Ahmet'in durumu hakkında, akıllı davranırsan ondan çok şey

öğrenebilirsin. Ufak tefek maddi vaatlerde de bulunabilirsin. Para kokusunu alınca konuşacağını sanıyorum."

"Başkanım," diye kekeledi Elliot. "Kız şayet Ahmet Özveren'in metresi ise, bize konuşur mu?" "Bu senin sorunun Elliot."

Yardımcı başını önüne eğdi. Anlaşılan istanbul ziyareti tahmininden de zor geçeceğe benziyordu. "Anlıyorum efendim," diye fısıldadı.

"Bu akşam hareketinden evvel bir adamımızla ihtiyacın olan isim ve telefon numaraları ile ödeyeceğin parayı evine yollayacağım." Yaşlı adamın solgun ve beyaz tenli yüzündeki kahverengi yaşlılık lekeleri daha belirginleşmişti. Biraz sıkılarak, "Sana bir itirafta bulunacağım," diye mırıldandı. "Galiba tavsiyene kulak asmamakla hata yaptım. Harry'yi İstanbul'a göndermemeliydik. Ona pek güvenilmeyeceğini şimdi daha iyi anlıyorum." Elliot Ward sesini çıkarmadı.

Harry Lewis'i hiçbir zaman ciddi bir rakip olarak görmemişti. Ama onun ne kadar kaypak ve aç gözlü olduğunu bilirdi.

Başkan kendisine zor bir görev yüklemişti. Üstelik tehlikeli de.

Ama bu görevi yüzünün akıyla hallederse, bunun, Harry'nin de şirketteki işinin sonu anlamına geleceğini de anlayabiliyordu.

Sir Geoffrey Hughs konuşmanın bittiğini anlatmak istercesine yardımcısının sırtını okşadı. "Tanrı yardımcın olsun," dedi ve hızlı adımlarla kulüp binasına doğru yürüdü. Yardımcısına bir kadeh viski ikramını bile çok görmüştü.

3

ETİLER

Engin Mert, Honda'sını apartmanın bakımlı bahçesinin park etmeye ayrılmış işaretli beton kulvarlarından birine soktu.

Arabadan çıkmadan önce derin bir soluk aldı. Aradan geçen bunca zamana rağmen Selda ile her karşılaşma yüreğinde tatlı bir heyecanın yeniden kıpırdanmasına yol açıyordu. On beş günlük bir aradan sonra eski karısının nasıl bir tutum takınacağını merak ediyordu. Oğlunu almaya gitmeden önce[A] onca yolu tepmiş, Erenköy'e kendi evine uğramış, duş almış, tıraş olmuş ve itina ile giyinmişti. Sırtında İtalyan keteninden ekose bir gömlek, bol kesimli, modaya uygun, tiril tiril poplin bir pantolon vardı. Bordo rengi mokasenleri pırıl pırıl parıldıyordu.

Engin, Selda'nın kocası ile karşılaşmamak için onların dairesine çıkmaz, genellikle aşağıdan zili çalarak geldiğini haber verirdi. Zaten çoğu zaman küçük oğlu pencerenin dibinde babasının gelişini gözlerdi. Her defasında da Selda çocuğu aşağıya kendisi indirir, bazı tembihlerde bulunurdu.

Engin, gözlerini apartmanın giriş kapısına dikerek inişlerini bekledi. İki dakika sonra ana oğul kapıda göründüler. Okan annesinin yanından fırlayıp koşmaya başlamıştı. Honda'nın yanında duran Engin kollarını iki yana açıp oğlunu kucakladı. Sarmaş dolaş oldular. Çocuğun, babasını çok özlediği her halinden belliydi. Kimbilir, ufak ruh dünyası hangi etkilerin çalkantısı içindeydi ki, göz pınarlarında güçlükle zaptetmeye çalıştığı damlacıklar oluştu. Ağlamamak için kendini zorluyordu.

Engin onun ufak sırtını, yatışması için okşamaya çalışırken, gözleri arkadan salınarak yaklaşan Selda'ya takıldı. Her zamanki sade fakat çarpıcı güzelliği yine üzerindeydi genç kadının. Yaşamı boyunca ondan daha tabii ve etkileyici bir kadın görmemişti. Yüzünde hiç makyaj yoktu, sırtına basit bir penye tişört giymiş, altına da solgun bir blucin geçirmişti. Engin'in nefesi kesilir gibi oldu. Ve onu görür görmez, hâlâ ilk günlerdeki gibi delice âşık olduğunu, yüreği burkularak bir kere daha anladı. Şu aşk denilen duygu gerçekten çok karmaşık bir histi. Yaşadıklarından ve aralarında geçen onca tatsız olaylardan sonra, ona karşı duygularındaki bu heyecanı nasıl taşıyabildiğini anlayamıyor du. Ayrıldıktan sonra hayatına sayısız kadın

girmişti ama hiçbirinde aradığını bulamamış ve hepsinde ondan bir şeyler yakalayacağını ummuştu hep.

Selda yaklaştı. "Merhaba Engin," dedi.

Hayret, bugün sinirli ve gergin gözükmüyordu!

Sesi yumuşak, sicak ve içtendi. Hafif genizden gelen, etkileyici, Allah vergisi bir ton! Genç adamın duymaya hasret kaldığı ses.

Engin kendini toparlamaya çalıştı. Duygularını ve ne kadar etkilendiğini belli etmek istemiyordu. Güzelliği kadar, zeki bir kadındı da Selda. "Merhaba," diyebildi Engin.

Sesine elinden geldiğince ilgisiz bir hava vermeye çalışmıştı. Bir an göz göze geldiler. Selda da yüzündeki heyecanı gizlemeyi başaramamıştı. Engin ürperdi.

O da beni merak ediyor, düşünüyor, diye geçirdi aklından. Bunu duyumsayabiliyordu, emindi hatta. Artık İstanbul'un sayılı ve namlı avukatlarından biri olmuştu. Mesleğinde sivrilmiş ve aranılan bir isimdi. Kazancının iyi olduğunu Selda da biliyordu. Pek tabiidir ki mesleğinde sivrilmiş, iyi para kazanan, yakışıklı ve bekar adamın peşinde dolaşan bir sürü kadın da olacaktı. Engin, özel yaşamını mümkün olduğu kadar gizlemeye çalışırdı. Gazetelerin, sosyete dergilerinin dedikodu sütunlarına geçmemeye özellikle özen gösterirdi ama bir güzellik kraliçesiyle olan kısa beraberliği epey reklam olmuştu. "Nasılsın?" diye sordu eski karısı. "Teşekkür ederim. Ya sen?"

"Ben de iyiyim." Sonra her zamanki edasıyla, "Lütfen çocuğa fazla abur cubur şeyler yedirme. Bu hafta midesi biraz rahatsızdı," diye ekledi. Genellikle konuşmaları kısa sürerdi.

Fakat bu kez Engin, Selda'nın kararsız bir şekilde yerinde huzursuzca beklediğini sezinler gibi oldu. Sanki bir şey söyleyecekmiş de, bir türlü konuya giremiyormuş gibi. "Bir şey mi vardı? Bana bir şey mi söylemek istiyorsun?" Selda başını önüne eğdi.

Yanılmamıştı Engin. Karısı konuya girmekte zorlanıyordu. "Evet," dedi. "Bir mesele var."

Hâlâ babasının kucağından inmeyen Okan araya girerek ağlamaklı sesiyle, "Ben gitmek istemiyorum," dedi. Engin bir şey anlamamıştı.

Oğlunun başını okşadı. "Ama seninle telefonda sinemaya gitmeyi kararlaştırmadık mı?

Yoksa başka bir yere mi gitmek istiyorsun?"

"Sinemaya değil, çiftliğe gitmek istemiyorum." "Hangi çiftliğe?"

Araya giren Selda, "Şey..." diye mırıldandı. "Pazartesi günü Şükrü ile onun Antalya'daki çiftliğine gitmek istiyorduk. Fakat Okan bir türlü oraya gitmek istemiyor. Tek arzusu burada seninle kalmak. Tutturdu işte."

Şükrü Namlıoğlu, Selda'nın doktor olan yeni eşiydi. Engin bir an ne diyeceğini bilemedi. Bu süre içinde oğlunu yanına almak isterdi, ama ona kim bakacaktı? Yalnız yaşayan bir insandı. Ne ailesi, ne de çocuğa bakacak yakın kimsesi vardı. Haftanın iki günü evini temizlemeye gelen bir gündelikçisi vardı fakat çocuğu ona emanet edemezdi ya. Hem bunu Selda da kabul etmezdi. Çaresizlik içinde bocaladı.

Karısından boşandığı dört yıl içinde ilk kez böyle bir durumla karşılaşıyordu. Birden cevap veremedi. Selda, iğneleyici ses tonuyla oğluna: "Bak, ben sana demedim mi? Boşuna tutturuyorsun, baban sana bakamaz diye? Vazgeç bu sevdadan, sen benimle geleceksin," diye homurdandı.

Çocuk durumu bir türlü kabullenemiyordu. "Lütfen... Lütfen baba, ben seninle kalmak istiyorum. Sadece bir hafta, ne olur," diye inledi.

"Boşuna kendini yorma oğlum. Baban sana vakit ayıramaz. Onun çok başka meşguliyetleri var."

Engin irkilerek karısına baktı. "Ne demek istiyorsun Selda?" Genç kadının burun kanatları titredi. "Bir hafta yanında kalırsa ahlâkının bozulmasından korkuyorum. Ne de olsa o daha bir çocuk." "Neler saçmalıyorsun sen?"

"Şimdi çocuğun yanında bunun münakaşasını yapmak istemiyorum."

"Saçma! Ne demek istiyorsan, açıkça söyle. Okan artık bebek değil. Bizi anlayacağını umarım."

"Olmaz."

"Bilmek istiyorum. Neyi imaya çalışıyorsan, açıkça de."

"Peki, nasıl istersen... Geçen hafta Şükrü ile gittiğimiz bir otelin restoranında seni bir aşüfte ile gördüm. Çok basit, pespaye bir kadındı. Belki metresindi ya da kapatman. Oğlumun böyle bir kadının yanında kalmasına izin veremem." Genç adam şaşırdı. Hatırlamak için zihnini zorladı.

Geçen hafta cumartesi gecesi Swiss Otel'e Gamze ile yemeğe gitmişlerdi. Demek Selda'nın kasdettiği Gamze'ydi.

Engin hemen kendini savunmaya başladı.

"Lütfen özel hayatıma tecavüze kalkma. Ayrıca o hanımla beraber yaşamıyorum. Bu durum Okan'ın evimde kalmasına engel değil." Selda sinirli bir şekilde söylendi.

"Sana güvenemem. O şırfıntı mutlaka evine de geliyordur, boşuna inkâra kalkışma. Onun bulunduğu bir ortamda oğlumun kalmasını istemem. Kesinlikle buna izin veremem." Selda, Gamze konusunda haklı olabilirdi; ama Engin, onun bu saldırgan konuşma tarzının kıskançlıktan, eski kocasının yaşantısına yeni bir dişinin girmesinden kaynaklandığını hissetti. Garip bir mutluluk duydu içinde.

Selda'nın zoru, Okan'ın bozulacağını iddia ettiği ahlakıyla ilgili değildi, onun ilgisi eski kocasının özel yaşamıydı.

Kıskanıyordu.

Hayretle, Selda'nın ilk defa kendisini kıskandığını fark etti.

Bunca zaman geçtikten ve boşandıktan sonra kıskanıyordu. Bütün evlilikleri boyunca karısının böyle bir duyguyu açığa vurduğunu hiç görmemişti. Müşterek geçmişlerini anımsamaya çalıştı Engin; Selda haklıydı. Onu öylesine yüceltmiş, güzellik ve meziyetlerinin öylesine etkisinde kalmıştı ki, gözü başka bir kadını görmemiş, ondan daha mükemmeline rastlayabileceğini dahi düşünmemişti. Evet, ihtilafları, münakaşaları, dırdırları olmuştu tabii, ama onların hepsi kıskançlığın dışındaki nedenlerden kaynaklanmıştı. Oysa kıskançlık aşktan, hâlâ sevmekten kaynaklanan bir hastalıktı. Engin yarı alaycı bir gülümseme ile. "Yoksa kıskanıyor musun?" diye sordu. "Kıskanmak mı? Komik olma Engin. Sen benim için tamamen kapanmış bir sayfasın. Senin neyini kıskanayım ki? Ama ne çare, oğlumun da babasısın. Benim tek endişem

Okan'ın görmesini istemediğim bazı ahlâksız manzaraları senin evinde görmesi. Hepsi bu..." inkar da etse, kıskanıyordu Selda. Anlamıştı Engin.

"Olayı büyütme," diye üsteledi. "Okan yanımda kaldığı sürece o hanımla görüşmem. Tamam mı?"

"Olmaz."

Annesinin kesin kararını işiten çocuk ağlamaya başlamıştı. Sıkı sıkı babasının boynuna sarıldı.

"Ne demek olmaz? Yahu, ben babası değil miyim? Oğlum bir halta yanımda kalamayacak mı yani?"

Selda'nın sinirliliği geçmemişti.

"Beni zorlama Engin. Biliyorsun, yasal olarak çocuğu sadece ayda bir kere görmek hakkın varken, ben her hafta görmene izin veriyorum. Ona bile, lütfedip basit kadınlarla oynaşmaktan fırsat bulabilirsen geliyorsun. Şansını zorlama, gösterdiğim iyi niyet senin için fazla bile. Okan benimle çiftliğe gelecek." Engin'in de tepesi atmaya başlıyordu.

"Çocuğun yanında gerçekten bunları tartışmamız doğru değil ama bir hukukçu olduğumu unutuyorsun galiba. İstersem mahkemeden karar çıkartır ve velayet hakkını senden alabilirim. O zaman Okan'la asla sen görüşemezsin."

"Cidden komiksin. Bunu yapamayacağını sen de biliyorsun. Asla mahkemeden öyle bir karar çıkaramazsın. Okan henüz ana şefkatine muhtaç bir çocuk. Ayrıca ne tür bir hayat sürdüğünü de biliyorum. Her zaman yaşantında bir fahişe yer alıyor." "Bunu da nereden uyduruyorsun? Gizli gizli hayatımı mı kontrol ediyorsun?" "Olabilir."

"Selda, lütfen dikkadi konuş ve her zaman yaptığın o saçmasapan iddialara da kalkışma. Seninle tartışmak istemiyorum. Okan yanımda kalmak istediğine göre, bir hafta için izin ver."

"Olmaz dedim ya."

Engin, hıçkırarak ağlayan çocuğun etkisindeydi.

"Sana yalvarıyorum Selda. Şu çocuğun haline bir bak. Bu isteği geri çevirme. Okan için çok önemli, anlaşana."

Selda, iri ve güzel gözlerini açarak, alaycı bir şekilde kocasına baktı. "Yalvarıyorum mu dedin?" İçini çeken Engin, çaresiz:

"Evet... Yalvarırım bir seferlik izin ver," diye fısıldadı.

"Hayret! Demek sen yalvarmasını da biliyorsun. Oysa o dikbaşlılığın ve kahrolası gururun buna hep engel olmuştur. İnanamıyorum; benim tanıdığım Engin hiç yalvarmaz- dı."

"Ne dememi istiyorsun yani? Seni mutlu edecekse, yalvardım işte. Rahatladın mı şimdi? Oldu mu?"

Selda'nın açık renk gözlerinde zafer parıltıları oluştu. Kollarını göğsünde birleştirdi. Otoriter sesiyle:

"Bir şartla," diye söylendi. "O hostes asla evine gelmeyecek ya da onunla dışarıda buluşmayacaksınız. Okan'ın onunla görüştüğünü duyarsam, bir daha asla çocuğu göremezsin. Anlıyor musun beni?"

Engin şaşkınlıkla karısının yüzüne bakakal di. Acaba Gamze'nin hostes olduğunu nereden öğrenmişti? Swiss Otel'deki yemekte kız üniformalı değildi. Demek çaktırmadan hâlâ özel hayatını inceliyor, yaşamına giren kadınları yakından takip ediyordu. Yoksa Gamze'nin hostes olduğunu nereden bilebilirdi?

Engin, buna sinirleneceğime neden seviniyorum acaba, diye kendi kendine sordu. Selda'nın tehdidinden, yaşamına karışmasından adeta memnun olmuş gibiydi. Çocuğu yatıştırmak için başını okşarken, "Teşekkür ederim Selda," diye mırıldandı. Karısı o şahane gözlerini hâlâ üzerinden ayırmamıştı. Çocuğunu korumaya çalışan bir anneden ziyade, kıskanan bir kadının bütün hırsı gözlerinden okunuyordu. "Midesinin rahatsız olduğunu unutma," dedi sonra zafer kazanmış bir tavırla geri döndü. "Dönüşte yine buraya uğrayın da, Okan'ın bavulunu alın. Eşyalarını hazırlarım. Kullanacağı vitaminler hakkında da sana bilgi veririm," diye söyleniyordu. Engin uzaklaşan karısının arkasından bakışlarını alamadı.

Geçen yıllar fazla değişiklik yapmamıştı Selda'da. Belki eskisinden da fazla güzelleşmişti. Kıvrak yürüyüşünü, tam kıvamındaki kalçalarını, uzun boyunu arzuyla seyretti. Az önceki ağız dalaşını unutmuştu çoktan. Onu hâlâ deli gibi seviyorum, diye geçirdi içinden. Genç kadın, bir daha başını çevirip arkasına bakmamıştı. Son ana kadar belki dönüp hiç olmazsa oğluna bir el sallar diye bekledi. Baba oğul bahçede yalnız kalmışlardı.

Engin usulca çocuğu kucağından yere indirdi. Okan, mutlu bir şekilde babasının elini kavramıştı. İzin çıktığı için neşeliydi. Otomobile bindiler. Çocuğun sevinci şimdi Engin'e de geçmişti, içinde tarifsiz bir mutluluk duyuyordu. Eliyle oğlunun gür ve uzun saçlarını karıştırdı, ona gülümsedi.

Kendini eski, mutlu günlerindeki gibi hissetmeye başlamıştı. Araba hareket ederken genç adam, karısının oturduğu daireye bir göz attı. İçinden Selda'yı pencereden kendilerine el sallarken görmeyi umut ediyordu.

Fakat açık pencerenin rüzgârdan sallanan tülleri arkasında duran, kel kafası ve şişman şekilsiz vücuduyla Dr. Şükrü Beyi gördü. Doktor onları gözlüyordu.

Okan iştahla Big Mac'ini yiyordu. Sos artıkları yanaklarına bulaşmıştı. Çocuk hayatından çok memnundu. Selda'nın abur cubur yedirme tembihini daha şimdiden ihlal etmişlerdi. Engin gülerek, kâğıt peçeteyle oğlunun yanağında-ki ketçap artıklarını sildi. Karınlarını doyurduktan sonra sinemaya gideceklerdi. McDonalds'a girmeden önce 12 matinesine bilet almışlardı.

Dün gece Gamze ile geçen uykusuz gecenin yorgunluğunu tam olarak üzerinden atamamıştı Engin. Film, çocukların seveceği türden bir komediydi, serin salonda belki biraz kestiririm, diye düşündü.

Sinema Gamze'yi çağrıştırmıştı.

Bugün o da sinemaya gitmek istemişti. Mutlaka kendine bir program yapmış olmalıydı. Nasıl olsa evde oturup kendisini beklemezdi. Az önce karısıyla konuştuklarını anımsadı. Gamze'ye telefon edip bir haftalık bahane bulmalıydı. Hostesin nasıl bir tutum takınacağını şimdiden kestirmek zordu.

Bu nedenle Akmerkez'deki McDonald's'da hamburgerini atıştırırken arka masalardan birinde kendilerini gözleyen kızıl saçlı adamın varlığını farketmedi.

4

İSTANBUL'DA BİR YER

Leyla Ahmadi, aynanın karşısına geçerek gür ve kalın telli kömür karası saçlarını uzun uzun taradı.

Nedense bu kez ruhunun ta derinliklerinde anlam veremediği gereksiz bir heyecan filizlenmişti. Sebebini anlayamıyordu. Bunca yıllık deneyiminden sonra böyle amatörce bir heyecanın işinde yeri olamazdı. Sakin, soğukkanlı ve sabırlı olmalıydı. Şimdiye kadar giriştiği toplu katliamlar hariç, on iki kişiyi öldürmüştü.

Bu son derece basit ve kolay bir görev olacaktı. Öyleyse bu heyecan niyeydi? Saçını taramayı bırakıp aynadaki görüntüsüne baktı.

Hafif oval yüzü, simsiyah iri gözleri, kalın dudakları ile çok erkeğin yüreğini yaktığını biliyordu. Gülümsedi. Gülmek çok yakışıyordu ona. Haris bin Halid de bu gülüşüne âşık olmuştu zaten.

Haris'i hatırlamak kasıklarının arasında hafif bir zonklama yarattı. Ekip şefini çok özlemişti. Bir aydan beri onun ihtiraslı okşayışlarından, vücudunun her zerresini öpüşlerinden yoksun kalmıştı. Haris bin Halid şu sıralar Kudüs'te görevliydi, kendisi ise geçici bir iş için istanbul'da. Üç gün sonra ekip şefi Haris de burada olacaktı. Üç kişilik intihar komando timinin görevi kısa bir süre sonra sona erecekti ve Haris bin Halid'in katılmasıyla yeni görev yerine uçacaklardı.

Aynanın karşısından kalktı. Masaj çantasını açtı. içine ufak bir havlu, talk pudrası kutusu ve ucuna susturucu takılmış Cold tabancayı yerleştirdi. Tabancayı havlunun altına sokarak görünmesini engelledi. Artık bu işlerden bıkmıştı.

Belki profesyonelliğe uygun düşmeyen içindeki heyecan ve anlamsız sıkıntı da bundandı. Bir an evvel pasif hizmete geçmek istiyordu. İnanç ve gayesine masa başındaki bürokratik hizmetlerle de devam edebilirdi. Kafasına koymuştu, İstanbul'daki görevi tamamlayıp, Halid ve ekibiyle yapacağı son eylemden sonra bir yolunu bulup örgütün büyük şefiyle görüşecek, teklifinin kabulünü isteyecekti. Kızıl Cihad örgütüne yeterince aktif hizmet vermişti. Ruhunda ağır bir yorgunluk hissediyordu. Gözlerini

kapadı bir an. Beyninde az sonra öldüreceği adamın çarpık hayaliyle, Beyrut'ta, Kudüs'te ve daha nice Arap şehirlerinde çöpler ve enkaz yığınları arasında oturup oynaşan çocukların şiş karınları, bakımsız ve sağlıksız yüzleri canlandı.

İhtilaller ve terör bunları değiştirebilecek miydi acaba? Terörün ünlü liderleri çocukların yazgılarını değiştirmeyi önemsiyorlar mıydı? Yoksa aradıkları sadece güç müydü? Ölenler ve ölümleri emredenler hiç aynı kişiler olmuyordu. Eski Sovyet diktatörleri, Castro, Arafat, Hafız Esat ya da onlar gibi bir sürüleri hep aynı kişiler değil miydi? Sonunda hiçbir şey değişmeyecek miydi?

Kendi de bir zamanlar özgürlüğe inanırdı. Ama onlar ihtilalin ancak körü körüne bağlılıkla zafere ulaşacağını söylüyorlardı. Böylece evrensel kardeşlik gününe varılacaktı Doğrusu tartışılacak bir hedef değildi bu; insan buna varmak için elinden geleni yapmalıydı. Hangi araçla olursa olsun. Evet, doğru olan da buydu. Tarihin şu anında uygulamaya değer tek felsefe terördü. İhtilal boşluğu dolduracaktı. Şiddet ve geçici olarak özgürlüğün kaybı, evrensel kardeşliğin gerçekleşmesi için ödenecek çok küçük bedellerdi. Odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Ufak hücre evinin koridoru yine leş gibi baharat kokuyordu. Nefret ediyordu bu kokudan. Ama yanındaki iki görev arkadaşı Halil Zeyd de, Yusuf Maksudi de Türkiye'ye geldiklerinden beri her gün pastırma, sucuk yiyorlardı. Halil Zeyd koridora açılan ufak mutfak kapısının önündeydi.

Leyla'ya yiyecek gibi aç gözlerle baktı. Yirmi iki yaşındaki bu oğlan sinirini çok bozuyordu.

Henüz bardağı taşıran bir davranışta bulunmamıştı ama bunun çok yakın olduğunu hissediyordu ve o an gelince de ona asla unutamayacağı bir ders verecekti.

"Vakit geldi mi?" diye sordu sırnaşık bir gülümsemeyle.

"Evet," dedi kadın soğuk bir sesle.

"Çok güzel kokuyorsun. Özel parfüm mü bu?"

"Sana ne?"

"Kızma canım!... Hoşuma gittiği için söyledim."

Leyla tam sert bir cevap vermeye hazırlanırken koridora açılan diğer kapıda Yusuf Maksudi'nin ifadesiz yüzü göründü. Konuşmayı duymuş olmalıydı. Leyla'ya bakarak: "Hazır mısın?" dedi.

Ak saçlı teröristin yaşını anlamak mümkün değildi, ama Leyla onun mert ve her zaman güvenilir bir dost olduğunu bilirdi. "Hazırım," diye yanıtladı.

Yusuf yanına yaklaştı, iri nasırlı ellerini dostça kızın omzuna koydu. Bir an göz göze geldiler. "Talihin açık olsun. Allanın inayeti üzerinde olacaktır." "Sağol Yusuf." "Her zamanki gibi bu görevde de muzaffer olup, yüzünün akıyla çıkacağına eminim," diye fısıldadı.

"Umarım öyle olur."

"Tanrı yardımcın olsun. Bir kurşun da benim için sık o deyyusa..."

Gülümseyen kız, "Olur, sıkarım," dedi ve çantasını kavrayıp dışarı çıktı.

Öldüreceği hedef, masaj yapması için kendisini bekliyordu.

Pis, üç kâğıtçı bir bok tulumuydu herif. İki gün evvelki ilk ziyaretinde fırsat buldukça ufak ufak sarkıntılığa yeltenmiş, ellerini etekliğinin altına sokarak bacaklarını okşamıştı. Seks düşkünü yaşlı bir budalaydı.

Leyla karısını da görmüştü. Dünya güzeli bir kadındı ve nereden bakılsa aralarında en az otuz yaş fark vardı.

Leyla Ahmadi bir taksiye atladı.

Dr. Şükrü Namlıoğlu evin saunasından dışarıya çıktı. Sırtına uzun, lacivert bir bornoz geçirmişti. Saunanın kan dolaşımını düzenlediğini, aşırı ter nedeniyle derinin gözeneklerini açtığını, bir tıp adamı olarak iyi bilirdi.

Saunadan banyoya geçti. Karısı Selda'nın itina ile seçip dekore ettirdiği italyan seramiklerine çıplak ayak basarak aynanın önüne geldi. Uzun uzun kendini inceledi.

Altmış yaşına gelmiş vücudu iyice hantallaşıp, yağ bağlamıştı- Artık başında saçı kalmamıştı, şakaklarının üstünde ve ensesinde kalan birkaç tutam teli itina ile taradı. Bornozundan taşan haşmetli göbeğine bir göz attı. Fiziği eni konu çirkinleşmişti, ama bir kadına yaklaşmak için görüntünün hiç önemli olmadığını da bilecek yaşa ve olgunluğa erişmişti. Bir erkeğin tek gücü olurdu. Hem öyle bir güç ki, dünyanın hangi ülkesinde olursa

olsun, bütün kadınların taptıkları, ayaklarına kapandıkları, teslim oldukları tek ve yegane etkin kuvvetti: Para.

Artık bu yaşta bedeninin şekilsizleşmesi hiç önemli değildi, çünkü zengindi. Ayrıca akıllı bir adamdı. Hayatta eline geçen her fırsatı değerlendirmesini bilmiş, ulaşması icap eden yerlere hızla tırmanmasını becermişti. Ahlak ve namus değerleri kendine özgüydü, ucunda para ve menfaatin olduğu her yol mubahtı onun için. Artık istediği her şeyi elde edebilecek güce erişmişti zaten. Bunun tek bir istisnası var denilebilirdi. Karısı Selda...

Aslında onunla evlenmesi hata olmuştu. Sonuçlarını önceden bilse asla bu evliliğe girmezdi. Ondan nefret ediyordu ancak karısının sosyal yaşamının da kendisine sağladığı önemli bir katkısı vardı.

Aynaya bakıp sırıttı. Şimdi Selda'yı düşünmenin sırası değildi. Keyif ve zevk vakti gelmişti. Telaşla saatine bir göz attı, biraz acele etmeliydi, yeni masöz on dakikaya kadar gelirdi. Kız randevusuna tam zamanında geliyordu.

Kız aklına gelince, ellerini ovuşturdu, keyiflendi. Hoş, diri, kütür kütür biriydi. Geçen masaj seansında ona dokunmuş, okşamış, sürtünmüştü. Kızın gülümsemekten başka hiçbir tepkisi olmamıştı. Anlaşılan bu tip yaklaşımlara açık ve alışıktı.

Vücuduna bol losyon sürdü, koltuk altlarına deodorant sıktı. Göğsündeki ağarmış kılları parmaklarıyla kabarttı. Aynadaki aksine son bir kez daha baktı.

Masöz yabancıydı. İngilizce ve Fransızcayı güzel konuşuyordu. Milliyetini çıkaramamıştı ama bu gelişinde soracaktı. Onu bir dostu tavsiye etmişti. Kız belli ki masözlük kisvesi altında başka işler de çevirerek para kazanıyordu.

Karısı Selda'yı evden uzaklaştırmıştı. Daha doğrusu, o sevimsiz piçi için alışverişe çıkmıştı. Nasıl olsa üç dört saatten evvel dönmezdi. Hem belki kızla masaj sırasında oynaşacağını da sezinlemiş olabilirdi. Kurnaz bir kadındı Selda.

Ağır ağır salona yürüyerek pencerenin önünde kızın gelişini bekledi. On sekiz yaşındaki bir delikanlı gibi heyecanlıydı. Üç dört dakika sonra

apartmanın bahçe kapısı önünde duran taksiden kızın indiğini gördü. Yine tam vaktinde gelmişti.

Bu kızda hoşuna giden yalnız diriliği ve körpeliği değildi. Kızda çok daha esaslı ve pek ender rastlanan bir özellik daha vardı. Kedi gibiydi.

Yumuşak ve sokulgan, insanı ipnotize eden bir şeydi bu. Masaj sırasında vücutta dolaşan parmakların dokunuşu, her sözcüğün sonunda ihtirasla kapanan dudakları, uzun siyah saçlarının omuzlarına dökülüşü çok ayrı bir cazibe katıyordu genel görünümüne. Makyaj yapmıyordu ama geçen sefer insanın soluğunu kesen bir parfüm sürmüştü. Kısacık bir mini etek giymişti ve kalçalarının yuvarlaklığını kumaş örtemiyordu. Gülümsemeleri sanki cinsel ilişkiye davet gibiydi.

Dr. Şükrü kızın geldiğini görünce, evin bazı bölümlerinin kapılarını kapattı, kızı kabul edeceği masaj odasının perdelerini örttü ve onun asansörden yukarıya çıkmasını bekledi. Leyla Ahmadi asansöre bindi. Kabinin ince uzun aynasında kendisine son bir kez baktı, diliyle alt dudağını ıslattı. Dairenin zili çalındı.

Dr. Şükrü kapıyı açmadan önce delikten dışarıya baktı. Yaşlı damarlarındaki kanın tutuştuğunu hissetti. Şehvet içinde yüzeceği dakikalara kendini hazırladı. Bornozunun bağını çözdü, çıplaklığını ortaya çıkardı.

Selda 3.16 BMW sini Akmerkez'in garajına bıraktı.

Günlerden pazar olması nedeniyle alışveriş merkezi çok kalabalıktı. Yarın çıkacakları yolculuk için bir iki parça eşya, çiftliğin havuzunda kullanacağı mayo ve yalnızlığını paylaşacağı kitaplar alacaktı. Akmerkez'e neden geldiğini bilmiyordu.

Burası İstanbul'un en modern mağazalar topluluğu idi. Ayrıca evine çok yakın hem de ne ararsa bulabileceği bir yerdi, fakat bu nedenlerin tercih sebebi olmadığının da bilinci içindeydi. Bunlar bahaneydi sadece; kendine bile itiraf etmekten çekinmekle beraber, onu buraya çeken gerçek sebebin, Engin'le yeniden karşılaşma şansı olduğunu biliyordu. Okan'dan işitmişti. Baba oğul hamburger yiyip sinemaya gideceklerdi. Şu anda muhtemelen sinemada olmaları gerekirdi. Saatine baktı, seansın bitimini hesaplamaya çalıştı. En az bir saat vakit vardı daha. Bu süre içinde alışverişini tamamlar, sonra tesadüfen karşılaşmışlar izlenimini verecek tarzda karşılarına çıkardı.

Sabahleyin Engin'i görmek, içindeki bütün dengeleri altüst etmişti. Eski kocasına hiç de adil ve samimi davranmadığını biliyordu. Onu itham için ileri sürdüğü sebeplerin hepsi aslında yıkılmış gururunun hezeyan ve çırpınışlarıydı. Asıl suçlu kendisiydi. Bunu çok iyi biliyordu. Mükemmel bir evliliği, kaprisleri ve saçma sapan gururu yüzünden yıkmıştı. Ne var ki, şimdi yıkılan gururu bu gerçeği kocasına ifadeye hâlâ engeldi. Eve dönmek istemiyordu.

Dr. Şükrü hayatındaki gerçek kâbustu. İkinci evliliği ile ne denli büyük bir hata işlediğini daha ilk gün anlamıştı. Balayı için gittikleri otelde ilk gece yataklarını ayırmışlardı. Doktora bir erkek olarak tahammül edemeyeceğini ve bu evliliğin yürümeyeceğini çok çabuk kabul etmişti. Fakat Dr. Şükrü müthiş açgözlü ve haris bir adamdı. Elbette kocasından uzak durmanın bir bedeli olacaktı ve Selda bunu ödemeye hazırdı. Selda silkinerek geçmişin acı anılarından sıyrılmaya çalıştı.

Ne çare ki, bu gerçekleri Engin'e anlatamazdı artık. Mutlu kadın rolünü oynamaya devam etmeliydi. Tek düşüncesi oğlu Okan'dı. Şimdilik durumu zor da olsa idare edebiliyordu ama çocuk biraz daha büyüyüp gerçekleri anlamaya başlayınca ne yapacağını kestiremiyordu. En sağlıklı yol, oğlunun gerçekleri görmeden Şükrü'den boşanmasıydı. Bu fikir enikonu beyninde şekillenmişti artık. Zaten kocasıyla Antalya'daki çiftliğe gitmek istemesi de boşanma konusunu rahatça konuşabilmek içindi. Geçen yıl bu konuyu bir kere daha açmış ama Şükrü kesinlikle boşanmaya yanaşmamıştı. Selda bu kez kararlıydı ve netice almak için sonuna kadar dayanacaktı. Çiftlik ziyaretçilerin olmadığı sakin bir yerdi, hele şimdi Okan da yanında olmayınca, rahat rahat tartışabilirdi Şükrü'yle. Doktor'u hatırlamak midesini bulandırıyordu.

Kocasının masaj saatiydi şimdi. Evden biraz da onun için uzaklaşmıştı, iki gün evvel eve gelen masöze nasıl aç gözlerle baktığını tiksinerek anımsadı.

İlerlemiş yaşına rağmen cinsel açıdan ne kadar aç olduğunu görebiliyordu. Garip fakat inanılmaz bir şeydi. Şu anda evde masözle oynaştığına emindi. "Ahlaksız herif," diye homurdandı içinden. Sonra bir oyuncakçı dükkânına girerek oğluna bir walkmen ve bir de paten aldı. Çiftliğe gitmeden evvel onları oğluna vermek istiyordu.

Mayo seçiminde hiç zorlanmadı. Rastgele iki mayo seçti. Tezgâhtar kız, böylesine rahat seçim yapan genç kadınlara alışık olmadığı için garipseyerek baktı Selda'ya. Sonra kitapçıya girdi.

Çiftlikte geçecek uzun ve sıkıcı geceler için birkaç kitap almalıydı. Biri Sidney Sheldon, diğeri Danielle Steel'den iki roman seçti. Her ikisi de sevdiği yazarlardı ve zorlanmadan okuyabileceği türdendiler.

İşte, kızıl saçlı adamı da o zaman farketti.

Bir an bakışları karşılaştı.

Sanki adamı daha önceden görmüşlüğü varmış gibi bir hisse kapıldı. Yanılıyor muydu acaba?. Hafızasıyla her zaman övünürdü, bu kızıl saçlı adamı başka zaman, başka bir yerde gördüğüne emindi. Ama nerede? Çıkaramadı.

Kırk yaşlarında görünüyordu. Keten pantolon, çizgili spor gömlek vardı üzerinde. Kitap seçmekten çok, vakit geçirmek istiyormuş gibi, boş nazarlarla yabancı dilden sıralanmış kitap raflarının önünde dolaşıyordu.

Adam Selda'yı görünce şaşırmış gibi bakışlarını hemen kaçırmış, ürkek bir hal almıştı. Bu durum Selda'yı daha da meraklandırdı. Zihnini zorladı, fakat nafile, adamı anımsayamıyordu bir türlü.

Aldığı kitapların parasını ödeyip dükkândan çıktı. Gözleri istemeyerek yoğun kalabalık arasında kızıl saçlı adamı aradı. Göremedi. Sanki sırra kadem basmıştı.

Leyla Ahmadi içeriye girince ilk gözüne çarpan şey Doktor'un önü açık olan bornozuydu. Etli dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Ne var ki, yüzündeki tebessüm adama tiksinerek bakmasına engel değildi.

Doktor, kızın gülümsemesinden iyice cesaretlenmişti. Kıza yaklaştı, elinden tutarak masaj odasına götürdü.

Masöz Türkçe bilmediği için genellikle Fransızca konuşuyorlardı. Dr. Şükrü bornozunu çıkarıp çırılçıplak masaya uzandı. Bunu ilk kez deniyordu. Geçen seansta üstüne geniş bir havlu koymuştu.

Kızın hiç bozulup renk vermediğini memnuniyetle görmüştü. Her şeyin istediği gibi gelişeceğini anlamıştı artık. Leyla çantasını açarak pudra kutusunu çıkardı. Sonra kısacık eteğiyle adamın üstüne eğilerek boynuna,

omuzlarına, kılları ağarmış göğsüne bol pudra serpti. Yüzündeki gülümseme kaybolmamıştı. Konuşmuyorlardı, fakat daha şimdiden Dr. Şükrü, az sonra yaşayacağı dakikaların hayal ve zevkine kapılmıştı bile. Gözleri şehvet dolu parıltılarla ışıl ısıldı.

Kızın incecik parmakları önce boynunda dolaşmaya başladı. Parmaklar sihirliydi sanki, sonra omuz başlarına kaydı. Yaşlı adam rahatlayıp gevşemenin verdiği zevkle gözlerini kapadı. Kızın elleri göğsüne kaydığında, masadan sarkan sağ koluyla kızın mermer gibi sert olan bacaklarına dokundu. Hiçbir tepki görmedi. Usul usul düzgün bacakları okşamaya başladı.

Ereksiyona geçtiğini hissetti.

Kızın elleri birden üstünden çekilmişti. Ne olduğunu anlamak için gözlerini açtı. Masöz çantasından bir şey çıkarıyordu. Doktor, "Ne arıyorsun?" diye sordu Fransızca. Kız sırtı dönük cevapladı.

"Cinsel fantezilerini kamçılayacak ufak bir araç."

Doktor sırıttı fakat gözlerini kapatmadı. Aracın ne olduğunu merak etmeye başlamıştı. Leyla Ahmadi birden geriye döndü. Elinde susturucu takılmış kocaman bir Cold tutuyordu ve namlusu Doktor'a dönüktü.

Doktor masaj masasının üzerinde doğruldu. Gözleri iri iri açılmıştı. Hayretle kıza bakıyordu.

Bir şey anlamamıştı. Şaşkınlıkla:

"Bu da ne?" diye homurdandı.

Kız gülerek, "Bir tabanca," dedi.

"Deli misin sen? Ne yapacaksın onunla?" "Cinselliğini artıracağım. Bir oyun oynayacağız."

"Saçmalama, kaldır onu. Silah şakaya gelmez."

Kız sırıtmaya devam ediyordu.

"Hiç böyle numara görmedin mi sen?"

Doktor, kızın yüzündeki gülümsemenin devam ettiğini görünce silaha yeniden baktı.

"Yoksa oyuncak mı o ?"

"Hayır, değil. Gerçek bir tabanca."

"Hoşlanmadım bu fanteziden. Çabuk kaldır onu ortadan." Doktorun sesi emredici çıkmıştı.

Ama masözün aldırmadan silahı üstüne doğru yöneltmeye devam ettiğini dehşetle gördü. Büyülenmiş gibi yerinden kımıldayamıyordu. Neden sonra kızın yüzündeki ifadeden tuzağa düşürüldüğünü anladı. Çıplak ve çaresizdi. Nefesi kesilir gibi oldu.

Dehşet içinde, "Kimsin sen?" diye sorabildi. Boğazı kurumuş, gözleri irileşmişti. "Yoksa... Yoksa sen onlardan mısın?" Sesi titriyordu.

Leyla Ahmadi sıkı sıkıya kavradığı Cold'u milim kıpırdatmadan başını salladı. “İyi bildin, onlardanım."

"Bunu anlamalıydım," diye kekeledi. "Beni tuzağa düşürdünüz." Dizlerinin bağı çözülmüştü.

"Ne istiyorsun benden?"

"Salak herif... Hâlâ anlamadın mı?"

Dr. Şükrü'yü ölüm korkusu sarmıştı.

Arap gerillalarının ne kadar acımasız ve gaddar olduklarını biliyordu. Fakat durumu ve çevirdiği dolapları nasıl olup da bu kadar çabuk farkedip karşısına dikildiklerini anlayamıyordu.

Birisi mutlaka kendisine ihanet etmiş ve Kızıl Cihad örgütüne ihbarda bulunmuştu. Ama şimdi bunu düşünecek durumda değildi.

Bütün vücudunu soğuk ter kapladı. Boğazına biri tıkaç tıkmış gibi soluk almakta zorlanıyordu. Ölüm korkusu bu olmalıydı. Kız ateş etmemişti.

Karşısına geçmiş tetiğe asılmadan sadece seyrediyordu. Ama gülümsemeyi kesmiş, kaşlarını çatmıştı.

Ne bekliyordu acaba? Evde yalnızdılar, sessizce işini görmesi için son derece uygun bir ortam içindeydiler.

Doktor ürpererek sordu. Sesini kendi bile tanıyamamıştı- "Beni öldürecek misin?"

"Evet."

"Ama neden? Bir türlü anlayamıyorum. Ne yaptım ki ben?"

"Sen anlaşmayı bozdun. Örgütün paralarına el koydun ve silahlan bize teslim etmedin. Düpedüz alçaklıktır bu. Cezasız kalacağını mı sandın?"

Doktor mosmor kesildi birden. Alnında biriken terler gözlerine süzülerek yakmaya başladı. "Yanılıyorsun," diye inledi. "Ben kimsenin parasına el koymadım. Bunda bir yanlışlık var. Size yanlış bilgi vermişler."

Kızın yüz hatları gerilmiş, burun delikleri oynamaya başlamıştı. Tetiğe asılması an meselesiydi. Paniğe kapılan Doktor:

"Dur, dur bir dakika... Ateş etme," diye yalvardı. Sonra derin derin nefes almaya çalıştı. Korkudan yerinden kalkamıyor, hatta kımıldarsa kızın ateş etmesinden ürküyordu. "Bir hata yaptığınıza inanıyorum. Siz yanlış yere geldiniz. Aradığınız adam ben olamam. Sıradan bir doktorum ben. Hiçbir siyasi örgütle de ilişkim yok." "Öyle mi?" "Yemin ederim."

"Demek yanıldığımızı iddia ediyorsunuz?" Doktor başını sallayabildi.

"Peki, Simka denen şirketin sahibi siz değil misiniz?"

Yutkunan adam, "Evet," diyebildi. "Ama o şirketteki büyük hisseyi yeni satın aldım. Şayet şirketle bir ihtilafınız varsa o eski patrondan kaynaklanıyor demektir." "Kısmen haklı sayılırsın Doktor. Onunla da görülecek bir hesabımız var. Hem hiç endişelenme. Ona da bir ziyaret yapacağım. Biz bu şirketin uzun zamandır müşterisiyiz. Sırtımızdan çok para kazandınız."

"Eee, ne var bunda? Siz de ihtiyacınız olan silahları temin ettiniz."

"Çok pişkinsin Doktor. Aklınca beni uyutmaya mı kalkışıyorsun? Söyle bana, son iki gemi yüklü silahtan uğradığımız zararı kim karşılayacak? Silahlar da gitti, para da." "Ne zararı? Sen neden bahsediyorsun?" "Bu kadar şaklabanlık yeter Doktor. Sonun geldi. Bize attığın kazığı fena ödeyeceksin."

Şükrü Namlıoğlu, "Tamam tamam," diye mırıldandı. "Ortada bir zarar varsa bunu ödemeye hazırım. Durumu telafi edebiliriz. Ama şunu bilmeni isterim ki bu durumun gerçek sorumlusu şirketin eski sahibi Ahmet Özveren'dir. Siz asıl onun yakasına yapışın." Kız tekrar sırıttı:

"Merak etme, o da sırada. Ama önce sen öleceksin." "Bir anlaşmaya varamaz mıyız?"

"Artık çok geç. Örgüt böyle bir anlaşmaya girmez. Karar verildi ve cezanız kesinleşti. ikiniz de öleceksiniz." Olanlara bir türlü inanmak istemiyordu yaşlı adam. Bir Arap terörist tarafından kendi evinde öldürüleceği aklının köşesinden bile geçmezdi. Oysa yaşadıkları bir gerçekti ve kız hiç şaka yapıyor gibi görünmüyordu.

"Beni vurursan buradan kaçamazsın," diye inledi. "Öyle mi sanıyorsun?"

"Silah sesi kesinlikle işitilecektir. Yaz günü etraf kalabalık, mutlaka biri önünü keser.

Kurtulamazsın."

"Korku senin gözünü kör etmiş. Tabancanın ucundaki susturucuyu görmüyor musun? Ses içerideki odadan bile duyulmaz. Ben bu silahla yedi kişiyi öldürdüm. Sen de sekizinci olacaksın."

Doktorun aklına ne söyleyecek ne de kendini kurtaracak bir çözüm gelmiyordu. Korkudan yattığı yerde öylece kalmıştı. "Karın nerede?" "Evde yok." "Bunu görüyorum sersem! Ne zaman döner, onu söyle." "Bilmiyorum... Her an gelebilir..." "Hangi cehenneme gitti?" "Alışverişe çıktı."

Selda'nın da hayatının tehlikede olabileceği doktoru hiç ırgalamıyordu. Tek düşüncesi bu gözü dönmüş kadının elinden kurtulma şansının olup olmadığıydı. Nihayet: "Her an gelmesi mümkündür," diyebildi. Leyla tekrar sırıttı.

"Geçen gelişimde beni gördü. Polise ihbar edebilir, tarifimi verebilir, görgü tanıklığı yapabilir. Onu sağ bırakamam." Saatine bir göz attı. "Ayrıca hiç acelem yok. Rahatlıkla bekleyebilirim," diye mırıldandı.

Doktor bir kurtuluş ümidi doğduğunu düşünerek, "Bekleyelim öyleyse," dedi. Kızın iri ve kalın dudakları alaycı bir şekilde büzüldü. Şen şakrak bir kahkaha attı. "Ben bekleyeceğim sersem, sen değil!"

Bir adım ileriye attı. Duruş pozisyonunu dengeledi. Tabancanın namlusunu adamın tam yumurtalıklarına doğru çevirdi.

Doktor nereye ateş edeceğini anlamıştı. Gözleri irileşti.

"Yalvarırım yapma," diye inledi. "Sana ne istersen verebilirim. Seni bir servete boğabilirim. Yeter ki ateş etme... "

"Adi, kart zampara. Bok çuvalı," diye söylendi kız. Sonra tetiği büyük bir hızla çekti.

Şişirilmiş kese kâğıdının el ayasına çarparak patlaması gibi kof ve boğuk bir ses işitildi. Şükrü Namlıoğlu yerinden sıçradı. Silah sesiyle birlikte cinsel organında müthiş bir acı hissetti. inanamıyordu bir türlü. Dudaklarının arasından boğuk bir inilti yükseldi. Acıya rağmen bayılmamıştı. Bakışları kasıklarının arasına kaydı. Önünde berbat bir manzara vardı. Organını ve yumurtalıklarını göremiyordu. Onların yerinde derin bir oyuk açılmıştı ve oluk oluk kan fışkırıyordu. Gözlerinde inanılmaz bir dehşet ifadesi belirdi.

İçini yakan kurşun acısı dalga dalga beynine doğru yürüyordu. Bayılmak üzereydi. Istırabı dayanılır gibi değildi. Moraran dudakları kıpırdadı, kızın duyamayacağı kadar hafif bir sesle "Orospunun dölü," diye fısıldadı. Gözleri kaydı.

Kız sırıtarak, yüzünde adam vurmanın şehevi ifadesiyle yaralıyı süzüyordu. Doktor'un acılarından keyif aldığı açıkça belliydi. Yaklaşarak adamın gözlerinin akına baktı. Gözbebekleri yuvasının içinde istemi dışında aşağı yukarı oynuyordu. Adam kendinden geçmek üzereydi.

Dr. Şükrü'nün önce başı göğsüne düştü, sonra masanın üzerine yığıldı. Cinsel organı paramparça ve etraf kan gölüne dönmüştü.

Kız ilk kurşunu sıkarken adama en uygun cezayı uyguladığına inanıyordu. Onu en can alıcı yerinden vurmuştu. Orasını burası okşayıp ellediğini düşündükçe büsbütün tiksinti duyuyordu. Keşke onu bu halde, öldürmeden bırakabilseydi. Onun için çok daha hazin bir son olurdu. Ne çare ki Örgüt öldürülmesi konusunda karar çıkarmıştı. Masaya biraz daha yaklaştı.

Yere akan kanlara basmamaya özen gösterdi. Sonra silahı tam iki kaşının arasına nişanladı ve yakın mesafeden tetiği bir kere daha çekti. Doktorun alın kemiği parçalandı, alnının tam orta yerinde kanlı bir çukur daha açıldı. Çok yakın mesafeden ateş edildiği için kanlı beyin parçacıkları, irili ufaklı kemiklerle beraber etrafa saçıldı. Adam anında öldü. Leyla'nın tüm

dikkatine rağmen üzerine kan damlacıkları sıçramıştı. Doktor'un hareketsiz kalan bedenine son bir kez baktı. Görevin ilk bölümü tamamlanmıştı.

Leyla Ahmadi vahşi bir orgazma ulaşmış gibi hissetti kendini. Bu işleri artık isteyerek yaptığı söylenemezdi ama o bir profesyoneldi ve işinin gereğini tam olarak yerine getirmek isterdi. Ağır ağır masaj çantasının yarana gitti. Ufak havlusuyla üzerine sıçrayan kan lekelerini silmeye çalıştı. Tam olarak çıkmayacağını biliyordu. Pudra kutusunu ve ufak havluyu çantaya tıktı, en üstüne de silahı bıraktı. Artık beklemeye başlayabilirdi. Hiç acelesi yoktu.

Doktor'un niyetini tahmin edebiliyordu; karısını, kendisiyle sevişebilmek ve yatağa atmak için kasten evden uzaklaştırmıştı. Kadının en az, daha iki saat dönmeyeceğini düşündü. Cesedin bulunduğu masaj odasından çıktı. Son derece soğukkanlı ve rahattı. En ufak bir gerginlik ve heyecan duymuyordu. Sadece susamıştı.

Örgüt'ün istediği doğrultuda görevi tamamladığı söylenebilirdi. Aldığı öldürme emri Doktor'un karısını kapsamıyordu, ama o arkasında bir görgü tanığı, kendisini teşhis edebilecek bir şahit bırakamazdı. Hiçbir profesyonel terörist geride iz ve şahit bırakmak istemezdi zaten.

Doktor'un karısını anımsamaya çalıştı. Geçen gelişinde onu kısa bir süre görmüştü. Güzel, havalı ve gençti. Acaba bu herifte ne bulmuştu da onunla evlenmişti? Tek sebep para olmalı, diye düşündü. Kapitalist toplumdaki kadının kokuşmuş yazgısıydı bu. Kadının boşu boşuna öleceği düşüncesinin ruhunda yarattığı sıkıntı sanki biraz hafiflemiş gibi hissetti şimdi.

Saat 14 olmuştu. Seansın bitmesi gerekirdi. Sinema salonunun birazdan kapıları açılır, seyirciler dağılmaya başlardı. Selda çıkış kapılarına yakın bir yerde durarak oyalanmaya başladı. İçinde Engin'i yeniden görmek gibi dayanılmaz bir istek vardı. Hislerini frenlemeye çalışıyordu. Böyle davranmamalıydı, komik ve zor duruma düşebilirdi. Engin, bu tesadüf süsü verilen karşılaşmayı yutmazdı.

Onunla geçirdiği yıllar film şeridi gibi gözünün önünden geçmeye başladı. Her bunalımlı anında en iyi teselliyi kocasının göğsünde, onun şefkatli kollarında bulmuştu. Ne yazık ki bu gerçeği, ona zaman, ağır bir bedel ödeterek öğretmişti. Artık dönüşü olmayan bir noktadaydılar.

Şu kahrolası gururu, Engin'e duygularını anlatmasına, onu isteyip özlediğini söylemesine engeldi. Belki böyle suskun kalmakla bir büyük hata daha yapıyordu. Ancak ona açılsa bile, bakalım Engin yeniden birlikte olmayı, tekrar evlenmeyi ister miydi? Onun da gururuna düşkün biri olduğunu bilirdi, üstelik evliliklerinin yıkılmasındaki gerçek sorumlu olarak kendisini görüyordu.

Uzun süredir Engin'in özel hayatını ortak bazı eski dostları aracılığıyla kontrol ediyor, hayatına giren kadınlar hakkında bilgi alıyordu. Bekar hayatına iyice alışmıştı. Çok kazandığını da biliyordu. Belki de evliliği hiç düşünmüyordu artık; nasılsa evlilikten ağzı fena yanmıştı. Ayrıca Engin, zeki bir adamdı; bu sabah evin bahçesinde yaptıkları ağız dalaşından onu kıskandığını hemencecik anlamıştı. Belki içinden gülmüştü de.

"Hayır," diye düşündü. Burada durup onların sinemadan çıkışlarını bekleyemezdi. Engin bu karşılaşmanın tesadüf olmadığını anlamakta zorluk çekmeyecekti. Selda kızardı. Yüreği hızlı hızlı atmaya başladı.

"Aman Allahım, çok komik bir duruma düşebilirim," diye mırıldandı. Kendini aşağılanmış gibi hissetti. İradesine hakim olmalı, bu durumdan kendisini kurtarmalıydı. Ani bir kararla beklemekten vazgeçti. Eve dönmeliydi.

Arabasını bıraktığı garaja doğru hızlı hızlı yürümeye başladı. İçinden de kendi kendine Söyleniyordu. Engin'e ne söyleyecekti ki? Her şeyden önce Şükrü ile görüşüp onunla evliliğini sona erdirmeliydi. O adama tahammül edemiyordu artık. Hem kendi ruh sağlığı hem de oğlunun daha iyi bir ortamda büyümesi için boşanması, şarttı. Aralarında hiçbir cinsi bağ olmamasına rağmen sık sık dengesizliklerine, şehvet dolu bakışlarına, bu tarz tacizlerine maruz kalıyordu. O tehlikeli bir adamdı. Ne zaman ne yapacağının garantisi asla yoktu. Geçen yıl muayenehanesindeki yardımcı hemşireyi gebe bırakmıştı. Olay bir skandala dönüşmeden güçlükle örtbas edilmişti.

Onunla daha fazla yaşayamayacağı kesindi. İnşallah bu kez boşanma için de fazla zorluk çıkarmazdı. Zaten çiftliğe de bu nedenle gidiyordu. Aralarında esaslı bir pazarlık olacağına emindi. Gerçi Şükrü paralı bir adamdı ama ailesinden ona kalan servet asla Şükrü'nün sırt çevireceği bir miktar değildi.

Engin'le konuşmayı ve yeniden birleşmeyi ancak bundan sonra düşünebilirdi. Tabii o da kabul ederse. Otuz beş yaşına gelmişti; artık bundan sonra atacağı her adımı dikkatle düşünmek ve isabetli kararlar vermek zorundaydı.

Keyfi kaçmış, umudu kırılmış olarak garaja indi. BMWsini buldu, elindeki paketleri arka koltuğa koydu, arabayı çalıştırarak çıkışa doğru sürdü.

Leyla Ahmadi yaklaşan bir otomobil sesi duydu. Ardından gıcırtılı bir fren ve tiz bir klakson sesi.

Yerinden kalkıp pencereden dışarıya baktı.

Üstü açık, kırmızı, spor bir Pontiac gelmişti, içinde yirmi üç yaş civarında iki genç vardı. Arabayı uzun sarı saçları rüzgârda uçuşan güzel bir kız kullanıyordu. Yanındaki delikanlı apartmandan birine el salladı. Bu binada yaşayan bir gencin arkadaşları olmalıydılar. Pencerenin önünden çekildi. Çekilirken de, "Kapitalist piçler," diye söylendi. Gelenler beklediği kişi değildi.

Doktoru öldürürken duyduğu profesyonel görev bilincinin rahatlığı yavaş yavaş kayboluyordu. Öldürmekten duyduğu usanç ve bedbinlik, benliğini kaplamaya başlamıştı. Ne kadar deneyimli de olsa, yıllar bile pişmanlığa benzeyen bu hissi içinden söküp atamıyordu. Oysa o kadını da öldürme -liydi. Başka çaresi yoktu, istanbul'daki görevi bitmişti, bu mecburiyeti hissetmeyecekti artık, ama bu şehirde daha ne kadar kalacağını bilemiyordu. Geride bir şahit bırakıp kendini ateşe atamazdı. Kadının sokağa çıkmış olması ecelini bir iki saat ertelemişti sadece.

Salondaki kanapelerden birine oturdu. Beklemeye başladı.

Gözleri boş boş, pahalı ve nadide antika eşyalarla döşenmiş salonda dolaştı. Biraz da küçümseyerek baktı etrafa. Bu evde gerçek bir kapitalist kültürün ürünü olabilecek zevk ve ihtişam yoktu. Mobilyalar pahalı olabilirdi ama bilinçsiz ve eğitimsiz bir zevkin seçimiydi hepsi. Çocukluğu aklına geldi.

Babası, Arap aleminin, Beyrut'un en zengin ve nüfuzlu ailelerinden birine mensuptu. Kızının orta öğrenimini İngiltere'de, üniversite eğitimini de Sorbonne'un Siyasal Bilimler Fakültesi'nde yaptırmıştı. Fakat Leyla son sınıfta üniversiteyi terketmiş, siyasete bulaşmıştı. Sonra gizlice ülkesine

dönerek bağımsızlık peşinde koşan Arap milliyetçiliğinin sol fraksiyonları arasında bocalayıp dur muştu*. Çocukluğunda geçirdiği hayatın ihtişamı geldi aklına. Şimdi onlar tam bir düştü. Özellikle son on seneyi, korkunç çatışmaların süregeldiği kan ve barut kokusu içindeki dayanılmaz bir ortamda geçirmişti. Gerçek bir militan olarak eğitilmiş, yaşamının en güzel yıllarını nefret, şiddet ve ölüme adamıştı.

Uçan bir sivrisineğin vızıltısı ile hayallerinden sıyrıldı. Çıplak bacağını kaşıdı. Susamıştı; yerinden kalktı, kendi evindeymiş gibi mutfağa giderek buzdolabını açtı. Rafta dizi dizi duran Perrier şişelerini gördü. Birini açıp kana kana içti.

Kapıda, kilidi açmak için dönen anahtar sesini de o zaman duydu.

"Allah kahretsin!" diye söylendi.

Deneyimlerine uygun düşmeyen bir hata yapmış, kadının bu kadar erken döneceğini düşünmediğinden, mutfağa giderken silahının bulunduğu çantayı salonda bırakmıştı. Koridoru aşarak hızla salona koştu. Koşarken sokak kapısına bir göz attı. İçeriye giren kadın henüz kendisini görmemişti. Bir an önce silahına kavuşmalıydı.

Antreden, "Şükrü Bey," diye seslenen kadının sesini işitti. Çantayı açıp Cold'u çıkarırken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Belli ki kadın seslenerek geldiğini kocasına anlatmaya çalışıyor, uygunsuz bir vaziyetle karşılaşmak istemiyordu. Hazımlı biri olmalıydı; anlaşılan kocasının yaptığı rezaletlerden haberdardı. Böyle ezilmiş, kişiliksiz, haklarını savunamayan kadınlardan nefret ederdi. Onu ortadan kaldırmak vicdanında yara açmayacaktı. Silahını doğrultup kadının salon kapısında görünmesini bekledi. Tek bir kurşun her şeyi halletmeye yeterli olacaktı.

Baba oğul sinemadan çıktılar. Küçük Okan filmi çok beğenmişti. Başroldeki küçük maskaranın maceralarına bayılmıştı. Arabaya binerlerken hâlâ babasına filmdeki çocukla ilgili sorular soruyordu.

Engin bir yandan ona uygun cevaplar vermeye çalışırken bir yandan da önündeki uzun bir haftayı onunla nasıl geçireceğini düşünmeye başlamıştı. Olayın zamanlaması çok aksiydi; iki hafta sonra olsaydı adli tatile girilecek, rahatlayacaktı. Belki oğlunu alır, Akdeniz yöresine kısa bir tatile çıkardı. Ne var ki, şu son haftaya hemen her gün önemli duruşmaları sıkışmıştı. Aksi gibi hepsi de önemli davalardı. Geceleri kolaydı ama gündüzleri ne

yapacağını, oğlunu kime bırakacağını bilemiyordu. Galiba biraz da seyrettiği filmin etkisinde kalarak, çocuğu evde tek başına bırakmasının mümkün olmadığı kanısına vardı. Herhalde onu da yazıhanesine götürecekti. Cici bir sekreteri vardı; kendisi olmadığı zamanlar ofiste Okan'la meşgul olabilirdi. Başka bir formül aklına gelmiyordu.

Araba hareket ederken Okan boynunu büküp sordu: "Baba, beni bu akşam sirke götürür müsün?" "Sirke mi? Hangi sirke?"

"Bilmiyor musun? Moskova Sirki'ne. Annem götürmeye söz vermişti de." "Nerede bu sirk?" "Bilmiyorum, annem bilir."

Genç adam, oğlunun masum ve ilgi bekleyen yüzüne baktı. Aralarındaki sıcak ve sevgi dolu ilişkiye rağmen, çocukta babasını devamlı görememenin yarattığı hafif bir çekingenlik vardı. Engin, bu akşam olmaz dese, çocuğun kırılabileceğini, belki de bu isteği bil daha tekrarlayamayacağını düşündü. Yüreği burkuldu. Gülerek:

"Gideriz tabii, neden olmasın," dedi. “İstersen şimdi doğru gidip bavulunu alalım, sen de annene sirkin nerede olduğunu sor ha, ne dersin?"

Çocuk ellerini çırparak, "Yaşşa baba," dedi. "Ne iyi, sen hiçbir isteğime hayır demiyorsun. Seni çok seviyorum." Engin göz kırptı. "Yoksa annen hep hayır mı diyor?" Okan annesini korumak istercesine, "O da hayır demez ama bazen beni üzer."

Çocuğun aklınca verdiği bu politik cevaba Engin güldü. Sesini çıkarmadı, arabayı Selda'nın evine doğru sürdü.

Tuhaf bir koku vardı evin içinde. Hiç alışık olmadığı, burnuna yabancı gelen, pis bir koku. Selda o zamana kadar barut ve kan kokusunu hiç duymamışta.

İlk aklına gaz kaçağı geldi. Ama o da böyle kokmazdı. Geniz yakan, acımsı bir kokuydu bu.

Yine de mutfağa doğru yöneldi önce. Günlerden pazar olduğundan hizmetçi izinliydi. Belki Şükrü kahve yapmaya kalkmış, ocağı iyi kapatmamıştır, diye düşündü.

Mutfaktaki ocağın bütün düğmeleri kapalıydı. Hem o tuhaf pis koku burada daha az hissediliyordu. " Şükrü Bey," diye seslendi. Hiç cevap yoktu.

Acaba dışarıya mı çıkmıştı? Buna da ihtimal vermedi. Az evvel BMW'sini onun Mercedes'inin yanına parketmişti. Arabasız bir yere gitmezdi.

Sesini mi duymamıştı yoksa?

Aklına gelen düşünce ile irkildi; tam mutfaktan çıkacakken durdu. Hiç şaşmamak gerekirdi, muhtemelen masaja gelen o garip tavırlı, yabancı kadın ile yatak odasında sevişiyor olabilirdi.

Masözü geçen gelişinde görmüştü. Genç, diri ve güzel bir esmerdi. Bakışlarını hiç beğenmemişti Şükrü'ye. Ateşli, davetkâr ve her işe açığım diyen bakışlardı bunlar. Hem şimdi sosyetede moda olmuştu; orta hizmetçiliği, çocuk bakıcılığı, masözlük genellikle Uzakdoğu'dan gelen kadınlara yaptırılıyordu. Galiba o da öyle biriydi, ilgilenmemişti kadınla.

Umurunda değildi Selda'nın. Kendisine dokunmadıktan sonra istediğiyle düşüp kalkabilirdi, fakat bu rezaleti birlikte yaşadıkları eve kadar taşıması affedilir hata değildi. Üstelik bu daire Selda'nın eviydi. Tepesi attı.

Mutfak kapısının önünde durdu, tekrar "Şükrü Bey," diye bağırdı. Bu sefer sesi iyice yüksek çıktı. Duymaması olanaksızdı. Hayret! Yine ses yoktu.

Garipsedi durumu. Ev sanki her zamankinden de sessizdi.

İçini garip bir ürperti kapladı. Geniş antrede o koku daha fazla hissediliyordu.

Sebepsiz bir korkuya kapıldı. Ne olduğunu anlamadan korkması çok anlamsızdı. Ruhunun derinliklerinden gelen bir ses içeride bir terslik olduğunu söylüyordu. Gündüz vakti, bu saatte ne olabilirdi ki? Evinde bir yabancı gibi hissetmeye başlamıştı kendini. Duvarlar, kapılar antredeki eşyalar gözünde büyüyordu.

Kendini toparlamaya çalıştı.

Burası onun eviydi; nedir bu ürkekliğin, neden korkuyorsun, diye söylendi kendi kendjtıe. Etrafına bakındı. Her şey bıraktığı gibiydi, bir anormallik gözükmüyordu. Tek farklılık gittikçe artan ve genzine dolan o garip kokuydu.

Bu kokunun nereden kaynaklandığını bulmalıydı. Mutfaktan çıkıp bir iki adım attı. Sadece iki ufak adım. Ayakları külçe gibi ağırlaşmıştı, içinde bir felaketle karşılaşacağını söyleyen o önseziden kurtulamıyordu. Dikkat kesilip, evin derin sessizliğinde işitebileceği tuhaf, garip, ona ters gelebilecek bir ses bekledi.

Dikkatini çekebilecek hiçbir yabancı ses duymuyordu. Her şey normaldi. Fakat aşırı normal. Ne başka dairelerden akseden müzik sesi, ne sokaklardan yükselen insan ve trafik sesi. Sanki yaşam durmuş, her şey susmuştu.

Elindeki poşetleri yavaşça yere bıraktı. Plastik poşetlerden ince bir hışırtı yükseldi. Sessizlik içinde poşet hışırtısı koridorda yankılandı. Gözleri her an koridora fırlayacak, bilinmeyen, korku konusu bir nesneyi bekler gibiydi.

Usulca mokasenlerini çıkardı. Çıplak tabanları zemindeki mermerin soğukluğunu duydu. Ürpertisini hâlâ yenememişti.

Evde olağanüstü bir gariplik vardı. Bunu hissedebiliyordu. Son zamanlarda televizyonlarda bir yığın abuk subuk korku filmi seyretmişti, acaba etkisinde mi kaldım, diye düşündü. Hayır, olamazdı. O aklı başında, erişkin bir kadındı, filmlerin etkisinde kalacak değildi ya?

Bir kere daha burnunu çekip havayı kokladı. O pis kokunun nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Sonunda buldu da. Koku, koridorun ortasındaki, kapısı açık ufak odadan geliyordu. Genellikle evde işe yaramayan ufak tefek eşyanın saklandığı, ütü işlerinin yapıldığı küçük odadan. Oraya Şükrü'nün masaj yapabilmesi için özel bir de masa koymuşlardı. Ayaklarının ucuna basa basa ilerledi. Odaya bir göz atacaktı.

Çirkin, istenilmeyen bir manzarayla karşılaşacağına ihtimal vermiyordu artık. iki kez "Şükrü Bey" diye seslenmişti. Duymaması olanaksızdı. Odanın kapısı açıktı; biçimsiz bir durumda olsalar bile, geldiğini duymuş, çoktan toparlanmış olmaları gerekirdi. Açık olan salon kapısının önünden geçti, içeriye göz atmak aklının köşesinden bile geçmemişti, içeride bir yabancı, hırsız ya da beklenmeyen bir ziyaretçi düşünmüyordu artık, sadece burnuna gelen kokunun itici, pis ve kötü etkisinde kalarak aranıyordu. Neden sonra salonun açık kapısı önünde sessiz bir gölgenin kayar gibi süzüldüğünü farkeder gibi oldu. Buna hissetti demek daha doğru olacaktı,

çünkü gerçekte bir şey görmemiş sadece gördüğünü sanmıştı. Ürpererek, hızla geriye döndü.

Masajcı kız arkasında, salonun kapısının önünde duruyordu. Dilini yutacak kadar şaşırmıştı. Kızın elinde bir tabanca vardı ve namlusu kendisine yönelikti. Silahlardan hiç anlamazdı ama namlunun ucundaki o boru gibi duran parçanın adını hep filmlerden işitiyordu, "susturucu" diyorlardı ona. Silah sesini boğan bir alet... Donmuş gibi kızın yüzüne bakakaldı.

Donuk ve anlamsız bir çehreydi bu. Yüzünde ne nefret ifadesi vardı ne de kin. Niye silah çekiyor onu bile anlamamıştı.

Leyla Ahmadi tek kelime etmeden tetiğe asıldı.

Tetiğin düşmesinden çıkan ses koridorda yankılandı. Sersemleşen Selda silahın ateş almadım neden sonra anlaya-bildi.

Leyla dehşetle silahını baktı. Bunca yıldır kullandığı tabanca ilk defa tutukluk yapıyordu, inanamadı, Cold'un tetiğine bir daha asıldı. Madeni tıkırtı üst üste işitildi. Silah ateş almıyordu.

Leyla Ahmadi Arapça küfretti. Ama onun için dert değildi, eğitim görmüş bir gerillaydı, çıplak elle de adam öldürmeyi bilirdi. Hele mücadeleden aciz, böyle süslü bir salon bebeğini öldürmek onun için çok kolaydı.

Tabancayı elinden atarak hızla Selda'nın üzerine sıçradı. Sağ elinin parmaklarını bitiştirmiş, boyun hizasına öldürücü bir karate darbesi indirmeye hazırlanmıştı. İlk şaşkınlığı geçen Selda'nın ağzından acı bir feryat yükseldi. Neye uğradığını şaşırmıştı. Üzerine şahin gibi sıçrayan kızdan korkarak eğildi. Bu eğiliş, boynuna inecek vuruştan kurtulmasını sağlamıştı, iki kadın çarpıştılar ve dengelerini kaybederek yere yuvarlandılar. Selda hâlâ ne olup bittiğini anlayamamıştı. Bilinçaltı hayatının tehlikede olduğunun sinyallerini veriyor, gereken uyarıyı yapıyordu. Kendisini savunmak için bir an önce doğrulup harekete geçmesi gerektiğini sezinliyordu. Doğrulmaya çalıştı. Saldırırken havaya sıçrayan kızın sol dizi kaburgalarına isabet etmişti. Müthiş bir acı duydu. Yerden kalkamadı. Saldırgan, erkek kadar hareketli ve ataktı. Kımıldadıkça kaburgalarındaki sancı artıyordu. Bu kızla mücadele edemeyeceği açıktı.

Yarı kapalı göz kapaklarının arasından başına doğru yaklaşan bir ayak gördü. Kız çoktan ayağa fırlamış, tekme sallıyordu. Kaçmak istedi, başaramadı ve tekme tam kafasına isabet etti. Gözleri kararan Selda'nın boğazından acı bir feryat daha yükseldi. O korkunç darbeye rağmen hâlâ tam olarak bayılmamıştı ama yere boylu boyunca serilmiş ve kımıldayamaz hale gelmişti. Hayal meyal kızın bir kedi çevikliği ile üstüne sıçradığını farketti. Kızın bedeni tüm ağırlığıyla sırtına binince nefesi kesildi. Bir kolunu boynuna dolamış, diğeri ile çenesinden tutarak başını çevirmeye başlamıştı. Direnmesi çok zordu ve kızın boynunu kıracağını anlamıştı.

Sonra her şey gözlerinin önünden silinip kayboldu.

Engin Honda'yı bahçeye soktu.

Okan, apartmanın kapısına baktı. Annesini kapıda göremeyince, "Hadi baba, sen de yukarıya gel," diye fısıldadı. "Ben yukarıya çıkmasam daha iyi olur oğlum." "Ama niye baba? Sen niçin bizim eve hiç geliniyorsun ?"

"Bunu büyüyünce anlarsın, boş ver. Dairenin zilini çal, annen bavulunu aşağıya indirir." "Anneme sirkin nerede gösteri yaptığını sormayacak mısın?" "Merak etme, aşağıya inince sorarım." Çocuk bir an duraksadı.

"O adam yüzünden yukarıya çıkmıyorsun, değil mi?" Engin başını iki yana salladı, kaşlarını çatar gibi yaptı. "Ne ayıp? Hiç senin gibi terbiyeli bir çocuk annesinin eşinden o adam diye bahseder mi?"

"Ama onu hiç sevmiyorum baba."

Engin'in, çocuğun bu içten cevabı karşısında vereceği, bir karşılık yoktu. "Hadi durma şimdi, yukarıya çık ve annene geldiğimizi haber ver." dedi. Okan isteksizce arabadan indi ve asansöre yürüdü. Arabanın içinde yalnız kalan Engin bir sigara yaktı. Derin bir nefes çekti. Okan'ın ruh sağlığı ciddi bir tehlike arzediyordu. Üvey baba ile uyumsuzluğu belli ki ciddi boyutlardaydı. Bu konuyu Selda ile konuşması lazımdı. Daha sigaradan ikinci nefesi çekmeden, Okan'ın telaş içinde geri döndüğünü gördü. Annesi yanında yoktu. Çocuğun gözleri iri iri açılmış, dehşete kapılmış bir hali vardı. Soluk soluğa arabaya yaklaştı.

Çocuğun telaşından huylanmıştı Engin. "Ne oluyor oğlum?" diye sordu. "Baba, baba, yetiş! Annem dayak yiyor!" "Anlamadım?"

"Baba, kapıyı çaldım. Annem açmıyor, içeriden onun bağırtılarını işittim. Annem çığlıklar atıyor. O adam annemi dövüyor."

"Kim? Şükrü Bey mi?" "Tabii, başka kim olacak?"

Engin bir an ne yapacağına karar veremedi. Bu karı koca arasındaki ağız kavgası, sert bir münakaşa, hatta belki de atılmış bir tokat olabilirdi. Selda dik başlı, münakaşadan kaçınmayan ve aklına geleni rahatlıkla söyleyebilen bir kadındı ama Engin asla bir kadına el kalkmayacağına inanan biriydi. Eski karısıyla zamanında o da çok münakaşalar etmişti, fakat karısına bir fiske bile vurduğunu hatırlamıyordu.

Hem belki Okan, üvey babasından hoşlanmadığı için kapının ardından duyduklarını büyüterek de anlatıyor olabilirdi. Karışmamak en doğrusuydu. "Hadi baba, ne duruyorsun? Benimle gelsene." "Oğlum... "

"Baba, adam annemi öldürüyor. Çığlıklarını duydum diyorum sana." Engin ani bir kararla yerinden fırladı.

Herifin sıfatı ne olursa olsun, çocuğunun annesini dövemezdi. Hışımla arabadan çıktı. Hislerini kontrol edemediğinin farkındaydı. Bu, aslında karışılmaması gereken bir olaydı ama göz göre göre de Selda'nın dayak yemesine seyirci kalamazdı. Bu müdahaleyi yapmazsa oğlunun düşeceği hayal kırıklığını düşündü.

Asansöre bindiler. Engin, "Yanında anahtarın var mı?" diye sordu. Çocuk korkudan irileşmiş gözleri ve titreyen minicik parmaklarıyla hemencecik babasının avucuna bir anahtar sıkıştırdı.

Leyla Ahmadi, Selda'yı bırakarak sokak kapısına baktı. Zil çalınıyordu.

Boğuşma sırasında çıkan çığlıklar ve iniltilerden çalan zilin sesini duyamamıştı galiba. Birileri kapıya dayanmış olmalıydı- Altında ümitsizce çırpınan kadına baktı, inlemeye devam ediyordu.

Eliyle Selda'ya sert bir darbe vurdu, sesini kesti. Kadın bayılmış olmalıydı. Boynunu kırmayı daha sonraya da bırakabilirdi. Önce kapıdakilerin gitmesi, kendini tehlikeden sıyırması ve kaçış yolunun temizlenmesi gerekirdi. Ona evde karı koca ve bir de ufak çocuk olduğunu söylemişlerdi. Geçen gelişinde ufak çocuğu gördüğünü de anımsıyordu. Sahi, çocuk neredeydi acaba? Kadınla birlikte içeriye girdiğini görmemişti.

Yoksa gelen o muydu? Bir kişi daha mı öldürmek zorunda kalacaktı? Masum bir veledi?

Yerde baygın yatan Selda'nın üzerinden kalktı. Tutukluk yapan silahını yerden aldı. Ayağındaki sandaletler sessizce yürümesini sağlıyordu.

Gelen belki çocuk değildi. Misafir de olabilirdi, ya da gürültüleri merak eden herhangi bir komşu.

Kulak kabarttı.

Dışarıdaki sesler kesilmişti, Sonra aşağıya inen asansörün vınlamasını işitti. Anlaşılan meçhul ziyaretçi kapının açılmayacağını düşünerek gidiyordu. Kadın yerde hareketsiz kaldığına göre aşağıya bakmak için pencerenin önüne gidebilirdi.

Çocuğu gördü. Yedi sekiz yaşlarında ufak bir oğlandı. Beyaz renkli bir Honda'ya doğru koşuyordu. Az sonra arabadan genç bir adamı alarak yeniden binaya doğru koştuklarını gördü.

Durum nazikleşiyordu.

En iyisi buradan bir an evvel uzaklaşmaktı. Ama nasıl?

Onlar asansörle yukarıya çıkarlarken merdiveni kullanabilirdi. Bir çırpıda aşağıya iner ve buradan uzaklaşabilirdi.

Ya kadın? Onu ne yapacaktı? Böyle bırakamazdı. Hâlâ yaşıyordu ve kocasının katilinin kim olduğunu teşhis edebilecekti.

Tereddüt geçirdi. Acele bir karar vermesi ve kararını hızla uygulaması gerekiyordu. Böyle sıkışık zamanlarda çabuk ve isabetli kararlar vermek üzere eğitilmişti. Zaman hızla ilerliyordu. Yeniden baygın yatan kadının başucuna geldi. Elindeki silahı kadına doğrultup tetiğe asıldı. Tabanca yine ateş almamıştı.

Evin yeniden oluşan o korkunç sessizliği içinde yükselen asansörün mekanik homurtusunu işitebiliyordu. Yakalanma endişesine kapıldı. Artık kovalayan değil, kaçan durumuna düşmüştü...

Ağzından alışkanlıkla Arapça ağır bir küfür çıktı. Kapıyı açtı, kat sahanlığına fırladı. Mümkün olduğunca çabuk buradan kaçmalıydı.

Aynı anda da kata gelen asansörün kapısı açılıyordu. Engin ile Leyla Ahmadi göz göze geldiler. Genç adam kızın elindeki tabancayı farkedince beyninde şimşekler çakmaya başladı. Oğlunun işittiği boğuşma sesleri ve feryatlar belli ki karı koca kavgası değildi. Kızın elindeki silah her şeyi açıklıyordu. Bu evde çok tatsız şeyler olmuştu ve o anda Engin kimin ne sebeple saldırdığını düşünecek halde değildi.

Tüyleri diken diken oldu. Yoksa Selda'nın başına bir felaket mi gelmişti? Bunu düşünmek bile istemiyordu.

İnsan beyni hiç kuşkusuz en gelişmiş bilgisayardı. Bütün bunları saniyeden az bir zaman dilimi içinde düşünmüştü. Daha asansör kapısı kapanmadan, kaçmaya çalışan kızın üzerine atladı. Bir yandan da oğlunun tehlikeli alandan uzak kalmasını istiyordu. Kızın üzerine sıçrarken, "Sen asansörde kal!" diye bağırdı Okan'a.

Çocuk ne olduğunu anlamamıştı bile. Tıpkı filmlerdeki gibi bir sahneydi. Kahraman babası "kötü kişiyi" yakalamaya çalkıyordu. Onu mutlaka haklayacaktı. Yine de küçücük gözleri korkuyla büyüdü. Kendisine yapılan uyarıyı unutmuş, asansörün kapısını kapatmayarak olup bitenleri seyre dalmıştı.

Leyla, Engin'den gelecek bir saldırıya hazırlıklıydı. Bu nedenle genç adamın atağını rahatlıkla savuşturdu. Engin kızı yakalayamamış, sahanlığın mermerleri üzerine düşmüştü. Yerden kalkmaya hazırlanırken kızın kollarının mengene gibi boynuna dolandığını hissetti. Belinin tam ortasına da dizini dayamıştı. Şiddetle kanırtıyordu. Soluğu kesildi. Bu baskı devam ederse ya belinin ya da boynunun kırılacağını anladı. Kızın sıradan biri olmadığı, teke tek dövüşte bir erkek kadar güçlü ve deneyimli olduğu açıkça ortadaydı. Dehşete kapılarak kızın kollarına yapışıp, boynuna olan baskıyı hafifletmeye çalıştı. Boyun adalelerini var gücüyle germişti. Can pazarıydı bu ve ölümle yüz yüze geldiğini gayet iyi anlamıştı. Dövüş tekniği konusunda bilgisi yoktu, fakat seksen beş kilo ağırlığında, güçlü kuvvetli bir adamdı. Sonunda kızın ellerini boynundan çözmeyi başardı ve ardından kızın yüzüne doğru sert bir dirsek attı. Hedefi tam bulamamasına rağmen kız sendelemiş, dengesini kaybetmişti. Bir yandan da kızın neden silah kullanmayıp, teke tek mücadeleyi tercih ettiğini anlamaya çalışıyordu.

Belindeki korkunç baskı kalkınca, geriye dönüp lanet kadını boynundan yakaladı. Şimdi avantaj kendisine geçmişti- Kız inada direnmeye devam

ediyordu, ayrıca bir kadından beklenmeyecek kadar da güçlüydü. Nitekim hiç ummadığı bir anda göğsünün üzerine yediği sert bir el darbesiyle gözleri karardı, yeniden nefesi kesilir gibi oldu, durduğu yerde sarsıldı. Okan'ın feryadını işitmese belki kendinden de geçecekti. Oğlunun çığlığı sanki insanüstü bir enerji ve dayanma gücü vermişti. Silkindi ve kızın ikinci bir darbesine meydan vermeden sağ kolunu olanca hızıyla Leyla'nın yüzüne indirdi. Yumruk tam yerini bulmuştu. Kız merdivenlere savruldu, dengesini kaybederek yuvarlandı ve bir alt katın sahanlığına kadar gitti. O yumruğu yiyen ve merdivenlerden yuvarlanan bir kadının ayağa kalkamayacağına emindi.

Kadının top gibi sıçrayarak ayağa kalktığını gördü. İnanılır gibi değildi. Dehşete kapıldı. Nefessizlikten göğsü körük gibi inip kalkıyor, başı dönüyordu.

Biri alt biri üst sahanlıktan nefretle birbirlerine baktılar. Aralarında sekiz basamaklı bir merdiven vardı ve ikisi de birbirlerinin üstüne gidemiyorlardı. Kız, Engin'in anlayamadığı bir dilden söyleniyordu. Belki de tehditle karışık küfrediyordu.

Engin'in aklı karısındaydı. Acaba kahrolası kadın Selda'ya bir kötülük yapmış mıydı? İçeriye girip Selda'ya mı bakayım, yoksa merdivenlere saldırıp şu kızı mı yakalayayım diye tereddüt geçirdi. Aslında kızın peşinden koşacak gücü de kalmamıştı. Boynu müthiş sancıyordu.

O böyle düşünürken kız merdivenlerde kayboldu. Basamakları ikişer üçer atlayarak gözden uzaklaştı.

Engin asansörün kapısı önünde donmuş kalmış oğluna baktı. Çocuğun dili tutulmuş gibiydi. Genç adam içeriye girmeye de çekiniyordu. Karısının cansız bedeniyle karşılaşmak korkusu benliğini kaplamıştı.

Oğlunu kendine çekti, "Korkma, her şey geçti," diye fısıldadı. Sonra dairenin aralık kapısından içeriye süzülerek etrafa bir göz attı. Selda koridorun orta yerinde hareketsiz yatıyordu. Tüyleri diken diken oldu. Korktuğu başına gelmişti galiba.

Okan'ı geri çekti. "Sen burada bekle," dedi oğluna. Okan'ın, şayet annesi ölmüşse, belleğinden yıllarca çıkmayacak bu manzaraya şahit olmasını istemiyordu, içinden yaşaması için dualar ederek karısının hareketsiz yatan vücuduna doğru eğildi.

Çok şükür nefes alıyordu...

5

AYNI GÜN - ETİLER

Evin içi üniformalı ve sivil bir yığın polisle dolmuştu. Adli Tabip ve nöbetçi Savcı Dr. Şükrü'nün masaj masası üzerindeki cesedinin basındaydılar. İki parmak izi uzmanı evin çeşitli yerlerine toz dökerek parmak izi toplamaya çalışıyorlardı. Dairenin dış kapısı önündeki resmi üniformalı polisler, yetkililerin dışında kimseyi içeriye almıyorlardı. Dışarıda meraklıların meydana getirdiği bir kalabalık, olayı öğrenmek isteyen konu komşu ve tabii bir yığın basın ve televizyon mensubu vardı.

Engin önce Selda'yı yatırmıştı. Genç kadın hâlâ yarı baygındı. Konuşacak ve ifade verecek hali yoktu. Okan annesinin karyolasının ayakucuna oturmuş, ağlamaklı gözlerle kendisine gelmesini bekliyordu. Çocuk yaşından umulmayacak metanet göstermişti. Engin onun bu berbat ve asap bozucu ortamda kalmasını istemiyordu ama şimdilik hiçbirinin evden ayrılmasına tahkikatı yürüten cinayet masası memurları izin vermiyorlardı. Ayrıca Selda'yı o vaziyette bırakıp nereye gidebilirlerdi. Kadıncağızın yanında bulunacak en ufak bir yakını bile yoktu.

Tahkikatı yürüten gençten bir başkomiserdi. Belli etmemeye çalışmakla beraber, polise olayı ihbar eden Engin'in Selda'nın eski kocası olduğunu öğrendikten sonra bakışı ve tutumu değişmişti sanki. Olayı kısaca öğrendikten sonra Engin'in resmi ifadesine henüz başvurmamıştı. Fakat izleri toplamaya ve dairedeki ilk araştırmayı yapan yardımcılarına nezaret ederken sık sık Engin'i şüpheli nazarlarla süzüyordu.

Saldırgan kızın düşürdüğü tabanca ve masaj çantası ele geçmişti. Polis çantanın içindeki kanlı havluyu da bulmuştu. İleride yapılacak balistik muayenede cesetten çıkarılacak kurşunun, bulunan Cold'dan çıktığı nasıl olsa ortaya çıkacaktı. Selda, Engin ve hatta Okan da katil kızın teşhisine yarayacak görgü tanıklığı yapabileceklerdi. Yine de Engin önündeki birkaç günün epey sıkıntılı geçeceğine emindi. Sorgular, ifadeler, muhtemelen olay yerinde saldırının temsili tekrarı ve buna benzer bir sürü tatsız olaylar yeniden yaşanacaktı. Ayrıca basının ve görsel medyanın ağzına düşecekler, adları uzun süre bu olayla beraber anılacaktı. Başkomiser nihayet yanına yaklaştı.

Arkasında o zamana kadar göremediği ya da dikkatinden kaçan iki sivil daha ortaya çıkmıştı, ilgisiz görünmekle beraber içten içe merakla Engin'i süzüyorlardı.

Başkomiser, "Şimdi size birkaç sual sormak istiyorum Engin Bey," dedi.

Genç adam, "Buyrun, fakat size olanları anlattım. Aslında ilave edebileceğim fazla bir şey yok," diye mırıldandı.

Başkomiser hiç oralı olmadı.

"Söylediğinize göre, öldürülen doktorun eşinin ilk kocasıymışsınız. Doğru mu?" "Evet."

"Ne zaman boşanmıştınız?" "Yaklaşık dört yıl önce."

"Peki, eski eşiniz Dr. Şükrü ile ne zaman evlendi?" "Sanırım bu soruyu bana değil, Selda hanıma sormalısınız." "Soracağız tabii. Ama şu anda ifade verecek durumda değil."

Engin düşünür gibi yaptı. "Yanılmıyorsam iki yıl önce evlendiler." "Eşiniz doktoru daha önceden tanır mıydı?" "Sanmıyorum. Eşimin annesiyle babası bir trafik kazası geçirmişlerdi. Doktor da kaza sırasında tesadüfen olay yerin-deymiş. Galiba onlara ilk müdahaleyi de orada bizzat o yapmış." "Yani hayatlarını mı kurtarmış?"

"Hayır. İkisi de ertesi gün kaldırıldıkları hastanede öldüler."

“İfadenizden anladığım kadarıyla eşiniz doktorla bu vesileyle tanışmışlar yani, yanılıyor muyum?" "Sanırım öyle. Kesin bilmiyorum." "Ya siz? Doktorla tanışır mıydınız?" "Hayır." "Hiç görüşmüşlüğünüz yok mu yani?" "Hayır." "Eşinizin nasıl bir adamla evlendiğini merak etmediniz mi hiç?"

"Bu beni ilgilendirmezdi. Hem Dr. Şükrü Namlıoğlu bütün İstanbul'un tanıdığı bir zattı. Ayrıca iyi bir insan olup olmadığını soruşturacak değildim ya."

O zamana kadar komiserin arkasında sessiz duran gri elbiseli adam birden lafa karıştı. "Doktorun serveti hakkında bir bilginiz var mı? Çok zengin olduğu söyleniyor." "Hayır, hiçbir bilgim yok. Yalnız şu kadarını söyleyebilirim ki eşimin maddi durumunun onunkinden kat be kat üstün olması gerekir."

"Doktorun servetini bilmiyorsanız böyle bir kıyaslamayı nasıl yapabilirsiniz?" "Şey... Demek istediğim eski eşimin, ünlü Noyangil ailesinin tek varisi olduğudur. Sanırım bu, sahip olduğu servet hakkında size bir fikir verebilir." Başkomiser tekrar lafa karıştı.

"Olay sırasında eve gelmeniz bir tesadüf mü avukat bey?" Engin şaşırarak adama baktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Ne demek istediğim gayet açık. Öldürülen kişiyle, ifadenize göre, şimdiye kadar hiç temasınız olmadığı halde tam cinayetin işlendiği sırada eve yaptığınız bu ziyaret biraz tuhaf değil mi?"

"Evet, neyi ima ettiğinizi anlıyorum, haklısınız. Ama bunun basit bir açıklaması var. Esimle Doktor yarın Antalya'ya çiftliklerine gideceklerdi. Oğlum ise bu haftayı benimle geçirecekti.

Buraya uğramamın sebebi, oğlumun eşyalarını almak içindi. Hepsi bu işte."

"Oğlunuz daha evvel de yanınızda uzun süreli kalır mıydı?"

Engin dik dik komisere baktı.

"Hayır, kalmazdı," diye cevapladı.

"Niye bu sefer oğlunuzun yanınızda kalmasını istediniz?" Engin omuzlarını silkti.

"Bunu asıl isteyen oğlumdu. Artık büyüyor, anlıyorsunuz ya, babaya olan düşkünlüğü artıyor." "Üvey babası ile arası iyi değil miydi?"

Engin bu anlamsız suallerden sıkılmaya başlamıştı. Cevap vermeden önce bir sigara yaktı. Sonra sert bir tonla:

"Bir şey anlamıyorum," diye homurdandı. "Bunun işlenen cinayetle ne alakası var? Burada küçük bir çocuğun öz ve üvey babasıyla ilişkilerini mi inceliyorsunuz, yoksa cinayetin tahkikatını mı sürdürüyorsunuz?" "Siz soruma cevap verin." Komiserin de sesi sert çıkmıştı. Genç adam ya sabır dercesine içini çekti. "Evet, üvey babasını pek sevmezdi," diye yanıtladı. "Ya Selda hanım? Onun kocasıyla ihtilafı var mıydı?" "Bilmiyorum. Bu konuda bir şey söyleyemem." Başkomiser ağır ağır Engin'in oturduğu koltuğa doğru yaklaştı. Gözlerinde alaycı parıltılar belirmişti. Engin'e hafiften sırıtıyor muş gibi geldi. "Doktorla eski eşiniz arasında epey yaş

farkı var. Ne dersiniz?" "Bu konu beni hiç ilgilendirmez. Bu Selda hanımın tercihi. İfade verecek hale gelince soruyu kendisine yöneltin. "

"Ona da soracağız. Ben sizin fikrinizi almak istiyorum."

"Ne diyebilirim ki? Eşimin seçimi böyle tecelli etti." "Bu seçimde Doktorun maddi durumunun rolü olamaz mı?"

"Sanmam. Daha önce de söyledim, karım zaten zengindir."

Tam o sırada Adli Tabip odaya girdi. Elli yaşlarında, güler yüzlü bir adamdı. Gevrek bir sesle, "Yahu yine pazar günümün içine ettiniz. Şu katillerinize söyleyin, pazar günü mesai yapmasınlar," diye sırıttı. Belli ki Başkomiserle samimiydiler. Polis şefi: "Ne buldun doktor?" diye homurdandı.

"Şimdilik şu kadarını söyleyebilirim, yaklaşık bir buçuk iki saat kadar önce vurulmuş. iki kurşun yarası var. Kurşunları çıkarınca balistik muayene için göndeririz. Alnındaki yara ölüme yeterli. Umarım ilk kurşunu oraya yemiştir, zira apış arasındaki kurşunun çok acı verdiğini tahmin ederim."

Başkomiser, "Anlıyorum" dercesine başını salladı.

Adli Tabip devam etti. "Maktulün eşine de baktım. Başında travma izleri var. Ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum ama esaslı bir ruhi depresyon geçirdiği açık. İstirahata ihtiyacı var." Arkada daha ziyade sessiz kalmayı tercih eden gri elbiseli adam birden sordu: "İfadesine ne zaman başvurabiliriz doktor?"

"Kesin bir şey söylemek mümkün değil. Ayıldığı zaman göstereceği tepkiye bağlı bu." Gri elbiseli adam başını sallayarak, "Anlıyorum," diye fısıldadı. Doktor çantasını toplayarak, "İyi pazarlar beyler," diyerek salondan çıktı.

Başkomiser yeniden Engin'e, döndü. İkinci planda kalan gri elbiseli adam da yanlarına yaklaştı, dostça Baş komiser'in sırtına vurdu. Gülüştüler, sonra gri elbiseli adam tam genç avukatın karşısına dikildi.

"Dr. Şükrü'nün bir hastanesi olduğunu biliyor muydunuz?" " Özel bir hastanesi mi demek istiyorsunuz?" " Evet. " "Bundan haberim yoktu.

Üniversitede çalıştığını sanıyordum." "Üniversitede hocalığı yoktu. Akademik kariyer yapmamıştı." "Öyle mi? Yanılmışım demek."

"Tabii bir süre önce hastanesini sattığını da bilmiyorsunuz, değil mi?" "Hayır, onu da bilmiyorum."

Gri elbiseli adam soğuk bir tavırla Engin'in yüzüne bakarak: "Bugün oğlunuzla kaçta buluştunuz?" diye sordu.

"Yaklaşık on bir, on bir buçuk civarında. Onu almak için buraya geldim. Bahçede arabamın içinde bekledim. Eşim çocuğu aşağıya indirdi."

"Yani yukarıya çıkmadınız?"

"Hayır, çıkmadım."

"Sonra? Sonra ne yaptınız?"

"Çocuğumu alıp Akmerkez'e gittim. McDonald's'da bir şeyler atıştırdık, sonra da sinemaya girdik. Bağışlayın ama anlayamıyorum, bu sorduklarınızın o kadın katille ne ilgisi var?" Adam hiç oralı olmadı. "Sinemaya gittiğinizi ispatlayabilir misiniz?"

Engin bir an düşündü. Elini cebine sokup ortalarından yırtılmış iki bilet koçanını gri elbiseli memura doğru uzattı.

“İşte, alın bakın, iyi ki atmamışım. Lazım olacağını sanmazdım. Tabii oğluma da sorabilirsiniz."

Adam biletleri alıp bakmadı.

Kaşlarını çatarak inanmayan bir sesle, "Bu ne ifade eder ki? Biletleri kestirip sinemaya girdikten sonra gizlice dışarıya da çıkabilirsiniz." Engin hışımla yerinden fırladı.

"Durun bakalım memur bey," diye gürledi. "Kanımca çok ileriye gittiniz. Önce bir hususu saptamamız gerekiyor. Siz beni olayın görgü tanığı olarak mı sorguluyorsunuz, yoksa sanığı olarak mı? Bunu bilmek hakkım. Avukat olduğumu unutuyorsunuz galiba." "Henüz kimseyi suçladığımız yok. Sadece olasılıkları inceliyoruz. Sinirlenmeniz yersiz. Ayrıca kabul etmek gerekir ki siz de pekala katil adayı olabilirsiniz.

Böyle bir cinayeti işlemeniz için bir sürü sebep var." Engin'in tepesi atmıştı.

"Sebep mi var? Güldürmeyin beni. Ne saçma sapan bir iddia bu? Ben ortada akla yakın hiçbir sebep göremiyorum."

"Öyle mi? Önce kıskançlıktan başlayalım. Eski karınız çok güzel ve cazibeli biri. Yaptığı ikinci evliliği bir türlü kabullenememiş olabilirsiniz. Ayrıca Selda hanımın çok zengin olduğunu bizzat siz itiraf ettiniz. Ondan boşanmakla geleceğe yönelik büyük bir serveti de kaybetmiş oluyordunuz. Polis dosyalarında kıskançlık ve para en sık rastlanan cinayet sebebidir. Başka nedenler de sıralayabilirim."

"Çok komik," diye bağırdı Engin. "Ben de fakir biri değilim. Ayrıca biz Selda ile anlaşarak boşandık. Böyle bir niyetim olsaydı, boşanmaya kalkışır mıydım? Hem size cinayeti boğuştuğum kadın işledi diyorum."

Gri elbiseli adam gülümsedi.

"Bu kadını siz yaratmış olamaz mısınız?"

"Unutmayın, saldırgan kadını gören üç şahit var. Buna ne diyeceksiniz?"

"Evet ama üçü de aile fertleri. Üvey babasından hiç hoşlanmayan bir çocuk, henüz ifadesine başvuramadığımız bir kadın ve bu cinayette menfaati olabilecek eski bir koca. Tipik bir aile ortaklığı."

"Siz çıldırmışsınız. Bin yıl kalsam aklıma gelmezdi.

Hem bahsettiğiniz gayeye ulaşmak için cinayet işlemeye hiç gerek yok sanırım. Selda istese boşanırdı ve her şey biterdi."

"Ya Doktor boşanmak istemediyse?"

Engin bir an bocaladı, sustu. Cevap veremedi.

Saçmalıyordu bunlar.

Gri elbiseli adam, "Ayrıca apartmanın diğer katlarında yaptığımız ilk soruşturmada binaya giren yabancı kadını kimsenin görmediğini öğrendik," dedi. Engin bön bön adamın yüzüne baktı.

"Peki, Selda'yı bu hale kim getirdi? Boynuna o müthiş darbeyi kim vurdu? Bunlar da mı tertip?" "Henüz emin değiliz," dedi adam. Engin çaresizlik ve hiddetle adamın yüzüne baktı.

Bu kadar saçma bir sorgulama olamazdı. Neyin peşindeydiler bunlar?

Fakat gri elbiseli adamın az sonra soracağı soru onu daha da fazla hayrete ve şaşkınlığa düşürecekti.

"Siz Simka şirketinin avukatısınız, değil mi?"

Bu çok garipti işte. Bu adamlarla yarım saat önce karşılaşmıştı. Kendisi hakkında bu kadar kısa sürede araştırma yapmaları olanaksızdı. Simka şirketinin avukatı olduğunu nereden öğrenebilirlerdi ki?

Arkasından ne çıkacağını merak ederek, "Evet," diye fısıldadı.

"Simka bir anonim şirket değil mi?"

"Öyledir."

"Şirketteki en büyük hisse kime aittir, söyleyebilir misiniz?" "Şirketin işlenen cinayetle ne alakası var kuzum?" "Siz lütfen soruma cevap verin."

"Şirketi bildiğinize göre herhalde en büyük hissedarını da tanıyorsunuzdur. Söylememe gerek var mı?"

"Avukat bey, hatırlatmama gerek yok, bu resmi ve kanuni bir soruşturmadır. Soruyu cevaplandırınız."

Engin sinirli bir şekilde gülümsedi, sonra:

"Ahmet Özveren adlı bir şahsa aittir."

"Bu zatla iş münasebeti dışında bir yakınlığınız var mı?"

Engin'in merakı gittikçe artıyor ve bugün yaşanan feci olayla sorular arasında bir ilişki kuramıyordu.

"Çocukluk arkadaşımdır," diye mırıldandı. "Ortaokuldan." "Yani epey eskiye dayanan köklü bir ilişki, öyle mi?"

Engin bir an düşündü. Anılarını toplamaya çalıştı. Gerçekten de Ahmet Özveren'i çok uzun yıllardan beri tanırdı. Seneler öncesinden. Sonra yolları ayrılmıştı. Seyrek karşılaşır olmuşlardı. Ahmet liseyi bitirince babasının yanında ticarete atılmış ve kısa sürede sivrilip zengin olmuştu. Hem de hatırı sayılır zenginlerden. Altı yedi tane şirketi vardı. Beş sene önce tesadüfen Divan Oteli'ndeki bir yemekte karşılaşmışlardı. Engin'in avukat olduğunu öğrenince yeni kuracağı Simka adlı şirketin kuruluş işlemlerini onun yapmasını istemişti.

Engin de seve seve kabul etmişti bu teklifi. Sonra Ahmet şirketin daimi avukatlığını yapmasını önermişti. Ama şimdi düşündükçe, aralarındaki ilişkinin hiç de çocukluk yıllarına dayanan köklü ve samimi bir münasebet olduğunu söyleyemeyeceğini farketti. Çok farklı yaradılışta iki insandılar.

Tabii zaman, çocukluk yıllarının o saf yakınlığını yok etmişti. Ahmet'i severdi, dürüst ve itibarlı bir insandı. Ancak aşırı zengin oluşunun yarattığı ufak tefek kaprisleri, şımarıklıkları vardı ama bunu da doğal karşılıyordu. Memurun sorduğu soruyu hatırladı.

"Evet, eski bir arkadaşlık. Ama fazla samimi olduğumuz söylenemez."

"Onun mesleki sırlarını bilir misiniz?"

"Görevimin elverdiği ölçüde tabii."

"Peki, Simka'nın faaliyet konusu nedir?"

"Elektronik cihaz ithal ve ihraç eder."

"Bilgisayarlar, televizyonlar, radyolar vesaire gibi mi?"

"Evet, öyle."

" Sadece o kadar mı ?"

"Benim bildiğim bu."

“İthal ve ihraç işlemlerini nasıl yapar?"

"O aynı zamanda armatördür. Nakliye şirketleri de var. Sanıyorum mallan kendi şirketlerine kayıtlı gemilerle yapar."

Gri elbiseli adam ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Başını iki yana sallayarak: "Yanılıyorsunuz avukat bey," dedi. "Hepsi bu değil." "Ne demek istiyorsunuz?" "Ahmet Özveren'in bütün faaliyetleri bu değil demek istiyorum. Ayrıca şirketin en büyük hissedarı konusunda da yanılıyorsunuz. Ya da bize kasten yalan söylüyorsunuz." Engin Mert iyice bozulmuştu. Öfkeyle adama baktı.

"Bana bu soruların içyüzü hakkında açıklama yapmazsanız, size cevap vermeyeceğim," diye homurdandı.

Gri elbiseli adam omuzlarını kaldırdı. "Siz bilirsiniz. O halde, korkarım komiser sizi cinayet suçundan tutuklayacaktır. "

"Çıldırmışsınız siz. Bu cinayeti benim üzerime yıkamazsınız. Olacak şey değil bu." "Buna pek emin olmayın. Yalnız cinayet değil, polisten bilgi saklamak, polisi yanlış yönlendirmek ve delilleri saklamak suçlarını da ilave edebiliriz."

Engin çaresizlik içinde ellerini iki yana açarak, "Yahu neler oluyor, bir Allanın kulu çıkıp da olup bitenleri bana anlatmayacak mı? Bu konuşmalardan bir şey anlamıyorum," diye feryat etti.

Gri elbiseli adam sinsi sinsi gülüyordu.

"Simka'nın büyük hisseleri bir süre önce el değiştirdi. Bundan haberinizin olması gerekir. Siz şirketin hukuk müşavirisiniz, nasıl olur da durumu bilmezsiniz?"

"Bundan hiç haberim yok. Yani Ahmet'in hisselerini devrettiğini mi anlatmaya çalışıyorsunuz? Peki kim almış?"

"Dr. Şükrü Namlıoğlu."

Engin donakaldı. Gözleri iri iri açıldı.

"Hiç bilmiyordum," dedi. Ahmet'in Doktor'u tanıdığından da haberi yoktu. Adamın söylediği doğruysa çok garip, adeta inanılmaz bir rastlantıydı. "Hayret, çok şaşırdım. Peki siz nasıl öğrendiniz?" diye mırıldandı. Karşısındaki memur yeniden gülümsedi. "İşimiz bu."

Aklı karışmıştı Engin'in[A]Saf saf, "Polis ne zamandan beri sıradan vatandaşın ticari hayatına karışır oldu?" diye sordu.

Adam ellerini cebinden çıkararak göğsünde kenetledi. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Bir baş hareketiyle arkada duran ve sorgulamaya hiç karışmayan öteki sivili kastederek, "Biz polis değiliz," diye mırıldandı.

Engin önce Başkomisere sonra da karşısındaki diğer adamlara baktı. Şaşırmıştı. "Değil misiniz? O halde ne sıfatla deminden beri beni sorguluyorsunuz? Kimsiniz siz?" "Biz ikimiz, Milli istihbarat Teşkilatı'na mensubuz." Genç avukat elindeki sigarayı tablaya bastırıp bir yenisini yaktı.

Yüzü sararıverdi. Anlaşılan durum tahmininden de vahimdi. Bilmediği bir şeyler dönüyordu ortalarda. MİT müdahale ettiğine göre bu olayın siyasi bir boyutu olmalıydı. Birden boğuştuğu kızı anımsadı. Merdivenlerde konuştuğu dili anlamamıştı. Yabancı biri olduğu muhakkaktı. Olayları bir türlü zihninde şekillendirip toparlayamıyordu.

Bir süre sessiz kaldı. Şaşkınlığını tam olarak üzerinden atamamıştı. Sonra titrek bir sesle, "Ne öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Konuşmaya mı karar verdiniz?"

Soruyu yine gri elbiseli adam sormuştu. Başkomiser ise salondan çıkmaya hazırlanıyordu. Engin polisin işinin bittiğini sezinledi. Anlaşılan sorgulamasını bundan böyle MİT elemanları yürüteceklerdi.

"Tabii ki bildiklerimi söylemekliğim vatandaşlık görevim. Anladığım kadarıyla bu olay artık sıradan bir cinayet olayı değil." "Doğru."

Ajan eğilip Engin Mert'in gözlerinin derinliklerine baktı. Sanki ruhunu okumak istiyor, doğrulan söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu.

"Pekala... Ne öğrenmek istiyorsunuz?" "Her şeyi," dedi. "Bildiğiniz her şeyi." Engin ellerini iki yana açtı, yüzü gerildi. "Bakın, size defalarca bir şey bilmediğimi söyledim. Nedense anlamak ya da inanmak istemiyorsunuz. Bilmediğim bir şey hakkında nasıl konuşabilirim? En iyisi, siz ne öğrenmek istiyorsanız sorun, şayet verecek bir cevabım varsa yanıtlayayım." Ajan arkadaşına kaçamak bir bakış attı. Sessiz kalan diğeri başını salladı. "Öyle olsun," dedi gri elbiseli. Ceketinin düğmesini açtı, kravatını gevşetti. "Kızıl Cihad

Örgütü hakkında ne biliyorsunuz?" Engin böyle bir örgütü ilk defa işitiyordu.

Hafızasını zorladı, gazete ve siyasi dergilerde okuduğu haberleri düşündü. Bu örgütün adını bile işitmemişti.

"Hiç duymadım," diye yanıtladı. "Demek duymadınız?" "Kesinlikle."

"Ya Çöl Akrebi? Bu da size bir şey ifade etmiyor mu?" Engin başını iki yana salladı. "Hayır, etmesi mi lazımdı?"

Şaşkınlığı gittikçe artıyordu. Endişesi ise yavaş yavaş paniğe dönüşmek üzereydi. Üzüntüsü kendinden çok Selda içindi. Galiba karısı Şükrü Namlıoğlu ile evlenerek başını büyük bir belaya sokmuştu. Doktor'un tekin biri olmadığı artık açıkça ortadaydı. Ajan kendinden emin bir,4esle:

"Dr. Şükrü'nün bazı terörist Arap örgütleriyle irtibatını saptadık," dedi. "Yani bir tür örgüt elemanı mıydı?"

"Pek öyle sayılmaz. Onlara yasa dışı yollardan kaçak silah sattığını düşünüyoruz." "Aman Allahım," diye mırıldandı Engin. "Kulaklarıma inanamıyorum. Bir hata yapmadığınıza emin misiniz? Zengin... Çok zengin

bir adam olduğunu işitmiştim. Niye böyle pis işlere bulaşsın ki? Anlayamıyorum. Bir yanlışlık olmalı."

"Hırs ve paraya olan açgözlülük. İhtirasın sınır tanımazlığı. Onun yarım kan Arap olduğunu biliyor muydunuz?"

Engin bir kere daha şaşırmıştı.

"Arap mı? İlk defa sizden işitiyorum bunu da."

"Öyleydi. Babası Osmanlı ordusunda tabipmiş. Şam' da, Yemen'de görev yapmış. Birinci Dünya Savaşı bitince Suriye'de eşraftan birinin kızı ile evlenmiş ve ömrünün sonuna kadar da orada kalmış. Doktor Şükrü çocuklarının en küçüğü ve de tek oğlu. Onun da kendisi gibi doktor olmasını istemiş. Eğitim amacıyla İstanbul'a göndermiş. Yıl 1948. Şükrü Namlıoğlu İstanbul'da okumuş, tıbbiyeyi bitirmiş ve burada yerleşmiş." "Bir daha Suriye'ye dönmemiş mi?" "Daha eski yıllarda birkaç kez ailesini görmek için gittiğini biliyoruz."

"Çok ilginç, bunları hiç bilmiyordum."

Ajan başını iki yana salladı.

"Şimdi bize yardımcı olacak mısınız?"

"Ne diyebilirim ki? Elimden ne gelir?"

"Bakın, size bazı ipuçları verdim, fakat oralı bile olmadınız."

Engin dikkatle ajana baktı. Ne diyeceğini merak ediyordu. Gri elbiseli adam buz gibi soğuk bir sesle:

"Biz, sizin de bu örgütle ilişkili olduğunuzu düşünüyoruz," dedi. Engin Mert az kaldı elindeki sigarayı düşürüyordu.

6

AYNI GÜN - HAVAALANI

British Airlines'ın dev jeti ile istanbul'a rahat bir yolculuk yapan Elliot Ward gümrük kontrolünden rahat geçti. Beraberinde getirdiği tek bavulu aranmamıştı. Gümrük yetkilisi geliş nedenini bile sormadan, sıcak bir tebessümle, "Türkiye'ye hoş geldiniz," diyerek geçmesini işaret etti.

Dış Hatlar Terminalindeki şakaklarına kır düşmüş uzun boylu adam, elindeki gazeteyi okur gibi yaparak Elliot Ward' in hareketlerini izlemeye başladı. Londra'dan fakslanan fotoğraftan adamı tanımakta zorlanmamıştı. Londra bürosu iyi çalışıyordu; buna şaşmamak lazımdı, gizli servisleri CIA'den sonra dünyanın ikinci büyük teşkilatı haline gelmişti. Gözlerini ingiliz'den ayırmıyordu.

Adam, geleneksel Bond Street tiplemesiydi. Mevsim nedeniyle açık mavi elbisesi, düğmesiz yakalı beyaz gömleği ve gri janjanlı kravatıyla "Ben tam bir Ingilizim," diye bağırıyordu sanki. Başında röleve şapkası, elinde şemsiyesi eksikti sadece.

Jakop Ventura gazeteyi katlayıp koltuğunun altına sıkıştırdı. Ağır adımlarla adamı uzaktan takibe başladı. Terminalin önü kalabalıktı ve

İngiliz, çevresiyle hiç ilgilenmiyordu. Jakop Ventura bunun, ingilizlere has soğuk ve ilgisiz davranış özelliğinden mi yoksa kendini yeterince emniyette hissettiğinden mi kaynaklandığını kestiremedi. İkincisi daha büyük bir olasılıktı.

Elliot Ward bir taksiye bindi. Jakop Ventura da iki araba arkasindakine. Acele etmesine hiç gerek yoktu. Londra' dan gelen bilgilerde adamın Hilton Oteli'nde rezervasyon yaptırdığını öğrenmişti.

Elliot Ward, Hilton Oteli'nin denize bakan odalarından birine yerleşti. Şehrin aşırı sıcağından ve neminden etkilenmişti. Duşun soğuk suyu altında dakikalarca kalarak serinlemeye çalıştı.

Saat tam on dokuzda telefonun başına oturdu. Sir Geoffrey Hughs'dan aldığı numaraları arayabilirdi artık. Tuşlara bastı ve zilin çalmasını bekledi. Dördüncü zil sesinden sonra uykulu bir kadın sesi cevap verdi. "Alo?"

"Miss Gamze Pekcan?" "Evet."

"Ben, I.S.C.'den Elliot Ward. Sir Geoffrey Hughs'un yardımcısıyım." Hattın öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu. Sanki kadın Sir Hughs'un kim olduğunu hatırlamaya çalışıyor gibi duralamıştı. Nihayet: "Evet, anladım," diye mırıldandı. "Sizi dinliyorum."

"Az evvel istanbul'a, Hilton Oteli'ne geldim. Sizinle acele görüşmemiz lazım."

Yine bir sessizlik oldu.

Kadın konuşmakta zorlanıyor gibiydi.

"Evet, olabilir."

Kadının kesik, kısa ve kaçamak cevaplar vermesi Elliot'u rahatsız etmişti.

"Yalnız mısınız?"

"Evet," diye cevapladı hostes.

Ama nedense Elliot kadının yanında biri olduğunu düşündü.

"Buraya gelebilir misiniz?"

"Olabilir, iki saat sonra oteldeyim." “İyi. Oda numaram 316. Odamda bekleyeceğim."

"Anlaştık."

Telefon kapandı.

Elliot Ward defterinde yazılı ikinci numaraya baktı. Fakat numaraları tuşlamadı. Bir süre düşündü. Harry Lewis'i hostes kızla görüştükten sonra arayacaktı.

Nasıl olsa zamanı vardı.

Şimdilik Harry'i aramaktan vazgeçti.

Saat tam dokuzda odanın kapısı vuruldu.

Elliot kapıyı açınca karşısındaki kadını dikkatle süzdü. Çarpıcı ve çekici bir tipti. Boyalı, uzun saçları, kömür karası gözleri ve baştan çıkarıcı gülümsemesiyle kadının tehlikeli olduğunu o anda anladı.

Sir Hughs yanılmazdı. Kadının yeterince dişi fakat biraz saf olduğunu söylemişti. Şimdi Harry'nin niçin verimli ve başarılı olamadığını anlayabiliyordu. Bu kadına dikkat etmeliydi. "Beni içeriye almayacak mısınız?"

Kapıda bekleyen Gamze gayet rahat ve akıcı bir İngilizciyle konuşmuştu. "Affedersiniz," diye mırıldandı Elliot. "Birden cazibenizin etkisinde kaldım. Bu kadar güzel bir hanımla karşılaşacağımı sanmıyordum."

Gamze adama şuh bir gülücük fırlattı. "Kompliman yapıyorsunuz." "Kesinlikle değil. Lütfen içeriye buyurun." Gamze salınarak odaya girdi. Arkasından yürüyüşüne göz atan Elliot, hafifçe gülümsedi. Klima odayı yeterince serinlettiği halde, hostes üzerindeki keten tayyörün ceketini hemen çıkarttı. Omuzlarını açıkta bırakan, askılı, ipek bir bluz giymişti. Sutyen kullanmadığı için iri meme uçları kaygan kumaşı gererek belirginleşmişti. Elliot bir süre kadının yeterince iri göğüslerinden gözlerini alamadı.

Hostes ise adamı etkilemiş olmaktan açıkça memnundu. Kıvrılan kalın dudakları, gözlerindeki şeytani parıltılar bunu ifade ediyordu.

Elliot, "Bir içki alır mısınız?" diye sordu. "Önce iş konuşalım." "Nasıl isterseniz." Gamze çantasını açarak, ince, gümüş bir sigara tabakası çıkardı. Üzerinde şirketin amblemi olan I.S.C. harfleri vardı. Elliot'un bakışları bir an tabakaya takıldı. Bunu ya Sir Hughs ya da Harry hediye etmiş olmalıydı.

Elliot çakmağıyla kızın sigarasını yaktı. Hostes derin bir nefes çekerek dumanı üfledi. Elliot, kadının karşısındaki koltuğa otururken, "Sir Hughs olayların gidişatından endişe ediyor," diye söze başladı. "Buraya gönderdiğimiz adamımız Harry Lewis'in raporları bir şeylerin ters gittiğini söylüyor. Para akışı kesildi. Neler oluyor?" Kız anlamlı bir şekilde dudaklarını büktü. "Ben sadece bir kuryeyim. Görevim, verildiğinde parayı size getirmektir. Aksayan bir şey varsa, bunu Mr. Lewis'e sormalısınız."

İngiliz dikkatle kıza baktı.

"Haklısınız," diye fısıldadı. "Elbet onunla da konuşacağım- Fakat ben önce sizinle görüşmeyi tercih ettim."

"Neden?"

Akıllıca bir soruydu. Elliot kızın hiç de Başkanın söylediği kadar saf olmadığını düşündü. "Sir Hughs size güvenebileceğimi söylemişti." Hostes gülümseyerek:

"Lütfen dönüşte kendisine sevgilerimi iletin," dedi.

Elliot gözlerini kızın üzerinden ayırmadı. Kız sigarasından bir nefes daha çektikten sonra davetkâr ve hülyalı bakışlarını adama çevirerek:

"Anladığım kadarıyla Harry'nin buradaki faaliyetlerinden pek memnun değilsiniz. Öyle değil mi?"

Elliot başını salladı ama hostesin bu kez Başkan yardımcısından bahsederken ondan Harry diye küçük adıyla hitap ettiğini de kaçırmadı. Demek aralarında böyle hitap edecek kadar bir yakınlaşma doğmuştu. Buna şaşmamak gerekirdi. "Anlaşılan sizin olanlardan haberiniz yok," dedi kız. "Neyi kastettiğinizi anlamadım?"

"Simka'nın bünyesinde esaslı değişiklikler oldu. Asıl patron şirketteki hisselerini başka birine sattı." "Ahmet Özveren'i mi kastediyorsunuz?" "Evet, onu."

Elliot gözlerini kıstı, hayretle kıza baktı. Bu çok şaşırtıcı bir haberdi. "Harry Lewis bunu biliyor mu?"

"Gayet tabii... Ona söyledim. Şimdiye kadar çoktan Londra'ya bildirmesi lazımdı. Yoksa size rapor etmedi mi?"

"Hayır. Bizim haberimiz olmadı." "Hayret! Ona söyleyeli çok oldu." Elliot yerinde huzursuzca kıpırdandı. Bu haber hiç hoşuna gitmemişti.

"Ahmet Özveren hisselerini kime sattı?" "İşittiğime göre Dr. Şükrü Namlıoğlu adında birine." "Bunu kimden duydunuz?" "Ahmet kendisi söyledi." "Para akışı o yüzden mi durdu?" "Bilmiyorum. Ahmet bana Londra'ya götürmekliğim için para teslim etmiyor artık. Belki akladığı para onun için yeterlidir. Ya da şirketin yeni sahibi başka taşıyıcı bulmuştur." Elliot homurdandı.

"Biz bahsettiğiniz doktoru tanımıyoruz ve Ahmet Özveren'in bu tutumu onunla yaptığımız anlaşmaya aykırı." Gamze hiç sesini çıkarmadı. Elliot sinirli bir şekilde ayağa fırladı. "Bana biraz bu doktordan bahsetsenize. Kim bu adam? Bizimle çalışacak mı?" "Üzgünüm ama bu sualinize cevap

vermem imkansız. Onu tanımam. Ben sadece Ahmet'ten duyduğumu size naklettim."

"Allah Allah," diye homurdandı Elliot. "Harry bunca zamandır burada ne iş yapıyor? Neden bu olanları bize bildirmedi?"

"Bunu kendisine sorsanız daha iyi olmaz mı?" Yoksa Harry bir dümen mi çeviriyordu? Ondan her şey beklenirdi. Sigarasını tablaya bastırırken sordu:

"Ahmet Özveren'i sık sık görüyor musunuz?" Bu nazikane sorulmuş bir sual gibi geldi Gamze'ye. Yani, ilişkiniz devam ediyor mu, anlamında. Gamze bir an nasıl cevap vereceğini kestiremedi. Demek karşısındaki ingiliz Ahmet'in metresi olduğunu biliyordu. Yine de doğruya yakın bir cevap verdi.

"Eskisi kadar sık değil." Elliot kısa bir tereddütten sonra: "Yoksa hayatında yeni bir kadın mı var?" Hostes gülümsedi. "Her zaman birileri olmuştur." "Anlıyorum," diye mırıldandı İngiliz. "Size hâlâ güveniyor mu?"

"Sanırım güveniyordun Onun güvenini sarsacak bir şey yapmadım ki."

Elliot'un çelik mavisi gözleri parıldıyordu. Gülümsedi. "Ya biz? Size hâlâ güvenebilir miyiz?" Gamze de tebessüm etti.

"Ben yüklendiğim görevi her zaman yerine getiririm. Nitekim üstüme vazife olmadığı halde şirketteki değişikliği Harry'e anlattım."

"Bunun için size müteşekkiriz. Ne var ki, Sir Hughs bize daha geniş ölçüde yardım etmenizi istiyor. Tabii bu hizmetlerinizin karşılığını da hemen ödemeye hazırız." Elliot ceketinin iç cebinden şişkin bir zarf çıkardı, kıza uzattı. Gamze zarfa bir göz attıktan sonra, "Nedir bu?" diye sordu.

"Yapacağınız hizmetlerin karşılığı. Sizi tatmin etmezse biraz daha fedakârlık yapabiliriz." Hostes zarfı önündeki sehpanın üzerine koydu. Dikkatle İngiliz'i izledi. "Bu para neyin karşılığı olacak?"

"Bize sızdıracağınız güvenilir bilgilerin karşılığı. Buna Harry hakkındaki bilgiler de dahil." Kız kuşkuluydu. Gözleri şişkin zarf ile Elliot arasında gidip geliyordu. Aslında bu parayı geri çevirmesi için hiçbir sebep yoktu. Ahmet ile olan ilişkisine bitmiş nazarıyla bakabilirdi. Nasıl olsa yakında kendisini temelli olarak terk edip Amerika'ya kaçacaktı. Hem de bir daha dönmemek üzere.

Hoşça vakitler geçirmişlerdi, ancak birtakım mutlu anların hatırı için bu parayı reddetmek aptallığın dikalası olurdu, Harry'e gelince o aptal ayyaşın tekiydi. Kendisine tutkun olduğunu biliyordu ama onunla devamlı bir ilişkiyi asla düşünemezdi. Zaten şu son günlerde epeyce de canını sıkmaya başlamıştı. Elliot'a dönüp:

"Benden ne istediğinizi tam olarak bilmek isterim," dedi.

"O kolay. İsterseniz şimdilik basit bir soruyla başlayalım. Ahmet Özveren'i nerede bulabilirim?"

Gamze geriye yaslandı.

"Bildiğim kadarıyla şu sırada yeni sevgilisiyle Akdeniz sahillerinde tatilde. On gündür beni aramıyor."

"Onu bulmam lazım."

"Öyleyse dönüşünü beklemeniz gerekecek."

Elliot'un suratı asıldı. Gamze adamın ikinci sorusunu beklemeye başladı. "Şu şirketin yeni sahibi doktorun adresini bana temin edebilir misiniz?" "Tabii. Bu kolay, Harry'ye söylemiştim zaten." Elliot gülerek sordu. "Harry nasıl?"

Gamze dudaklarını araladı, diliyle hafifçe alt dudağını ıslattı.

"Çok endişeli görünüyor," dedi.

"Neden?"

"Bilmiyorum. Ama son günlerde her şeyden ürker bir hali var. Ona göre yakın zamanda çok kötü şeyler olacakmış" "Ne gibi?"

"Harry'yi bilirsiniz, bir tuhaftır. Konuşur ama sebep açıklamaz. Onu bir şeylerin endişelendirdiğini sezinliyorum. "

Elliot beyninde konuşmaların kısa bir muhakemesini yaptı. Kısa bir sürede belli ki Harry ile sıkı fıkı olmuştu. Harry'nin de oldu olası paraya, içkiye ve güzel kadınlara zaafı olduğunu bilirdi. Bu kadını hafife almamalıydı, ayrıca içinden bir ses nedense yalan konuştuğunu söylüyordu. Gülümseyerek ve yumuşak bir sesle kadına sordu: "Bu işe neden bulaştınız?"

Gamze önce şaşırmış gibi Elliot'a baktı, sonra kara gözleri ışıldadı.

"Para için tabii. Henüz gencim, çalışmak ve kazanmak için en uygun zamanım, değil mi?"

"Her kadın bu cesareti gösteremez. Para kazanmak için oldukça tehlikeli bir yol seçmişsiniz."

"Çok para kazanmanın her zaman riski olacaktır Mr. Ward."

"Anlıyorum," diye sırıttı Elliot. "Her neyse, iş konusunu şimdilik burada kessek ve aşağıya inip bir yemek yesek ne dersiniz?"

"Bundan zevk duyarım," dedi Gamze. Odadan çıkarlarken hostes rahat bir hareketle sehpanın üzerinde duran Şişkin zarfı çantasına tıktı.

Yemek oldukça samimi ve neşeli geçti. Elliot yemek, boyunca konuşup durdu. Sir Hughs'un golfe düşkünlüğünden, İngiltere'deki yaşamdan, modadan, sinemadan bahsettiler. İşten ve Harry'den laf açılmadı. İkisi de üç dört masa ileride oturan ve kendilerini göz hapsine alan Mossad ajanı Jakop Ventura'nın varlığını hissetmediler.

7

AYNI GÜN - ETİLER

Engin Mert yorgunluktan gözlerini kırpıştırdı. Sorgulama sinirlerini yay gibi germiş, hırs küpüne dönmüştü. Elini spor gömleğinin üst cebine attı, bir sigara daha yakmak istedi ve son sigarasını tellendirip boş paketi buruşturarak izmarit dolu tablanın içine bıraktı.

Dört saatten beri salonun bir köşesinde sorgulaması sürüyordu. Geçirdiği saatler hayatını cehennem azabına çevirmişti ve sorgulama tam anlamıyla kabusa dönüşmüştü Gri elbiseli MİT ajanı sorgulamayı tek başına sürdürüyordu. Emniyete mensup Başkomiser ile diğer MlT ajanı, iki saat evvel kendine gelen Selda'yı sorgulamak için yatak odasına geçmişlerdi. Sorgulama süresince de Engin'in ne karısıyla ne de oğluyla görüşmesine izin vermişlerdi.

Ağzı içtiği sigaralardan zehir gibiydi. Zihni berraklığını kaybetmiş, düşüncelerini bir düzene sokamaz hale gelmişti. Sonunda dayanamadı, "Boşuna konuşuyoruz," diye söylendi. "Sizi ikna etmekliğim olanaksız."

Karşısındaki iskemleye ata biner gibi oturan ajan başını salladı. "Haklısınız, verdiğiniz cevaplar kesinlikle inandırıcı değil."

"Hiçbir şey inanılır gibi değil zaten. Kendimi hiç bitmeyecek bir rüyada gibi hissediyorum. Korkunç bir karabasan sanki."

Ajan uzun zamandan sonra yeniden gülümsedi. Engin, bunca saat sonra adamın hâlâ gülümseyebilme-sine şaşıyordu. Korkunç bir irade ve tahammül gücü isterdi. Bunu nasıl becerdiğini anlayamıyordu, adamın sinirleri sanki çeliktendi. Yorulmak nedir bilmiyordu.

"Sıkıldım artık bu sorgulamadan," diye homurdandı Engin. "Ne yapacaksanız yapın artık." "Ne yapmamı istersiniz?"

Engin sigarasının dumanını üflerken ajanın sırıtan yüzüne baktı. Ne saçma bir soruydu bu. "Alay mı ediyorsunuz?" dedi.

"Yoo, gayet ciddiyim. Siz benim yerimde olsaydınız ne yapardınız? Masumiyetine inanmadığınız bir adamı serbest bırakır mıydınız Engin Bey?"

Ajanın hâlâ dalga geçip geçmediğini anlayamamıştı. "Ben avukatım, kanun adamı olarak aleyhine delil bulamadığım kimseyi gözaltında tutamazdım." Ajan bir kahkaha attı. "Niye telaşlanıyorsunuz? Henüz gözaltında değilsiniz, bu yaptığımız sıradan bir sorgulama." "Ama cinayetle ilgili aleyhimde bir delil bulamayacağınızı siz de biliyorsunuz." "Buna emin olamam. Parmak izleri toplandı, resimler çekildi, tabancada size ait bazı izler çıkacağını sanıyorum." Engin ters ters söylendi.

"Polise cinayet olayını ben ihbar ettim; cinayeti ben işlemiş olsaydım, hiç suç delilini ortada bırakır mıydım? Ne komik bir düşünce bu."

Ajan bir kahkaha attı.

"Yavaş yavaş kendinizi toparlıyorsunuz nihayet. Biraz geç olmadı mı? Daha erken uyanmanızı beklerdim."

Engin, acaba şimdi ne demek istiyor, diye ajanı süzdü. "Yani?"

"Yanisi şu. Doktoru sizin öldürmediğinizi zaten işin başından beri biliyorduk."

Engin bön bön bakakaldı. Kekeleyerek:

"Öyleyse bunca saattir süren bu azap niye?" diye sordu.

Ajan ata biner gibi oturduğu sandalyeden kalktı, belini oğuşturdu.

"Bana hâlâ açıklamadığınız hususlar var düşüncesindeyim."

Genç avukat tedirgin ve şaşkın sordu. "Hangi hususlar?"

"Mesela, şirketteki hisse devrinden haberdar olmamanız gibi."

Engin omuzlarını silkti.

"Şirket avukatı olarak bunu[A]bilmem şart değil. Bu hissedarlar arasındaki bir hukuki tasarruf. Gizli de tutabilirler. Anonim şirketin özelliğidir bu. Belki Ahmet Özveren bu satışı benden gizlemiş de olabilir."

"Ama siz onun yakın arkadaşısınız. Kendiniz söylediniz."

"Tahmin ettiğiniz kadar yakın bir ilişki yok aramızda." Ajan tam ağzını açarken salonun kapısında Selda ve Okan göründüler.

Genç kadının suratı geçirdiği şoktan sapsarıydı. Ayakta zor durduğu belli oluyordu. Engin'i görünce yanına koşmak istedi, fakat bütün vücudu

titriyordu. Her şeyi unutarak eski bocasına sarıldı. Başkomiser ile öteki MlT ajanı da içeriye girmişlerdi.

"Olanlara inanamıyorum Engin, nedir başımıza gelen bu felaket?" diye inledi.

Engin kollan arasındaki kadını teselli etmeye çalıştı onu sıkı sıkı kavrayarak:

"Metin ol Selda. Hepsi geçecek. Her şey gün ışığına çıkacak. Moralini bozmamaya çalış, endişelenmene de gerek yok. Her zaman senin yanındayım."

Okan da babasına yaklaşmış, beline sarılmıştı. Salonun ortasında şaşkın ve perişan bir aile tablosu oluşturuyorlardı. Selda sıkı sıkıya sarıldığı Engin'i bırakmadan sordu. "Polisler, Şükrü'nün yasa dışı işlere bulaştığını iddia ediyorlar. Bu mümkün mü sence?" Genç kadın aksini söylemesi için adeta eski kocasından medet umuyordu. "Korkarım öyle Selda."

"Şükrü'yü öldüren, bana saldıran kadın da kaçmış, haberin var mı?"

"Biliyorum. Biz tam olayın üstüne geldik. Biraz daha geç kalsaydık, seni de öldürebilirdi.

Onunla boğuştum ama elimden kaçmayı becerdi."

"Hiçbir anlam veremiyorum. Şükrü niye böyle bir olaya karışsın ki? Parası, pulu, serveti olan biriydi."

Engin onu yavaş yavaş okşamaya devam ederken, "Kocanın yarım kan Arap asıllı olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

Selda şaşırarak başını Engin'in göğsünden kaldırıp yüzüne baktı.

"Yoo... Bunu da nereden çıkardın?"

"Öyleymiş. Anne tarafından. Polislerden öğrendim."

Engin, zaten bitkin haldeki kadıncağızı daha fazla şaşırtıp heyecanlandırmamak için özellikle MİT yerine polis demeyi tercih etmişti. Selda'yı daha fazla ürkütmek istemiyordu. "Şimdi ne olacak?"

Bu sorunun cevabını onları dinleyen gri elbiseli ajan verdi.

“İkinci bir saldırıya uğrama ihtimaliniz var. İlkinde hedefsiz değildiniz ama üçünüz de katili gördünüz. Artık tehlikedesiniz."

Selda baygın yattığı için gri elbiseli ajanı ilk kez görüyordu. Ondan hoşlanmamıştı. Engin ise ajanın ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı. Ona dönerek: "Ben de serbest miyim?" diye sordu.

Selda ajanın cevabını beklemeden, "Sen niye serbest olmayacaksın ki?" diye hayretle onun yüzüne baktı. Neler olduğunu anlayamıyordu. "Uzun hikâye, sonra anlatırım," diye geçiştirdi Engin.

"Evet, şimdilik serbestsiniz^ dedi ajan. "Bu gece pek bir şey olacağını sanmam ama geceyi başka bir yerde geçirseniz iyi olur. Ayrıca sizin yanınıza görevliler vereceğiz. Bu korunmanız için şart."

Selda şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. "Yani şimdi kendi evimde kalamayacak mıyım, tehlikede miyim?" diye sordu.

"Selda, lütfen anlamaya çalış, bak memur beyler senin de Okan'ın da hayatının tehlikede olduğunu anlatmaya çalışıyorlar. Burada kalmanız tehlikeliymiş."

Selda kekeleyerek, "Şükrü'nün naaşı ne olacak?" dedi.

Başkomiser lafa karıştı. "Cesedi çoktan morga kaldırdık bile."

Selda, Başkomiseri duymamış gibi Engin'e sordu:

"Peki cenaze işleri, defin muamelesi, gelen gidenler onlarla kim meşgul olacak? Benim buradan ayrılmam doğru mu?" "Hiçbir yakınınız yok mu?" diye sordu Başkomiser.

"Hayır, yok."

"Doktorun yakını da yok mu? Size ailesinden bahsetmez miydi?" Selda geçirdiği evliliğin garipliğini onlara anlatamazdı. "Bildiğim kadarıyla yok. Bu konuda pek konuşmazdı."

Ajan, "Bir çaresine bakılır, şimdi önemli olan sizi emniyetli bir yere yerleştirmek," diye mırıldandı.

Engin karısının gözlerinin içine baktı. Sonra çekinerek, "Benim evime gidebilir miyiz?" dedi.

Selda'nın gözleri ışıldadı.

Bundan daha cazip bir teklif düşünemezdi.

Leyla Ahmadi, Gümüşsuyu'ndaki dairenin yarı aralık penceresinden dışarıya bakıyordu. Başını cama dayamış, durgun ve sessizdi. Odadaki iki arkadaşı dalgın duran kızı süzüyorlardı.

Halil Zeyd, kızın düzgün vücudundan gözlerini alamıyor, bakışları sık sık kısa eteğinin altından gözüken bacaklarına takılıyordu. Yusuf Maksudi ise düşünceli bir şekilde tespihini çekiyordu.

Kız kendi kendine mırıldandı.

"Görevi yerine getirdim ama bir çuval inciri de bok ettim."

"Takma kafana," dedi ak saçlı Yusuf Maksudi. "Sen kendini ispat etmiş bir militansın. Yedi cihanda namın dolaşıyor. Üzme tatlı canını. Herkesin de başına gelebilir. Gerekirse seni gören o insanları da temizleriz." Çöl Akrebi dalgın dalgın söylendi. "Artık çok geç. İşler iyice berbat oldu. Tabancayı, masaj çantasını orada bıraktım. Merdivende boğuştuğum adamla kızgınlıktan kendimi tutamayarak, Arapça konuşup küfrettim. Adam Arap olduğumu anlamış ve polise o yolda bilgi vermiştir. Siyasi polis ve Türk istihbaratı kimliğimi saptayabilir. Parmak izlerimi Interpol kayıtlarından çıkarabilirler. Nasıl oldu anlayamıyorum, basiretim bağlandı işte. Bir an paniğe kapılıp kaçtım. Lanet olası tabancanın da tutukluk yapacağı tuttu. Oysa onların hepsini oracıkta temizlemem gerekirdi." Yusuf Maksudi kızı teskin etmeye çalıştı. "Endişelenme, korkulacak bir şey yok. Nasıl olsa ana hedefi temizledin. Seni burada pek tanımazlar. Interpol'den parmak izi tespiti zaman alır." "Unutma Yusuf, bilgisayar çağında yaşıyoruz. Masajcı kızın kim olduğunu çoktan öğrenmişlerdir bile."

"Boş ver. Ünlü Çöl Akrebinin istanbul'da olduğuna ihtimal vermezler. Sen yüreğini ferah tut."

Kız, camın kenarından ayrılarak kendini koltuklardan birinin üstüne bıraktı. Durumu ve başarısızlığını bir türlü kabul edemeyen bir hali vardı.

"Bu olaydan sonra istanbul'da fazla oyalanamayız artık. Zamanımız kalmadı. Bir an önce Ahmet Özveren'i de öldürüp burayı terketmeliyiz. O görev de yarın tamamlanmalı." Halil Zeyd homurdandı.

“İrtibat memuru ile temas kuramıyoruz. Gerekli kontağı nasıl temin edeceğiz?" Odada sessizlik oldu.

Gözlerini kızın bacaklarından ayıramayan genç militan: "Bence seni gören şu üç kişiyi hemen öldürmeliyiz," dedi.

"Onları tanımıyoruz bile. Nereden bulacağız? Hem aklın fikrin adam öldürmekte. Kan kokusu alınca deliye dönüyorsun, sen hastasın Halil." "Bana numara yapma. Ya sen?"

Kız başını çevirip gence dik dik baktı. Gözleri nefretle parıldadı.

"Hadi oradan... Sen tetiği çekerken orgazm oluyorsun. Buna kaç kez gözlerimle şahit oldum."

Halil Zeyd sırıttı. "Ne yapayım elimde değil. Hep seni düşünüyorum da ondan." Leyla okkalı bir küfür savurdu.

İntihar timinin en genç üyesi hiç oralı olmadı. Bembeyaz dişlerini gösterirken: "Bize Doktorla nasıl düzüştüğünü anlatsana. Öldürmeden önce mutlaka o yaşıl köpekle yatmışsındır, değil mi? Hadi, sıkılma anlat. Duramazsın çünkü."

Leyla yerinden fırladı, vuracakmış gibi Halil Zeyd'in karşısına dikildi. Aralarında şiddetli bir ağız münakaşası başladı. Sonunda dişlerini sıkarak homurdanan Halil, fazla karşılık vermeden yan odaya geçti.

Aralarındaki münakaşayı hiç ses etmeden seyreden Yusuf Maksudi uzun uzun kızı süzdü.

Sonra tane tane ve kelimelerin üzerine basarak:

"Sence Ahmet Özveren'in işini ne zaman halletmeliyiz?" diye sordu.

"Olabildiğince çabuk. Ama eyleme geçmeden önce Haris bin Halid'in onayını da almak isterim. Nasıl olsa yarın buraya gelecek."

Yaşlı terörist, üç aşağı beş yukarı Leyla'nın böyle diyeceğini tahmin ediyordu.

Gözlerini kızdan uzaklaştırarak:

"Üzgünüm ama Halid asla gelmeyecek," dedi.

Çöl Akrebi hızla Yusuf'a döndü. Yüreğinde çarpıntı başlamıştı. Kötü bir haber alacağı içine doğmuş gibiydi.

"Ne demek istiyorsun sen?"

Ak saçlı terörist başını önüne eğdi.

"Bu sabah Merkez'den istanbul'daki lojistik elemanımıza haber gelmiş. Halid dün Kudüs'teki bir çatışma sırasında İsrail ajanları tarafından öldürülmüş. Bu haberi benim ağzımdan işitmeni istemezdim. Çok üzgünüm Leyla."

Kız bir an donmuş gibi kaskatı kesildi. Böyle bir haber alacağı içine doğmuştu sanki. Sesini çıkaramadı, inanmayan boş gözlerle Yusuf'a baktı. Sormaya gerek yoktu, Yusuf asla yalan söylemezdi. Kara gözleri nemlenir gibi oldu fakat ağlamadı. Çöl Akrebi yıllardır ağlamayı unutmuştu.

Titreyen parmaklarıyla sigara paketine uzandı. Yakıp sigaradan derin bir nefes çekti. Demek artık Halid yoktu. Onu özleyecekti, hem de çok özleyecekti. Fakat ölenle ölünmeyeceğim bilecek kadar da dayanıklı ve deneyimliydi. Hayale dalıp sessiz kaldı.

Kimleri kaybetmemişti ki... Ve hayat yine devam edecekti.

Yusuf hâlâ ona bakıyordu. Haberi nasıl karşılayacağını merak etmişti. Leyla'nın metanetinden emindi. Yine de olayın üzerindeki şokunu atlatabilmesi için bir süre bekledi.

Kızın nefes alışlarının normale döndüğünü hissettiğinde hafifçe mırıldandı.

"Merkez'den verilen talimata göre timin başına sen getirildin. Bundan böyle emirleri senden alacağız."

8

TEMMUZ - İSRAİL MOSSAD MERKEZİ - TEL AVİVİN KUZEYİ

Dış yüzü beyaza boyanmış beş katlı beton bina, gösterişsiz ve sıradan bir yapı gibi görünüyordu. Hayfa'ya uzanan karayolunun biraz gerisinde geniş bir kavak korusunun içinde kalan bina, anayoldan geçen yolcuların gözlerinden saklanacak şekilde kamufle edilmeye çalışılmıştı.

Burası israil Haber Alma Örgütü Mossad'ın ana beyniydi.

Floresan ışıklarıyla aydınlatılmış dördüncü kattaki şifre odasında her zaman hummalı bir faaliyet göze çarpardı. Burası "hedef ülkelerdeki" bütün Mossad ajanlarının şifreli mesajlarının geldiği odaydı. Odanın dört bir yanı en gelişmiş bilgisayarlarla donatılmıştı. Gelen mesajlar "araştırma bölümü"ne nakledilir, değerlendirme ve analizleri bu bölümün tecrübeli elemanları yapardı, israilliler ilerleyen teknolojiye dayalı en gelişmiş istihbarat sistemlerinden birini kurmuşlardı. Bu sistem ülke dışına yayılmış ajanların gönderdikleri bilgilerin önemi esasına dayanırdı. Bilgisayar ajanı tanır ve onları değerlerine göre sıralandırırdı. Cihaz böylece hem ajanı saptar hem de mesajın ne kadar süredir sistemde olduğunu gösterirdi. Ardından da mesajı buna göre ekrana verirdi.

Nöbetçi memur birden ekranda Mavi kodlu bir mesajla karşılaştı. Sigarasını tablaya bastırıp dikkat kesildi.

Ardından da ekranda "Güvenlik iznini bildir" sözcüklerini. Bilgisayardan kısık kısık "bipbip" sesleri yükseliyordu.

Sık sık karşılaşmadığı bir durumdu bu. Memur telaşla güvenlik şifresini yazdı, dönüş tuşuna basınca, kompütürün ekranına gelen mesajı okumaya başladı. Haber istanbul'dan geliyordu.

Şifre memuru ekranın dibinde parlayan kareye baktı, içinde yanan sönen bir yıldız vardı. Program dışı bir bağlantıydı bu. Ajanın mesaj göndermesi gereken saat de ekranda bir görünüp bir kayboluyordu, istanbul'daki ajan mesaj saatine uygun bir bağlantı kurmamıştı. Çok önemli bir şey olmalıydı. Printer'in kapağını açtı, bilginin yazıldığı kâğıdı kopardı. Durumu hemen Araştırma-Değerlendirme bölümüne iletmeliydi. Yardımcısını yanına çağırarak, "Bunu hemen Salomon Rossana'ya ilet," dedi.

Salomon Rossana, kırk beş yaşında, göbekli, kel kafalı bir adamdı. Basit döşenmiş odası göz gözü görmeyecek kadar sigara dumanıyla kaplıydı. Mesajı okuyunca kırmızı damarlı yüzü gerildi, hemen telefona satıldı, dahili hattan ikinci kattaki Izak Rosental'i aradı. Telefon açılınca, “İstanbul'la az önce irtibat kuruldu," dedi. "Mesajı aldık. Ne yapmamı istersin?" Izak Rosental, "Menahem'i al, odama gel," diye emretti.

Az sonra üç Mossad elemanı, geniş bir masanın çevresindeki tahta iskemlelere oturmuşlardı. Şişman ve göbekli Salomon cebinden çıkardığı çarşaf gibi kocaman bir mendille yüzünün terini silerken elindeki şifreli raporu masanın üzerine bıraktı.

Gergin bir sesle, "Silah tüccarı şirketin adamı Elliot Ward dün istanbul'a gelmiş," dedi. "İstanbul'daki ajanımız olayı teyit etti."

Odadaki en genç ajan olan Menahem Ruso. "O da kim?" diye sordu.

İzak Rosental, soruyu duymamış gibi dirseklerini masaya dayadı, önündeki rapora baktı.

Olumsuzca başını iki yana salladı. "İşler kızışıyor," diye homurdandı.

Rossano, "Jakop Ventura'ya nasıl bir talimat göndereceğiz?" diye sordu. Merak dolu bakışlarını bölüm başkanı İzak'a dikmişti.

İzak kararlı ve tok bir sesle:

"Yalnız talimat değil, Menahem'in de derhal istanbul'a gitmesini istiyorum. Kudüs'ten gelen bilgilere göre, Kızıl Cihad Örgütü'nün üç elemanının eylem için istanbul'da yuvalandığını saptadık. Üçü de intihar komandosu. Tim komutanı Haris bin Halid istanbul'a gidemeden Kudüs'te askerlerimizle giriştiği bir çatışmada öldürülmüş. Yine gelen bilgiler Çöl Akrebi'nin istanbul'a gönderilen tim içinde olduğu merkezinde."

İzak Rosental sözünün burasında Menahem Ruso'ya baktı. Genç ajanın gözleri nefretle ışıldamıştı.

"Çöl Akrebi mi?" diye mırıldandı. "Vay namussuz vay. Demek nihayet izini ele geçirebildik. Onu gebertmekten büyük keyif duyacağım."

"Dur bakalım, duygusal olma Menahem. Daha önce yapacağımız çok iş var." "Sen ne diyorsun izak? Hazır izini bulmuşken onu sağ mı

bırakacağız?" Mossad ajanları aralarındaki hiyerarşiye rağmen birbirlerine hep küçük adlarıyla hitap ederlerdi. Bu, yerleşmiş bir gelenekti.

"Önce planımızı sağlıklı bir şekilde uygulamalıyız. Ayrıca siyasiler Türkiye ile düzelen ilişkileri bulandırmak istemiyorlar," diye söylendi izak.

"Onların tuzu kuru. Ne yani, Çöl Akrebi'nin Kudüs'e dönmesine izin mi vereceğiz? O canavarı hazır yabancı bir ülkede bulmuşken temizleyelim gitsin." izak kesin ve ikna edici bir ses tonuyla, "Merak etme, Kudüs'e dönemeyecek," diye mırıldandı. "MlT ile irtibat halindeyiz. Onlar da kızı orada gözlüyorlar. Jakop Ventura MlT yetkilileri ile gereken teması sağlıyor. Biraz zor da olsa yapacağımız bir operasyon için gereken izni aldı. Bu gayet gizli tutuluyor. Siyasi yetkililerin haberi yok. Asla da söylenmeyecek. Yalnız bu operasyon en ufak bir hata kaldırmaz. Tamamen iki devletin istihbarat teşkilatlan arasında kalmalı, aksi halde hepimiz yerimizden oluruz. Durum tam bir siyasi skandala dönüşür. Bu nedenle, son derece sakin ve sabırlı olmalıyız. Bu karşılıklı bir menfaat meselesi, taşkınlıktan ve şahsi intikam duygusundan kaçınmalısınız. Menahem, özellikle sana söylüyorum, anlıyor musun?" Menahem Ruso yutkundu.. Kendisine ne söylenildiğini gayet iyi anlayabiliyordu.

Ah, bir de Çöl Akrebi'ne duyduğu nefreti kontrol edebilseydi...

BÖLÜM 2

1

TEMMUZ - ERENKÖY

Akşama doğru bulutlanan gökyüzü, sanki tozu toprağı bastıracak, havanın yüksek orandaki nemini düşürecek, şehre soluk aldıracak bir yaz yağmurunun müjdecisi gibiydi. Koyulaşan gri bulutlar ilerleyen saatlerce İstanbul'a sağanak halinde yağmur getirdi. Hava birden elektriklendi, şimşekler çaktı, arkasından gök gürültüleriyle beraber iri damlalı yaz yağmuru bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı.

Okan, açık pencerenin önünde keyifle yağmuru seyretmeye, sokakta ıslanmamak için kaçışan insanları izlemeye koyuldu. Ozonun karıştığı ıslak toprak kokusu her yanı kaplamıştı ve sağanak bütün şiddetiyle devam ediyordu. Çocuk gün boyu yaşadığı olaylara rağmen sevinçliydi. Bir süre şahit olduğu korkunç olayların etkisinden kurtulamamıştı ama Şimdi yeniden kavuştuğu doğal aile ortamında kendini rahat ve mutlu hissediyordu. Babasının Erenköy'deki dairesindeydiler.

Bir ara göz ucuyla onlara baktı. Artık eskisi gibi münakaşa etmeden, kısık sesle konuşuyorlardı. Küçük beyni onlardaki değişikliği idrak edebiliyordu. Annesi oturduğu koltukta ayaklarını altına almış, sessiz ve düşünceliydi. Babası ise karşı koltukta elindeki viski bardağının içindeki buzları çalkalamakla meşguldü. Onları rahat ve baş başa bırakması gerektiğini sezerek yağan yağmuru seyre devam etti. Engin, "Biraz viski içer misin? Alkol sinirlerini yatıştırır."

Selda başını salladı, “İçmeyeyim, az evvel iki tane sinir yatıştırıcı hap aldım, belki kötü etki yapar." Engin ısrar etmedi.

Selda yıkık ve perişan görünüyordu. Gözleri ağlamaktan kızarmış, altlarında torbalar oluşmuştu. Hak vermemek elde değildi; çok zor bir gün geçirmişti. "İstersen seni yatırayım," dedi. "Henüz erken ve hiç uykum

yok." "Olsun, istirahat edersin. Bugün çok yıprandın. Boynun hâlâ acıyor mu?"

"Ağrı var ama dayanılmayacak gibi değil." Sustular.

Engin göz ucuyla karısına bakıyordu. Dört yıl sonra, ilk defa kapalı bir mekanda, üstelik evinde onunla baş başaydı. Selda'nın da bunu biraz yadırgaması normaldi. Genç kadın gerçekten değişmişti. O h.er şeye itiraz eden, kendini yükseklerde gören mağrur kadın gitmiş, yumuşak, uysal, sevecen biri gelmişti.

Acaba gerçekten değişmiş miydi? Ayrı geçen dört uzun yıl ve iki senelik kahredici evlilik Selda'yı değiştirmiş miydi? Davranışları böyle bir farklılığın işaretiydi ama gerçeği zaman gösterecekti. Ayrı geçen yıllar onu daha da güzelleştirmiş ve olgunlaştırmıştı. Bitkin ve yorgun haline rağmen gözüne son derece çekici geliyordu. Selda gözlerini diktiği yerdeki halıya bakarken sordu:

"Kimdi acaba o kadın ve Şükrü'yü neden öldürdü?" "Bilmiyoruz ama kocanın bazı kirli işlere karıştığı kesin.

"Böyle işlere bulaşması için sebep yok ki ortada." "Bilinmez. Belki vardır."

"Anasının Arap olduğunu polisler mi söyledi sana da?" "Sorgulamayı yapanların bir kısmı MlT ajanıydı Selda." "MİT mi? Hangileri?"

"Gri elbiseli olanıyla lafa fazla karışmayanı MlT'dendi."

"Desene işin bir de siyasi yanı var. Yoksa Şükrü Araplar adına çalışan bir casus muydu?" "Şimdilik ne desem boş."

"Öyleyse MİT sorgulamaya neden karıştı? Bu işte bir bit yeniği var."

"Asıl ben sana bir şey sormak istiyorum. Kocanın işleriyle ilgilenir miydin? Yani bir hastanesi olduğunu, başka şirketlerde hisse sahibi olduğunu biliyor muydun?"

Selda kızararak önüne baktı.

Bakışlarını Engin'den kaçırmıştı. Biraz sıkılarak:

"Sadece doktor olduğunu bilirdim. Öteki işlerinden hiç haberim yoktu." "Ama bu biraz tuhaf değil mi? insan kocasının..."

Selda sözünü kesti Engin'in.

"Bizimki normal bir evlilik ilişkisi değildi."

"Anlayamadım, nasıl yani?"

Selda yutkundu. Bu konuda konuşmak ağır geliyordu ona.

"Daha Şükrü ile evlendiğim gün yaptığım hatayı anladım. Büyük bir yanlışlıktı bu, ama ok yaydan çıkmıştı bir kere, ilk gece odalarımızı ayırdık, normal karı koca ilişkimiz başlamadan bitmişti. İkimiz de birbirimizin özel yaşamına karışmadık."

İşittiklerinden garip bir memnuniyet duyan Engin: "Çok tuhaf," dedi. "Niye hemen boşanmadın?" Selda omuzlarını silkti.

"Bunu da düşündüm. Ama o sansasyondan kaçan biriydi. Şöhretini, itibarını, adının saygınlığını ileri sürdü. Boşanmamızın toplumda dedikodulara yol açacağını ve kariyerinin zedeleneceğini söyledi. Şartlarımı kabul etti, odalarımızı ayırdık ve ikimiz de kendi hayatımızı yaşadık. Dışarıya bile ancak mecbur olduğumuz hallerde beraber çıkıyorduk." Engin biraz anlamlı sordu:

"Antalya'ya bir çiftliğe gideceğinizi söylemiştin. O da bir mecburiyet miydi?"

Selda sıkılarak önüne bakmaya devam etti. "Belki inanmayacaksın ama çiftliğe yeniden boşanma konusunu gündeme getirmek için gitmek istiyordum. Bu sefer kesin kararlıydım.

Artık tahammülüm kalmamıştı, dayanamıyordum. Ayrıca bunu Okan için de yapmalıydım.

Oğlum durumdan günbegün etkilenir olmuştu." Engin sesini çıkarmadı.

Selda devam etti. "Sorduğun suale gelince, tabiidir ki böyle bir evlilik ortamı içinde kocamın işleriyle meşgul olamazdım. Buna hiç gerek duymadım da."

Genç adam viskisinden bir yudum alırken: "Ortada garip bir durum var, belki de garip bir rastlantı," dedi.

"Nasıl?"

"Şükrü Bey, benim müşavirliğini yaptığım bir şirketin hisselerini almış. Ahmet Özveren'i hatırlıyor musun? Bir kere tanışmıştınız sanırım. Simka'nın bir sene sonu yemeği için topluca Boğaz'a gitmiştik. Boşanmamızdan az evveldi." "Evet, anımsadım. Şu keçi sakallı züppe değil mi?"

"Tamam, o işte. Kocana tüm hisselerini satmış. Benim hiç haberim olmadı. Ajanlar bu yüzden beni çok sıkıştırdılar, benden de şüphelendiler."

"Neden? Şirkette kanun dışı yolsuzluk filan mı yapılıyordu? Paravan şirket miydi yoksa?"

"Bilmiyorum. Ahmet'i dürüst biri olarak tanırım. Hiç olmazsa ben öyle biliyorum. Sonra Simka kazanan bir şirket, hisselerini tutup kocana satması garip değil mi? Ahmet'in kanun dışı işler çevirdiğini de hiç işitmedim. Ama polis ve MİT öyle düşünmüyor."

"Neden şüpheleniyorlar öyleyse?"

"Terörist Arap örgütlerine silah sattığını."

Sibel gözlerini kırpıştırdı.

"Bu işi kim yapıyormuş A Arkadaşın mı, yoksa Şükrü mü?" "Bilmiyorum. Bir açıklama yapmadılar."

"Tesadüfün bu kadarına da pes doğrusu. Koca şehirde bula bula senin çalıştığın şirketi .mi seçti bu adam?" "Evet, cidden garip."

Selda bazı şeyleri yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Kaşları çatıldı, yüzü renkten renge girdi. "Engin?" diye fısıldadı korka korka, "Hiç aklıma gelmemişti, Şükrü öldüğüne göre, onun kanuni mirasçısı ben sayılırım. Bu durumda o şirketteki hisseleri bana kalıyor, değil mi?" "Yasal olarak öyle."

Simka'nın sahibi olmak fikri bir anda Selda'yı titretmiş-ti. Ne paraya, ne de Şükrü'nün mirasına ihtiyacı yoktu. Öğleyin yaşadıklarını yeniden hatırlamak tüylerini diken diken etmişti.

"Şükrü'yü öldüren o kızın bu şirketle bir ilgisi olabilir mi?" "Sanmam, o bir Arap."

Selda'nın gözleri daldı. Masözü hatırlamaya çalıştı. Tiksinerek, "O rezil bir kadındı. Şükrü'nün onu nerden bulduğunu da bilmiyorum. Yanılmıyorsam bir arkadaşı tavsiye etmiş, çok becerikli bir masöz, diye

ama bana sorarsan o deneyimli bir fahişeydi." Fahişe kelimesi, her nedense Engin'in aklına hostes sevgilisini çağrıştırdı. Gamze'de evinin bir anahtarı vardı; uçuşa gitmediği bazı akşamlar haber vermeden eve gelir, Engin'e sürpriz yapardı. Engin, heyecana kapıldı birden. Gamze'yi tamamen unutmuştu. Selda'nın onunla karşılaşmasını istemezdi. Her ne kadar bekar bir erkek sayılırsa da Selda ile olan yeni durumları bir açıklık kazanıncaya kadar Gamze'nin bu eve gelmesi doğru olmazdı. Ona telefon ederek vaziyeti açıklamalıydı.

Anlayışla karşılayacağına emindi. Keşke daha evvel aklıma gelseydi de arasaydım diye düşündü ama telefon edebilecek hiç vakti olmamıştı ki.

Selda'ya, Okan'a bir göz atayım diyerek yerinden kalktı, çocuğun yanına gitti. Okan hâlâ sağanak halinde yağan yağmuru seyrediyordu. Apartmanın giriş kapısında bekleyen korumalar ıslanmamak için sivil polis otosuna sığınmışlardı. Kapıda koruma polislerinin beklemesi içine daha bir huzur ve güven veriyordu, fakat şimdi de aklına Gamze'yi takmıştı. Yeniden kavuşacağını umduğu aile mutluluğunun ve düzeninin onun tarafından bozulmasını istemiyordu. Seyyar telefonunu alıp yatak odasına geçti. Selda dalgın ve etrafıyla meşgul olamayacak kadar yorgundu. Engin, hostesin Ataköy'deki evinin numarasını çevirdi. Zil altı kere çaldı. Açılmıyordu.

Herhalde benden ümidi kesince, beklemekten vazgeçip dışanya çıkmıştır, diye düşündü. Gamze fazla zora sokamazdı kendini.

Şu anda karşısına çıkmış yeni biriyle kırıştırıyor da olabilirdi. Kıza karşı içinde hiçbir şey duymadığını hissetti.

Gamze Pekcan Hilton Oteli'nden ayrıldıktan sonra Nissan arabasını hızla Ataköy'deki evine doğru sürüyordu. Sağanak halinde yağan yağmur dinmiş yerini hafif çiseltiye terketmişti.

Açık pencereden içeriye taze hava ve ıslak toprak kokusu doluyordu.

Elliot Ward'la yaptığı konuşma aklını karıştırmış ve ilk defa içinde huzursuzluk hissetmeye başlamıştı. Elliot ne istediğini bilen, kararlı ve temkinli biriydi. Ondan pek hoşlanmamıştı, içten pazarlıklıya benziyordu. Onu idare etmek biraz zor olacaktı. Yaptığı iltifatlara rağmen, daha ileriye gitmemiş, tahmin ettiği tarzda bir. teklifte bulunmamıştı.

Belki de başımdan büyük işlere kalkıştım, diye düşündü. Tehlikeli bir adım attığının farkındaydı, bundan böyle Ahmet'in aleyhine çalışacaktı.

Bunca yıl ona metreslik etmişti ama o bu ihanete layıktı. Yüzüne karşı düpedüz kendisini bırakıp Amerika'ya yerleşeceğini söylemiş, başının çaresine bak, demişti. Bir de kendisinin ahlaken yetersiz olduğunu düşünürdü, oysa Ahmet onu avukat Engin'e de peşkeş çekmişti. Engin'in ağzını ara benim hakkımda ne dolaplar çeviriyor, hepsini öğren, diye adamın koynuna girmesine hiç itiraz etmemişti. Gamze düşündükçe, bu akşam yaptığının ondan bir tür intikam alma hırsı olduğu hükmüne vardı. Biraz daha rahatladı ve gaza bastı. Arabayı parketti bahçeye.

Çiseleyen yağmur altında koşar adım apartman kapısına doğru ilerlerken, gölgeler arasından birinin çıktığını gördü. Tanıdı hemen. Harry Lewis'di bu. Bahçe lambasının sarı ışıkları kızıl saçları üzerinde yansımalar yapıyordu. Yağıştan sırılsıklam ıslanmıştı. Gamze'nin suratı asılmıştı.

Adam yanına yaklaşınca sert bir sesle. "Ne var? Niye buraya geldin? Sana kaç defa habersiz evime gelme dememiş miydim?" diye homurdandı.

İngiliz, "Konuşmamız lazım. Telefon ettim, bulamadım," dedi.

Hostes, Harry Lewis'le karşılaşmaktan hiç hoşnut olmuşa benzemiyordu. Asansöre doğru yürüdüler. "Ne var, ne oldu?" İngiliz telaşla söylendi. "Doktor bugün öldürüldü." "Hangi doktor?"

"Kim olacak? Şirketin yeni sahibi." Gamze duraladı. Bu, yeni ve önemli bir haberdi, içinden acaba Elliot Ward bu habere de iyi bir para öder mi, diye düşündü. Sonra: "Kim yaptı bu işi? Yoksa Ahmet mi?" diye sordu. Harry telaşla başını salladı. "Sanmıyorum. Bu Arapların işi olabilir. Arap teröristlerin."

"Deli misin sen? istanbul'da Arap teröristin ne işi var?" "Bu uzun hikâye. Yukarıya çıkıp konuşmamız lazım."

Gamze merakla adama döndü.

"Doktorun öldüğünü kimden duydun?"

Harry Lewis bir an ağzını açtı, duraksadı, sonra gerçeği ve bilgi kaynağını gizlemek istermiş gibi, "Bütün televizyonların flaŞ haberi," dedi.

Haberin ucundaki para heyecanına kapılan Gamze, o anda Harry'nin televizyon haberlerini anlayacak Türkçeye sahip olmadığını ve adamın televizyon seyretme gibi bir alışkanlığının bulunmadığını anlayamayacak kadar boş bulunmuştu. Beraber asansöre yürüdüler.

Kızın katına çıkarlarken Gamze'nin aklı karışmaya başlamıştı. "Yoksa Elliot Ward onun için mi istanbul'a geldi?" diye mırıldandı. Harry çarpılmış gibi hostesin kolunu kavradı. "Ne dedin? Elliot mu? O burada mı?"

"Evet. Bugün gelmiş. Kaldığı otelden bana telefon edip çağırdı. Şimdi onun yanından geliyorum."

Harry'nin suratı asılmıştı.

"Şu işe bak," diye homurdandı. Sinirli bir şekilde elini ıslak kızıl saçlarına atarak başındaki su zerreciklerini silkelemeye çalışırken, "Elliot'un gelişini senden işitiyorum. Şirketten bir Allahın kulu çıkıp da beni haberdar etmiyor." "Orasını bilemem," diye söylendi Gamze. Yeniden kızın koluna yapıştı Harry. Telaşla:

"Doktorun' öldürüldüğünü öğrenerek gelmiş olamaz, değil mi?" diye sordu. Kız boş boş yüzüne baktı ingiliz'in. Harry çok tedirgindi. Kendi kendine konuşmaya başladı. "Yoo, buna imkan yok. Kimse I.S.C.'ye haber vermiş olamaz. Zaten onlar Dok tor'un varlığından bile habersizler. Ben de söylemediğime göre... "

Sonra birden aklına gelmiş gibi kıza sordu: "Ona Doktor'dan bahsetmedin, değil mi?" "Simka'nın el değiştirdiğini söyledim, sana da söylemiştim. Neden, bir sakıncası mı vardı?" Önce cevap vermedi Harry, sonra, "Yok," diye mırıldandı. Kızıl saçlı İngiliz dalmış gitmişti. "Sana benim hakkımda da sorular sordu mu?" "Evet." "Ne dedin?" Hostes hırçınlaştı. "Kuzum, neler oluyor, anlatsana?" diye bağırdı. "Bu iş artık hoşuma gitmemeye başladı. Sıkıldım. Sizler ne olduğunu anlamadığım bir dümen çeviriyorsunuz. Bu para aklama işinin altında yoksa casusluk filan mı var? O doktor neden öldürüldü? Bahsettiğin Araplar neyin nesi? Bana işin başında tehlike yok dediniz ama bu gelişmelerden hiç hoşlanmadım. Elliot denen adam buraya neden geldi? Neyin peşinde?"

"Simka'yı Doktor'un aldığını da Elliot'a söyledin mi?" "Tabii. O sizin adamınız değil mi?" Harry cevap vermedi. Islak elbiseleriyle kendini koltuklardan birine bıraktı. Soluk soluğaydı. Gamze bir süre adamı süzdükten sonra:

"Sabaha kadar böyle susarak oturacak değilsin ya, konuş artık, her şeyi bilmek istiyorum.

Yoksa sizin o ihtiyar başkanınızı ben arayacağım." Harry yerinden sıçradı.

"Deli misin sen? Saçmalama... Yoksa beş kuruş para alamazsın."

“İnan, ararım. Burnuma pis kokular geliyor. Sen galiba Londra'dan gizli birtakım numaralar çeviriyorsun burada.

Bak şimdi bir de cinayet işlendi. Bok yoluna harcanmak istemem ben. Bana her şeyi tüm çıplaklığı ile anlatacaksın, işler Sayamadığım kadar karıştı."

Harry kendini toparlamaya çalıştı.

"Bak sevgilim..."

Kız sözü hemen ağzına tıkadı.

"Bırak şimdi bu ağızları. Bir iki kere yattık diye, ben senin sevgilin filan değilim. Gerçekleri bilmek istiyorum."

Harry Lewis kızardı. Zaten konuşurken sık sık kızarırdı. Omuzlan çöktü, içki dolabına doğru yürüyüp Tuxedo viskisini çıkardı, bardağı yarısına kadar doldurup, sek olarak içti. Sonra kızın tam karşısına dikildi, iri pençeleriyle hostesi omuzlarından kavradı.

"Lütfen," dedi. "Lütfen, teklifimi kabul et. Benimle İngiltere'ye gel. Sana rahat bir hayat sağlayacağım. Çok zengin olacağız. Bu reddedilecek bir teklif değil, iyi düşün."

Ağzı leş gibi içki kokuyordu. Kız tiksinerek adama baktı.

"Hayır," dedi. "Bunun olamayacağını sana söylemiştim."

Harry inledi.

"Anlaşana... Artık her şey rayından çıktı. Durum çok kötü. Tehlikedeyiz. Burada kalmaklığımızın bir anlamı yok. Araplar uyandı. Çok adam ölebilir. Beni de öldürebilirler.

Korkuyorum. Gidelim buradan."

Kız ürpererek adama baktı.

"Kimler temizleyecek seni? Araplar mı?"

Harry'nin hostesi duyduğu yoktu. Kelimeler dudaklarından döküldü. "Hatta seni de... "

Engin, Gamze'yi evde bulamayınca seyyar telefonu yatak odasında bırakıp salona döndü. Okan, annesinin dizine uzanmış konuşuyordu. Bu, uzun zamandır hasret kaldığı aile tablosuydu. Sevdiği kadın ve oğlu nihayet kendi evindeydi. Selda bu geceyi eski kocasının evinde geçirmeye hiç itiraz etmemiş, üstelik sığınacak sıcak bir yuva ararcasına koşmuştu. Engin uzun süredir beklediğinin bu olduğunu bir kere daha içi titreyerek hissetti. Selda ince uzun parmaklarıyla, başını dizine yaslayan oğlunun saçlarını okşuyordu. Dalgın, sanki başka bir alemde gibiydi. Okan'ın ise gözleri mahmurlaşmıştı. Çocuğun bugün yaşadıklarından sonra yorgun düşüp uykusunun gelmesi çok doğaldı. Engin, "Okan, hadi seni yatırayım," dedi. Çocuk uzandığı ana kucağında mızmızlandı, halinden memnun, aralarından ayrılmak istemedi. Tam o esnada Selda birden kocasına dönerek, "Hatırladım, şimdi hatırladım," diye bağırdı.

Engin şaşırarak, "Neyi hatırladın?" diye sordu. "O kızıl saçlı adamı. Onu daha önce gördüğüme emindim zaten," diye tekrarlıyordu.

"Kimden bahsediyorsun? Hangi kızıl saçlı adamdan?" "Bugün Akmerkez'de gördüğüm adamdan. O da bir yabancıydı. Onu daha evvel gördüğümü biliyordum, ama bir türlü çıkaramamıştım." "Kim o?"

"Adını bilmiyorum. Fakat daha önce de Şükrü ile beraber görmüştüm." "Nerede?" "Bir keresinde Şükrü'nün arabasıyla eve kadar geldi ama içeriye girmedi. Pencere arkasındaydım, beni fark etmesi imkkansızdı. Bir keresinde de Hyatt Oteli'ndeki resepsiyonda karşılaşmıştık. Şükrü bana tanıştırmamıştı. Sadece ayak üstü konuşup ayrılmışlardı."

"Eee? Ne var bunda? Olamaz mı?" "O adam beni takip ediyordu. Yüzde yüz beni kollu- yordu. Hem de sinsice. Adım gibi eminim. Onu farkettiğimi anlayınca birden sırra kadem bastı. Üstelik yabancıydı da. Amerikalı veya ingiliz olabilir. Saçları da kıpkızıldı. Zaten o özelliği yüzünden hatırladım."

"Dur, hemen telaşa kapılma. Olayın etkisi altındasın henüz. Belki o da seni hatırlamış, o nedenle bakmış olabilir."

"Hayır canım, anlamaz olur muyum hiç? Kendisine uzaktan baktığımı hisseder hissetmez hemen gocundu, sırtını döndü, sonra da hızla uzaklaştı." "Nerede karşılaştım, demiştin?" "Akmerkez'deki kitabevinde. Yabancı

dilden kitapların satıldığı reyonun önündeydi. $anki kitapları tetkik ediyormuş gibi yapıp beni süzüyordu." Engin gülümsedi. "Bunun şaşılacak yanı yok. Güzelliğine vurulmuştur." "Yapma Engin, otuz beş yaşımı geçtim. Artık genç sayılmam." "Ama hâlâ çok güzelsin." "Bir kadın kendisine ne nazarla bakıldığını anlar. Bu adam beni başka sebeplerle inceliyordu."

"Nasıl yani?"

"Ne bileyim işte? Şükrü'nün öldürüldüğü gün peşimde bir yabancının olması ilginç değil mi?"

Engin kısa bir tereddüt geçirdi.

"Komiseri yahut o ajanları arayalım mı? Bana telefon numarası bıraktılar. Herhangi bir fevkaladelik yahut hatırladığınız bir şey olursa bize bildirin demişlerdi."

"Arayalım istersen. Belki onlar kızıl saçlı adamın kim olduğunu biliyorlardır. Katil kızı nasıl tanıyorlarsa, kızıl saçlıyı da bilebilirler."

Engin telefon etmek için yerinden kalktı. Tam o sırada uzandığı yerden sessizce onları dinleyen Okan, "Anne, o adamın sırtında çizgili bir gömlek mi vardı?" diye sordu.

İkisi de hayretle çocuğa döndüler. Selda, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu. "Onu ben de gördüm. Babamla McDonald's'da yemek yerken o da hep oradaydı. Hep bize bakıyordu. Sen söylersin ya, yabancılara gözünü dikerek bakmak çok ayıptır diye, o da öyle yapıyordu işte.

Yiyecek gibi bakıyordu bize. İçimden onu ayıpladım."

Engin ile Selda bakıştılar.

Genç kadın, "Peki, babana niye söylemedin?" dedi. Çocuk masumiyetle bocaladı. "Ne bileyim anne, aklıma gelmedi. O, kötü bir adam mıydı?" "Olabilir," diye mırıldandı Selma. Engin düşünmeye başladı. Kısa bir duraksama geçirdi. Sonra tekrar yerine oturdu. "Ne oldu? Polisi aramayacak mısın?" diye sordu Selda. "Düşünmem lazım."

"Daha neyi düşüneceksin Engin? Anlaşılan o adam dil peşimdeydi."

"Yanılıyor olabilirsin."

"Neden?"

"Evden çıkarken kocana nereye gideceğini söylemiş miydin?"

Selda bir an düşündü. "Emin değilim," diye fısıldadı. "O halde o adam senin peşinde olamaz." "Ya evden çıktığımdan beri beni takip ediyorsa? Ya evi gözlüyorsa?" "Evden kaçta çıktın?"

"Yanılmıyorsam bire geliyordu, ya da yarım filandı."

"Oysa biz McDonald's'da on ikiden evvel yemek yedik. Çünkü on iki matinesine sinemaya girdik. Demek adam o saatte Akmerkez'deymiş. Yani sen daha evdeyken. Takip edilen sen değil, benmişim anlaşılan. O adam benim peşimdeymiş. Anlayamadığım da bu zaten. Tıpkı polisin benden şüphelenmesi gibi. Çok garip, bu adam niye benim peşimde olabilir ki? Onu tanımıyorum bile."

Selda kocasına hak verdi. Sağlam bir mantıktı bu.

“İyi düşün Engin," dedi. "Hiç şu sıralar başını belaya sokacak bir işe bulaştın mı?" "Hayır, kesinlikle. Hem beni bilirsin, ben öyle şeylerden nefret ederim. Ne kişiliğime ne de meslek ahlakıma uygun düşmez."

Genç adam kara kara düşünmeye başladı. Aklına mantıklı hiçbir sebep gelmiyordu. MİT de belli ki Simka ile ilgili olarak hakkında araştırma yapmıştı. Bu durumda her şey Simka'da düğümleniyordu.

Selda tekrar sordu:

"Polisi aramayacak mısın?"

Ne yapacağını Engin de bilmiyordu. Dalgın dalgın, "Önce basımdaki derdin ne olduğunu anlamalıyım hayatım," diye mırıldandı. "Hiç ilgim olmayan bir cinayetten neredeyse suçlanıyordum. Anlayamadığım bir şeyler oluyor. Bunu açıklığa kavuşturmalıyım." Selda içi titreyerek eski kocasına baktı. Kendisine hayatım diye hitap etmişti. Acaba lafın gelişi, rastgele ağzından kaçmış bir kelime miydi, yoksa gerçek duygularını saklayamadığı bir anda söylenmiş samimi bir sözcük mü? Anlayamadı. Gözleri Engin'in üzerinde dolaştı. Engin hâlâ çok yakışıklıydı. Geniş omuzları, adaleli vücuduyla yirmi yaşındaki kızların bile yüreğini hoplatacak formdaydı. Kendini düşündü, ondan beş yaş daha küçüktü ama şimdiden gözlerinin etrafında kazayağı denilen çizgiler oluşmuştu. Sekiz yaşında bir çocuk annesiydi ve tüm servet, sahip olduğu olanaklara rağmen

hayattan bıkmış ve de yorulmuş bir kadındı. Benliğinde yalnızlık ve korunmasız olmanın endişesi vardı.

Acaba Engin yeniden kendisine döner miydi? Şimdilik gösterdiği bu anlayış ve yaklaşım tam onun kişiliğine uygun bir iyi niyet olabilirdi. Yufka yürekli olduğunu bilirdi, her ne olursa olsun, oğlunun annesini böyle zor bir durumda tek başına bırakmazdı. Ama ileride ne olacaktı acaba?

Onu çılgınca istiyordu.

Kızararak başını önüne eğdi. Kocasının öldürüldüğü ilk gece bunları düşünmekten utandı. Nefret de etse Şükrü'nün soğuk bedeni şu anda Adli Tıbbın morgunda yatıyordu. İçi ürperdi. Elinde olsa, zamanı çeker, iki üç ay sonraya götürürdü. Ruhu sükuna, huzura ihtiyaç duyuyordu. Geleceğin ne göstereceğini çok merak ediyordu. Şimdi bunları düşünmenin zamanı değil, diye mırıldandı içinden. Ama beynine hükmedemiyordu bir türlü. Açık pencereden yağmurun sesi geliyordu içeriye ve kanapeye kıvrılan Okan uykuya dalmıştı.

Engin, "Çocuğu yatıralım artık," dedi. "Sen de istirahat etsen iyi olur. Bugün çok yoruldun." işte kritik an gelip çatmıştı. Acaba Engin ne düşünüyordu? Viski bardağını bırakan Engin ayağa kalktı. Selda'ya dönerek:

"Size bir oda ayarladım, bu gece birlikte yatarsınız," diye fısıldadı. "Daha sonra Okan'a bir oda ayırırız. Çocuk çok yorgun düştü ve korktu. Senin yanında kalsa iyi olur." Selda başını salladı. Anlamsız bir ümide kapıldığını şimdi daha iyi anlamıştı. Zaten düşündüğü çok yersizdi. Engin gibi biri, daha Şükrü'nün öldüğü ilk gece birlikte yatmayı teklif edecek değildi ya. Oysa içinden geçenleri bir bilse, acaba nasıl davranırdı? Birlikte yatak odasına doğru yürüdüler. Oğlunu kanapeden kucaklayan Engin, çocuğu karyolaya yatırdıktan sonra, "Ben bitişikteki odadayım. Bir ihtiyacınız olursa haber verin," dedi.

Buraya kadar her şey eski yaşamlarından alınmış bir kesit gibiydi. Selda, Okan'ın üstünü örttükten sonra Engin'in elinden tutup bitişikteki odaya geçeceklerini hayal etmişti hep. Mutlu günlerindeki gibi

Oysa genç adam, Selda'ya gülümseyip sadece “İyi geceler," diyerek kapıyı çekti. Engin Mert yatak odasına çekildi.

İçi adlandıramadığı duygular yumağına dönüşmüştü. Karısı ve çocuğu bitişikteki odadaydılar. Yıllar sonra bir araya gelmiş aile yeniden aynı çatı altında toplanmıştı. "Ama ne bir araya geliş?" diye mırıldandı içinden. Her şey aklına gelirdi de bir ölümün onları yeniden birleştireceğini düşünemezdi. Fakat olmuştu işte.

Çok yorgundu. Sıcak bir duşun faydası olurdu, başka türlü uyuyamayacağını aklı kesti. Sırtına bornozunu geçirip banyoya yürüdü. Koridorda bir an durarak onların kaldığı oda kapısına baktı. Kapının altından ince bir ışık karanlık koridora sızıyordu. Anlaşılan bitkinliğine rağmen Selda uyuyamamıştı.

Hak verdi, çok sarsılmış olmalıydı. Doktorun ölümü feci ve utanç vericiydi. Yarın gazetelerin baş sayfalarında yer alacak cinayet haberini hayal etti. Polisler Selda'yı gazeteci ve televizyoncuların elinden zor kurtarmışlardı. Yine de flaşlar çakmış, televizyon kameraları üzerine çevrilmişti.

Sıcak suyun altında Doktor'u düşündü. Teröristlerle ne ilişkisi olabilirdi? MİT ajanının söylediği gibi sadece para hırsı, daha fazla kazanmak arzusu muydu? İnsanın sırf açgözlülük uğruna kanun dışı yollara başvurmasını aklı almıyordu.

Aklına yeniden Gamze geldi. Banyodan çıkınca bir daha arayayım, dedi. Bir erkeğin koynunda değilse, kimbilir nerede fink atıyordu. Bornozuna sarılıp usulca banyodan çıktı. Selda'nın kapısının altından sızan ışık görünmüyordu artık.

Odasına girince, yatağına uzandı, telefonu eline aldı. Bütün vücudu sızlıyordu. Çöl Akrebi denilen kadının boğuşurken omzuna ve beline vurduğu yerler sancıyordu. Masözü hatırlayınca sırıtarak, "Asıl benim bir masaja ihtiyacım var," diye mırıldandı. Gamze'nin telefonu çalıyordu. Tam eve dönmediğine hükmedip kapatacakken telefon açıldı. "Merhaba, ben Engin," dedi. Karşı taraftan ses gelmiyordu.

Tekrar, "Alo, Gamze?" dedi.

"Sen miydin sevgilim? Kusura bakma, uyku sersemi sesini alamadım."
"Uyandırdım mı seni?"

"Önemli değil. Başım ağrıyordu erken yattım."

Yalan söylüyordu. Onu daha evvel de aramıştı. Evde değildi. Gamze'nin yalan söylemesine şaşmayabilirdi ama nedense irkildi. Bugün öylesine kötü olaylara şahit olmuştu ki kime inanacağını bilmiyordu artık ve daha da kötüsü çevresindeki esrarengiz bir çemberin kıskacı içinde gittikçe sıkışarak bunaldığını duyumsuyordu. Neyse ki, Gamze bu çemberin küçük bir parçası olamazdı. O, gününü gün etmek isteyen sıradan biriydi. Yine de neden yalana başvurduğunu anlayamamış, birbirlerinin yaşamlarına herhangi bir kısıtlama getirmemişlerdi, ikisi de diledikleri gibi yaşamakta özgürdüler. Aynı anda, bu sabah onun evinden ayrılırken evrak çantasıyla ilgili kuşkuları geldi aklına. Çantasının karıştırıldığını hatırladı.

Çantada Simka'ya ait iki dosya vardı. Beyninde bir kuşku doğarken, başını olumsuzca iki yana salladı. Kuruntuydu bu. Hem de çok anlamsız bir kuruntu.

Simka ile Gamze'nin hiçbir bağlantısı olamazdı.

Kız tekrar, "Alo?" demişti.

Cevap veremiyordu Engin.

Arabanın kilitli kapısını açıp kimse dosyalarını karıştıra-mazdı. Bir gece öncesini hatırlamaya çalıştı. Dışarıda yemek yemişler sonra kızın Ataköy'deki evine gitmişlerdi. Gamze arabada yalnız kalmış mıydı hiç? Anımsayamadı.

Onu yalnız bırakmamıştı. Günahını alıyordu.

Sonra birden kafasına dank etti, restorana gitmeden evvel temizleyiciye uğramışlar, bıraktığı pantolonları almışlardı. Uygun park yeri bulamadığı için arabayı bir sokak aşağıda bırakmıştı. Ve Gamze onu arabada beklemişti.

Bu süre çantasını açıp bakması için yeterliydi işte. O sırada çantanın şifresinin kurulu olup olmadığını da hatırlamıyordu.

Ama neden diye düşündü, Gamze çantasında ne arayabilirdi ki? O dosyalar Simka'dan usulsüz olarak çıkarılan iki işçinin açtığı tazminat davalarıyla ilgiliydi; Gamze'yi ilgilendireceğini hiç sanmıyordu. Yine de aklı karışmıştı. Aman Alla-hım, diye geçirdi içinden, yoksa Gamze de bazı karanlık emellere hizmet eden, iğrenç işlere bulaşmış biri miydi?

Düşüncelerinden sıyrılıp, "Sesin iyi gelmiyor," diyebildi.

Korkunç şüphe bütün dehşetiyle ruhuna sinmişti şimdi. Kıza ne diyeceğini unuttu. "Nasıl, oğlunla hoşça vakit geçirdin mi?" diye soruyordu kız. "Ehh, işte."

"Seni özledim sevgilim."

Bütün vücudu yılan görmüş gibi ürperdi genç adamın. Kızın almaçtan yükselen sesini bir sürüngenin saldırıya geçmeden önce çıkardığı tıslamaya benzetiyordu. "Ben de," diyebildi yapmacık bir ifadeyle. "Yarın buluşuyor muyuz?"

Engin'in niyeti uygun bir dille ilişkilerinin artık sona erdiğini söylemekti. Gamze'nin bunu rahatlıkla kabulleneceğini biliyordu. Onun yaşamına her zaman bir Engin girer? başka bir Engin çıkardı. Fakat aklına takılanlar düşündürüyordu şimdi.

Bunun kesinkes cevabını öğrenmeliydi.

"Yarın uçuşun yok mu?" diye sordu.

"Perşembeye kadar yok demiştim ya."

"Evet demiştin, unuttum." Engin duraksadı, sonra:

"Oldu," dedi. "Yarın akşam 19'da seni evinden alırım.

“İyi geceler," diyen Gamze telefonu kapadı.

Engin yatağın içinde beyni bin bir soruyla dolu ve şaşkın kalakaldı. Olacak şey değildi, yıllar sonra karısı ve oğlu evindeyken, onları bırakıp pespaye bir kadının peşine takılacaktı. İnanacağı gelmiyordu. Ama bunu yapmaya mecburdu.

2

ERTESİ SABAH

Engin berbat bir gece geçirmişti. Sabaha kadar doğru dürüst uyuyamamış, sık sık ürkütücü, abuk subuk, karabasan benzeri rüyalarla yatağın içinde dönüp durmuştu. Yorgun ve dinlenmemiş şekilde kalktı. Boynu ve omzu yediği darbelerin acısı ile hâlâ sızlıyordu. Selda'yı uyandırmamaya çalışarak sessizce banyoya geçti. Tıraş oldu, duşunu aldı sonra kahvaltıyı hazırlamak için mutfağa geçti. Yıllar sonra ailesi ile kahvaltı edebilecekti. Çay suyunu ocağa koyduğu anda kısık sesle "Günaydın," diyen Selda'yı duydu. Karısı mutfak kapısının eşiğinde duruyordu.

Oda kapısının açılışını, mutfağa kadar gelişini duymamıştı. "Günaydın," diye cevap verdi.

Selda'yı sabah vakti bu evde görmek, eski günleri anımsamak onu yeniden heyecanlandırmıştı.

"Uyuyabildin mi?" diye sordu.

“İdare ettim işte."

"Yatak rahatsız mıydı yoksa?"

"Yoo, yatak rahattı ama ben rahatsızdım."

"Anlıyorum," dedi Engin. "Bu günler biraz zor geçecek tabii."

Selda sesini çıkarmadı.

Genç adamın gözleri karısının üzerindeydi. Selda kapı ağında geceliği ile duruyordu. Üzerindeki ince şeffaf kumaş içindeki tek iç çamaşırını gözden saklayamıyordu. Bakımlı ayakları çıplaktı.

Selda'yı uzun zamandır böyle görmemişti.

Bakışlarını üzerinden alamadı. Aralarında cinselliğin doğurduğu sessiz bir iletişim kuruldu. Bunca yıllık beraberliklerine rağmen, Selda çıplaklığını gösteren gecelikten ve dekolte kıyafetinden utandı, kollarını göğsünde çaprazlayarak yuvarlak hatlarını kısmen örtmeye çalıştı. Güçlükle: "Evden

aceleyle çıkarken sabahlık almayı unutmuşum," diye fısıldadı. Sanki cazip görünümüne bahane arar gibiydi.

"Önemli değil," dedi Engin, “İstersen sana robdöşambrımı verebilirim." “İyi olur. Bu kılıkta dolaşmaya utanıyorum." Ama Engin robdöşambrını getirmeye kalkışmadı...

Çay fincanlarını, kahvaltı tabaklarını mutfaktaki ufak masaya dizmeye başladı. Selda hic sesini çıkarmadan eski kocasını izliyordu.

"Evin güzelmiş," dedi.

"Dün o karışıklık sırasında söyleyecek vaktim olmamıştı."

"Beğendiğine sevindim." Yine bir sessizlik kapladı mutfağı. "Ne zaman aldın?"

“İki yıl oluyor. Okan söylemedi mi?"

"Meral ile Kenan'dan öğrenmiştim ilk defa." Evliyken sıkı fıkı dost oldukları bir çiftti bunlar. "Onlarla hâlâ görüşüyor musun?" "Geçen hafta Meral'le Conrad'da çay içtik. Ya sen?"

"Ara sıra."

Engin buzdolabından peynir, tereyağ, reçel çıkarıyordu. Selda masanın üzerine Engin'in dizdiği pahalı ithal peynirlerine bakarken:

"Maddi durumun iyi galiba," diye sordu. "Yeni ev almışsın, içini pahalı eşyalarla döşemişsin, arabanı değiştirmişsin. Sevindim."

"Evet. Çok şükür iyi kazanıyorum. Tabii başkalarının servetiyle aşık atacak kadar değil..." Selda bunun kendisine yöneltilmiş bir alay olduğunu anladı. Cevap vermemeyi tercih etti. Yine sustular.

Engin dilimlenmiş tost ekmeklerini çıkartarak elektrikli kızartıcının yanına koydu. Selda, "Giyinmişsin," dedi. "Bugün işe gidecek misin?"

"Sizi yalnız bırakmak istemezdim ama gitmek zorundayım. Yapılacak bir yığın iş var." Genç kadın buruk bir sesle, "Anlıyorum," dedi. "Tabii işini ihmal edemezsin. Aslına bakarsan benim de eve dönmem lazım. Cenaze işleriyle uğraşmam gerekir." "Hayır," dedi Engin sesini yükselterek. "Sen dışarı çıkamazsın. Polisleri duydun.

Hayatınız tehlikede. Bu gerçeği onlar bile itiraf ediyorlar. Aksi halde kapının önüne iki tane koruma bırakırlar mıydı?"

"Seninki de tehlikede ama sen çıkıyorsun."

"Sen bana bakma. Ben erkeğim, başımın çaresine bakabilirim. Lütfen daha ilk günden yine tartışmaya başlamayalım. Bir kerecik sözümü dinle. Cenaze için acele etme."

"Peki, bu işlerle kim meşgul olacak?"

"Bir yolunu buluruz."

"Nasıl?"

"Ben hallederim. Henüz vakit var. Nasıl olsa cesede otopsi yapılacaktır."

Selda utanarak başını önüne eğdi ve fısıldadı. "Bunu senden isteyemem." Kahvaltıyı hazırlamıştı Engin.

Mutfak kapısının önünde bir an birbirlerine çok yaklaştılar. Selda'nın duru teninden fışkıran tertemiz bir koku duydu. Dört senedir hasretini çektiği, arzuladığı o nefis ve tabii ten kokusunu. Karısı minnetle uzanıp kolunu tutmuştu. Engin irkildi.

"Çok teşekkür ederim Engin," dedi Selda. "Sana çok şey borçluyum."

Onu kollarının arasına almamak için zorlanıyordu genç adam. Doktor'u, Çöl Akrebi'ni, Kızıl Cihad'ı, ajanları, Gamze'yi, hatta ruhunu cendere gibi sıkan tehlikeyi bile unutuverdi. O kendine özgü, saf ve temiz ten kokusu ciğerlerine kadar dolmuştu. "Değişmişsin Selda. Seni tanımakta zorlanıyorum," diyebildi.

Genç kadın başını önüne eğdi. Bir an kocasının ne demek istediğini anlayamadı. 'Geçmişi yüzüne mi vuruyordu acaba? Engin kendisini küçümseyip, ince ince alay mı ediyordu? Eski yılların hıncını mı alıyordu? Ezilen gururu isyan edecek gibi oldu.

Engin'in samimi duygularını yanlış yorumlamıştı. Elini kocasının kolundan çekti, incinen gururuyla, başı eğik, çıplaklığından utanarak uyuyan oğlunun odasına koştu. Engin onu durdurmak için bir harekette bulunmamıştı. Karısının neden yüksünerek kaçtığını da anlayamadı.

Engin Mert tam on ikiye on kala Simka şirketinin muhasebe bölümüne girdi. Tüm şirket personeli tarafından sevilirdi. Çalışanlar, şirketi ilgilendirmeyen şahsi meselelerini de hep ona sorarlardı.

Mal sahibinin kira tespiti için çektiği ihtarnameye nasıl cevap verileceğinden, nafaka alacağının nasıl artırılacağına kadar, akıllarına gelen her hukuki soruyu sorarlar, o da hepsine elinden geldiğince yardım eder, aydınlatırdı. Samimi, içten, insanlarla arasına mesafe koymadığı için de sevilirdi.

Muhasebe müdürü Hadi Bey onu görünce, "Hayrola, sizi hangi rüzgâr bizim bölüme attı böyle?" diye takıldı. "Bugün gününüz de değil."

Gerçekten de Engin, şirkete salı ve perşembe günleri öğleden sonra uğrardı. Zaten fazla hukuki problemi olmayan bir şirketti.

"Hazırlanacak bir mütalaam var," diye başından savdı adamı. Sonra tabii bir tavır takınmaya çalışarak, "Ahmet odasında mı?" diye sordu.

"Patron iki gün evvel Bodrum'a gitti. Sanırım on beş gün gelmeyecek."

Aldığı cevap ilginçti.

Demek Ahmet Özveren şirketle ilişkisini kesmemişti. Muhasebe Müdürü döneceğini söylüyordu. Hadi Bey'i tanırdı; kulağı delik, dedikoduyu seven biriydi; işin aslı olsa, haber bomba gibi düşerdi şirketin içine. MİT ajanlarının istihbaratı yanlış olmalıydı. Engin bu konunun kesin aydınlanmasını, gerçeğin ortaya çıkmasını istiyordu.

Bunun tek çaresi de şirket defterlerini incelemekti. Simka anonim şirketti ve taahhüt edilen sermayesinin tamamı ödenmemişti. Bu nedenle, şirket hamiline yazılı hisse senedi çıkaramazdı. Şayet ortaklardan biri hisselerini üçüncü bir şahsa devretmişse bunun pay defterine işlenmesi gerekirdi. Pay defteri, anonim şirketlerde nama yazılı paylar ile pay sahiplerinin ad, soyad ve adreslerinin yazıldığı defterdi. Ticari defter niteliği yoktu, üstelik pay sahipliğinin tek ve münhasır ispat aracı da değildi. Payın devrine de etkisi yoktu. Fakat devrin ihtilaf halinde şirkete karşı sürülmesi için gerekliydi. Dr. Şükrü'nün bu kadarcık ticari bilgisi olması gerekirdi. Şayet Ahmet

Özveren'den hisse almışsa bunu mutlaka deftere işlettiğini düşünüyordu Engin.

Zaten buraya da bu kontrolü yapmak için gelmişti... Durumu Muhasebe Müdürü'ne doğrudan sormaya çekindi. Ne de olsa bu hal sadece pay sahiplerini ilgilendiren, ticari gizliliğe giren bir konuydu.

Şirket defterleri muhasebe bölümünde muhafaza edilirdi. Engin, defterlerin hangi dolapta saklandığını da biliyordu. Göz ucuyla çelik dolaba baktı. Anahtar üzerindeydi. Şirkete bilinçli olarak, on ikiye doğru gelmişti. Yarım saat sonra tüm personel, bir alt kata yemeğe ineceklerdi. O zaman defteri incelemek için yeterli vakti olacaktı. Aslında şirkette kendisine tahsis edilmiş özel bir odası yoktu. Yazlık izine çıkmış bir muhasebe memurunun boş masasına oturdu, çantasını açtı, mütalaa hazırlıyormuş gibi önündeki boş kâğıda bir şeyler karalamaya başladı. Salonda şu anda dört memur ile müdür vardı. Bütün katlara yayın yapan müziğe hesap makinelerinin ve bilgisayarların tıkırtıları karışıyordu.

Engin göz ucuyla çalışan personele baktı. Herkes kendi işiyle meşguldü. Yarım saat kadar oyalandı. Yemek vakti gelince memurlar birer ikişer masalarından kalktılar. Müdür hâlâ oturuyordu.

Adamın kımıldamaya da hiç niyeti yoktu. Şişman ve kocaman göbeğiyle perhizde olduğunu düşünmek abesti.

Aradan on dakika daha geçti. Engin kıfkıflanmaya başladı; yemeğini erken bitiren gençlerden birinin her an odaya dönmesi mümkündü. Dayanamadı, sonunda: "Pek aç gözükmüyorsunuz, Hadi Bey," diye takıldı.

Sırıttı adam. "Buyrun, beraber inelim. Allah ne verdiyse, birlikte atıştırırız," dedi. İçinden derin bir oh çekti Engin. Nihayet kalkacaktı Hadi Bey.

"Ben tokum," diye mırıldandı. "Hem mütalaamı bir an önce hazırlamam gerekiyor. Bugün çok işim var."

"Eh, siz bilirsiniz," dedi müdür. "Her zaman bizim bölümü şereflendirmezsiniz de, bugün beraber yiyelim demiştim." Espri yapmış gibi sırıtıyordu. Engin, "Sağolun, bir başka zaman inşallah," demekle yetindi. Nihayet odada yalnız kalmıştı.

Dikkat kesilip etrafı dinledi. Aynı koridordaki şirketin başka servislerinden hâlâ sesler geliyordu. Emin olmak için yerinden fırlayıp, başını uzatarak koridora bir göz attı. Koridorda dolaşanlar vardı ama pek umursamadı; alt tarafı kendisi de şirketin elemanı sayılırdı. Geriye dönüp

çelik kasanın başına geçti. Kapağı açıp içine baktı. Aradığı defteri bulmuştu. Çekip çıkardı. Hemen oracıkta sayfaları çevirmeye başladı. Son işlemin yapıldığı sayfaya baktı.

Dr. Şükrü Namlıoğlu'na devir yapıldığına dair bir kayıt yoktu.

Emin olmak için defteri karıştırmaya, eski sayfalara da bir göz atmaya başladı.

Ajan yanılmıştı. Ya da yanlış istihbarat elde etmişlerdi.

Oysa öyle kesin konuşuyorlardı ki, Engin bile inanmıştı onlara. Defteri yerine koydu, dolabı kapattı. Çantasını topladı.

Öğreneceğini öğrenmişti.

Kimseye görünmeden şirketi terk etti.

Dışarıda boğucu bir sıcak vardı. Dün gece sağanak halinde yağan yağmurun havaya hiç etkisi olmamıştı. Kravatını gevşetti, ceketini çıkarıp koluna aldı. Arabasını park ettiği yere doğru yürüdü.

Honda'yı Ataköy'e doğru sürmeye başladı. Şirketteki işini umduğundan da çabuk bitirmişti, vakti oldu. Aslında yapılacak çok işi vardı, ama canı sıkılıyor ve hiç çalışmak gelmiyordu içinden. Halbuki yazıhanesine gitse, sekreterine gerekli talimatları verse, şu bir hafta içindeki duruşmalara kendi yerine girecek bir arkadaşını ayarlasa çok iyi olacaktı. Çünkü önündeki haftanın çok zor geçeceğine adı gibi emindi.

Saat 19'da Gamze ile buluşuncaya kadar serbest sayılırdı. Şimdi Gamze'ye verdiği o randevu için de bozuluyordu kendine. Pay devri işi nasıl boş çıktıysa, muhtemelen kız hakkındaki kuşkuları da yersizdi. Beyninin ve hayal gücünün yarattığı anlamsız bir kuşku. Ataköy'e vardığında saat 14.30 civarındaydı. Gamze ile buluşmasına daha çok saatler vardı. Bu vakti nasıl geçireceğim, diye düşünmeye başladı.

Kıza kendi evinin anahtarını verdiği halde, onun kendisine anahtar vermediğini ilk defa o zaman düşündü. Bunu hiç sorun etmemişti; oysa şimdi yanında anahtar olsa, eve girer, kızı orada beklerdi. Ne arayacağını bilmese de, kızın yokluğundan istifade ederek etrafı kurcalar, içine düştüğü bu karmaşık ortamda durumu aydınlatacak bir bulguya, kızın da bu çarkın içinde olup olmadığına dair bir ize rastlamaya çalışırdı. Anahtar fikri keyfini kaçırmıştı.

Gamze'ye kendi evinin anahtarını verdiğine de pişmandı şimdi. Birden aklına gelen düşünceyle irkildi. Şayet Gamze bu komplonun içinde ve Arap teröristlerle bir ilişkisi varsa Selda ile Okan da tehlikede sayılabilirdi. Kız hem evini biliyordu, hem de anahtara sahipti. Tüyleri diken diken oldu.

Herhalde saçmalıyorum, diye geçirdi içinden, fakat bir an karısı ile oğlunu yerlerde kanlar içinde düşününce beyni karıncalandı. Biliyordu, bu olacak şey değildi, sadece hayalinin ürünüydü. Şüphe insanı olmayacak kuşkulara sürüklüyordu. Ayrıca evi iki polis tarafından korunuyordu, hiçbir şey olmazdı. Ama gözü kara teröristler için bu ne ifade ederdi ki? İçindeki endişe birden paniğe dönüştü. Onları hemen ikaz etmeliydi. Şimdi karısı ile oğlunu yalnız bıraktığı için bin pişmandı. Hatta hemen geri dönmeyi bile aklından geçirdi. Sonra kendi kendine telkinlerde bulundu. Bu kadar telaşa gerek yoktu, her şeyi gözünde büyütüyordu. Fakat onlara bir telefon edebilir, uyarabilirdi.

Ne araç telefonu ne de cep telefonu kullanıyordu, ilk defa böyle bir telefon almadığı için hayıflandı. Telefon edebileceği uygun bir yer aradı ve gözüne çarpan bir pastanenin önünde arabayı durdurdu. Selda'yı aramak, sesini duymak, emniyette olduğunu anlamak istiyordu, içinde çığ gibi büyüyen bir endişe ile pastaneye daldı. Zilin üçüncü çalışından sonra telefon açıldı.

Karısının sesini duyunca Engin rahatladı. Onu ürkütmemek için, "Nasılsınız? Bir ihtiyacınız var mı?" diye sordu. Korkularını gizlemeye, sesinin endişeli tonunu ayarlamaya çalışıyordu. Sanki sıradan bir arama, hatır sorma gibi. "Teşekkür ederiz. Biz iyiyiz," dedi Selda.

Sesi biraz boğuk, kırık ve üzüntülüydü. Evden çıkarken, karısının mutfakta yanından kaçarcasına uzaklaşışını hatırladı. Şu sıralar çok hassas ve alıngan olmalıydı. "Kapının önündeki misafirlerimiz yerindeler mi?" "Koruma polislerini mi kastediyorsun?"

Engin pastanenin içinde açık açık konuşamadığı için, "evet" dedi.

"Yerlerindeler. Okan onlara yukarıdan bakıyor hep. Ona eğlence çıktı."

Engin rahatlamıştı biraz.

"Hiç beni arayan oldu mu?"

"Dünkü ajan aradı."

"Ne istiyormuş?"

"Seni sordu, neden aradığını da söylemedi." "Ne dedin?"

"Hiç... İşe gittiğini söyledim."

Ajan acaba niye aramıştı? Bir mesajı mı vardı?

"Bir haber bıraktı mı?"

"Hayır."

"Peki Selda. Başka arayan yok, değil mi?"

"Şey... İki kere telefon çaldı, alo dedim, cevap vermedi. Ya yanlış numaraydı, ya da hat kesildi. Şey, tabii benim açmamdan memnun olmayan bir hanım arkadaşın da olabilir." Selda'nın sesi buruk çıkmıştı.

"Öyle mi?" diyebildi Engin. Bu haber hiç hoşuna gitmemişti. Gamze olabilirdi. Tabii hiç tanımadığı kötü niyetli başkaları da. Yeniden içini bir ürperti sardı. Pastanenin kasasında oturan adam çaktırmadan telefon konuşmalarına kulak kabartıyordu. Sessiz telefonlar Engin'i telaşlandırmıştı. Engin, kasada oturan adama aldırmadan, "Ben gelinceye kadar kimseye kapıyı açma. Anlıyor musun Selda? Kim olursa olsun. Hatta tanıdık biri bile olsa," dedi.

"Neler oluyor Engin? Korkutuyorsun beni. Burada da tehlikede miyiz?" "Sen söylediğimi yap lütfen. Beni anladın, değil mi?" "Evet, hayatım."

Son kelime genç adamın içini ısıtmıştı. "Biraz gecikirsem de merak etme."

"Engin," dedi Selda titreyen bir sesle, "Anlıyorum, yeni bir şeyler oldu, sen bana söylemiyorsun."

"Gelince konuşuruz. Şimdi anlatamam." "Neredesin sen?"

"Ataköy'deyim. Bak, bir kere daha hatırlatıyorum, benden başka kimseye kapıyı açmak yok, tamam mı?" "Anladım, hayatım."

Engin telefonu kapatmak üzereydi, fakat içindeki tedirginliği yenememişti bir türlü. "Selda," dedi.

"Efendim?"

Genç adam kısa bir tereddüt geçirdi. Sonra.

"Şimdi doğru yatak odama geç. Başucumdaki komodinin üst gözünde bir tabanca olacak. Onu oradan çıkar ve bir tehlike halinde elinin altında bulunduracak şekilde emin bir yerde hazır tut. Ama sakın Okan'a gösterme."

"Engin, neler diyorsun? Beni çıldırtmasana. Neler oluyor? Ben elime silah almış insan değilim. Nasıl kullanılacağını da bilmem. Hem kime silah çekeceğim?"

“İnan bana, ben de bilmiyorum. Fakat endişeliyim. Ben dönünceye kadar güvende olmanızı istiyorum."

Engin telefonu kapattı.

Selda'nın fazla soru sormasını istemiyordu. Derin bir nefes aldı. Gözü pastacıya takıldı. Adam ilgisiz görünmeye çalışmakla beraber yüzü sararmıştı. Telefon parasını ödeyerek, teşekkür edip dışarı çıktı Cadde güneşten cayır cayır yanıyordu.

3

AYNI GÜN - TAKSİM

Otel, Taksim civarındaydı.

Adı imperialdi ama üçüncü sınıf bir otel olduğu dışarıdan bile belli oluyordu. Elliot Ward içeriye girerek resepsiyondaki yetkiliye doğru yürüdü. Resepsiyon memuru Elliot'u saygıyla selamladı. Oteli onurlandıracak saygın bir işadamı ya da cüzdanı şişkin bir turist sanmıştı ingiliz'i.

Elliot, kravatında ufak yağ lekeleri bulunan, sivilceli yüzlü resepsiyon memuruna Harry Lewis'le görüşmek istediğini söyledi. Elliot'un yeni bir müşteri olmadığını anlayan delikanlının keyfi kaçmıştı.

Bozuk ve yetersiz İngilizcesiyle, "20 numarada kalıyor," diye mırıldandı. "Haber vermemi ister misiniz?"

"Hayır. Eski bir dostuyum. Sürpriz yapmayı yeğlerim."

Ziyaretçilerin doğrudan müşterilerin odalarına çıkmaları, otel kurallarına aykırıydı, ama resepsiyon memuru ses çıkarmadı. Harry Lewis uzun zamandır otelin müşterisiydi. Başını eğip, gülümsemekle yetindi.

20 numaralı odanın kapısı vurulunca, Harry Lewis ayağa sıçradı. Gelenin kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Yine de çekingen bir sesle, kapıyı açmadan: "Kim o?" diye sordu. "Benim, Harry... Elliot Ward."

Kapı açıldı. Elliot kapının eşiğinde eski bir dost görmüş gibi sırıtıyordu.

Birbirlerinden hiç hoşlanmazlardı. Aynı şirketin sorumluluğunu yüklenmiş, sürekli rekabet halinde iki yetkili olmakla beraber, yapısal farklılıklar, karakter ve mizaç ayrılıkları, iş yönetimindeki prensip ve metod ayrılığı nedeniyle birbirlerini sevmeyen iki rakiptiler.

"Seni gördüğüme sevindim, Harry," dedi Elliot.

Bir süre rakibini kuşkulu bakışlarla süzen kızıl saçlı ingiliz:

"Geç içeriye," diye mırıldandı.

İkisi de tedirgindi. Sanki lafa girmek konusunda isteksizmiş gibi bakındılar. "Otursana," dedi Harry. "Bir şey içmek ister misin?" "Hayır, teşekkür ederim."

Elliot'un açık mavi gözlerinde kahredici bir küçümseme vardı. Koltuğa çöküp bacak bacak üstüne attıktan sonra:

"Sir Hughs bir hayli sabırsız ve endişeli, istanbul'da işlerin yolunda gitmediğini düşünüyor. Burada neler oluyor, Harry?"

Harry her zamanki gibi kızardı. "Buraya beni sorgulamaya mı geldin Elliot?" "Öyle de diyebiliriz Harry. Bu Sir Hughs'un emri." Elliot bir an rakibinin bozulup bağıracağını sandı.

Harry'nin suratı renkten renge giriyordu. Ama kendini tutmayı becerdi. Daha öğle vakti olmasına rağmen, elindeki su ilave edilmiş viski bardağını sonuna kadar bir dikişte içti.

Elliot onun alkole olan düşkünlüğünü bilirdi. Ama saat, Harry için bile erken sayılırdı henüz.

Baştan aşağıya onu inceledi. Bu sabah tıraş olmadığı, uzamış sakalından belliydi.

Kızıl saçları darmadağınıktı. Alkolün etkisiyle hıçkırdı. Nihayet:

"Bütün düzen bozuldu Elliot," diye fısıldadı. "Kurduğumuz sistem çalışmıyor."

"Bunu görebiliyoruz ama sebebini anlamış değiliz henüz."

"Simka... Şu aracı firma."

"Ne olmuş ona?"

"Aracı firma karıştı. Ortaklar değişti, anlıyor musun? Ahmet Özveren aradan çekildi. Artık yok."

"İnanamıyorum. Kimse bindiği dalı kesmez. Ayrıca Ahmet Özveren gırtlağına kadar bu işe bulaşmış biri. Buna cesaret edemez."

"Etti bile. Hisselerini Arap asıllı birine devretti."

Elliot ilk defa duyuyormuş gibi rakibinin yüzüne baktı. "Daha iyi ya, mesele nedir öyleyse?" "Yeni ortak dün öldürüldü."

Elliot duraladı. Hostes kızdan bu yolda bir bilgi almamıştı. Kuşkuyla sordu:

"Kim öldürdü?"

"Bilmiyorum."

"Ahmet Özveren olabilir mi?"

"Sanmıyorum."

"Öyleyse kim?"

"Kanımca Kızıl Cihad'ın militanları."

Elliot odanın içinde dolaşmaya başladı. Doğruysa bu haber cidden şaşırtıcıydı.

"Yeni patronun Arap asıllı olduğunu söylemiştin," diye homurdandı. "Kızıl Cihad onu niye öldürsün ki?" "Henüz bilmiyorum." "Ahmet'le konuştun mu?"

"Ancak bir kere. Bundan böyle işi o öldürülen doktorun yürüteceğini söyledi bana.

Ödemeleri o yapacaktı."

"Biz kabul etmedikçe bunun bir geçerliliğinin olmadığını herife söylemedin mi? Bizim anlaşmamız onunlaydı."

"Tabii ki anlattım Elliot. Hatta ufak yollu tehdit bile ettim. Umursamadı." "Ahmet nerede şimdi? Beni onunla görüştürmeni istiyorum. Hem de derhal." "Üzgünüm, ama bu imkansız. Ben de kendisini arıyorum. Adam ortalarda yok. Amerika'ya kaçtığını söylüyorlar."

Elliot, Harry'nin yalan söylediğini anladı. Hostes, onun Akdeniz sahillerinde dinlendiğini söylemişti. Bir an kararsız kaldı. Acaba hangisi yalan söylüyordu?

"Peki, neden bu durumu derhal Londra'ya rapor etmedin?" diye sordu.

"Şey..." diye kekeledi Harry. "Durumun biraz aydınlanmasını, gerçeklerin ortaya çıkmasını bekliyordum. Emin olmadıkça rapor verip etrafı bulandırmak istemedim."

Elliot sesini yükseltti.

"Bana tüm gerçekleri anlattığına emin misin?" "Yemin ederim Elliot, doğruyu söylüyorum." "O halde silahlara ve paralara ne oldu?"

"Sanırım Ahmet Özveren kargoya da, Kızıl Cihad'ın ödediği paralara da el koydu. Araplar uyandı ve şirket sahibini sorumlu tutarak cezasını infaz ettiler. Eminim Ahmet'i de temizleyeceklerdir."

"Ya hostes kız? Onunla görüşüyor musun?"

Rakibinin kendisini sorgulamasına zaten bozulan Harry bu kez bağırdı.

"Bana numara yapma Elliot. Onunla görüştüğünden haberdarım. Dün gece otelde akşam yemeğini onunla yemiş- ' sin. Ağzımı mı arıyorsun?"

Elliot hiç bozuntuya vermedi.

Fakat kız hakkındaki şüpheleri daha da pekişti. Demek kız dün gece boş durmamış, görüşmelerini hemen Harry'e nakletmişti. Birden konuyu değiştirerek, "Ahmet'i bulmalı ve onu konuşturmalıyız," dedi. Kızıl saçlı ingiliz başını olumsuzca salladı.

"Biz bunu beceremeyiz Elliot. Biz sıradan şirket memurlarıyız. Yabancı bir ülkede şiddet kullanarak nasıl adam konuştururuz? Kendini süper ajan falan mı sanıyorsun?" Elliot, Harry'nin yalan söylediğini ve bir çıkar peşinde olduğunu sezinliyordu ve bunu mutlaka anlayacaktı.

"Sir Hughs bu söylediklerinden hiç hoşlanmayacaktır, bilmiş ol. Başarısızlığı da affetmez."

Harry öfke ile bağırdı:

"Canı cehenneme, artık umurumda değil."

"Üzgünüm Harry ama bu durumu rapor etmeliyim."

Kızıl saçlı ingiliz sallanarak gidip otel odasının kapısını açtı.

"Sen de defol Elliot. Seni bir daha görmek istemiyorum. Cehennemin dibine kadar yolun var."

Telefonu kapatan Selda ürpererek oğluna baktı.

Okan, babasının kitaplığında bulduğu bir dergiye dalmıştı. Salondaki geniş kanapenin üzerine uzanmıştı. Telefonun kapandığını görünce gözlerini dergiden çevirmeden, "Babam ne zaman gelecek anne?" diye sordu. "Biraz gecikecekmiş, merak etmememizi söyledi."

Sesini çıkarmayan oğlan dikkatini yeniden kitaba verdi. Yeni yaşamından son derece memnun görünüyordu. Genelde iştahsız olmasına rağmen ne kahvaltıda ne de öğle yemeğinde Selda'ya hiç zorluk çıkarmamış, önüne ne koyduysa itirazsız yemişti. Selda onu salonda bırakıp ağır ağır kocasının yatak odasına doğru yürüdü. Engin sabahleyin evden çıkınca, biraz mahzun ve buruk, biraz da merak içinde evi iyice gözden geçirmişti. Ayrı kaldıkları süre içinde Engin'in nasıl bir hayat sürdüğünü anlamak, yaşadığı evde herhangi bir kadının tarzını gösteren izler ve oluşumlar aramak istemişti. Yatak odasından banyoya kadar her yeri incelemişti. Belki her şeyi vardı, ama evde eksik olan, orayı yuva yapacak damgayı vuran bir kadının varlığının bulunmayan izleriydi. Bunu sevinerek gözlemlemişti.

Engin'in tarif ettiği komodinin başına geldi.

Gözü çekti ve silahı gördü. Elinde olmadan ürperdi. Silahtan anlamazdı. Kısa namlulu, toplu bir tabancaydı bu. Alışılmış siyah, parlak çelik yerine, tabancanın alüminyum gibi gri-beyaz arası soğuk çelik parlaklığı vardı. Gözlerini silahtan alamadı. Engin acaba niye evinde bir silah bulunduruyordu? Birlikte yaşadığı yıllarda ne böyle bir alışkanlığı ne de silahlara tutkusu vardı.

Ürkerek silahı namlusundan tutup çıkardı. Eline almaya bile çekiniyordu. Acemice kabzasından kavradı. Ufak görünümüne rağmen ağır bir silahtı. Topunun açık olan yuvalarında mermi diplerini gördü. Tabanca doluydu. Bir an onu nereye saklayacağına karar veremedi. Elinde salona götüremezdi. Engin özellikle çocuğun görmemesini tembih etmişti. Yatağın üzerine atılı duran Engin'in robdöşambrının içine sardı. Genellikle salonda vakit geçiriyorlardı ama orada tabancayı saklayacak bir yer aklına gelmiyordu. Vazgeçip silahı yeniden yerine koydu. Paniğe kapılmanın bir anlamı yoktu bir tehlike ile karşılaşırsa koşup buradan da alabilirdi. Çekmeceyi kapattı, derin bir soluk aldı. Bir şeylerin ters gittiğini anlamamak için aptal olmalıydı. Engin'in telefon ederek onu olası bir tehlikeye karşı uyarması, belli ki yeni bazı şeylerin olduğunun işaretiydi. Ne şanssızım, diye hayıflandı. Yirmi dört saat içinde hayatının tüm gidişatı birden değişmişti. Şükrü'nün şu veya bu nedenle hayatından çıkmasına memnundu ama bu kurtuluşun cinayetle olmasını asla arzu etmemişti. Kimsenin ölümünü istemezdi. Komodinin önünde olayların muhasebesini yapmaya çalışırken kulağına çalan kapının zili aksetti. Çılgın gibi sıçradı. Kapıda biri vardı. Engin'in tembihini hatırladı. Kim olursa olsun kapıyı

açmayacaktı. Eli komodinin gözüne gitti. Silahı çıkarmalıydı. Kalbi güm güm atıyordu. Deli gibi çekmeceyi çekti, silahı kaptı. Çocuğa kapı çalınırsa açmamasını söyleyecek vakti olmamıştı. Okan'ın akseden sesiyle donakaldı.

"Anne, biri seni görmek istiyor," diye sesleniyordu. Damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti. Yoksa geç mi kalmıştı?

"Golan tepelerinde çarpışan paraşütçü birliğindendin, değil mi?" diye sordu Menahem Ruso. "Adın hâlâ efsane gibi dolaşıyor."

Yarısına kadar bir dikişte içtiği Arjantin tipi bira bardağını mermer masanın üzerine bırakan Jakop Ventura, geğirdikten sonra mırıldandı.

"Boş ver, eski hikâye. Tarih oldu artık. Ben bile unuttum."

"Tevazu gösterme. Kahramanlıklarını merkezde anlata anlata bitiremiyorlar."

"Dedim ya evlat, onlar mazide kalan hoş bir anı. Artık o adam ben değilim. Yirmi yıl evveldi o."

Menahem karşısında oturan eski albaya baktı.

Yaşını kestirmek mümkün değildi. Elliye yakındı, belki biraz üzerinde de olabilirdi, ama şakaklarındaki aklar olmasa kimse ona kırkın üzerinde demezdi. İsrail'de askerlik hizmeti bedeni çok yıpratan bir görevdi, ancak o emekli olmasına karşın, hâlâ çakı gibi, dik ve zinde görünüyordu.

Öğle üzeri Beyoğlu'ndaki eski ve tenha meyhanede bira içiyorlar, kendi aralarında kısık sesle ve İbranice konuşuyorlardı.

"Bizim oralardan ne haber?" diye sordu Jakop Ventura.

"Hep bildiğin gibi. Kayda değer yeni bir şey yok. Tabii İzak'ın her zamanki telaş ve aceleciliğini duymazsak." Ventura içten bir kahkaha attı.

"Bilirim, o her zaman kuşkucudur." Sonra gülümseyen yüzü ciddileşti. "Bu kez endişe etmekte haklı," dedi.

Menahem Ruso pür dikkat karşısındaki milli kahramana baktı. Sesini çıkarmadan konuşmasını bekledi.

"Kızıl Cihad önemli bir örgüt değildir. Gerekirse bir ayda bütün önemli damarlarını kurutabiliriz. Ama, 'El Hakikat' başımıza sorun olacaktır."

"El Hakikat mi? Onun bu olayla ne ilgisi var? Bizim operasyonun sadece Kızıl Cihad aleyhine yürütüldüğünü sanıyordum."

"Kısa bir zaman evveline kadar ben de öyle sanıyordum."

"Ne oldu?"

"Şu sırada Lazkiye limanına Panama bandıralı bir Türk gemisi El Hakikat'a teslim edilmek üzere silah boşaltıyor. Resmi evraklarda mal elektronik ev aletleri olarak görünüyor ama gemi yarı otomatik silahlar ve roketatarlarla dolu. Başka bir deyişle Kızıl Cihad'ın malları El Hakikat'a gidiyor."

"Dur bir dakika," dedi Menahem. "Kızıl Cihad örgütü bunu biliyor mu?" "Artık öğrendiler."

"Ya İngilizler? Onların haberi var mı?" Ventura yine o kahkahalarından birini attı. "Onlar için alıcının kimliği önemli değildi, ama sattıkları malın bedelini alamayınca uyandılar. Kızılca kıyamet şimdi kopacak. Satıcı şirketin önemli müdürlerinden biri, aracı firma ile görüşmek üzere dün buraya geldi. Bir terör örgütüne satış yaptıkları için durum yasa dışıydı ve bunu şimdiye kadar saklayabiliyorlardı. Sistem şimdiye kadar mükemmel işliyordu. Hiç aksamadan. Gerçi, silah bedelinin karşılığı olan uyuşturucunun paraya çevrilmesi ve Arapların ödeme yapması bazen gecikiyordu ama itiraf etmeli ki, Araplar ödeme konusunda oldukça namuslu davranıyorlardı. Biraz da buna mecburdular, çünkü elde ettiğimiz bilgilere göre malı hem ucuza kapatıyorlardı, hem de rahat ve emin yollardan elde ediyorlardı. Sıradan silah tüccarlarına oranla garantili ve tehlikesiz." "Ne yapacağız şimdi? Sen onu söyle." "Bana mı soruyorsun evlat?" "Gayet tabii, burada patron sensin." Jakop Ventura gevrek bir kahkaha daha attı. "Buna ancak Merkez karar verir. Biz sadece gelen emirleri uygulayacağız. Ama şahsi kanaatimi sorarsan işe Kızıl Cihad'dan başlamalıyız." "Bunu işittiğime sevindim. Çöl Akrebi buradaymış!... O kaltağı kendi ellerimle temizlemek isterim."

Jakop Ventura alaycı bir şekilde genç ajanın yüzüne baktı. "Niye öyle bakıyorsun?"

Jakop iğrenç bir şeyden bahsediyormuş gibi birden yüzünü buruşturdu. "Çöl Akrebi'yle hiç karşılaştın mı evlat?"

"Hayır," dedi Menahem.

"Yine de karşılaşmamanı temenni ederim. Bitirim bir karıdır o. Tek başına dört erkeğe bedeldir. Sakın hafife alayım deme."

Menahem aldırmazcasına omuzlarını silkti.

"Sen karşılaşmışa benziyorsun. Yanılıyor muyum?"

Jakop Ventura spor gömleğinin üstten dört düğmesini yavaş yavaş açtı.

"Şu göğsüme bir bak," dedi.

Menahem, ajanın adaleli kılsız göğsüne bir göz attı. Boynunun az altından midesine doğru eski, pembe bir yara izi iniyordu.

"Bu onun marifeti," diye mırıldandı. "Cenbiye ile yaptı. Üç sene önce. Öldü diye beni çölde bıraktılar. Tesadüfen oradan geçen bir devriye ekibi beni bulmuş. Senin anlayacağın ölümden döndüm." Menahem cevap veremedi.

Biraz utanmış gibi Albay'a baktı. Jakop, "Her neyse," dedi. "Merkez'e planlarımı ilettim. Çok yakında ne yapacağımıza dair emirler gelir. Her ikisi de Arap terör grubu ama farklı fraksiyonlar. Sonuç olarak idealleri aynı ise de yöntemleri ve faaliyet alanları değişik. Üstelik birbirlerini sevmezler aralarında rekabet vardır ve fırsatını bulunca birbirlerine kazık atarlar."

"Peki, El Hakikat silahlara nasıl el koydu?"

"Her şeyi istanbul'daki aracı firma ayarladı, ithalat ve ihracat maskesi altında silahlan İngiltere'den alıyor, Araplara satıyor ve bedelini de Arapların uyuşturucu ticaretinden elde ettiği para olarak ingilizlere teslim ediyor. Bu aracılıktan da iyi bir komisyon çıkarıyordu. Fakat bu kez aracı firma Kızıl Cihad'a kazık atıp malları El Hakikat'a devretti. Her iki terör örgütünden de para aldı."

"Bu aracı firma için bir şey yapacak mıyız?"

"Hayır. Onu Türk dostlarımız halledecek. Yakın bir tarihte hepsini içeriye alacaklar." "Daha ne bekliyorlar ki?"

"Durum tahmininden biraz daha karışık. Burada irtibatta olduğum bazı MİT görevlileri var. Karşılıklı bilgi alışverişi yapıyoruz."

"Türk istihbaratı yapacağımız operasyon için bize destek verecek mi?"

"Şimdiye kadar bir pürüz çıkmadı. Tabii bu durum onların da işlerine geliyor. Pisliği burada biz temizleyeceğiz. Yardım için söz verdiler. Bazı şeyleri görmezden gelecekler. Ama müşterek bir operasyona yanaşmıyorlar." "Karşılığında ne veriyoruz?"

"Daha fazla bilgi ve ileride onların bizim nüfuz alanlarımızda yapacakları muhtemel operasyonlar için lojistik ve teknik yardım vaadi. Yetmez mi?" "Hükümetler ne diyor bu işe?"

"Ne hükümetleri ne de siyasileri mümkün olduğunca bu işe bulaştırmamaya gayret ediyoruz. Bu operasyonlar istihbarat birimleri içinde halledilmeli. Aksi halde bir neticeye varılmaz. Hazır iki ülke arasında siyasi ilişkiler düzelmişken, sulan bul andırmamamız emredildi." Menahem birasından bir yudum daha aldı. "Merkez'den ne zaman haber alırız?"

"Haberleşme saatim 15.00'te. Ümit ederim bugün Kızıl Cihad ekibine karşı operasyon emrini alırız."

Menahem Ruso gözlerini kıstı.

"Çöl Akrebi'nin saklandığı deliği bulduk mu?" diye sordu. "Evet. Türk dostlarımız devamlı bilgi aktarıyorlar. Yerini biliyoruz." Menahem'in yüzü ter içinde kalmıştı.

"Öf be," dedi. "Burada da boğucu sıcak var. Tel-Aviv'i hiç aratmıyor." Jakop Ventura, bardaktaki birasını sonuna kadar içerken, "Öyledir," diye sırıttı.

Engin arabasını Gamze'nin evinin bahçesine, binanın yükseltisinin güneş ışınlarını kestiği, gölge bir köşeye park etti. Bulunduğu yerden bloğun ana girişini göremiyordu ama güneş altında beklemeyi de göze alamamıştı. Nasıl olsa Gamze bu saatte evde olmazdı, ya maniküre, ya berbere ya da alışverişe çıkardı. Yine de şansını bir denedi, bloğun dış kapısı önündeki zile bastı. Otomatik açılmadı. Tahmin ettiği gibi hostes evde yoktu.

Kimbilir kaçta dönerdi? Saat yediye kadar önünde korkunç sıcak altında geçirilecek uzun saatler vardı. Söylenerek Honda'sının başına döndü. Arabanın kapılarını ve pencerelerini sonuna kadar açtı. Rüzgâr yerine içeriye bunaltıcı sıcak hava doldu. Koltukta kaykıldı, uzun sürecek bir bekleyişe geçti.

Huzursuzluktan içi içine sığmıyordu. Yanında bir cep telefonu olsa, ikide bir Selda ile tele- fonlaşır evden haber alırdı. Bu telefonları anlamsız bir fantezi olarak görmüş, sokakta, olup olmadık yerlerde telefonla görüşen kimselere şahit oldukça, almamaya karar vermişti. Oysa ne kadar gerekli olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Selda'nın söylediği evine edilen o iki telefonu hatırladı. Acaba kim aramıştı? Gamze olamazdı, o saatte evde olmayacağını tahmin edebilirdi. Yanlış bir numara düştüğünü hiç sanmıyordu.

Birileri evde olup olmadığını kontrol etmek istemişlerdi. Ama kim ya da kimler?

Aklına herhangi biri gelmiyordu. Arap teröristler bir hayli midesini bulandırmakla beraber, onlarla kendi arasında hiçbir bağ kuramıyordu.

Selda'yı öldürmek istemişlerdi ve bunu bir daha denememeleri için de sebep yoktu.

"Tam bir bok çukuruna battık," diye söylenerek boynundaki kravatını çekip çıkardı. Eline aldığı kravatı arka kanapeye ceketinin üstüne bırakmak için döndüğünde gözü az ileride duran siyah Mercedes'e yaklaşan adama takıldı.

Damarlarındaki bütün kanın çekildiğini hissetti birden. Gözlerine inanamadı. Adamı tanımıştı. "Ahmet Özveren'in ne işi var burada?" diye mırıldandı kendi kendine. Öylesine şaşırmıştı ki, yerinden kımıldayama-dı. Ahmet'i burada görebileceği aklının köşesine bile gelmezdi.

Hani o Bodrum'daydı? Muhasebeci Hadi Bey öyle söylememiş miydi? Demek Bodrum'a gittiği yalandı.

Bir an arabadan fırlayıp yanına gitmeyi düşündü. Fakat nedense yerine mıhlanıp kaldı. Bunun yararı yoktu. Ona ne söyleyecekti ki?

Bu rastlantı aklını iyice karıştırmıştı. Fakat şimdi bazı «eyleri daha iyi anlıyor gibiydi. Ahmet'le Gamze'nin bir ilişkisi olmalıydı ve bunun yalnızca bir seks ilişkisi olmadığına kalıbını basabilirdi.

Demek düşünce ve tahminlerinde yanılmamıştı. Gamze de bu çarkın bir dişlisiydi. Tüyleri diken diken oldu. Kendisini anlayamadığı bir nedenle kullanmışlardı. Ama nasıl ve neden? Aklına mantıklı bir neden gelmiyordu.

Ahmet Özveren, Honda'ya başını çevirip bakmamıştı bile. Engin arabanın içinde biraz daha başını eğerek, kendini gizledi. Ahmet görmemişti onu. Az sonra Mercedes'in çalışmaya başlayan motorunun homurtusunu işitti. Hafifçe başını kaldırıp yan camdan baktı[A] 500 SEL Mercedes bahçeyi terkediyordu. Siyah araba yola çıkınca gazlayıp uzaklaştı. Engin yerinde doğruldu.

Aklı karmakarışıktı. Ahmet'i burada görmesi gerçek bir tesadüftü. Demek gelir gelmez yukarıya çıksa ikisini bir arada yakalayacaktı. Sonra birden hatırladı; az önce aşağıdan kapının zilini çalmış fakat açan olmamıştı. Yoksa yanılıyor muydu? Gamze evde yok muydu? Ahmet koca blokta başka bir daireye gelmiş olamaz mıydı? Saçmalama, diye homurdandı kendi kendine. Bunun başka izahı yoktu; Ahmet kızın yanındaydı. Şimdi anlarım, diye söylendi, asansöre doğru yollandı. Kız bu defa kapıyı açarsa her şey ortaya çıkacaktı. Dış kapı Ahmet çıkarken açık kaldığından, aşağıdan zili çalmak zorunda kalmamıştı bu kez.

Gamze'nin dairesinin önüne gelince soluklanıp, kendini kontrole çalıştı. Sonra zile dokundu. Gamze'nin topuklu terliklerinin parkelerde çıkardığı sesleri işitti. Kapı açıldı, ışıldayan gözleriyle kız göründü eşikte. Dudaklarına yayılmış gülümsemesi dondu, yüzü balmumu gibi sarardı, ne diyeceğini bilemeden birkaç saniye öylece kaldı. Engin'i beklemediği açıkça belli oluyordu. Konuşamadı bir türlü. "Merhaba sevgilim," dedi Engin. "Ne o öyle, hortlak görmüş gibi bakıyorsun yüzüme. Tanımadın mı, Engin Mert, sevgilim." Genç adamın sesinde alaycı bir ton vardı. Kız neden sonra:

"Yok canım," diyebildi. "Sadece seni bu kadar erken beklemiyordum. Hepsi o."

Hâlâ, buyur, geç içeri, diyememişti.

"Yoksa misafirin mi var? Rahatsız mı ettim?"

Gamze kekeledi. "Yoo, kimse yok. Gel içeriye." Engin salona doğru yürürken, kız ondan evvel davranarak telaşla salona daldı. Sanki etrafta unutulmuş bir şey arar gibi bakındı. Salonda içilen puronun ağır ve kalıcı kokusu saklanacak gibi değildi. Ahmet Özveren, Davidoff tiryakisiydi. Şüphelerini giderecek bundan daha iyi kanıt olamazdı. Engin kokuyu duymamış gibi davrandı.

Şaşkınlığını üzerinden atamayan Gamze, "Biraz bekle, üstümü değiştireyim," dedi. "Bu kadar erken geleceğini beklemiyordum."

"Kıyafetini değiştirmeye ne gerek var? Yeterince şık ve alımlı bir giysi. Hatta baştan çıkancı bile diyebilirim. Üstünde hiç görmemiştim. Yeni mi?" Hostes kız zoraki gülümsedi.

"Son seferimde Londra'dan almıştım." "Çok yakışmış. Benim için giydiğini sanmıştım." Bu kez kızardı Gamze. "Beğendiysen çıkarmam." Engin alaycı bir şekilde süzüyordu kızı. Uzun bir sessizlik oldu. "Sana içecek bir şey hazırlayayım mı?" "Hiç zahmet etme. Fazla kalacak değilim." Gamze nedenini sormadı.

Sinirli sinirli parmaklarıyla oynuyordu. Engin gülerek sordu:

"Sende bugün tuhaf bir hal var. Şaşkın ördekler gibisin. Ne yapacağını bilemez davranışlar içindesin, iyi misin sen?"

Gamze bir süre kaşlarını çatarak bakışlarını Engin'in gözlerine dikip gerçekleri öğrenip öğrenmediğini anlamak için onu süzdü. Sanki ince ince alay ediyordu. Emin olamadı. Aşağıda Ahmet'le karşılaşmış olması mümkündü. Biri gitmiş, hemen arkasından öbürü gelmişti. Hatta kapıyı açarken Ahmet'in bir şey unuttuğunu düşünmüştü genç kadın. Engin mutlaka Ahmet'i görmüş olmalıydı ve şimdi de kendisinden şüpheleniyordu. Bu vakitsiz gelişi büyük aksilikti.

Ağzını aramaya kalkarsa her şeyi inkar etmeliydi. Zaten başka yapabileceği bir şey de yoktu. “İyiyim tabii," diye yanıtladı. "Asıl tuhaf konuşan sensin." "Ben miyim? Neden, ne dedim şimdi?"

"Ne bileyim, imalı birtakım laflar, taş atmalar, alaycı konuşmalar... Canımı sıkıyorsun vallahi. Ben böyle şeylere gelemem."

Engin içinden, lanet olası kaltak, aklınca beni bastırmaya çalışıyor, diye düşündü. Tıpkı yavuz hırsız misali gibiydi Bozuntuya vermedi.

"Günahımı alıyorsun Gamze," dedi. "Sana niye taş atayım, niye imalı konuşayım ki? Biz sevgili değil miyiz?"

Gamze sinirli bir şekilde koltuğa oturdu. Ortadaki sehpanın üzerindeki gümüş sigara tabakasından bir sigara alıp yaktı. Bacak bacak üstüne attı. Sinirli bir şekilde dumanı havaya üfledi. Aklınca, şaşkınlığını ve heyecanını

bana sinirlenmiş gibi göstererek örtmeye çalışıyor, diye düşündü genç adam. Ama bu defa yaptığı numarayı yemeyecekti.

"Bir sigara da ben alabilir miyim?" diye sordu Engin. "Bak, şimdi," diye söylendi kız.

"İnadına mı yapıyorsun? Sigara yakmak için benden izin mi alacaksın?"

"Ne celalleniyorsun sevgilim? Nezaketen sordum." Kız somurtmakla yetindi.

Engin gülümseyerek sehpanın üzerindeki sigara tabakasına uzandı. Sigarayı alıp tabakayı kapatırken gözü tesadüfen kapağının üzerindeki armaya ilişti. İrkildi birden. Kapağın üzerindeki arma dikkatini çekmişti. Bir monogramdı bu. Üç kelimenin baş harfleri ile alt tarafına çiçeğe benzer bir motif işlenmişti. Bu tabakayı daha evvel görmediğine emindi. "Bu da mı İngiltere'den?" diye sordu Engin. Başını kaldırıp kıza baktı. Gamze'nin yüzü yine kireç gibi bembeyaz olmuştu. Bir an vücudunun sarsıldığını, dudaklarının renginin solduğunu gördü. Gamze cevap veremedi.

Engin tekrar sordu. "İngiltere'den mi aldın sevgilim?" Kız sigarasını bastırıp ayağa kalktı. Camın kenarına gidip arkasını Engin'e döndü. Uzun süre pencereden bakarak sessiz kaldı. Engin sabırla bekliyordu.

Gamze nihayet arkaya döndü. Bir süre durumu gözden geçirmiş, takınacağı tavrı kararlaştırmış olmalıydı. Engin'e küçümseyerek bakmaya başladı. Hırlar gibi bir sesle: "Ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordu. Bu açıkça meydan okumaydı.

İstediklerini tahmininden de önce öğrenebileceğini düşünen genç adam: "Bana her şeyi anlatmanı," diye fısıldadı. "Anlatacak fazla bir şey yok." "Sanırım çok şey var."

Kız dikkatle Engin'i süzüyordu. Birden yüzünün hatlarında bir gevşeme oldu. "Beni anlamaya çalış Engin," diye mırıldandı, üzgün ve kadife gibi yumuşacık bir sesle. "Benim yapım bu. Hiçbir erkekle ilişkimi uzun süre sür düremiyorum. Seninle de ilişkim bitti. Beni bağışla ve lütfen anlamaya çalış." Engin hiç sesini çıkarmadan dinlemeye devam etti.

"Hem beni suçlayamazsın da. Daha ilk buluşmamızda ne kafada, ne yaradılışta bir insan olduğumu sana söylemiştim. Polat Renaissance'da yediğimiz ilk yemeği hatırlıyor musun? Orada konuşmuştuk. Serbest,

bağlantıya gelemeyen biri -olduğumu sana anlatmıştım, ilişkimiz gidebildiği yere kadar gitti işte. Ama tükendim, üzgünüm, sana olan ilgim bitti. Bu ilişkiyi daha uzatmanın anlamı yok. Senin de beni daha fazla istediğini sanmıyorum." Hostes içini çekerek, derin bir nefes aldı. Engin hâlâ gözünü kırpmadan kıza bakıyordu. Gamze'nin mükemmel bir aktrist olduğunu düşündü. Daha dün sabah, oğluyla buluşmasını engellemek için ne numaralar yaptığını hatırladı. Ayak parmaklarını yeniden pantolonunun önünde hisseder gibi oldu.

Yalan söylediği muhakkaktı ama sözlerinde bir gerçek payı da vardı. Duygusallığı hiçbir zaman tatmamış biriydi Erkek ona sadece cinsel açlığını gidermek için gerekliydi. Ha Engin ha bir başkası, ne fark ederdi ki? Yeter ki güçlü ve onu doyurabilecek biri olsundu. Şimdi zor durumdaydı ve tek çare kendisini baştan savmaktı. "Beni anlıyorsun, değil mi?"

Engin susmaya devam etti. Engin'in susmasından, yalnızca gözlerinin içine bakmasından rahatsız olmuştu. "Bana gücendin mi?" diye sordu yeniden. Genç adam sigarasından derin bir nefes çekti. Kaşlarını çattı, rolüne hazırlanan bir aktör gibi sesine merak dolu bir ifade vermeye çalışarak: "Yeni aşığın Ahmet mi?" dedi.

Hostes önce sarsılır gibi oldu ama bu kez kendini çabuk toparladı. "Demek onu gördün. Tahmin etmiştim zaten." "Evet, arabasına binerken." Engin'in tepkisini merak ediyordu. "Onun arkadaşın olduğunu biliyordum ve inan böyle olmasını istemezdim," diye fısıldadı. Engin omuzlarını silkti.

"Benim için hiç önemli değil. Nasıl olsa bu ilişkinin bir gün biteceğini biliyordum. Dert etme." Sesi yumuşak ve anlayışlı çıkmıştı. Gamze'nin yüzüne renk geldiğini, rahatladığını hissetti.

"Beni anlayacağını biliyordum," diye fısıldadı. "Fakat anlamadığım bir şey var." "Ne gibi?"

"Beni bu işe neden bulaştırdığınız?"

Tam rahatlar gibi olan kızın yeniden rengi uçtu.

"Ne işi? Söylediğinden bir şey anlamadım."

"Yapma Gamze, sen mert bir kızsın. Ne demek istediğimi bal gibi anladın. Numara yapmayı bırak, bu oyuna son ver artık." “İnan, ne kastettiğini anlamıyorum."

"Demek öyle, ne kastettiğimi anlamıyorsun ha? Peki, şöyle başlayalım; çantamda ne arıyordun? Simka ile ilgili dosyalarımı niye karıştırıyordun?" Yüzü bembeyaz oldu kızın. Engin devam etti.

"Sakın yalan söyleme Gamze. Her şeyi biliyorum. Kızıl Cihad'ı da, ne işler karıştırdığınızı da. Şimdi bana doğruyu anlat. Beni niye bu çirkefe bulaştırdınız? Benden istediğiniz neydi?" Yeni bir sigara arandı Gamze. Elindekini söndürüp sehpanın üzerindeki tabakaya uzandı. Sanki vakit kazanmak, söyleyeceklerini bir süzgeçten geçirmek istiyordu. Sigarayı yakıncaya kadar bir sessizlik oldu. Sonra kız birden bomba gibi patladı.

"Asıl siz bana numara yapıyorsunuz," diye bağırdı. "Herhalde bu da yeni bir tezgah. Yetti artık be... Senden de Ahmet'ten de bıktım. Sen Simka'nın avukatısın, yani dönen dolapları bilmediğini mi iddia edeceksin? Bunu külahıma anlat. Beni o kadar saf mı sandınız? Ağzımı aradığının farkındayım. Beni küçümseyip, aşağılama numaralarına kalkışıyorsunuz. Ahmet de aynı şeyi yaptı. Demek senin hakkında da yanılmışım. Oysa seni ondan farklı biri sanmıştım, değilmişsin, jkiniz de aynı bokun soyusunuz. Kendimi temiz görmüyorum ama deveyi hamutu ile sizler götürüyorsunuz, benimki sadece kulak. Yeter be. Karşımda namuslu pozlar takınmaya kalkma. Yemem bu numarayı. Bir de bana, karşıma geçmiş bu işe beni niye bulaştırdınız, diye soruyorsun. Asıl siz beni çirkefe bulaştırdınız." Engin böyle bir hiddet gösterisi beklemiyordu. Bir an kuşkuyla kızı süzdü. "Nasıl?" diye sordu. Kız köpürerek homurdandı.

"Artık numarayı bırak Engin, maskeler düştü. Konuşmayı sen istedin. Şimdi gerçekleri öğrenmeye hazır ol. Ne sanıyorsun, Ahmet sana da kazık atıyor." "Öyle mi?" "Ne sandın ya? Uçakta karşılaşmamızın tesadüf mü olduğunu düşünüyorsun? O karşılaşma, uçakta sana yüz vermekliğim, seni baştan çıkarmaklığım hep Ahmet'in tasarladığı planın parçalarıydı. Tamamen bir tertip."

Genç avukat kuşkuyla kıza baktı. Hâlâ şüpheliydi. "Ama terminalden çıkışını ben bekledim."

"Çok safsın. Beni bekleyeceğini biliyordum. Hem ne farkeder beklememiş olsan bile, başka bir yerde yine karşına çıkacaktım. Ta ki bana yaklaşıncaya kadar."

"Neden? Ahmet niye seni benim başıma musallat etsin ki? Ne çıkarı var bunda?"

"Bunu kıymetli arkadaşına sor. Sana o cevap versin." Engin hayretler içindeydi ama henüz bu bilmecenin sisli perdesini aralamış bile sayılmazdı. Etrafında neler döndüğü hakkında hâlâ bir fikri yoktu. Bir tahmin yürütemiyor, Ahmet'in kendisinden nasıl bir çıkar beklediğini anlayamıyor du.

"Devam et lütfen," dedi.

"Daha ne anlatmamı istiyorsun ki? Arkadaşın sana kapik atıyor dedim, kılın kıpırdamadı. Kıpırdamaz tabii, kimbilir sen de onun aleyhine ne dümenler çeviriyorsun?" "Benim Ahmet'le bir zorum yok. Bunu ilk defa senden işitiyorum." Kız bağırarak devam etti.

"Yetti artık, sıkıldım bu konuşmadan, komik oluyor. Simdi sıkışınca birbirinize düştünüz, değil mi? ingilizler'le Araplar başınıza üşüşünce aklınız bokunuza karıştı. Yaptığınız numaralar, çevirdiğiniz entrikalar ortaya çıktı. O herifler, Araplar'dan daha güçlü, paralarını size yedirmezler. Doktoru Araplar öldürdü, Ahmet'le seni de ingilizler temizleyeceklerdir, merak etmeyin!..." Engin donakalmıştı. Kızın söylediklerini dehşetle dinliyordu. Gamze nihayet sustu, başını önüne eğdi, boyalı, uzun sarı saçları yüzünü örtmüştü. Kız hafiften titriyordu. Başını kaldırmadan konuşmaya devam etti. Şimdi sesi daha ince, ağlamaklı gibi çıkıyordu. , "Aslında hata bende, bü boktan işe hiç girmeyecektim. Nah kafa... Benim aptallığım... Dün gece Elliot da söyledi zaten, bu tehlikeli işe girmeye korkmadın mı diye... " Engin şaşkınlıkla, "Elliot da kim?" diye sordu. Kız başını kaldırmadan, "Yine bilmez numaralarına kalkma kuzum," diye söylendi.

Engin düşünmeye başladı. Kızın ağzından çıkan bölük pörçük cümlelerle yorum yapmaya, bilmecenin eksik parçalarını bir araya getirmeye çalıştı. Elliot diye bir ingiliz'i tanımıyordu.

Aklına o anda Selda ile Okan'ın Akmerkez'de gördükleri kızıl saçlı adam geldi. Onun da peşinde olduğunu düşünmüştü.

"Elliot dediğin şu kızıl saçlı adam mı?"

Kız umursuzca yanıtladı. "Hayır, o Harry."

Demek kızıl saçlının adı Harry idi.

Engin bozuntuya vermeden, "Doktor'un öldürüldüğü, nü kimden öğrendin?" diye sordu. "Ahmet'ten mi?" "Hayır, Harry söyledi." "Doktorun kim olduğunu biliyor musun?" "Simka'nın yeni hissedarıymış galiba." "Bunu da Harry mi söyledi?" "Evet." "Öldürülen Doktorun karımın yeni eşi olduğunu da biliyor muydun?"

O ana kadar başını elleri arasına alarak Engin'e bakmadan konuşan Gamze, dehşetle irkilerek genç adama baktı. Gözleri iri iri açılmıştı.

"Ne? Ne dedin, ne dedin? Eski karın mı?" Engin şaşkınlığın samimi ve içten olduğunu anlayıverdi...

Selda paniğe kapılmıştı. Kapının zilini duymamış ve Okan birini içeriye almıştı. Daha gelenin kim olduğunu bile bilmiyordu ama sinirleri öylesine gerilmiş ve Engin'in telefonunun etkisinde kalmıştı ki, hemen çekmeceyi açarak tabancayı kavradı. Oğlunu ve kendi canını korumalıydı. "Allahım, nasıl da boş bulundum," diye inledi. Düşüncelere dalmış, kapının zilini duymadığı gibi, açmaması için oğluna tembih de edememişti. Silahı ileri doğru uzatarak çılgın gibi salonu geçip kapıya doğru koştu. Karşılaşacağı tehlikenin ne olduğunu bilmediği gibi kaç kişi oldukları hakkında da bir fikri yoktu, sadece kulaklarında Okan'ın "Anne, kapıda biri var," lafı çınlıyordu. Yukarıya bu kadar rahat çıkabildiklerine göre, aşağıdaki konmaları sessizce bertaraf etmiş olmaları lazımdı.

Sokak kapısından akseden mırıltıları işitebiliyordu. Salonu bir solukta aşarak antreye vardı, silahı doğrulttu ve bağırdı:

"Çocuğu bırakın, yoksa ateş edeceğim." Yüreği çılgınca çarpıyordu. Adaleleri gerilmiş ve içini kahredici bir korku kaplamıştı. Kımıldayan her nesneye kurşun sıkabilirdi. Tabii o da becerebilirse!...

Kapının önünde duran ve Okan'la fısıldaşan adam, dehşetle Selda'ya baktı. Okan'ın annesini o halde görünce gözleri irileşmişti. Kapıdaki yabancı:

"Heyecanlanmayın hanımefendi," dedi. "Bir tehlike yok. İndirin lütfen şu silahı. Ben görevi yeni devralan korumalarınızdan biriyim. Meraklanmamanız ve bizi tanımanız için geldim." Bir iki adım daha atan Selda silahı hâlâ kapıdaki adama doğru tutuyordu. Çocuk yerine mıhlanıp kalmıştı.

"Okan, çabuk arkama geç," diye bağırdı genç kadın. Çocuk bir annesine bir de sohbet ettiği adama baktı. Sonra korkarak, hızla annesinin arkasına doğru koştu. Dünkü olayların etkisinden kurtulamayan çocuk birden paniğe kapılmış, sohbet ettiği yabancıdan ürkmüştü. "Sizin polis olduğunuzu nereden bileyim?" diye bağırdı Selda.

“İzin verin, size kimliğimi göstereyim." "Kımıldama... Sakın kımıldama... Yoksa ateş ederim." "Tedbir ve hassasiyetinizi anlıyorum efendim. Fakat heyecanlanmanıza gerek yok. Ben gerçek bir polisim. Şu namluyu üzerimden çekin lütfen. Çekin ki kimliğimi size göstereyim."

"Sen ellerini yukarıya kaldır ve kımıldama." Adam ellerini yukarıya kaldırdı.

Soğukkanlılıkla: "Silah kullanmasını bilir misiniz efendim?" diye sordu. "Evet, hem de çok iyi bilirim," diye yalan kıvırdı Selda. Adam gülümsedi, sonra "Bakın hanımefendi," dedi.

"Şu an tetiği çekseniz namluyu doğru yöneltmediğinizden sarsma ile kurşun omzumun üzerinden aşarak karşı dairenin kapısının üst tarafında bir yere saplanır. Kullandığınız toplu bir Smith-Wesson ve elinize ağır geliyor. Hanımlara uygun bir silah değil. Bu tabancayı daha önce kullandığınızı hiç sanmıyorum. Sizin yerinizde olsam, namluyu biraz daha aşağıya eğer, sol elimle tabancayı tuttuğum bileğime destek verir, onu sıkıca kavrardım. Böylece silahın tepmesine engel olur, hedefi tutturursunuz. Ve en önemlisi, bir daha birine silah doğrulttuğunuzda sakın emniyet mandalını açmayı unutmayın. Ben kötü niyetli biri olsam, çoktan belimden silahımı çekmiş ve sizi vurmuş olurdum. Ya da siz gelinceye kadar bu küçük delikanlının şakağına silahımı dayardım. Kimin geldiğine dikkat etmeden kapıyı açmanız dikkatsizlikti. Şimdi polis kimliğimi göstermeme izin verir misiniz hanımefendi?"

Selda afallayarak elindeki tabancaya baktı.

Tabanca üzerinde açılacak bir mandal aradı. Göremedi.

Ama her silahta bir emniyet mekanizması olduğunu işitmişti.

Adamın söylediği gibi sol eliyle sağ bileğini kavradı.

Gerçekten silahı şimdi daha güçlü tuttuğunu hissediyordu.

Namluyu biraz daha eğdi.

"Haklısın," dedi. "Ama sen yine de kımıldama." "Tamam efendim, kımıldamıyorum.

Ellerim havada."

Selda bir iki adım daha yaklaştı.

Ateş ederse bu mesafeden ıskalaması olanaksızdı artık.

"Emniyet mandalını hâlâ açmadınız." Gülümsüyordu adam- "Belli ki silahlara yabancısınız. Mandal, topla kabza arasındaki düz satıh üzerinde. Kulaklarınıza taktığınız küpelerin klipsi gibi bir şey, gördünüz mü? Onu aşağıya çekmezseniz silah ateş almaz. Fakat ondan sonra lütfen çok dikkatli olun. Elinizdeki silahın tetiği çok hassastır, ağırlığına bakmayın, dokunduğunuz anda patlayabilir." Selda silahı indirdi. Mandalı açmamıştı.

"Tamam, size inandım. Kusura bakmayın, dünkü olaydan sonra panik içindeyim, korkuyorum da. Tedbirli olmak zorundayım."

Sivil memur kollarını indirirken, "Anlıyorum efendim, haklısınız," diye cevap verdi. Sonra ihtiyatla ceketinin iç cebinden kimliğini çıkararak Selda'ya uzattı. "Adım Erol. Nöbet sırası bizde. Yarın öğleye kadar sizi ben ve arkadaşım koruyacağız. Endişelenmenize gerek yok. Lütfen silahı çocuğun erişemeyeceği bir yere koyun ve kendinizi güvende hissedin."

"Teşekkür ederim memur, bey, özür dilerim." Koruma polisi başıyla selam verip usulca kapıyı çekti. Selda'nın titremesi hâlâ geçmemişti.

Ataköy'deki gökdelenin on ikinci katındaki dairede hostes Gamze, dehşet içinde genç avukata bakmaya devam ediyordu. Gözleri irileşmiş, beti benzi atmıştı. Dili tutulmuş gibi bir süre hayretle Engin'e baktı. Neden sonra titreyerek: "Yoksa Araplar'a Doktor'u sen mi ihbar ettin?" dedi. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Ne bileyim? Belki eski karını heriften kıskanmış filan olabilirsin." Engin başını salladı.

"Asla. Ben kimseyi ihbar etmedim. İnan bana." Kız ne diyeceğini kestiremedi. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Sigaranın birini söndürmeden diğerini yakıyordu. Engin kızın yanına yaklaştı. Sıcak ve sokulgan bir ifadeyle:

"Lütfen bildiğin her şeyi en başından bana anlat. Tam bir açmaz içindeyim. Ne yapacağımı, kime başvuracağımı bilmiyorum. Beni takip edenler, eski karımı öldürmek isteyenler var." "Polise başvurdun mu?"

"Hayır, ama bu durumda başvurmak zorundayım." Kız hâlâ inanmaz gözlerle Engin'e bakıyordu. "Sen galiba gerçekten olup bitenlerden haberdar değilsin. Aman Allahım, inanılır gibi değil. Sen uyuyor musun? Etrafında olup bitenlerden haberin yok mu?" Engin başını salladı.

Kız korkunç gerçeği yeni kavramış gibiydi. "Öyleyse, benim gibi seni de kullandılar," diye mırıldandı.

"Kullandılar mı? Kimler?" "Kimler olacak? Her ikisi de." "Bilmece gibi konuşuyorsun. Kimi kastettiğini anlayamıyorum."

Kız odanın içinde dolaşmaya başladı, ikide bir Engin'e bakıyordu. Kararsızdı. Engin, onun konuşmak için korktuğunu, bildiklerini anlatmak için zorlandığını sezinledi. Biraz bekledi. Gamze gelip tam karşısına dikildi.

"Ya çok safsın ya da tilki kadar kurnaz. Bu kadar saf ve etrafında dönen dolapları anlamamış olmana ihtimal veremiyorum. Hâlâ bana numara yapıyorsun, değil mi? Niyetin nedir? Açıkça söyle artık." Engin aldırmazmış gibi omuzlarını silkti.

"Valla niyetimi soruyorsan, buradan çıkınca doğru polise gitmeyi düşünüyorum. Öğrendiğim her şeyi ihbar edeceğim. Onlar işin icabına bakarlar."

"Hadi ordan sen de... Numara yapma bana. Kendini de mi yakacaksın?"

"Sana kaç defa söyleyeceğim, benim bu dönen dolaplardan haberim yok... Polise gitmekten niye korkayım?"

"Yalancı... Doktoru bu işe kim bulaştırdı? Ahmet'le onu kim tanıştırdı? Ahmet'i hisselerini satmaya kim teşvik etti? Sen değil misin?" "Bunları sana kim söyledi? Ahmet mi?" "Harry Lewis. Anladı[A] mı şimdi?"

Engin kızın ağzından çıkan kelimelere hiç anlam veremiyordu. Aklındakiler Arap saçına dönmüştü. Kimin dost, kimin düşman olduğunu karıştırmıştı. Yorum yapacak halde değildi. Ahmet eski arkadaşıydı; Harry denen adamın ise yüzünü bile görmemişti, ingiliz'in Gamze'ye böyle uydurma ve hayal mahsulü şeyler söylemesinin ne anlamı olabilirdi? Bir an aklına Ahmet'le Harry Lewis denen adamın arasında gizli bir bağ, bir ittifak

düşüncesi geldi. Acaba bu işte ortak bir çıkarları olabilir miydi? Fakat bu da saçma bir düşünceydi; Ahmet Ingilizler'e kazık atmaya çalışıyorsa, bunu Harry ile nasıl gerçekleştirebilirdi? Harry silahları sevkeden şirketin elemanıydı. Tabii en önemlisi, bu olayla şirket avukatının ne ilişkisi olduğuydu.

"Ahmet seni benim peşime niye taktı? Sana bir gerekçe göstermesi lazım."

"Seninle samimi olmamı ve ağzından bazı şeyleri öğrenmemi istedi." "Benimle yatacak kadar samimi olmanı mı?" Hostes hiç utanmamıştı. "Evet," diye fısıldadı.

"Demek ağzımdan bazı bilgiler alacaktın ha? Ne gibi şeyler?" "Simka'yı ele geçirmek için bazı karanlık işler çevirdiğini söyledi."

"Aman ne komik! Nasıl karanlık işlermiş bunlar?" "Bilmiyorum. Onun da öğrenmek istediği buydu zaten."

"Sen de buna inandın mı yani? Bu kadar pisliğe batmış bir adamın avukatı onun aleyhine bazı dümenler çevirecek ve o bunları öğrenmek için peşime senin gibi bir amatörü takacak ha? Buna çocuklar bile inanmaz. Komik, cidden komik. Böyle bir endişesi olsa yanındaki itleriyle beni bir köşeye çeker ve rahatlıkla konuştururdu. Çok safsın Gamze ya da bana yalan söylemeye devam ediyorsun." Kız uyanır gibi oldu.

Saf saf genç avukatın yüzüne baktı. Sesini çıkarmadı, içki sehpasına yürüyerek kendine bir bardak viski doldurdu. Buzsuz, susuz içkisini yudumlamaya başladı. "Söyledikleri yalan mıydı yani?" diye mırıldandı. "Tümüyle yalan." Kız elinde viski kadehi bitkin bir şekilde yeniden koltuğa çöktü.

"Ah, benim aptal kafam," diye homurdandı. "Onun her söylediğine inandım. Bir de kendimi akıllı sanırdım. Beni de kandırdı galiba."

Engin birden sordu. "Ahmet bugün sana niye uğradı?" Kız başını önüne eğerek utanmış bir şekilde, "Ara sıra buluşuruz," diye mırıldandı. "Anlıyorum. Bugün gelişinin özel bir sebebi var mıydı?" "Özel sebep mi?"

"Evet. Buraya herhalde sırf seninle sevişmeye gelmedi. Başka bir nedeni olmalı." Kız kısa bir duraksamadan sonra: "Haklısın," diye mırıldandı. "Bugün onunla yatağa girmedik. Birkaç gün için ortadan kaybolmak

istiyordu. Şu öldürülen Doktor yüzünden olmalı. Bunu bana açıklamadı ama şimdi daha iyi anlayabiliyorum. Korkuyordu, onu hiç böyle görmemiştim. Belki o da tıpkı Doktor gibi Araplar tarafından öldürülmekten ürküyordu, olamaz mı?" "Mümkündür." "Benimle beraber gitmek istedi." "Nereye?" "Şeye... Yani bana şeyi teklif etti..." "Konuşsana, neyi?"

"Şile civarında yazlık bir evim var. Deniz kenarında, .kumlar üzerinde... iki katlı, çok şirin bir ev. Önceki yıl yaptırmıştım. Orası çok tenha ve sessizdir. Gözlerden uzak. Etrafta hemen hemen hiç ev yoktur. Orayı çok severim. Ahmet'le yazın bazı kaçamaklar yapardık..."

Kızın gözleri dalmıştı. Kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"O mu yaptırdı?"

Kız yine çekinerek:

"Epey katkısı oldu," diye fısıldadı.

"Yani bir süre kaçıp saklanmak istiyor anlaşılan."

"Olabilir."

"Ne zaman gideceksiniz?"

"Ben yarın sabah erkenden gideceğim."

"Birlikte gitmiyor musunuz?"

"Sabah yapacağı işler varmış; o öğleye doğru gelecek." "Ahmet şimdi nerede?"

"İnan bilmiyorum. Bana da söylemedi. Gizlendiğini sanıyorum." "Doğru mu söylüyorsun?" "Yemin ederim."

Engin düşüncelere daldı, sonra dik dik kızın gözlerinin içine baktı yeniden.

"Bu akşam saha geleceğimi Ahmet biliyordu, değil mi?" diye sordu.

"Evet, söylemiştim."

"Şu yazlık evinin adresini ver bana."

Gamze irkildi.

"Neden? Yoksa sen de oraya gelmeyi mi düşünüyorsun?"

"Evet, iyi bildin."

"Engin, sevgilim, sakın buna kalkışma, lütfen." "Bırak artık bana sevgilim demeyi, çok iğrenç kaçıyor." Gamze önüne baktı. "Onu neden görmek istiyorsun?" "İnsaf yani! Bu kadarını tahmin edemiyor musun? Bana bir açıklama yapmak zorunda. Onunla görülecek bir hesabımız var."

"Bak Engin! Belki bana inanmıyorsun ama ben artık senin suçsuzluğuna inandım. Ahmet'le karşılaşmanın hiçbir yararı olmaz sana. Ondan uzak dur ve dalaşmaktan vazgeç. Bırak bu işin peşini. Yalvarırım sana. İstifa et şirketten, olup bitsin, iyi bir avukatsın, bir şey kaybetmezsin. Kendine yeni şirketler bulabilirsin. O tehlikeli biri, yanında daima silah taşıyor, bunu biliyorum."

"Sen bunları dert etme. Şu adresi ver."

Kız çekingendi.

Gideceği yeri söylediğine pişman olmuştu. Yeniden itiraz edecek oldu.

"Oranın adresini sana verdiğimi öğrenirse Ahmet beni öldürür. Bak, ille de bulmak istiyorsan, onu şehirde ara. Burası çok daha emniyetli. Yazlık ev çok ıssız bir yerdedir. Allah korusun bir münakaşaya girişirseniz... "

Engin onu susturdu.

"Sen söylediğimi yap. Adresi ver ve bir de tarif et. O kadarı yeter. Gerisine karışma, tamam mı?"

Gamze itirazı kesti. Anlaşılan yararı olmayacaktı. Bulduğu bir kâğıda adresi yazdı, dilinin döndüğü kadar da tarif etti. Genç adam rahatlamıştı biraz.

Yarın bu esrar perdesini yırtacaktı. Olaylar Ahmet Özveren'de düğümleniyordu. Onu bulacak ve konuşturacaktı. Gerekirse şiddet de kullanabilirdi. Ahmet'ten hiç korkmuyordu, içini müthiş bir hırs kaplamıştı. Hiç kimsenin, adını böyle bir yolsuzluğa, yasadışı işlere sokmaya hakkı yoktu. Ahmet bunun hesabını vermeliydi. Hışımla kızın kolunu kavradı. Gözlerinden ateş fışkırıyordu.

"Bana bak," diye bağırdı. "Bu konuşma aramızda kalacak. Ahmet'e tek kelime anlatacak değilsin. Eğer konuşursan, yemin ediyorum, seni ben

öldürürüm." Korkudan gözleri büyüyen kız, "Anladım," diye mırıldandı.

Engin Mert gitmek üzere kapıya doğru yürüdü; sonra birden hatırlayarak kıza döndü. "Haa, aklımdayken şu benim Erenköy'deki evin anahtarını da geri ver. Artık aramızdaki ilişki bittiğine göre, anahtarın sende kalmasının anlamı yok."

Engin'in bir an evvel evden uzaklaşmasını isteyen kız koşarak gitti ve anahtarı getirdi. Sokak kapısı kapanırken derin derin nefes alıyordu. Geleceğinden korkmaya başlamıştı.

4

AYNI GÜN - İSTANBUL

"El Hakikat'ın canı cehenneme," diye bağırarak ayağa fırladı Leyla. "Benim örgütümün silahlarına el koydular. Parayı biz ödedik, düdüğü onlar çalacaklar ha, var mı öyle yağma?" Yusuf Maksudi ak saçlarını kaşırken, "Önerin nedir?" diye sordu.

"Öneri değil bu. Kesin emir. Örgüt, önce Ahmet Özveren denen o hergelenin temizlenmesini istiyor. El Haki-kat'la kozumuzu sonra paylaşacağız."

"Ama herifin izini hâlâ bulamadık. Saklanıyor. Buradan kaçmış da olabilir."

"Bu mazeret olamaz. Emri yerine getirmek zorundayız. Dünyanın öbür ucuna da gitse onu bulacağız."

Mükemmel gerilla eğitimi görmüş başarılı bir terörist olabilirdi. Şimdiye kadar dünyanın çeşitli yerlerinde bombalama, adam kaçırma, imha, kundaklama, baskın, soygun gibi eylemlere katılmış ve çoğundan da başarı ile çıkmış bir kadındı; fakat Yusuf Maksudi onu nedense bir türlü gerçek bir Arap kadını olarak göremezdi. Belki de gençliğinin ve eğitiminin hep batılı ülkelerde geçmesinden, onların etkisinde kalmış, Arap milliyetçiliği onun şahsında değişik bir şovenizme dönüşmüştü. Cesaret ve ataklığına, erkeklere taş çıkartacak mücadeleci karakterine sözü yoktu ama örgüt içindeki haklı şöhreti, onun yanına yaklaşılmaz derecede dikbaşlı ve bildiğini okuyan bir yapıya bürünmesine yol açmıştı. Çevresindekilerin bilgi ve deneyimini hiç umursamaz olmuştu.

Yusuf Maksudi sesini alçaltarak, "Bence bu kararı bir daha gözden geçirsen iyi olur Leyla," dedi. "Bindiğimiz dalı kesmeyelim. Simka'nın yöneticilerinden intikam almak çok kolay. Bunu her zaman yapabiliriz. Ama Ingilizler'i kaybedersek bu bizim için telafisi zor bir durum yaratacaktır. Şiddetimiz onları ürkütebilir. Bağlar koparsa, bir daha bu pazarı bulamayız. Bence Merkez'le bir daha görüşmende yarar var." "Saçmalama Yusuf! Onlar olmazsa başkalarını buluruz, başka satıcılar ayarlarız. Almanlar'a gideriz, Fransızlar'la ilişki kurarız. Silah satıcısından

bol ne var?" "I.S.C. en ucuz satıcı. Bunu unutma." "Ama paramızı aldılar, silahları vermediler."

"Bunu yapanların İngilizler olmadığını sen de biliyorsun. Bu kazığı bize Simka'daki aracılar attı."

"İyi ya, ben de onları temizlemek istiyorum zaten. İngilizler malları aracıya teslim ettiklerini iddia edeceklerdir. Onların sorumluluğu Simka'ya teslimle bitiyor, gerisine karışmayacaklardır. Sen o silahları unut, hatta geçen seferki yükü de. Onlar çoktan El Hakikat'a devroldu." Yusuf Maksudi kadına bir göz attı.

Öldürmekten bıktığını söylemesine rağmen, kara gözlerinden kin ve nefret okları saçılıyordu. Yusuf, "Komuta şimdi sende, planın nedir?" diye sordu. Leyla derin bir soluk aldı.

"Önce şu Ahmet Özveren'in yerini tespit etmeliyiz."

"Ama nasıl? Simka'nın irtibat memuru ortalarda yok. Temas sağlayamıyoruz." "Biliyorum. Yine arayacağız. Bütün mesele irtibatın ağlanmasında. Gerisi kolay." "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Temas kurabilirsek para getirdiğimi söyleyeceğim. Para lafını duyunca tava gelirler ve hâlâ uyanmadığımızı sanırlar." Yusuf itiraza yeltendi.

"Doktor'un ölümünden sonra bunu yutacaklarını hiç sanmam." "Yanılıyorsun Yusuf. Bunlar her zaman paraya aç, kapitalist köpeklerdir, soygun ve vurgunculuk onların ruhuna işlemiş. Para kokusunu alınca reddedeceklerine hiç ihtimal vermiyorum. Aç kurt gibi saldıracaklardır." "Doktor'un ölümünü nasıl izah edeceksin?" "Ahmet gerçeği nereden ve nasıl öğrendiğimizi asla anlayamayacaktır. Belki Ahmetlin bile Doktor'un El Hakikat yanlısı olduğundan haberi yoktur. Hem Ahmet'le temas kurabilirsem Doktor'un bizi aldattığını söyleyebilirim. Böylece bütün günah Doktor'a yığılmış olur." Yusuf yüzünü buruşturdu.

"Ahmet, Doktor'u bizim temizlediğimizi çoktan anlamıştır. Bunu yutmaz." Çöl Akrebi gülümsedi.

"Yusuf bu saçları boşuna ağartmışsın galiba; insanları hâlâ iyi tanımıyorsun. Gözünü para hırsı bürümüş biri o. Bu fırsatı da kaçırmak istemeyecek ve bizi tekrar kazıklamaya çalışacaktır, inan bana."

Yusuf Maksudi ses etmedi. Leyla'yı iyi tanırdı; kafasına bir şeyi taktı mı, onu sonuna kadar yürütüp gerçekleştirmek isterdi. Ama bu plana aklı yatmamıştı. Konuyu kapatmak istedi. Nasıl olsa, sorumlu kendisi değildi. Verilen emirleri, elinden geldiğince yerine getirmeye çalışırdı. Ama başını ağrıtan bir sorun daha vardı. İntihar timinin selameti için bu konuyu Leyla'ya açması lazımdı. "Bir sorun var," dedi.

Leyla kara gözlerini ak saçlı teröriste çevirerek: "Nedir o ? " diye sordu.

Yusuf başıyla kaldıkları küçük dairenin arka odasında uyuyan arkadaşını ima ederek, "Halil Zeyd," dedi. "Ne olmuş ona?"

"Haberi öğrendiğinden beri zıvanadan çıktı." "Hangi haberi?"

"Haris bin Halid'in ölüm haberini." "Anlayamadım? Haris'le ne ilgisi var onun?"

Yusuf Maksudi nasır tutmuş ellerini çaresiz bir ifadeyle iki yana açtı. "Zamane gençleri bir tuhaf. Timin liderliğini umuyordu galiba. Merkez, timin başına seni atayınca bir türlü kabullenemedi."

"Manyak mı bu? Hiç örgüt yetkilileri onun gibi toy birini lider seçerler mi? Uçkur çözmekten başka ne boka yarar o ? "

"Haksızlık etme. Yüreği sağlam çocuktur, korku nedir bilmez. Tanıdığım en iyi nişancıdır.

Ancak tecrübesiz ve sorumsuzdur. Aklı fikri belinden aşağıdadır. Bu göreve henüz hazır olmadığını ben de biliyorum, ama gençlik işte, bir tatsızlık çıkarmasından korkuyorum.

Biliyorsun değil mi, sana da tutkundur."

Çöl Akrebi hırsla Yusuf'a baktı.

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" diye bağırdı.

Yusuf omuzlarını silkti.

"Hiçbir şey... Keşke aramızda olmasaydı. Ama şimdi körpe ruhunu bir de rekabet ve kıskançlık hırsı kapladı. Ona pek güvenmemeni tavsiye ederim. Dikkatli ol." Leyla düşünceli bir şekilde odada dolaşmaya başladı. Sonra:

"Boş ver ona," diye mırıldandı. "O henüz bir çocuk. Öldürmeyi iyi becerir ve bundan sadistçe bir zevk alır ama onu idare etmek kolaydır. Yine

de uyarına teşekkür ederim Yusuf."

Yaşlı adam yanından eksik etmediği hurma paketini açtı ve ağzına bir tane atarak yemeye başladı. Hurmaya bayılırdı. Çekirdeği ağzından çıkarırken, "Şu irtibat memuruna bir telefon daha etsek," dedi.

Leyla, "Git uyandır Halil'i," diye söylendi. "Bundan önceki temasları da o yapmıştı." Yusuf isteksizce yerinden kalktı, yan odaya geçti.

Çöl Akrebi yalnız kalınca yüzünde hınzırca bir tebessüm belirdi. İki gerilla odaydı döndüklerinde hâlâ gülümsü-yordu.

Kıvırcık saçlı, sakalı uzamış genç Filistinli odaya girince ihtirasla kıza baktı. Kara gözlerinde saklayamadığı şehvet parıltıları vardı. Alaycı bir şekilde: "Beni emretmişsin," dedi.

Ses tonundaki küstah ifade Leyla'nın gözünden kaçmamıştı. Anlamazlığa gelerek:

"İrtibat memurunu bir daha ara," dedi.

"Haydar'ı mı?"

"Adı her ne halt ise, onu işte."

"Bulursam ne diyeyim?" "Siparişler için para getirdiğimizi söylersin."

Halil Zeyd hayretle Çöl Akrebi'ne baktı.

"Ne diyorsun sen? Gerçek mi bu?"

Kız kasten otoriter bir şekilde homurdandı.

"Sen ne emrediyorsam onu yap."

Halil şaşırarak Yusuf Maksudi'ye baktı. Ak saçlı terörist hurmalarıyla meşguldü ve onlarla ilgilenmez gözüküyordu.

Halil Zeyd telefonun başına oturdu. Numarayı çevirdi. Zil çalıyordu, fakat açan olmadı.

"Cevap vermiyor. Kimse yok," diye homurdandı.

Çöl Akrebi'nin kaşları çatılmıştı. Halil sırıttı.

"Burnum yine kan kokusu alıyor," diye mırıldandı.

"Başka ne kokusu alır ki zaten?"

"Bir de senin kullandığın o parfüm kokusunu. Teninden fışkıran o kokuya bayılıyorum." Leyla gözlerini Halil'e dikti. Genç adam çizmeyi iyice aşıyordu. Ona unutamayacağı bir ders vermeliydi. Hak etmişti bunu. Buz gibi bir sesle:

"Beni arzuluyorsun, değil mi?" diye sordu. Halil duraksamadan, "Hem de delice," diye yanıtladı. "Beni becerebileceğini aklın kesiyor mu?" "Denemek ister misin?"

"Ama beni orgazma ulaştıramazsan seni öldürürüm. Bunu kafana koy." Halil tekrar sırıttı.

"Sana zevkten çarşafları bile paralatırım yavrum." "Öyleyse merak etme. Yakında sana bu şansı vereceğim." Halil Zeyd düzgün beyaz dişlerini gülerek gösterirken: "Sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi.

Menahem Ruso uzandığı kanapenin üzerinde kestiriyordu. Öğle vakti içtikleri bira ve havanın bunaltıcı sıcağından rehavet basmıştı. Kuş uykusundaydı. Kapının açıldığını duyunca gözlerini açtı. Jakop Ventura dönmüş olmalıydı. Doğrulup ayağına mokasenlerini geçirirken odaya giren Ventura'ya heyecanla sordu: "Ne haber? Talimat geldi mi?" "Tamam. Eyleme başlıyoruz."

“İşte bu güzel haber! Umarım hedef Çöl Akrebi'dir." "Doğru. Onlardan başlayacağız." "Harika, buna sevindim. Merkez isabetli bir karar vermiş. Peki, Türk yetkililerle de görüştün mü?" "Evet. Gerekli desteği temin edecekler." Menahem Ruso keyifle sırıttı. "O kadar sevinme evlat ve sakın kolay olacağını da sanma. Burası Türkiye, ne İsrail topraklarındayız ne de Arap. O kadının müthiş biri olduğunu da aklından çıkarma." Menahem, "Neredeyse Çöl Akrebi'ne saygı duyduğunu düşüneceğim," dedi. Sonra birden Jakop'un göğsündeki yarayı hatırladı. Cembiyenin oluşturduğu pembe iz gözlerinde canlandı.

"Haklısın evlat. Ben akıllı ve başarılı düşmanıma da saygı duyarım."

Menahem, Mossad'da geçirdiği bunca yıla ve sahip olduğu mevkiiye rağmen, Jakop'un kendisine "evlat" diye hitap etmesine hiç bozulmuyordu.

"Hiçbir operasyonun kolay olacağını sanmam. Ne kadar basit görünürse görünsün hepsinin kendine göre zorluklan vardır. Beni hafife alma. Yeterince deneyimim olmasa beni bu makama getirmezlerdi." Jakop Ventura tatlı tatlı gülümsedi.

"Bundan kuşkum yok. Yalnız bir konu dikkatimi çekiyor. Çöl Akrebi'ne özel bir nefret sezinliyorum sende, yanılıyor muyum? Bu sanki normal ajan-karşı ajan düşmanlığından farklı gibi, ne dersin?"

Menahem bir an dalar gibi oldu. Hafiften gözleri buğulandı.

“İki yıl evvel El Halil kentinde Avram Baruh adlı bir tankçı yüzbaşıyı öldürdüler, hatırlıyor musun?" diye sordu. Ventura omuzlarını silkti. Olayı hatırlamamıştı.

"Bir akşam dört subay jiple karargâha dönüyorlarmış. Şebab kızlarına rastlamışlar, hani şu askerlere taş atan siyah elbiseli gençlere."

Anladım, diye başını salladı Jakop. "Askere taş atılınca bu bir saldırı sayılıyordu ve ateş emri verilmişti. Subaylar ateşe başlamışlar. Önce havaya birkaç kurşun sıkmışlar. Atılan taşlardan biri jipi sürene rastlamış ve subay kontrolü kaybederek bir evin duvarına çarpmış.

Avram Baruh jipten fırlayarak yere yuvarlanmış, işte o kargaşa sırasında nereden çıktığı belli olmayan birkaç kişi yüzbaşıyı alıp, olay yerinden uzaklaştırmışlar."

Jakop Ventura gözlerini ayırmadan dinliyordu. "Önce işkence etmişler, sonra da iki kaşının ortasına bir kurşun sıkarak aldıkları yere bırakmışlar. Bizimkiler olayı araştırmışlar ve eylemin Çöl Akrebi denen kadın tarafından yapıldığını ortaya çıkarmışlar."

"Avram Baruh arkadaşın mıydı?" "Dayımdı," dedi Menahem.

Jakop Ventura hiç sesini çıkarmadı. Yaklaşıp Menahem'in sırtını okşadı.

"Hadi yürü, gidelim şimdi," diye fısıldadı. Anılarından sıyrılan Menahem:

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Bizim ekibin yanına. Sanırım, şartlar elverirse, intikamım almak için iyi bir fırsat yakaladın."

Engin eve girerken, kendi aralarında sohbet eden koruma polislerinin değiştiğini fark etti. Sabah evden çıkarken gördüğü ekip gitmişti. Memurlar kendisini tanıyorlardı ki, aralarındaki konuşmayı keserek saygıyla doğruldular. Hafifçe gülümserlerken biri ceketinin düğmesini ilikler gibi bir hareket yaptı. Engin de onları selamladı. Dairesinin zilini çaldı. Selda

tembihe uyarak kapıyı açmadan önce, "Kim o?" diye sordu. Engin'in sesini alınca kapıyı açtı. Göz göze geldiler.

Her zaman bakımlı olmayı, makyaj yapmayı adet haline getirmiş olan Selda yorgun ve bitkin görünüyordu.

"Hoş geldin," dedi kısık bir sesle. Gün boyu ilk defa gözlerinin içi parlamıştı. Okan da babasını görünce sevinçle yanlarına koştu. Uzun süredir evinde bu tür bir karşılamaya alışık olmayan genç adam ikisine de sevgiyle baktı. Oğlunu kucakladı, fakat nedense Selda'ya yaklaşmaya çekindi; nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu.

"Acıktınız mı?" diye sordu hemen. "Evde pek bir şey yoktu, isterseniz dışarıya çıkıp bir şeyler atıştıralım."

"Ben ufak tefek bir şeyler hazırladım," dedi Selda utanarak.

"Harika. Ama ne buldun ki? Mutfağın tamtakır olması 'azım. Malum, ben yemek yapmasını bilmem."

“İdare ettim işte. Dipfrizde dondurulmuş mezgit fileto buldum. Fırın makarna yaptım. Yeterince meyve de vardı, bu akşam bize yeter de artar bile."

Engin karısının gözlerinin içine bakarak, "Teşekkür ederim. Senin yemeklerine hasret kalmıştım," diye mırıldandı.

Sabırsızlıkla yerinde duramayan Okan, "Baba tabancam gördüm," diye lafa atıldı. "Ne silah ama? Annem az daha kapıdaki polislerden birine ateş edecekti."

Engin gözleri irileşerek karısına baktı. Selda açıklama yapmak zorunluluğunu duyarak olayı anlattı. Üzerinde durmadılar. Engin bir duş alarak kıyafetini değiştirdi ve balıkları kızartan karısına yardım için mutfağa girdi. Becerebildiği tek şey olan iyi bir salata yaptı. Engin'in keyfi yavaş yavaş yerine geliyordu. Yeniden aile ortamının sıcak havasına girmişti. Selda ise, Engin'den bilgi almak için meraktan çatlıyordu, fakat kendine hakim olarak Okan yatıncaya kadar ağzını açıp bir şey sormadı. Hep beraber yemek yediler, biraz şarap içtiler. Saatler ilerledi. Selda çocuğu yatırmak için yatak odasına geçti. Döndüğünde yüzüne belli belirsiz hafif bir makyaj yapmıştı. Engin'in gözünden kaçmamıştı, karısına beğenisini ifade eden sıcak bakışlarla baktı. Fakat her ikisi de aralarındaki tedirgin

edici gerginliği atıp, bir türlü gerçek duygularını ifade edecek şekilde konuşamıyorlardı. Adeta birbirlerinden bekler gibi bir durumları vardı. Selda sordu:

"Bugün neler oldu Engin? Seni korkutan bazı olayların geliştiğini telefondan anladım. Meraktan ölüyorum."

"Haklısın," dedi genç adam. "İşin aslını sorarsan ne olup bittiğini henüz ben de anlamış değilim. Şu yirmi dört saatte öyle şeyler yaşadım ki, aptallaşıp kaldım. Meğer çevremde ne dolaplar dönüyor, ne oyunlar oynanıyormuş."

Engin önce Simka'ya gidişini anlattı. Hisse senetlerinin devrinin karar defterine işlenmediğini söyledi. Sıra Gamze'ye vaptığl ziyarete gelince derin bir nefes aldı. "Sonra," dedi. "Şeyi... ziyarete gittim. Hani şu hostes kızı"

Selda'nın hafifçe kaşı çatıldı. Dayanamayarak: "Bu sırada o kadar önemli miydi?" diye sordu. "Gerçi beni ilgilendirmez ama etraflınızda birtakım hayati tehlikeler oluşurken bir kadına gitmeni yadırgadım da..." Engin yutkundu.

"Düşündüğün gibi değil. Aslında ona gidişim tamamen farklı bir nedendendi. Aramızdaki ilişkiyi noktalamak istemiştim artık. Beni anlayacağını umuyorum. Kocan ölünce, bazı şeylerin değiştiğini, belki yeniden bir araya geleceğimizi düşündüm de." Engin zorlanarak konuşuyordu. Gözlerini Selda'dan kaçırdı.

"Düne kadar bekar ve fıutlak serbest bir erkek olarak değerlendiriyordum kendimi.

Hayatımda bir kadının olması normal değil miydi? Ona bu evin bir anahtarını vermiştim.

Bazı zamanlar, hiç ummadığım sıralarda ve de genellikle çıktığı uçuşlar dönüşü habersiz buraya gelirdi. Siz eve gelince, sürpriz bir karşılaşmaya engel olmak ve durumu ona açıklayarak anahtarı geri almak için gitmiştim." Engin'in gözleri daldı.

"Ama dünden beri, daha doğrusu polisin hakkımdaki suçlamalarından sonra hayatımdaki bazı ufak tefek, ilgisiz gibi görünen olaylar beynimde şekillenerek anlam kazanmaya başladı.

Mesela evrak çantamın birileri tarafından karıştırıldığı hissine kapılmıştım. Bunu o kadının yapabileceği sonucuna vardım."

"Yani Gamze'nin karıştırdığını düşündün, öyle mi?"

Karısının gözlerinin ta derinliklerine baktı Engin.

"Demek adını da biliyorsun?"

İkisi de gülüştüler.

"Sonra ne oldu?"

"Birtakım hiç ummadığım gelişmeler." "Nasıl yani?"

"Oraya gittiğimde Ahmet Özveren'i evden çıkarken gördüm."

Selda şaşkınlıkla kocasına baktı. "Şu senin arkadaşını mı?"

"Evet. Basiretim bağlandı peşinden gidemedim. Yukarıya çıkıp kızı sıkıştırdım."

"Aralarında bir ilişki mi varmış?" "Hi hi... Kızı da benim başıma o sarmış." "Neden?"

"Henüz bir şey bilmiyorum ama yarın her şeyi öğreneceğim."

"Nasıl?"

"Yarın Şile'ye gideceğim." "Ne yapacaksın orada?"

"Gamze'nin yazlık bir evi varmış. Ahmet Özveren de oraya gelecek. Onunla konuşmam lazım. Olayların kilit adamı o. Beni bu oyuna niçin soktuğunu, beni nasıl bir şeye alet ettiğini gerekirse zor kullanarak öğreneceğim."

Selda irkilerek, "Hoşuma gitmedi bu," diye mırıldandı. "Sakın bir tuzak olmasın?" "Sanmıyorum. Ahmet galiba polisten ya da Araplardan kaçıyor. Korktuğu bir neden var. Orası çok tenha bir yermiş, yani gözden uzak olmak için iyi bir yer." Selda ısrar etti.

"Eminim bu bir tuzak. Seni oraya yalnız gönderemem, ya polise bildirelim ya da ben de seninle gelirim."

"Olmaz öyle şey. Bunun bir tuzak olmadığına eminim ama seni oraya götüremem. Yine de tehlikeli olabilir, Ahmet'le aramızda bir sürtüşme

çıkabilir, her şeyi düşünmek lazım." "Boşuna tartışmayalım. Ben de geleceğim." "Olmaz, Selda."

"Geleceğim Engin. Beni kararımdan caydıramazsın. Sen tehlikedeyken, burada elim kolum bağlı dönüşünü bekleyemem. Sakın ısrar etme."

Engin aslında karısının bu ısrarından ve ilgisinden mutlu olmuştu. Selda ilk kez duygularını açıkça ortaya koyuyordu.

"Yine başladık Selda. Seninle tartışmak istemiyorum."

"Sana söz veriyorum sevgilim, bir daha bütün istediklerini, bütün söylediklerini yerine getireceğim. Uysal, söz dinler bir kadın olacağım ve seni gücendirecek, kıracak davranışlardan uzak kalacağım. Sana söz veriyorum. Geçmişten ders aldım, inan bana. Ama seni seven bir kadın olarak tehlikeye tek başına atılmana da izin veremem." Engin, adeta inanamayarak karısına baktı.

Evlendikleri günden beri böyle bir teslimiyet içinde konuştuğunu görmemişti. Dört sene sonra yine "sevgilim" diye hitap ediyordu. Daha ne bekleyebilirdi? Uzanıp onu kollarının arasına aldı, uzun uzun dudaklarından öptü.

5

ERTESİ SABAH - ŞİLE

Pırıl pırıl aydınlık bir temmuz sabahıydı. Engin tecrübesiyle bilirdi; Selda bir şeyi kafasına taktı mı onu bu düşüncesinden vazgeçirmek çok zordu. Kahvaltılarını yaparlarken bir ara karısına sordu:

"Peki, Okan'ı ne yapacağız? Evde yalnız bırakamayız ya! "

"Belki kalabilir."

"Kesinlikle olmaz."

"Öyleyse onu da yanımıza alabiliriz."

"Sen ne diyorsun Selda? Şile'ye pikniğe gitmiyoruz."

"Ben ona göz kulak olurum. Sana söz veriyorum, ne Okan, ne de ben başına dert olmayacağız."

Engin bundan hiç de emin değildi.

Aslında bu konuyu dün gece bir karara bağlamışlardı. Engin'in belki caydırabilirim umuduyla sarfettiği son çabaydı bu. Karısının pırıldayan gözlerinin içine baktı. O parıltılara, o sevgi ışıltılarına öylesine muhtaç ve hasretti ki, daha fazla ısrarın anlamsızlığını kavradı, hayır diyemedi, hadi öyleyse hazırlanın bir an evvel, diye fısıldadı.

Kapıdan çıkarlarken koruma polislerinden biri yanlarına yaklaşarak, "Günaydın efendim," diye nezaketle selamladı-"Galiba dışarıya çıkıyorsunuz?" "Evet. Bir sakıncası mı var?"

"Hayır efendim. Yalnız aldığımız talimat gereği size eşlik etmek zorundayız. Umarım anlayışla karşılarsınız."

Bu, hesapta yoktu. Engin polislerin peşlerine takılacağını düşünmemişti.

Gülerek, "Abartıyorsunuz canım. Bağdat Caddesi'ne çıkıp oğlumuza birkaç penye filan alacağız. Korunmamıza hiç gerek yok," dedi.

"Kusura bakmayın efendim, bize verilen talimat bu. Malum biz de emir kuluyuz." "Yapmayın yahu, biraz fazla değil mi? Alt tarafı şu caddeye çıkacağız. Beş kişi bir çocuğa alışverişe çıkamayız ya! "

Memur sıkıldı, biraz ezildi büzüldü, arkadaşına baktı. Ne cevap vereceğini kestiremedi. Sorumluluk almak istemiyordu anlaşılan. "Ne zaman dönersiniz efendim?" diye kekeledi. "En kabadayısı yarım saat sonra evdeyiz, çocuğa penye gömlek almak ne kadar süreç ki?" "Pekala, öyle olsun efendim. Sizi bekleyeceğiz."

Engin derin bir nefes aldı. Polisleri atlatmışlardı ama beyninin bir köşesinde bu yaptığının doğru olup olmadığı konusunda bir işaret yatıyordu. Honda'ya bindiler.

Az sonra Şile'ye doğru yol almaya başlamışlardı.

Engin, nedense garip bir tedirginliğe düşmüştü. Belki heyecandandır, diye düşündü. Ne ile karşılaşacağını henüz bilmiyordu çünkü...

Engin, ince yazlık anorağının cebinden kâğıdı çıkarıp adrese göz attı. Aradığı yer burası olmalıydı. Denize paralel dar bir yola girdi. Yaklaşık beş yüz metre kadar ilerledikten sonra kumsal arazide birbirinden hayli uzaklıkta üç yazlık ev gördü. Arabayı durdurdu. Bulundukları yer oldukça dik bir eğimle kumluğa iniyordu. Karadeniz'in sert dalgalarının vurduğu kumluk arazi yaklaşık yüz metre aşağıdaydı. Bütün sahil şeridi güneş altında parıldayan temiz ve altın sarısı bir kumla kaplıydı. Gerçekten baş dinlemek için son derece sakin ve sessiz bir yerdi.

Etrafta ürkütücü bir sessizlik vardı. Sahile vuran köpüklü dalgaların hışırtılarından başka bir ses duyulmuyordu.

Arabayı aşağıya indirmenin imkanı yoktu. Herhalde bir yol olmalıydı ama Engin'in şimdi onu arayacak zamanı yoktu. Arabadan indi.

Selda da dışarıya çıktı. Genç adam bu kez kesin ve otoriter bir sesle, "Hayır," dedi. "Sen arabada ve Okan'ın yanında kalacaksın. Ben yalnız gideceğim. Şoför mahalline geç ve otur. Söylediklerimi aynen uygula. Gecikirsem sakın arkamdan gelme. Anormal bir durum sezinlersen ya da karşılaşırsan, ne olursa olsun, bas gaza ve geri dön. Ben başımın çaresine bakarım. Anladın mı beni?"

Selda itiraza yeltenecekti ama Engin o kadar kararlı ve ısrarlı görünüyordu ki, "Evet hayatım, anladım," demek zorunda kaldı. "İyi öyleyse."

Genç adam evden çıkarken yanına aldığı Smith-Wesson'u torpido gözünden çıkararak anorağının altına, beline sıkıştırdı. Okan, babasının hareketlerini televizyon ve sinemalarda seyrettiği film kahramanları gibi gururla ve ondan emin olarak seyrediyordu. Babasının ne için gittiğini ve ne yapacağını bilmiyordu ama küçük beyni kötü adamları cezalandırmak için harekete geçtiğini sezinleyebiliyordu. Engin kıyı şeridine bir göz attı. Bomboş ve hareketsizdi.

Tam o sırada araba yolundan yaklaşan köylü kılıklı iki adamı gördü. Ağır ağır yaklaşıyorlardı. Aradığı evin sahildeki Üç evden hangisi olduğunu sormayı kararlaştırdı. Belki bilirlerdi. Adamlar yörenin balıkçılarına benziyorlardı. "Selamün aleyküm," diye yanlarına yaklaştı. Selamına karşılık verdiler.

"Ben, Gamze Pekcan hanımın evini arıyorum. Şu üçünden biri olması lazım; hangisi olduğunu biliyor musunuz acaba?"

Yöre sakinleri genellikle dışarıdan gelen yazlıkçıları tanırlardı.

Adamların yüzlerinde hafif bir gülümseme oluştu. Engin, kadını tanıdıklarını ve hafife aldıklarını düşündü.

Genç olanı, "Nah, şu işle," diye en sağdaki evi işaret etti. Sonra sırıtarak, “İlk defa geliyorsan azgın kurt köpeğine dikkat et. Çok gaddardır," diye ikaz etti. Başka bir şey demeden yollarına devam ettiler.

Gamze'nin köpek beslediğini bilmiyordu. Buraya ara sıra uğradığına göre köpeğe bakan biri olmalıydı. Kışın eve bakan bekçi, hizmetkâr türünden biri. Herhalde evde sürekli kalan biri vardı.

Engin, tepeden bodur çalıların arasına dalarak hızlı adımlarla kumluk sahile doğru inmeye başladı. Dönüp geriye baktığında Selda'nın arabaya girip oturduğunu gördü. Onlara el salladı.

Az sonra kumluk araziye vardı. Evin konumu ve inşa tarzı biraz değişikti. Bina kumlar üzerine oturtulmuştu.

Cephesi ve girişi denize değil, tepedeki kara yoluna bakıyordu. Issız bir yerde yapılmasına rağmen epey para harcandığını ilk bakışta anlamak mümkündü. Evin yan tarafındaki beton platformda Gamze'nin Nissan'ı duruyordu. Ahmet'in Mercedes'i ise görünürlerde yoktu. Demek henüz

gelmemişti. Buna sevindi. Burada kendisini görmek Ahmet için tartı bir sürpriz olacaktı.

Yeşillik ve çiçek bakımından fakir olan bahçeye daldı. Cilalı ahşap kapının üzerindeki küçük düğmeye bastı. İçeriden zilin sesi aksetti. Engin kapının açılmasını bekledi. Denizin uğultusu her yerden duyuluyordu. Bir daha zile bastı ve bu kez parmağını zilin üzerinde fazla tutu. İşi gücü olmayınca, Gamze'nin uykuya düşkünlüğünü bildiğinden, bu saatte bile yataktan çıkmamış olduğuna hükmetti. Hatta bu şartlar altında nasıl uyuduğuna bile şaştı. Onun yerinde olsa sabaha kadar gözüne uyku girmezdi. Kapı açılmıyordu.

Belki Gamze denize bakan, ön taraftaki yüksek terasta güneşleniyor olabilir, diye düşündü. Zilin sesini duymamış da olabilirdi, zira Karadeniz'den kopup gelen dalgaların sesi içerideki zilin duyulmasına engeldi.

Evin denize ve kumsala açık ön tarafına gidip bakayım, diye düşündü. Sonra birden irkildi. Şu balıkçı kılıklı köylülerin bahsettiği kurt köpeği neredeydi? Hayvanın zil sesini duyması ya da gelen yabancının kokusunu alması gerekmez miydi? Köpeklerin çok uzaktan bile koku aldıklarını işitmişti. Kulağını kapıya dayadı, içeriyi dinlemeye çalıştı. Hiçbir ses duyamadı. Ev mezar kadar sessizdi. Acaba bu şık yazlık evde hizmetçi, bekçi gibi yardımcı kimseler yok muydu?

İçini bir huzursuzluk kapladı. Belki Gamze kumsalda köpeği ile yürüyüşe de çıkmış olabilirdi. Ya da evinin terasında değil de, tam deniz kenarında kumların üzerinde serdiği rafyaya uzanmış, üstsüz olarak da güneşleniyor olabilirdi. Çevrenin sessizlik ve tenhalığına bakılırsa pekala da mümkündü bu.

Bir iki adım geriledi. İçindeki huzursuzluk artıyordu. Evdeki sessizlik de hiç hoşuna gitmemişti. Gamze kendisinin de Ahmet'in de geleceğini biliyordu, şu sıra yürüyüşe ya da güneşlenmeye gitmemesi gerekirdi. İçine kurt düştü.

Evde bir terslik olduğunu düşünmeye başladı. Boğazı kurudu. Önsezileri tehlike sinyalleri vermeye başlamıştı.

Engin, Smith-Wesson'unu belinden çıkardı, tabancayı kırıp baktı, altı kurşun da yerindeydi. Kapattı, tekrar beline soktu.

Ön kapıdan ayrıldı, evin kumsala bakan cephesine doğru yürüdü. İnce beyaz kumlar ayakkabılarının içine dolmaya başlamıştı. Mokasenlerini ve çoraplarını çıkarıp eline aldı. Kızgın kumlar tabanlarını yakmaya başlamıştı. Kumsal, beyaz köpüklü dalgaların kırılıp eridiği denizle son buluyordu. Ön tarafa geçince kumlarda kırılan temmuz güneşinin parıltılarıyla gözleri kamaştı. Tam evin terasının altına gelmişti. Yukarıdaki teras genişti ve kuma gömülü kalın tahta kolonlarla destekleniyordu. Altı boştu. Engin, güneşten korunmak için terası tutan kolonların altındaki gölgeliğe sığınarak, etrafa bakındı. Çok uzaklarda denize giren ve kumsalda oynaşan dört-beş çocuk seçebiliyordu. Biraz daha yakında ise siyah balıkadam giysili iki kişi, lastik bir botun çalışmayan motorunu onarmak için uğraşıyorlardı. Engin'e bakmamışlardı bile.

Engin terasın altında durmuş, yukarıdan gelebilecek seslere vermişti kendini.

Ne ayak sesi, ne televizyon, ne de kasetçalar sesi işitilmiyordu! Köpek havlaması bile yoktu!

Yoksa Gamze kendisini aldatmış, gelmemiş miydi? Bu olasılığı hiç düşünmemişti. Buralara kadar boşuna mı gelmişti yoksa? İçinden söylenmeye başladı. Ama ön tarafta duran Nissan'ını hatırladı birden. Yoo, kız evde olmalıydı. Mutlaka buralardaydı. Neden sonra tekdüze bir sesin, ne olduğunu kestiremediği çarpan bir nesnenin muntazam vuruşlarını işitti yukarıdan. Ses, denizin uğultusu altında boğuluyordu. Engin kumsala bir kere daha baktıktan sonra terasın altından geçip yandaki cilalı ahşap merdivenlerden yukarıya doğru çıkmaya başladı. Dikkatliydi ve her an istenmeyecek bir şeyle karşılaşacak gibi de huzursuz.

Merdivenleri çıktı. Geniş bir terasla karşılaştı. Az ilerisinde ahşap bir masa ile şezlong duruyordu. Şezlongun üzerinde Hürriyet gazetesi vardı. Gazete ile birkaç dergi, sayfaları rüzgârdan dağılmış olarak yerlere saçılmıştı. Şezlongun hemen yanı başındaki masanın üzerinde bir güneş gözlüğü ile bir yanık kremi duruyordu. Yan taraftaki köpeğin tası su ile doluydu.

Hostesin güneş gözlüğünü hatırlamıştı. Bütün bunlar, evde hayat olduğunu gösteren işaretlerdi. Gamze evde olmalıydı.

Fakat o saldırgan köpek niye havlamıyor, ortalarda görünmüyordu? Terasın ucunda durup elindeki mokasenlerini yere bıraktı. Oturma odasının terasa açılan kapısı aralıktı. Perdenin ucu kapıya sıkışmış, rüzgârla çarpıp, o tekdüze sesi çıkarıyordu. Engin'in içindeki huzursuzluk daha da arttı. Çevrenin sessizliğine uyum sağlayan evin terkedilmişlik hissini veren ürkütücülüğü onu rahatsız etmişti. Bu evde anormal bir şeylerin cereyan ettiğine inanıyordu artık. Tabancasını eline alıp, yarı aralık, çarpan kapıya doğru yürüdü. Kapıya varınca ayağının ucunu dayadı, kanadı yana çekip açtı. Gördüğü manzara tüyler ürperticiydi. İri kurt köpeği parke zemine yayılı kilimin üzerinde cansız yatıyordu. Başının olması gereken yerde kemik ve et parçalan vardı. Kilim, akan kanla lök gibi ıslanmıştı. Hayvanın başı paramparçaydı. Bu ancak çok güçlü bir silahla yapılabilirdi. Engin dehşetle baktı cansız hayvana; sonra bu korkunç sahneden gözlerini güçlükle ayırıp etrafı inceledi. Çıt çıkmıyordu evin içinde.

Saldırgan köpeğin niye havlamadığını şimdi anlamıştı. Elinde olmadan yüksek sesle, "Gamze," diye seslendi. Cevap veren olmadı.

Oturma odası olarak kullanılan salon oldukça genişti, ileride Amerikan tarzı açık bir mutfak görünüyordu. Alt katta kimsecikler yoktu. Engin çıplak ayaklarının ucuna basarak ilerledi. Heyecanı artmış, dili damağı kurumuştu. Elindeki tabancaya sıkı sıkıya sarılmıştı. Salonun yanında üst kata yükselen bir merdiven vardı.

Başını kaldırıp baktı. Ağzından tiz bir çığlık yükseldi. Gamze'nin çırılçıplak vücudu, merdivenin üst kat korkuluğundan aşağıya doğru-sarkıyordu. Kolları aşağıya doğru uzanmış, bedeni ahşap parmaklıklara asılı kalmıştı. Alt katın parke zeminine, bulunduğu yerden şıpır şıpır kan damlıyordu. Genç kadın ölmüştü.

Engin'in midesi bulandı, kusacak gibi hissetti kendini, iki gün içinde karşılaştığı ikinci cesetti bu.

Belki su testisi su yolunda kırılmıştı ama, yakın bir tarihe kadar bu kadını koynuna almış, onunla sevişmişti. Yüreğini acıma duygusu kapladı, titremeye başladı. Bir an ne yapacağını bilemeden öylece donup kaldı. Çok geç kalmıştı artık.

Biraz daha erken gelebilse belki bu cinayete engel olabilirdi. Gamze sahip olduğu bütün sırlarla beraber göçüp gitmişti. Engin kendini

toparlamaya çalıştı.

Gamze'nin vücudundan hâlâ kan damladığına göre ölümünün üzerinden fazla zaman geçmemiş olması gerekirdi. Belki de beş-on dakika evvel öldürülmüştü, ilk aklına gelen Ahmet Özveren oldu. Şu ya da bu sebeple kızı vurmuştu.

Sonra bu olasılığın pek sağlıklı olmadığını düşünmeye başladı. Katil Ahmet olamazdı. Ahmet olsa köpeği kurşunlaması için sebep yoktu, nasıl olsa köpek onu tanır ve saldırmazdı.

Ahmet'in bu eve geldiğine dair bir işaret de yoktu. Ana karayolu tekti. Yol üzerinde Ahmet'in arabasıyla karşılaşmaları gerekirdi.

Ya katil deniz yolu ile geldiyse? Bunu hiç düşünmemişti!...

Birden irkildi. Belki katil hâlâ evin içinde olabilirdi!...

Tüyleri diken diken oldu.

Bu olasılık da aklına gelmemişti. Cinayetin hemen üstüne geldiğini sezinliyordu.

Tabancanın kabzasını kavrayan eli terden sırılsıklam kesildi. Ayaklarının ucuna basa basa, ses çıkarmamaya çalışarak, ikinci kata çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Merdivenler gıcırdamıyordu ve evin içinde rüzgârın uğultusu hariç en ufak bir ses yoktu. Engin ölüm sessizliğinin ne anlama geldiğini o zaman yaşayarak anlamaya başladı.

Aslında ikinci kata çıkmaya cesareti yoktu. Gamze'nin çıplak vücuduna bakamayacaktı.

Midesindeki bulantının daha da şiddetlendiğini duyumsadı. Her an kusabilirdi.

Fakat üst kattaki odaları incelemeden bu evden çıkamazdı. Belki başka kötü sürprizlerle karşılaşma olasılığı da vardı. Aklına diğer ihtimaller de gelmeye başlamıştı. Doktoru öldüren Arapları anımsadı. Eğer katil Ahmet değilse, belki yukarıdaki yatak odasında Ahmet'in cesediyle de karşılaşabilirdi. Yine de bunun çok zayıf bir ihtimal olduğuna emindi. Arapların kızı öldürmek için bir nedenleri yoktu. Bu cinayet Ahmet'in marifeti olmalıydı.

Üst katta iki oda vardı. Birinin kapısı açık, diğerininki ise kapalıydı. Önce açık kapıdan içeriye ihtiyatla baktı. Dün gece Gamze bu odada yatmış olmalıydı. Oda tam kıza has bir dağınıklık içindeydi. Yatak darmadağınıktı. Çarşaf büzüşmüş, başucundaki lamba yere devrilmişti. Halının üzerine fırlatılmış bir Tempo dergisi duruyordu.

Engin biraz dikkat edince bu dağınıklığın, kızın pasaklılığından ziyade, bir boğuşma sonucu meydana geldiğini farketti. Odadaki yanık sigara kokusu henüz kaybolmamıştı. Öteki odaya doğru yürüdü.

Tabancasını doğrultup hızla tokmağı çevirerek kapıyı ardına kadar açtı. Hareket halinde gördüğü her cisme ateş edecek haldeydi. Oda boştu ve kullanılmamıştı. Geriye döndü Engin. Kendini zorlayarak hostesin cesedinin başına geldi. Cesede elini süremedi. Zor bakabiliyordu çıplak vücuduna. Sırtında sigara söndürülerek yapılmış yanık izleri vardı. Anlaşılan birisi işkence etmişti kıza.

Polise haber vermeliydi. Cesedi olduğu yerden aldırmak polisin işiydi. Belki etrafta katilin bıraktığı ve onu teşhise yarayacak izler ve ipuçları olabilirdi. Polisi arayınca başının yeniden derde gireceğinin farkındaydı. Onlara durumu nasıl anlatacağını düşünmeye başladı. Başı epey ağrıyacaktı. Gri elbiseli MİT ajanı ile Başkomiseri karşısında görür gibi oldu.

Merdivenleri indi, soluklanmak için terasa çıktı. Mide bulantısını bastırmak için derin derin soluklar aldı. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti.

Ta uzaklardaki çocuklar hâlâ kumların üzerinde oynaşıyorlardı. Balıkadam giysili genç, lastik botun motoru üzerine eğilmiş, onanma devam ediyordu. Diğeri ortalarda görünmüyordu. Engin, işte o sırada uyandı.

Heyecanla, gözleri öteki adamı aradı. Uzun kumsal şeridi boyunca başka canlı gözükmüyordu. Mavi gökyüzünde uçuşan bir iki martı gördü sadece. İçine bir kurt düştü. Acaba öbür adam nereye gitmişti? İşlenen cinayetle onların bir alakası olabilir miydi? Zira çevrede başka canlı yoktu.

Engin, öteki balıkadamın ne olduğunu düşünürken birden sağ kulağının yanından bir şey vınlayarak geçti ve arkasındaki kapının camı gürültüyle parçalandı. Görünmeyen birisi ateş etmişti. Kurşun vınlamasıydı bu.

Cam tuzla buz olurken, Engin can havliyle kendini terasın zeminine attı, tam siper, parmaklıklara doğru süründü. Silah sesini işitmemişti ama kulağını yalayıp geçen vızıltının kurşun olduğunu anlamıştı. Düşmanını göremiyordu ancak birinin ateş ettiği kesindi. Bir iki saniye sonra önündeki tahta parmaklıklardan biri de tam ortasından kopup havaya uçtu. Tahta parçalan etrafa savruldu. Engin başını kaldırıp deli gibi etrafına bakındı. Ateş edeni hâlâ görememişti. Tabancayı parmaklıkların arasından doğrulttu fakat önünde ateş edecek hedef yoktu. Üçüncü bir kurşun yine ıskalayarak arkadaki kapıya saplanırken Engin, ateş edenin susturucu kullandığını anladı. Belki de bu nedenle herif hedefi tutturamıyordu. Kurşunların geliş istikameti kumsaldı, ama önündeki geniş alanda kimseyi göremiyordu. Birden otuz metre kadar ilerisindeki kum yığınlarının arkasında yere uzanmış balıkadam giysili birinin doğrulduğunu gördü. Bu sefer herifi görmüş ve hedefi yakalamıştı. Tabancanın namlusunu yükseltip adamı arpacığın ucuna getirdi.

Üç yıldan beri silahıyla ateş etmemişti. O zaman da bu işi sırf silahı denemek için bir atış poligonunda yapmıştı. Şimdi gerçeklerle yüz yüzeydi ve karşısında canlı bir hedef vardı. Tetiğe asıldı.

Kulağı sağır eden bir patlama duyuldu. Kolu geri tepmenin şiddetiyle havaya kalktı. Kum tepesinin ardında beliren balıkadam giysili yabancı şaşırmış gibi duraladı. Galiba Engin'in silahlı olduğunu düşünmemişti. Saklanmak için yeniden kendini kum tepesinin ardına attı.

Engin iki el daha ateş etti.

Ya iyi nişancı olmadığından ya da Smith-Wesson'u iyi kullanamadığından hedefi tutturamamıştı.

Balıkadam yerinden memnun değildi. Açık kumluk arazide ayağa kalkması halinde boy hedefi olacağını biliyordu.

Engin, terasın kırmızı karoları üzerinde sürünerek yer değiştirdi. Sıktığı fakat isabet ettiremediği kurşunlar tepecikten kumlan uçuşturmuştu. Açısı değişince adamın açıkta kalan bacağını gördü. Smith-Wesson'u bir daha ateşledi. Kumların arasından acı bir çığlık yükseldi. Bu kez adamı vurmuştu.

Selda, arabanın içinde sıkıntıdan patlıyordu.

Engin arabadan ayrılınca kendini çok yalnız hissetmeye başlamıştı. Belki etrafın ıssızlığı nedeniyle biraz da korkmaya başlamıştı. Buraları yerleşim alanı değildi, etrafta hiç canlı görünmediği gibi, girdikleri tali yolda da tek bir arabaya bile rastlamamışlardı. Çalılık arazinin altında uzanan kumlara ve denize baktı. Evin ön kapısını bulunduğu yerden görebiliyordu. Engin kapı açılmayınca arkaya dolanarak gözden kaybolmuştu. Artık onu da göremiyordu.

Arkada oturan Okan ise yerli yersiz sorularla canından bezdiriyordu kadını. Çocuğu yanına alıp buraya gelmekle ne kadar anlamsız bir şey yaptığını anladı. Engin'e de bir yararı dokunmuyordu. Kocası bir kere daha haklı çıkmıştı. Elinde olmadan Okan'ı azarlayarak susmasını söyledi. Çocuk somurtarak oturduğu yere büzüldü. Genç kadın gözlerini yazlık eve dikerek kocasının yeniden ortaya çıkmasını bekledi. Anlaşılan o aşüfte hostesi evde bulamamıştı. Dakikalar geçmek bilmiyordu ve beklemek sinirlerini germişti Selda'nın. Engin hâlâ ortalarda yoktu.

Mutlaka bir aksilik vardı. Acaba evde kimse yok muydu? Fakat evin yan tarafında duran Nissan marka araba evde birilerinin olduğunu göstermez miydi?

İçinden, keşke ben de Engin'le beraber gitseydim, onu yalnız bırakmasaydım, diye geçirdi. Ne olurdu sanki? Ama Okan'ı arabada yalnız bırakamazdı. Birden işittiği silah sesleriyle yerinden sıçradı.

Ateş edilmişti. Hem de birkaç el üst üste. Yanılmasına imkân yoktu; tabanca sesiydi bu. Ses açık arazide gümbür gümbür ötmüştü. Ve de denizden esen rüzgâr, silah sesini daha da yankılayarak getirmişti.

Arabadan fırladı, aşağıya baktı. Hiçbir şey göremiyordu. Ne yapacağını şaşırdı.

Silah seslerini Okan da duymuştu. Çocuk, beti benzi sarararak, "Ne oluyor anne? Babam mı ateş ediyor?" diye sordu.

Selda da bilmiyordu ve oğluna cevap verecek halde değildi.

"Sen burada otur ve beni bekle," dedi. "Arabayı içeriden kilitle, ikimizden biri dönünceye kadar da kimseye açma," diye bağırdı.

Çocuk gözleri dolu dolu, "Anne, beni yalnız bırakma," diye yalvardı. Korkuyordu.

Çocuğa hak vermemek elde değildi, koca kadın, kendisi de korkuyordu. Kısa bir duraklama anı yaşadı.

"Yürü gel benimle," diyerek çocuğu elinden tuttuğu gibi çalıların arasından bayır aşağıya koşmaya başladı.

Neyle karşılaşacağını bilmiyordu.

İnşallah korktuğu başına gelmezdi...

Engin bir kurşun daha sıktı.

Bu kez isabet ettirememişti. Yaralı adam lastik bota doğru, tek bacağı üzerinde sekerek koşmaya devam ediyordu. Artık ölümüne bir mücadele başlamıştı. Herifi yaralamayı başarmıştı, ölümcül olmamakla beraber vurulduğu kuşkusuzdu.

Engin cesaretlenerek ayağa fırladı. Şimdi adamı daha rahat görebiliyordu. Kumlar üzerinde bata çıka, topallayarak kaçmaya çalışan adam, birkaç adım daha attıktan sonra tepe üstü yığıldı. Kaçacak dermanı kalmamıştı.

Genç avukat adamın peşinden gitmeye karar verdi. Merdivenleri tercih edeceğine, artistik bir hareketle, terasın korkuluklarının üzerinden sıçrayarak aşağıya atladı. Atladığı yer en az dört metre vardı. Yer her ne kadar yumuşak kum ise de, dengesi bozularak yuvarlandı. Smith-Wesson elinden fırladı, düşme sırasında yerden kalkan kum tanecikleri gözüne kaçtı. Atlayış sırasında bacağını incitmiş olmalıydı ki, kalçasından ayağının ucuna kadar inen müthiş bir sızı hissediyordu. Ham vücudu artık bu tür bir atlayış için hiç de uygun değildi. Bir eliyle gözünü ovuştururken, bir yandan da düşürdüğü tabancasını arandı. Silahı bularak yeniden kavradı.

Yaralı katil yerinden kalkmaya çalışıyordu. Bunu beceremeyince dirsekleri üzerinde sürünerek kıyıdaki lastik bota erişmeye gayret etti. Engin'in terastan atlayarak arkadaşının peşine takıldığını gören botun başındaki öteki balıkadam, 357 Magnum'a benzeyen devasa silahını doğrulttu. Kaçan kum taneciklerinden yaşaran ve batan gözleriyle Engin, uzun namlunun güneş altında parıldayan çeliğini görünce, kendini tekrar yere, kumların üzerine fırlattı. Adamın elinde çok güçlü bir silah vardı ve ayakta dimdik durmuş, silahı Engin'in mükemmel hedef olabilecek bedenine yöneltmişti. Bu mesafeden keklik gibi avlanabilirdi. Kumların üzerine yüzükoyun yapışmışken korkunç bir patlama işitildi. Az ilerisinde

bir kum bulutu havalandı. Adamın kurşunu iki metre kadar önüne saplanmıştı. Engin adeta can havliyle bir el daha ateş etti, rastgele ve hedef saptamadan. Parmağı tetiğe bir daha asıldı.

Madeni bir çatırtı geldi bu kez. Ve acı gerçeği o zaman kavradı. Altı kurşununu da yakmıştı.

Kurşunlarını bilinçli kullanamamıştı. Artık silahsız sayılırdı. Evden çıkarken tabancasını yanına aldığında, onu kullanmak zorunda kalacağını bile pek düşünmemişti. Bir güvence, gerekirse bir tehdit ve korkutma aracı olarak yanına almıştı, oysa şimdi şiddetle ihtiyaç duyuyordu. Keşke yanıma yedek mermi alsaydım, diye hayıflandı ama olayların böyle gelişeceğini nasıl tahmin edebilirdi? Hele üst üste altı mermi yakacağını. Çevresine kurşun yağıyordu. Her an serseri bir merminin beynini dağıtması işten hile değildi. Nedense gözlerinin önüne evdeki paralanmış köpek başı geldi. Bu gözü kanlı katiller yoksa köpeği de Magnum kurşunuyla mı öldürmüşlerdi?

Kurşunlar gittikçe daha, yakınına düşmeye başlamıştı. Kafasını elleri arasına alıp bekledi. Buradan kaçamayacaktı, hele herif kurşununun bittiğini anlarsa hali haraptı. Kurşun sesleri kesildi birden.

Kumluk alanı derin bir sessizlik kapladı. Etraf eski dingin haline dönüvermişti yeniden. Kıyıya vuran dalgaların hışırtısı ve uğuldayan rüzgârdan başka bir şey duyulmuyordu. Engin dikkat kesilip bekledi.

İkinci katilin ateşi niye kestiğini anlayamamıştı. Kurşununun bittiğini hesaplayamasa bile onun elindeki silahın ateş gücü ve öldürücü yanı daha fazlaydı. Saldırıya devam etse rahatlıkla öldürebilirdi.

Yeniden sesler duymaya başladı. Yanılıyor muydu acaba? Sanki çakıl taşları döşeli evin ön yüzünden ayak sesleri geliyordu. Heyecan ve korkuyla titredi. Galiba cinayet ekibinin başka adamları da arkadan sarıyorlardı kendisini. Hiç şansı kalmamıştı artık. Fakat duyduğu ses daha da korkuttu, çünkü sesi tanımıştı. Karısı avaz avaz, "Engin, Engin," diye bağırıyordu.

Katillerin her an kurşunlarına hedef olabilirlerdi. "Aman Allahım," diye inledi. Ona arabadan çıkmamasını tembihlemişti. Tam bir çılgınlıktı Selda'nın bu yaptığı. Geriye dönüp baktı. Üstüne üstlük çocuğu da yanına almıştı. Tüyleri diken diken oldu. Aklına gelebilecek en büyük aksilikti bu. Karşısında ateş gücü yüksek bir silah, elinde ise kurşunu bitmiş, işe yaramaz bir çelik yığını vardı.

"Durun. Yere yatın hemen," diye bağırdı. Gırtlağından çıkan feryadın onlar tarafından duyulacağından da şüpheliydi. Maşallah Selda'nın sesi her şeyi bastırıyordu.

Neden sonra ateşin kesildiğini hatırladı. Adamlar kurşun sıkmıyorlardı artık. Bu kez kafasını kaldırıp sahile baktı. Lastik bot son hızla uzaklaşıyordu. Balıkadam giysili iki katil de içindeydi.

Ağır ağır yerinden kalkıp, koşarak yaklaşan karısı ile oğluna baktı. Kumların içine bata çıka geliyorlardı. Engin, adamları kaçırdığı için üzülmesi mi, yoksa kurşunsuz kaldığı bir anda ailece kurtuldukları için sevinmesi mi gerektiğini bilemedi...

Selda heyecandan zangır zangır titriyordu. "Sana bir şey oldu, vurulduğunu sandım," diye hıçkırıyordu. Kollarını genç adamın terli bedenine sarmış, yüzünü göğsüne gömmüş, yapmacıktan uzak, bütün içtenliğiyle sarsılarak ağlıyordu.

Engin'in kızgınlığı geçmişti. Ve geçirdiği gerilim dolu dakikalara, karısının, tembihini dinlemeyerek arabadan çıkıp sahile inmesine rağmen, hiç de halinden şikayetçi değildi. Boş silahını beline sokup o da karısına sarıldı. Saçlarını okşayıp "Geçti artık, tehlike sona erdi," diye fısıldadı. Neden sonra Selda toparlanıp sordu:

"Neler oldu? Sana Ahmet Özveren mi ateş etti? O kaçan adamlar kimdi?

"Bilmiyorum. O ikisinin arasında Ahmet yoktu. Bunlar yabancıydı. Tanımadığım kişiler."

"Yani Arap mıydılar?"

"Onu da bilmiyorum."

"O kadın nerede? Gareze yani?"

"Ölmüş. Balıkadam giysili saldırganlar onu öldürmüşler."

Selda'nın gözleri iri iri açıldı.

"Ne diyorsun? Kim yapmış olabilir?" “İnan hiç fikrim yok hayatım. Ama saldırganların beni de bekledikleri bir gerçek. Eve girmemi beklediler. Belki beni evde gafil avlayacaklardı ama telaşla dışarıya çıkınca kumlukta ateş etmek zorunda kaldılar. Karşılıklı kurşun sıktık. Birini bacağından

vurdum." "Buraya geleceğini yalnız Gamze biliyordu, değil mi?" Engin başını sallayarak mırıldandı.

"Evet, şayet başkalarına söylemediyse, sadece o biliyordu."

"Ahmet Özveren'e söylemiş olabilir mi?" "Mümkündür. Belki de bizim bilmediğimiz başka birilerine."

"Kime yani?"

"Şu sıkı fıkı olduğu İngilizler'e. Hatta belki de Araplar'a."

"Hiçbir şey anlamıyorum; hadi kadını şu veya bu nedenle öldürdüler ama senden ne istiyorlar?"

"Bir öğrenebilsem. Benim de bütün istediğim bu zaten."

Selda korkarak sordu: "Ne yapacağız şimdi?" "Polise haber vermeliyiz." Selda irkildi. "Ya bu cinayetten seni sorumlu tutarlarsa? Zaten seni bu işlere bulaşmış biri gibi değerlendiriyorlar." Engin kısık sesle mırıldandı.

"Ben pek öyle düşünmüyorum. Kesin şüphelenseydiler beni çoktan içeriye atarlardı. Hem öyle olsa kapımıza koruma dikerler miydi hiç? Bizden fazla şey bildikleri kesin, belki benim de bazı konularda bilgi sahibi olduğumu zannedebilirler ama bütün bunlar beni suçlayacak boyutta değil."

"Korkuyorum hayatım. Bir an evvel buradan uzaklaşanın."

"Olmaz, durumu polise bildirmeliyiz. Asıl aksini yaparsak zor duruma düşebiliriz." Genç kadın, "Sen bilirsin," demekle yetindi. "Siz beni burada bekleyin," dedi Engin. "Ayakkabılarım ve çoraplarım içeride kaldı. Evden bir de telefon edeyim. Sonra polisi bekleriz."

"Ben de içeriye gireyim."

"Hiç tavsiye etmem. Manzara berbat. Ayrıca olanları Okan'ın görmesini de istemiyorum." Engin oğluna bir göz attı.

Çocuk annesinin bacağına sarılmış, şaşkın bakışlarla onları süzüyordu. Kara gözleri korkudan fıldır fıldırdı.

Onları kumların üzerinde baş başa bırakan Engin, terasa çıkan tahta merdivenleri tırmanırken etrafa şöyle bir göz attı. Sahilde hâlâ kimsecikler yoktu. Çok uzakta oynayan çocuklar ise herhalde silah seslerini duymuş ve

kaçışmış olmalıydılar. Birazdan buraya, çocuklardan haberi alan meraklı insanlar toplanabilirdi.

Hızla merdivenleri çıktı. Terasta bıraktığı mokasenleriyle çoraplarını ayağına geçirdi. Eve dalıp telefon aradı. Hayret, evde telefon yoktu. Gamze'nin böyle ıssız bir yerde telefonsuz oturmayacağına emindi. Belki cep telefonu kullanıyordu.

Aramak için üst kata çıktı. Kızın cesedine mümkün olduğunca bakmamaya çalışarak yatak odasına girdi.

Meydanda cep telefonu da yoktu. Odaya bakındı.

Koltuğun üzerine bırakılmış hostesin çantasını gördü. Ağzı açık, hasır bir çantaydı. İçine göz attı. Telefonu bulmuştu. Engin cihazı tam çıkaracakken eline ikiye katlanmış ufak bir kâğıt parçası takıldı. Merak ederek kâğıdı açtı. Üzerinde iki telefon numarası yazılıydı. Önce önemsemedi, kuaförünün, bir arkadaşının, terzisinin ya da asla aklına gelmeyecek ilgisiz yerlerin numaraları olabilirdi. Bir an kararsız kaldı.

Sonra kendine bile açıklayamadığı bir dürtü ile kâğıdı cebine tıktı, ilk fırsatta bu numaralan arayacaktı.

Ani bir kararla polisi aramaktan vazgeçti. Durumu ihbar etmesi şarttı ama bunu kendi evinden de yapması mümkündü. Henüz başının nasıl bir belaya bulaştığını kestiremiyordu. Polis buraya gelirse, sorgu soruşturma uzayacak, Selda da, Okan da perişan olacaklardı. Polisi Erenköy'deki evine döndükten sonra aramaya karar verdi.

BÖLÜM 3

1

BOĞAZ SIRTLARI

"Şu herife bir telefon daha et," diye homurdandı Leyla Ahmadi.

Halil Zeyd bıkkın bir eda ile telefonun başına oturdu. Ezberindeki numarayı isteksizce çevirdi, nasıl olsa telefona cevap veren çıkmayacaktı. Simka'nın aracıları bağlantıyı kesmişlerdi. Bu kaçıncı arayışlarıydı.

Telefon bu kez açıldı.

Tok bir erkek sesi, "Alo?" dedi.

Halil Zeyd şaşırmıştı. "Haydar'la görüşmek istiyorum."

Haydar'ın takma bir isim olduğunu biliyordu. Simka'nın başındakiler bu ismi bir tür parola olarak kullanıyorlardı. Kısa bir sessizlik oldu. "Evet, Haydar benim. Kim arıyor?"

"Halil Zeyd. Mukaddes'ten." Bu da onların kendilerini tanıtmak için kullandıkları parolaydı. "Evet, anladım."

Genç terörist, adamı nihayet bulduk dercesine bir göz işareti yaptı yanı başında dikilen Çöl Akrebi'ne.

Hattın öbür ucunda yine bir sessizlik olmuştu. Bir de hafif tıkırtı.

Halil, reseptörün ağzını eliyle kapatarak, "Başka biri bizi paralelden dinliyor," diye fısıldadı. Leyla, anladım, diye başını salladı.

"Bu telefon uzun zamandır cevap vermiyordu. İrtibat neden koptu? Beklemekten sıkıldık artık. İşimizi bir an önce görüp dönmek istiyoruz."

"Haklısınız," dedi adam. "Bazı pürüzler çıktı. İşimiz yoğundu. Teslimatta da bazı aksamalar oldu."

"Evet, bunun da nedenlerini merak ediyoruz." "Onun için mi aradınız?" "Yalnız o değil. Yeni siparişlerimiz olacak. Borcumuz için de ödeme

yapacağız." "Öyle mi? Patrona iletirim."

"Siparişi ve parayı ne zaman getirelim? Burada fazla kalmak istemiyoruz." Aracı hemen cevap veremedi. Duraksamıştı. On beş, yirmi saniye geçti. "Akşamüstü getirebilirsiniz," dedi nihayet. "Her zamanki yerde mi buluşacağız?" "Evet."

"Ufak bir sorun var. Şefimiz sizin patronla görüşmek istiyor."

Yine bir sessizlik oldu. Belli ki telefondaki adam bir başkasından talimat alıyordu. "Neden?" "Bizimkiler malın teslimatındaki gecikmeden şikayetçi." Aynı duraksama tekrarlandı.

"Anladım," dedi adam. "Ben patronla görüşüp buluşmayı ayarlarım. Her zamanki randevu yerine bir araba gönderip şefinizi aldırırız. Eski şartlara uyulacak. Şefinizi tanımıyoruz, onu sen getir. Yalnız sakın unutmayın, patronla sadece o görüşecek, bu kesin. Anlaşıldı mı?" "Tamam, anladım. Kaçta buluşacağız?" "Tam üçte."

Telefon kapandı. Halil, Çöl Akrebi'ne dönerek:

"Buluşma ayarlandı," dedi. "Seni randevu yerine ben götüreceğim, fakat Ahmet seninle yalnız görüşmek istiyor."

Kız sırıttı.

"Hiç farketmez," diye söylendi.

Yusuf Maksudi oturduğu yerden lafa karıştı.

"Biraz garip! Hoşuma gitmedi bu durum. Leyla, bu bir tuzak olmasın? Oraya yalnız gitmeni tavsiye etmem. Tehlikeli olabilir."

"Endişelenme Yusuf, bana bir şey olmaz. Hem teslimatı her zaman tek kişi yapıyordu. Asıl üç kişi geleceğiz deseydik şüphelenirlerdi." Yusuf hiç memnun olmamış gibi başını salladı.

Bir an Leyla ile göz göze geldiler. Kız onun yüzündeki endişeyi farkedince irkildi birden. Dikkatle ak saçlı teröriste baktı. Acaba endişesi sadece ülkü arkadaşının hayatını tehlikeye atmasından mı kaynaklanıyordu? Bu dostça, kardeşçe duyulan bir endişe miydi? Yusuf Maksudi sanki utanarak bakışlarını kaçırmıştı. Leyla hiç yanılmazdı!

Yüzündeki ifade endişeden de öteydi. Onu hiç böyle görmemişti. Yusuf'un yaşını kestirmek adeta olanaksızdı. Bembeyaz saçlarına bakarsan ellinin üzerinde gösteriyordu, oysa sert hatlı, Arabistan çöllerinin kavurucu rüzgârıyla yanmış esmer yüzünde tek bir kırışık yoktu. Yusuf Maksudi iyi bir dosttu ama onun kendisine âşık olabileceğini, sevdalanacağını hiç düşünmemişti. Şimdi bunu ilk defa sezinliyordu. Bakışlarını Halil Zeyd'e çevirdi. Bu gerçeği onun da anlamış olmasını istemiyordu. Genç terörist pis pis sırıtıyordu. Sanki aklından geçenleri okumuş gibi.

Taksim meydanının kaldırıma taşan birahanelerinden birinde oturuyorlardı. Saat üçe gelmek üzereydi. Leyla bir şişe bira ısmarlamıştı. Halil ise dini inançları nedeniyle alkol almazdı, kahveyi tercih etmişti.

Hemen caddeye bakan en ön masadaydılar ve öğle güneşi üstlerindeki tenteye rağmen kavuruyordu. Leyla'nın üzerindeki pamuklu elbise terden sırılsıklamdı. Daha şimdiden buz gibi soğuk bir duşun altına girmeyi hayal etmeye başlamıştı.

Halil Zeyd ise rahattı. Sıcağa alışık olması nedeniyle hiç etkilenmiyordu. Ama onun da gergin olduğu, ikide bir önündeki kahve fincanının kulpuyla oynamasından belliydi. Hiç konuşmadan oturuyordu.

Halil, "Geldiler," diye kızı dürttü. Leyla caddede duran arabaya bir göz attı. Yerlerinden kalktılar, arabaya yaklaştılar. Halil Zeyd arabadaki adamlara el salladı, sonra Leyla'ya arkasından Arapça, "Dikkatli ol," diye fısıldadı. "Sonra görüşürüz," diyen Leyla arabaya atladı. . Arabadakiler kızı garipseyerek süzdüler. Şoförün yanındaki adam bir doksan boyunda, iri yarı, sert görünüşlü biriydi. Kıza küçümseyerek baktı. Arapların "şef diye karşılarına genç ve güzel bir kadını çıkarmalarını yadırgamıştı. Beyaz Murat, Taksim'den uzaklaşmaya başladı. Leyla Ahmadi, İstanbul'u yeterince tanımıyordu, bu nedenle hangi yöne doğru gittiklerini pek kestiremedi. Şişli'yi tanıyordu, araba buradan geçmiş, daha ziyade iş muhiti olduğunu sanığı yüksek binaların bulunduğu bir yerlere gelmişti. Belki Ahmet Özveren kendisini şirketin ofisinde kabul edecekti. Araba durmadan hızla yol alıyordu.

Öndeki iki adam, kendi aralarında zaman zaman Türkçe konuşuyorlar fakat kızla hiç ilgilenmiyorlardı.

Leyla bir ara geniş bir mezarlığın önünden geçtiklerini gördü. Girişteki yazıyı okudu. "Zincirlikuyu" yazıyordu.

Yol uzadıkça huylanmaya başladı. Yoksa bu herifler kendisini ıssız bir yere götürüp temizlemeyi mi planlıyorlardı? Üstelik olası bir kontrolden geçeceğini düşünerek yanına silah almamıştı. Planı onu gerektiriyordu. Bir süre daha yol aldılar Adamlara Arapça, "Gideceğimiz yer uzak mı?" diye sordu. Adamlar anlamamışlardı. Aynı soruyu bu kez Fransızca sordu, yine cevap alamadı. Şoförün yanındaki soruyu anlamamakla beraber, kızın huylandığını sezinlemişti. Eliyle, "Az kaldı," der gibi bir işaret yaptı. Trafik ferahlamış, yol tenhalaşmıştı. Az sonra geniş bir yokuştan inmeye başladılar. Birden deniz göründü. Boğaz'a doğru indiklerini anladı Leyla. Galiba kendisini Ahmet Özveren'in evine götürüyorlardı. Bu daha da iyiydi. Biraz rahatlayarak bekledi.

Araba bir süre sahil boyunca yol aldıktan sonra bir yokuşu tırmanarak koruluk bir araziye girdi. Yol üzerinde gör düğü bazı yapıları, gazinoları aklında tutmaya çalışıyordu Bunlara ihtiyacı olacaktı.

Otomobil yüksek demir parmaklıklarla çevrili bir villanın önünde durdu. Leyla giriş kapısının üzerinde ufak bir televizyon alıcısı gördü. Kamera her tarafı görecek biçimde yerleştirilmişti. Sürücü küçük bir elektronik aygıtın düğmesine basınca demir parmaklıklı kapı açıldı ve arkalarından da kapandı. Bahçe çam ve kayın ağaçlarıyla kaplıydı. Burası iyi korunan bir yerdi. Bahçede ilk görebildiği iki silahlı muhafız ve azgın köpekler oldu. Aynı anda villanın yan tarafından koyu renk elbiseli bir adam belirdi. Ürkütücü bir tipti. Leyla'ya sert sert baktı. Kızıl Cihad'ın gönderdiği "şef olarak karşısında bir kadın bulacağını beklemediği anlaşılıyordu.

Yassı burunlu, ince dudaklı adam, düzgün bir İngilizceyle üstünü aramak zorunda olduğunu söyledi.

Leyla hiç sesini çıkarmadan kollarını havaya kaldırdı. Anlaşılan içeriye alınmadan önce üzerinde silah olup olmadığın kontrol edecekti. İri parmaklı ellerini kızın koltuk altlarından bacaklarına kadar indirdi. Karşısındakinin kadın olduğuna hiç aldırmıyordu. Parmaklan pervasızca vücudunda dolaştı. Sonra çömelip eteğini kaldırmasını işaret etti. Leyla umursamadan minik slipine kadar kaldırdı eteğini.

Kızın üzerinde silah bulunmadığına kanaat getirmişti. Başını çevirip nezaketle gülümsedi adam. "Lütfen beni takip edin," diye fısıldadı.

Çöl Akrebi üstünü arayan adamla birlikte villanın merdivenlerine doğru yürüdü. Kızı arabayla getiren iri yarı adamlar, kontrolden sonra villanın arkasına doğru yürüyüp gözden kayboldular. Basık burunlu adam kapının yanındaki mikrofona Türkçe bir şeyler söyledi. Leyla söylenenleri anlatıyordu. Mekanik bir vızıltı işitildi, adam açılan kapının kartal gagası şeklindeki tokmağını çevirerek ağır meşe kapıyı itti ve kıza yol gösterdi. Leyla, geniş bir antrede buldu kendini. Duvarların yanlarından dönerek yükselen iki merdiven üst kata çıkışı sağlıyordu. Tavandan görkemli, kristal bir avize sarkıyordu. Tam karşısında ise, iki parçalı, üstü kabartma oymalı, masif meşeden süslü bir kapı vardı. Yanındaki adam, süslü kapıyı açarak Leyla'ya yol gösterdi. Bir çalışma odasıydı burası. Leyla etrafa şöyle üstünkörü bir göz attı. Krom masa ve kara deri mobilya ile çok modern döşenmişti.

İçini bir tiksinti kapladı. Aracı şirket sahibinin evin getirildiğini anlamıştı artık. Bu kadar şatafat ve debdebe ancak-haksız kazançlar sağlayan birine ait olabilirdi. Nefretini bastırmaya çalıştı. Biraz sonra kendilerine kazık atan Ahmet Özveren'i görebilecekti. Odanın bir duvarı baştan aşağı camdı. Arka plandaki bahçe içinde neredeyse olimpik ölçülere yaklaşan boyutlarda bir yüzme havuzu görünüyordu. Çalışma odasına kızla beraber giren adam, oturması için Leyla'ya işaret etti. Kendisi de kapının açılmayan kanadının önünde, kollarını göğsünde bağlayıp dimdik durdu. Leyla geniş ve derin koltuklardan birine oturup beklemeye başladı.

Villanın içinde derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Üç beş dakika beklediler.

Kapının açıldığını duyunca Leyla başını çevirdi ve Ahmet Özveren'in içeriye girdiğini gördü. Beklediği adam bu olmalıydı.

Sivri burunlu, mağrur bakışlı, siyah saçlı, fakat ufak tefek bir adamdı. Yüzündeki gür kıllı keçi sakalı ona değişik bir hava veriyordu. Üzerinde beyaz takım elbise, mavi ipek gömlek ve enine çizgili lacivert kravat vardı. Ceketinin üst cebindeki koyu lacivert mendil aksesuar olarak giyimini tamamlıyordu.

Leyla'yı bekleyen adam, eğilerek Ahmet'in kulağına kısık sesle bir şeyler fısıldadı. Ahmet soğuk bir şekilde gülümsedi. Adam usulca kapıyı çekerek çekildi.

Şimdi çalışma odasında ikisi yalnız kalmışlardı. Ahmet ağır ağır kıza yaklaştı. Yaklaşırken de devamlı kızı inceliyordu. Elini uzattı, hafifçe eğilerek kızın uzattığı eli dudaklarına değdirdi. Sonra doğrulup gülümsedi. Kızın gözlerinin içine bakarak: "Doğrusu itiraf etmeliyim ki beni şaşırttınız," dedi. Leyla da kendini zorlayarak gülümsedi. "Neden?" diye sordu. "Yoksa Kızıl Cihad'ın karşınıza bir kadın şef göndermesine mi şaşırdınız?"

"Hayır, buna şaşırmadım. Ama bu şefin bu kadar güzel ve çekici bir kadın olabileceğini düşünemezdim."

Ahmet Özveren çok düzgün İngilizceyle konuşuyordu. Fakat İngilizcesi daha ziyade Amerikan aksanına kaymaktaydı. Erkeğin bakışları kızın dolgun göğüslerinde, biçimli vücudunda ve bembeyaz teni üzerinde durdu bir an.

"Bağışlayın ama ben örgüt elemanlarını tıraş olmayan, terli ve pis kokan erkekler ya da yıkanmayı bile unutan çirkin kızlar olarak hayal ederdim," dedi.

"Sizi düş kırıklığına mı uğrattım?" "Biraz. Ama bundan keyif aldığımı söylemeliyim.

Çalıştığım insanların sizin gibi harika güzelliğe sahip olmaları bana huzur ve zevk verir." "Çok naziksiniz," dedi kız.

"Siz de çok cazip ve heyecan vericisiniz."

Çöl Akrebi, orospu çocuğu aklınca bana kur yapıyor, diye geçirdi içinden ama sadece gülümsemekle yetindi adama.

Ahmet Özveren etkileyici yumuşaklıktaki ses tonuyla, "gir kadeh şampanya içer miydiniz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Ama bir sigaranızı içebilirim. "Elbette."

Ahmet, kruvaze ceketinin iç cebinden çıkardığı incecik platin tabakayı açarak kıza uzattı. Tabakanın kenarındaki küçük bir düğmeye bastı, sarı bir alev belirdi. Leyla sigarayı yakıp derin bir nefes çekti içine.

Ahmet cam masadan kristal bir küllük alarak kızın yanın getirdi. Leyla koltuğa yerleşirken adam nedense ayakta kalmayı yeğlemişti. “İsterseniz önce işimizden bahsedelim." "Çok iyi olur," dedi Leyla.

"Temas kurduğunuz adamım para getireceğinizi söyledi ama yanınızda bir çanta göremiyorum."

"Doğru."

"Yoksa yeni siparişlerden vaz mı geçtiniz?"

Çöl Akrebi önce adamı rahatlatması gerektiğini düşündü.

"Hayır," dedi. "Vazgeçmedik. Şimdiye kadar süregelen ortaklığımızdan memnunuz. Ancak son iki sipariş konusu mal hâlâ elimize geçmedi. Bu da Örgüt'te ciddi kaygılara yol açtı. Bedelini ödediğimiz malların neden teslim edilmediğini merak ediyoruz." Ahmet Özveren'in yüzü birden ciddileşti.

"Endişelenecek ciddi bir şey yok. Gerçi ufak tefek bazı aksaklıklar ve pürüzler oldu, ama bunlar ne sizinle ne de İngiliz dostlarımızla ilgili değil. Sadece şirketimin içindeki bazı tatsız olaylardan kaynaklandı. Çok üzgünüm. Gereken süratle yerine getirilecektir." "Pek anlayamadım."

"Şöyle ifade edebilirim; ortaklarımdan biri ihanete yeltendi. Bu işlerde ihanete asla göz yumulmaz. Anlayacağınızı sanırım."

Leyla, adamın gözlerinin derinliklerine baktı.

Ahmet Özveren yalan söylüyordu.

Gülerek başını salladı. "Anlıyorum," diye mırıldandı. "O halde teslimata yakın bir tarihte başlayacaksınız."

"Hiç kuşkunuz olmasın. Mümkün olabildiğince çabuk." "Ne zaman?"

Ahmet'in gözlerindeki ifade donuklaşmaya başlamıştı.

"Size şu an kesin bir tarih veremeyeceğim, ama on beş gün desek nasıl olur? Zira İngiliz dostlarımız da aynı şikayetleri ileri sürmeye başladılar. Bazı nedenlerle paralarını zamanında alamadıklarından beni sıkıştırıyorlar. Bundan evvel, gelecek silah bedellerine karşılık, önceden teslimat yapıyorlardı, fakat şimdi peşin ödeme olmadıkça sevkiyatı durdurdular. Bu nedenle biraz zorlandık."

Leyla, iyi palavra atıyor, diye düşündü. Peşin para olmadıkça silah piyasasında kimse kimseye zırnık koklatmazdı. Bu işin veresiyesi olmazdı. Fakat Ahmet'in iyi ikna kabiliyeti vardı ve insanın gözünün içine baka baka yalan söyleyebiliyordu. "Yani peşin para olmadıkça yeni siparişleri kabul etmeyecek misiniz?" diye sordu. Ahmet Özveren başını salladı.

"Üzgünüm, ama öyle. Siz de takdir edersiniz ki bunca zamandır Kızıl Cihad'a her türlü kolaylığı gösterdim. Bu tür satışlarda adet olmadığı halde size taksitle ödeme imkanı sağladım. Bu olanağı hiçbir aracı firma sağlayamazdı."

"Ama biz borcumuzu tamamen ödedik ve şimdi alacaklı durumdayız."

"Bunu inkar etmiyorum."

"Yani, peşin ödeme yapmazsak yeni siparişi kabul etmeyecek misiniz?" "Bağışlayın beni, fakat kabul etmeyen ben değilim, İngilizler." Kısa bir sessizlik oldu.

İkisi de birbirlerini tartarak düşünüyorlardı. Ahmet kızın çaresiz olduğunu sezinliyordu. Belki mallan teslim etmediği için bu sefer para vermeden siparişi kabul edeceğimi sanıyor, diye düşünüyordu. Çöl

Akrebi ise adama yeteri kadar yumuşak davrandığına emindi. Kız uzun saçlarını yana sallayarak:

"Öyleyse Örgüt'le acele temas kurmam gerek," dedi. "Paramız hazır, fakat ödeme yapmam için onların onayını almam şart." "Tamam, anlaştık."

Ahmet sinsi bir gülümsemeyle adeta bir tablo seyrediyormuş gibi kızın çarpıcı güzelliğine bakıyordu. "Şampanya teklifimi reddettiniz, bari havuz başında bir çay içmeye ne dersiniz?" "Başka bir zaman inşallah."

Ahmet'in içinde her şeyin yolunda gitmediği gibi bir »is vardı. Kızın gözleri bakıyor, fakat görmüyordu sanki. Dudaklarının arasındaki sigaranın dumanı süzülüyordu, boş bakışlarını Ahmet'in üzerinden ayırmamıştı. Adam, kızın bu boş bakışları altında huzursuzca kıpırdanıp, konuşmak zorunda hissetti kendini. "Sanırım sizi aydınlattım. Başka bir sorunuz var mı?" "Hayır," dedi Leyla.

"Öyleyse para gelince siparişinizi kabul edeceğim." Görüşmenin bittiğini anladı Çöl Akrebi. Elindeki sigarayı tablaya bastırarak ayağa kalktı.

"Sizden bir ricam olacak. Beni getiren araba Taksim'e geri götürürse memnun olurum." "Rica ederim. Elbette."

Ahmet Özveren ağır meşe kapıyı açarak kızın geçmesini bekledi. Antrede onu getiren adamlar ve ayrıca üç silahlı adam daha duruyordu. Ahmet adamlarına Türkçe emirler verdi. Sonra Leyla'ya dönerek: "Araba emrinize hazır," dedi.

Leyla tam dışarıya çıkarken Ahmet hafifçe dirseğinden tuttu. "Sizden ne zaman cevap alabilirim?"

"Örgüt kabul ederse hemen yarın parayı ve yeni sipariş listemizi size iletiriz." "Dostluğumuzun devamından memnuniyet duyacağım." "Ben de."

"Umarım yarın da siz gelirsiniz. Sizi villamda ağırlamak bana zevk verecek."

Leyla içindeki nefreti açığa vurmamaya çalışarak, Ahmet'e baktı. Buram buram arzu ve şehvet fışkırıyordu bakışlarından.

Ama Ahmet Özveren için para hırsı, seks ve eğlenceden çok daha önemliydi. Çöl Akrebi villadan kavurucu temmuz sıcağına çıktı...

Ahmet Özveren, kız kapıdan çıkarken yanındaki adamlarından birine fısıldadı: "Başka bir araba bu karıyı takip etsin. Nereye gittiğini, nerede yuvalandığını, kimlerle temas kurduğunu iyice araştırın. Ayrıntılı bilgi istiyorum." "Emredersiniz beyefendi." Ahmet Özveren düşünceli bir şekilde çalışma odasına döndü. Kızın olanları bu kadar rahatlıkla kabul etmesinden rahatsız olmuştu. Çünkü sorması gereken bir yığın soru vardı; o ise bunlara değinmemiş, yaptığı açıklamayı da pek can kulağı ile dinlememişti. Öyleyse buraya neden gelmişti?

Çenesindeki sakalı kaşıdı, sonra dışarıdaki adamlarından birine seslendi. Kapı açıldı, korumalardan biri gözüktü. "Bana Erdal Bey'i çağırın," dedi.

İki dakika sonra Simka'nın mali danışmanı havuza açılan camlı kapıdan içeriye giriyordu. Erdal Cebeci, elli yaşın üstünde, saçları dökülmüş, orta boylu, hafif göbekli, güler yüzlü bir adamdı. Sırtında Fransız keteninden şık bir elbise vardı.

"Hayrola Patron?" dedi. "Duyduğuma göre esmer güzeli, harika bir misafirin varmış. Dişi, çarpıcı ve vahşi. Adamların öyle diyor. Ama göremiyorum, gitti mi yoksa?"

"Otur şuraya Erdal," dedi Ahmet gergin ve sinirli bir sesle:

Mali müşavirin yüzü gerilir gibi oldu.

"Ne o? Kötü bir haber mi var?"

"Az önce Kızıl Cihad'dan bir haberci geldi."

"Sakın o esmer bombanın haberci olduğunu söyleme!" "Evet, kız onlardandı. Daha doğrusu öyle olduğunu söyledi. Beyaz tenli, kara saçlı güzel bir kadın. Fakat bir Arap mücahide hiç benzemiyordu; görsen Avrupalı dersin." "Eee, ne istiyormuş?" "Sorun da bu ya! Sadece malları teslimde neden geciktiniz, diye sordu. Bir de parası ödenmiş mallan ne zaman teslim edeceğimizi. Daha da ilginci yeni sipariş için yarın para getirecek." "Yok yahu? Harika bir haber. Daha ne istiyorsun?" "Bu sana biraz tuhaf gelmiyor mu? Malın niçin zamanında teslim edilmediği konusunda kız beni hiç sıkıştırmadı, sebebiyle ilgilenmedi, fazla soru bile sormadı. Onlara kazık attığımızı anlamamış gibi davrandı" "Takma kafanı Patron! Demek ki hâlâ bize güveniyorlar. Hem ne fark eder ki, birkaç güne kadar bir daha dönmemek üzere Amerika'ya gideceksin. Kimse izini bulamayacak, son voliyi de vurur, kaybolursun." “İçim rahat değil Erdal. Endişeleniyorum." "Neden?"

"Şu Doktor'un öldürülmesi çok midemi bulandırıyor. Akıl sır erdiremiyorum, onu kim öldürmüş olabilir?"

Mali müşavir patronuna baktı.

"Boş ver, baksana sapığın tekiymiş. Gazeteler herifin kendisine masaj yapan kadın tarafından öldürüldüğünü yazıyorlar. Bizim işimize yaradı ya, sen ona bak! Gerisi bizi ırgalamaz. Hisseni sattın, paranı aldın."

"Fakat o Doktor'un bütün bunlardan hemen sonra öldürülmesi biraz tuhaf değil mi? Durum beni rahatsız ediyor."

"Y ahu, dedim ya, takma kafanı. Sen asıl şu hostes kızı ne yapacaksın? O çok şey biliyor.

Başına bir dert gelirse ondan gelir."

Ahmet biraz soğuk, danışmanına baktı.

"Onun işini bu sabah hallettik," dedi.

Erdal Cebeci birden sapsarı kesildi.

"Y ahu niye daha evvel söylemedin? Bak, bu güzel haber işte. Ondan hep tedirgin olmuştum. Nerede hallettiniz bu işi?" Ahmet biraz üzgün mırıldandı. "Şile'deki evde."

Erdal Cebeci sırıttı. "Üzülmüş gibi görünüyorsun." "Bilemiyorum, orospunun tekiydi ve başıma son günlerde dert oluyordu." “İyi ettin! Umarım adamların geride senin üzerine şüpheyi çekecek bir iz bırakmamışlardır?"

Ahmet Özveren homurdandı. "Ondan da emin değilim." "Niye?"

"Planda bir aksilik oldu. Gamze'nin bir ziyaretçisi vardı." "Sakın bizim enayi olmasın? Geleceğini biliyor muydun?" "Evet, Gamze söylemişti." Erdal Cebeci keyiflenerek sordu: "Yoksa onu da mı temizlediniz?"

"Planım öyleydi ama sana şaşıracağın bir şey söyleyeyim; meğer silahlıymış, bizim çocuklara ateşle karşılık vermiş ve onlardan birini yaralamış."

"İnanamıyorum! Bizim Engin mi yapmış bunu? Olacak Şey değil! Silah mı taşıyormuş yanında? Bir yanlışlık olmasın?"

"Yanlışlık filan yok. Gamze'nin Şile'ye gitmesini ben istedim. Orası kızı temizlemek için çok uygun bir yerdi. Hafta sonları sahil biraz kalabalık olur fakat pazartesi, salı günleri in cin top oynardı. Engin'i ortadan kaldırmak hesapta yoktu ama kız beni telefonla aradı. Engin kızı sıkıştırmış, ağzından laf almaya çalışmış, onu tehdit etmiş, seni polise ihbar edeceğim, demiş. Anlaşılan Gamze de konuşmuş. Neler anlattığım bilmiyorum. Engin fellik fellik beni arıyormuş. Kızdan Şile'ye geleceğimi öğrenince, ben de oraya geleceğim fakat sakın Ahmet'e haber verme demiş."

Mali müşavir düşüncelere daldı. Bu haber hoşuna gitmemişti.

"Bu senin hatan Ahmet," diye homurdandı. "O avukatı çok daha evvel şirketten atacaktın, geç kaldın."

"Haklısın. İşleri bu kadar ileri götüreceğini sanmazdım."

"Ayrıca, hisselerini devredecek Doktor'dan başka kimse yok muydu sanki? Bula bula o aptal oğlanın eski karısının kocasını buldun."

Ahmet Özveren birden kükredi. "Saçmalama... Onu alıcı diye bana sen getirdin." "Ama sadece bir aday olarak sundum. Şirketteki hisseleri alacak başkalarını da getirdim. Onu seçen sensin." "Ne yapayım? En yüksek teklif onundu." Mali danışman sustu. Konuyu değiştirmek istercesine: "Bu kötü olmuş," diye homurdandı. "Polis her an duruma el koyabilir."

"Henüz bilemeyiz. Gamze'nin Engin'e neler söylediğini de tam bilemiyorum. Kız ebediyen sustu ama Engin inatçı ve fazla namusludur. Kolay kolay işin peşini bırakacağını sanmam." Erdal sıkıntıyla sordu.

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

Ahmet, "Henüz karar veremedim," diye mırıldandı. "Nasıl olsa bir iki güne kadar buradan çekip gideceğim. Her şey hazır sayılır, işleri tasfiye ettim. Engin o süre içinde konuşmazsa, sorun yok."

"Çılgın mısın sen? Kararsız kalmana hayret ediyorum. Düşünsene, hostes sevgilin öldürüldü; polis mutlaka seninle de Engin'le de ilişkisini ortaya çıkaracaktır. O zaman Engin her şeyi polise bülbül gibi anlatacaktır. Belki de şu anda konuştu bile. Her halükarda senin için büyük bir tehlike oluşturuyor. Ortada dolaşan serseri mayın gibi. Her an infilak edebilir ve unutma seni de batırabilir." "Biliyorum," diye mırıldandı Ahmet.

"Bir eksik bir fazla, ne değiştirir ki? Onu da temizle gitsin." Ahmet dik dik danışmanına baktı. Sesini çıkarmadı.

Ama bunca yıldır ilk defa mali müşaviri Erdal Cebeci'den huylanmaya başlamıştı...

2

AYNI GÜN - ÖĞLEDEN SONRA

Ziyaretçilere kapıyı Engin açtı.

Başkomiserin yüzü asıktı ama gri elbiseli MİT ajanı gülerek içeriye girdi. Salonda kendilerini karşılayan Selda'ya nazikane selam verdiler. Genç kadının gösterdiği koltuklara yerleşince Başkomiser konuşmaya başladı.

"Korumaları atlatarak Şile'ye gitmekliğiniz büyük bir hataydı. Bunu niye yaptınız? Size hayatınızın tehlikede olduğunu söylemiştik," dedi.

Engin sinirli bir şekilde, "Evet ama bu işlere beni kimin ne sebeple bulaştırdığını söylememiştiniz," diye yanıtladı.

Başkomiser, MİT ajanına kaçamak bir bakışla baktı. Ajan şimdilik dinlemeyi tercih etmişti. Suskun kaldı. Engin devam etti.

"Öğrendiğim kadarıyla Simka, Arap teröristlere silah satışında aracılık yapıyor. İngilizlerden silah alıyorlar ve belirli bir komisyon karşılığında bunları Araplara teslim ediyorlar. Bu teslimat nerede yapılıyor bilmiyorum ama işin aslı bu. Ödemeler aracı firmanın taşıyıcıları vasıtasıyla yapılıyor. Bugün öldürülen kız da taşıyıcılardan biriydi. Şirket sahibi Ahmet Özveren kesinlikle bu işin içinde. Öldürülen Doktor'a gelince, şirket kayıtlarında onun ortak olduğuna dair bir kayıta rastlamadım." Ajan gülümsedi.

"İyi çalışmışsınız. Doktor'un ortak olmadığına emin misiniz?" "Şirket defterlerine baktım... "

"Hisse defterlerine tescil yapılmadan ortak olunamaz mı? Engin omuzlarını silkti.

"Bu mümkün ama yasal olarak sakıncalı. Doktor şirketle ödemeler konusunda ihtilafa düşse, yasal ispat vasıtalarından mahrum kalırdı. Nitekim sürpriz ölümü, onun kanuni mirasçılarına, $ayet hisse senetlerinin bedelini ödemişse zorluk çıkaracaktır." "Yani eski eşinizi kastediyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

Engin kızararak Selda'ya baktı. "Evet, öyle yorumlanabilir," diye mırıldandı. Ama bu sorudan hiç hoşlanmamıştı.

"Doktorun bu ödemeyi yaparken en azından bir makbuz alması gerekmez mi?"

"Evet. Doktor'un bu kadar basiretsiz davranacağı düşünülemez. Makbuz almıştır herhalde."

Ajan, Selda'ya dönerek:

"Sizin bu konuda bir bilginiz var mı hanımefendi?" diye sordu. Genç kadın başını salladı.

"Ben eşimin işleriyle hiç ilgilenmezdim. Üzgünüm ama size yardım etmekliğim mümkün değil. Hiçbir fikrim yok."

Bu kez Başkomiser, Selda'nın salondaki varlığından biraz sıkılarak, "O hostesi daha önceden tanıyor muydunuz?" diye sordu Engin'e.

"Tanırdım."

"Yakın bir ilişkiniz var mıydı?" "Evet."

"Ne kadar yakın? Açıklar mısınız?" Başkomiser'in sanki Engin'i, Selda'nın yanında zor duruma düşürmek ister gibi bir hali vardı. Engin adama tuhaf tuhaf baktı. Allahtan Okan'ı yatak odasına göndermişlerdi.

"İki ay önce tanışmıştık. Şayet onunla aramda bir seks ilişkisi olup olmadığını ima ediyorsanız, evet vardı."

"Çok ilginç. Onun aynı zamanda Ahmet Özveren'le metres hayatı sürdürdüğünü de biliyor muydunuz?" Engin başını salladı. "Dün öğrendim." "Buna pek şaşırmış olmanız lazım." Avukat dudaklarını büktü. "Biraz," diye fısıldadı. "Peki, çok sinirlendiniz mi?" "Hayır."

"Garip!... Bizim erkeklerimiz bu konuda çok hassastır." Engin omuzlarını silkti. Selda'nın ve iki yabancı erkeğin yanında özel hayatının deşilmesinden rahatsız oluyordu. "Gamze, zaten hafifmeşrep bir kadındı. Bu konuda beni daha önceden de uyarmıştı." Başkomiser sırıttı. "Niye güldüğünüzü anlamıyorum," dedi Engin sertleşen ses tonuyla. "Yoksa onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorsunuz?"

"Ahmet Özveren'le ilişkisini öğrenmekliğiniz iyi bir cinayet sebebi olamaz mı?" "Çok saçma! O zaman size bu cinayeti neden ihbar edeyim ki?" Ajan lafa karıştı.

"Avukat bey," dedi. "Yaklaşık bir aydan beri bu kadınla ilişkinizden haberdarız." Engin yine şaşırmıştı.

"Nasıl yani? Gamze'yi mi kolluyordunuz, yoksa beni mi?

"Her ikinizi de."

Engin sesini yükselterek söylendi.

"Bıktım artık bu olaylardan ve imalarınızdan. Benimle açık konuşun." Ajan gülümseyerek genç avukata baktı.

"Ne garip, değil mi?" dedi. “İki cinayet işleniyor ve iki cesedin başında da hep siz oluyorsunuz. Bu sizden şüphelenmekliğimiz için yeterli bir sebep, değil mi?" "Ama iki cinayette de yanımda görgü tanıklarım var. Onlar bunu benim yapmadığıma şahitlik edeceklerdir."

"Evet, karınız ve oğlunuz. Hep aynı kişiler. Mutlu aile üçgeni."

"Sizi anlayamıyorum," diye başını salladı genç avukat. "Bu cinayetleri benim işlemediğimi bal gibi biliyorsunuz. Aksi olsa beni hemen tutuklardınız, oysa siz korunmaklığımız için başımıza polis bile diktiniz. Kartlarımızı açık oynasak çok iyi olacak artık."

"İyi hoş da, siz de başınıza diktiğimiz korumaları atlatıp, polisle işbirliği yapmadan, kendi kafanızın dikine gidiyorsunuz. Sıkıştığınız zaman bizi aramaklığınız için numaralar verdik.

Niye aramadınız?"

Engin yakınarak söylendi:

"Şu anda tam bir boşluk içindeyim; kimselere güvenemiyorum. Önce bilmecenin aslını öğrenmeliyim. Bu bilmecenin içindeki rolüm nedir? Beni niye kullanıyorlar? Selda'yı 0 Arap kadın neden öldürmek istedi? O kızıl saçlı ingiliz kadını ve beni niçin takip ediyor? Şile'de beni niye öldürmek istediler?"

Gri elbiseli ajan Engin'in sözünü kesti. "Hangi İngiliz'den bahsediyorsunuz?" Genç adam kızgınlık sırasında ağzından laf kaçırdığını anladı. Pot kırmıştı.

Bu kısa sessizlik anını Selda bozdu. O da ilk defa lafa karıştı.

"Bunu ben açıklayabilirim. Öldürülen eşimin tanıdığıydı o. Onunla birkaç kez karşılaştık ama resmen tanıştırılmadık. Cinayetin işlendiği saatlerde Akmerkez'de Engin'le Okan'ı gözetliyor muş. Ben de aynı yerde bir kitapçıda karşılaştım. Kendisini farkettiğimi anlayınca acele ile uzaklaştı. Olaylarla bir ilgisi olduğunu sanıyoruz."

Ajan hayret edermiş gibi alt dudağını büzdü.

"Avukat beyin bu adamı tanımamasına şaşırdım."

"Neden?" diye sordu Selda.

"Zira o adam Simka'nın itibarlı müşterilerinden birinin memuru." Engin isyanını sürdürdü.

"Ben Simka'nın müşterilerini nereden tanıyayım? Bu İngiliz'i de hayatımda görmedim." "Adı Harry Lewis. Silah üreticisi I.S.C. firmasının müdürlerinden biri. Bir aydır İstanbul'da bazı kişilerle temasta ve biz de peşindeyiz." Selda içtenlikle sordu:

"Şayet yasalara aykırı faaliyetleri varsa neden tutuklanıyorsunuz onu. Beklediğiniz bir şey mi var?"

Ajan şaşılacak sakinliğe sahipti. Hatta insanın sinirlerini bozacak kadar. "Gerekirse onu da yapacağız hanımefendi," diye mırıldandı. Selda meraklanmıştı.

"Eşimin öldürülmesinde onun da rolü var mı?" "Henüz bilmiyoruz efendim."

"Peki, şu hostes kızın öldürülmesinde bir rolü olduğunu sanıyor musunuz?"

Ajan, "Bu daha akla yakın bir ihtimal hanımefendi," dedi. "Demin avukat beyin ifade ettiği gibi biz de hostesin taşıyıcı olarak çalıştığını düşünüyoruz. Silah satıcısı firma parasını alamamışsa, böyle bir şeye kalkışmış olabilir. Tabii bu da bir varsayım, kesin bilgi değil.

Tıpkı sizlerin suçsuzluğunuzu kesin bilmediğimiz gibi."

Selda birden kızardı. Engin ise kendini tutamayarak bağırdı.

"Lütfen sadede gelelim. Benim bu işteki rolüm nedir? Şunu da bir açıklasanız çok iyi olacak." Ajanla komiser bakıştılar.

"Pekala," dedi gri elbiseli ajan. "Madem bizim ağzımızdan işitmek istiyorsunuz, söyleyelim." Gözlerini Engin'e dikti. Kelimelerin üzerine basa basa konuşmaya başladı. "Bu operasyon sırasında yabancı bir devletin istihbarat birimleriyle temas halindeyiz. Karşılıklı bilgi alışverişi yapıyoruz. İngilizlerin I.S.C. adlı firmasının Kızıl Cihad örgütüne silah sattığını ve bunu sizin şirketiniz Simka aracılığıyla yaptığını öğrendik. Getirilen silahlar israil aleyhine kullanılıyor. Mossad'lı dostlarımızın bize verdiği bilgiye göre Kızıl Cihad'ın burada temas kurduğu şirket yetkilisi Engin Mert adında biri. Şimdi gerçeği anladınız mı?" "Aman Allahım," diye mırıldandı genç adam. Gözleri iri iri açılmıştı.

"Yalan bu," diye kükredi. "Yoksa inandınız mı?" Selda da büyük bir şaşkınlık içindeydi. Hayret dolu baharı eski kocası ile MlT ajanı arasında gidip geliyordu. Ajan buz gibi bir sesle:

"İnanmamamız için mantıklı bir neden var mı?" diye sordu. "Siz aracı şirketin avukatısınız ve en büyük hissedarın da en yakın arkadaşı. Öldürülen taşıyıcı kız, patronunuzun eski, sizin ise yeni metresiniz ve şirket hisselerini devralan Doktor da eski karınızın yeni kocası. Bir hayli karmaşık bir ilişki tablosu, değil mi? Ayrıca öldürülen iki kişinin de başında sizi buluyoruz, elinizde silahla." Ajan bir soluk alıp devam etti. "Daha ötesi de var..." "Neymiş o?"

"Düşünsenize, Dr. Şükrü'nün hisseleri resmen tek kanuni mirasçısı olan eşi Selda hanıma intikal ediyor, yani eski eşinize! Şimdi Selda hanım Simka'nın tek sahibi sayılabilir. Bütün bunlar sizden şüphelenmekliğim için yeterli sebep sayılmaz mı?" Ajan, Selda ile Engin'in yüzüne anlamlı bir şekilde baktı. Engin mosmor kesilmişti.

Ajan ise, "Şayet aranızda yeni bir evlilik bağı kurulursa, avukat bey siz bu çarkın tek yetkilisi olabilirsiniz," dedi. Engin kekeleyerek mırıldandı:

"Tüylerim diken diken oldu. İşittiklerime inanamıyorum. Korkunç bir suçlama bu." "Ama inandırıcı ve gerçekçi de." Engin başını eğip düşünmeye başladı. Ajanın suçlamasının gerçeklerle hiçbir alakası yoktu ama düşündürücü ve teorik olarak olasılığı fazlaydı. Dalgın dalgın, "Mossad'lı dostlarınız size yanlış bilgi vermişler," diye mırıldandı. "Fakat haklısınız... Ürkütücü ama mümkün." Ajan birden gülmeye başladı.

"Yine de kafanızı takmayın. Biz sizin masum olduğunuza inanıyoruz."

Engin derin bir nefes aldı, Selda'nın yüzü ise renkten renge giriyordu.

Genç avukat, "Masumiyetin nedeni sorulmaz ama bütün aleyhimde öne sürdüğünüz bu suçlamalara rağmen, neden suçsuz olduğumu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü sizi uzun zamandır gözlüyorduk. Her hareketinizi, şüpheli olan kişilerle ilişkilerinizi uzun uzun inceledik. Sonuçta da bu işlerle bir ilişkiniz olmadığına kanaat getirdik."

"Ya Mossad'daki dostlarınızın size verdikleri haber ne olacak? Size benim adımı vermişler ya?"

Ajan başını salladı.

"Evet, bu konuyu epey düşündük. Doğrusunu isterseniz, ortada dolaşan adınız uzun süre başımızı ağrıttı. Sonunda bir karara vardık." Engin merakla ajana baktı.

"Ya Mossad yanlış bir istihbarat elde etmişti ya da birileri, sizin bilginiz dışında, kasten adınızı kullanıyordu." "Kasten mi?"

"Evet. Yani, bu işe sizi bulaştırmak istiyordu."

"Allah Allah!... Kim olabilir? Kim beni böyle bir pisliğin içine çekmek isteyebilir?"

Selda oturduğu yerden mırıldandı.

"Düşünmeye gerek var mı? Ahmet Özveren tabii... "

Ajan, "Olabilir," dedi. "Nitekim siz de öyle düşünüyorsunuz ki Şile'ye onu görmeye gittiniz. Ama sizden evvel uyanan Ahmet Özveren, sizi de taşıyıcı hostesi de ortadan kaldırmaya teşebbüs etti. Bu düşüncesini kısmen gerçekleştirdi de."

Engin şaşkınlık içinde söylendi. "Benim de anlamadığım bu zaten. Ahmet'le eski arkadaşız, ta ortaokul yıllarından. Gerçi araya uzun yıllar girdi, o ticarete atıldı, zengin oldu. Şirketinin hukuk müşavirliğini de bana teklif etti. Bu süre içinde de hiçbir şahsi ihtilafımız, sürtüşmemiz olmadı. Bana kötülük yapması için bir neden göremiyorum." Bilmece çözülmemişti. Yine de genç adam rahatladığını hissediyordu. Hiç olmazsa artık polis ve MİT'in kendisine aranan ve suçlu biri olarak bakmadıklarını biliyordu. Karısına dönerek, "Lütfen bize çay hazırlar mısın?" dedi. Selda mutfağa

geçince ajan sesini biraz kısarak, "Hostesin cesedini incelediniz mi?" diye sordu.

Engin afalladı birden. Böyle bir sual beklemiyordu. "Hayır," diye fısıldadı. "O gücü kendimde bulamadım. Hem üzülmüş hem de şaşırmıştım. Bizim gibi sıradan insanlar için iki günde hunharca öldürülmüş iki cesetle karşılaşmak çok sinir bozucu bir durumdu. Ayrıca onu kanlar içinde görünce çok sarsıldım. Ne de olsa, bir süre yaşadığım, birlikte olduğum bir kadındı. Cesedi incelemek hiç aklıma gelmedi, elimi bile süremedim. Ben oraya gittiğimde öldüğü kesindi zaten."

"Sizin telefonunuzu alınca Başkomiser, Adli Tabib'i de yanına alıp öyle geldi. Katiller önce köpeği susturmuşlar. Kurt köpeği başına yediği yüksek kalibre bir kurşunla anında ölmüş. Pençelerinde ya da dişlerinde boğuşma izi bulamadık. Yakın mesafeden ateş edilmiş. Tüyleri üzerinde barut izleri vardı. Ama bizi asıl düşündüren kadının gördüğü işkenceydi. Sigarayla vücudunun muhtelif yerleri yakılmış."

Engin'in gözlerinde hostesin tırabzandan sarkan vücudu canlandı. Sırtında o da yanık izlerini görmüş ama fazla bakamamıştı.

Ajan devam etti. "Saldırganlar oldukça gaddar davranmışlar. On yedi yanık izi saydık. Cinsel organı, meme başlan, sol kol ve sırtı, yanağı yanmıştı. Sağ baldırı ve kalçasında da daha hafif yanık izlerine rastladık. Fakat ırzına geçilmemişti." Engin yeniden midesinin bulandığını hisseder gibi oldu. Sabahki görüntüler gözünün önünden gitmiyordu. İşkence üst katta, muhtemelen yatak odasında yapılmış ve tırabzanın başında da alnından kurşunlanmış. Yatak odasından merdiven başına kadar sürüklenmiş, yerde kan izlerine rastladık."

"Acaba ben gelmeden ne kadar önce öldürülmüş?" diye sordu Engin.

"Ölüm saati henüz kesin tespit edilemedi, fakat katiller siz gelmeden kısa bir süre önce evi terketmiş olmalılar."

"O iki balıkadamın, benim geleceğimden haberdar olmaları lazım. Çünkü Gamze'yi öldürdükten sonra kaçmayıp beni beklemişlerdi. Acaba niye evin içinde beklemediler?" "Şimdilik buna da cevap veremiyoruz. Sizin önce eve girmenizi, hostesin cesedini görünce paniğe kapılmanızı beklemiş olabilirler. Böylece saldırı için avantajlı duruma geçeceklerdi. Anlaşılan, deniz yoluyla gelip, botu kıyıya çektiler. O lastik bot mutlaka az-ilerideki

koylardan birinde demirli bir tekneyle bağıntılı olmalı. Eve girdiler ve önce köpeği öldürdüler, sonra kızı kımıldayamaz hale getirerek yukarıya çıkardılar, soydular ve işkence yaptılar. Sonunda da vurdular. Tabii bunlar hep tahmin. İşkence yapmaları kızı konuşturmak içindi. Demek ki kızdan öğrenmek istedikleri bir şeyler vardı." "Anlıyorum," diye mırıldandı Engin.

"Acaba kızdan ne öğrenmek istiyorlardı? Bir fikriniz var mı?" "Hiçbir fikrim yok." “İyi düşünün avukat bey!" Engin huzursuzca yerinde kıpırdadı. "Aklıma bir şey gelmiyor," diye konuştu. "Belki de kızın bana anlatmaması gereken bir şeyi söylemiş olabileceğini düşünmüşlerdir."

Ajan, "mümkündür," diye gülümsedi. Fakat yüzünün çizgilerinde sanki güvensiz ve tedirgin bir hal oluşmuştu, ya da Engin öyle hissetti. Bu sırada Başkomiser araya girerek sordu: "Taşıma mı yoksa bulundurma mı ruhsatınız var?" Engin konunun değişmesine sevinmişti. "Bulundurma."

"Ama siz silahınızı taşıdınız ve altı mermi yaktınız. Bunun usulsüz olduğunu herhalde biliyorsunuzdur."

"Ne yani? Bunun için takibat mı yapacaksınız? Az kalsın beni orada öldürüyorlardı. Silahımı yanıma almasaydım ne yapabilirdim?"

Başkomiser gülümsedi, "Yok canım, ruhsatınızı artık taşımaya çevirsek diye söyledim. Kumlar üzerinde vurduğunuz adamın kan izlerine rastladık. Atışınız pek amatöre benzemiyordu. Boş kovanlarla kan izleri arasında en az otuz metre vardı. Pek fena atış sayılmaz."

Engin sesini çıkarmadı.

Selda elindeki çay tepsisiyle salona giriyordu.

3

AYNI GÜN

Ahmet Özveren'in adamları Leyla Ahmadi'yi Taksim'e kadar getirdiler ve aldıkları yerde bıraktılar. Kız, onlara teşekkür bile etmeden arabadan indi. Sert adımlarla meydanda yürümeye başladı.

Çöl Akrebi Taksim'de arabadan inerken, yol boyunca bindiği arabayı takip eden Ford'dan da Ahmet Özveren'in görevlendirdiği uzun boylu, esmer, kalın bıyıklı adam atlayarak kızın peşine takıldı. Onu yakından takip edebilmek için aradaki mesafeyi kapattı. Şimdi beş altı metre arkasındaydı.

Kız takip edildiğinin farkında olmadan, sakin ve emin adımlarla ilerliyordu. Atatürk Kültür Merkezi binasının bulunduğu sol kaldırımdan Gümüşsüyü istikametini tutturmuştu. Alman Konsolosluğu'nun hizasına gelince, Konsolosluğun bulunduğu kaldırıma geçti. Peşindeki izleyicisi de kaldırım değiştirdi. Sağdaki ilk sokak başında kız birden durdu.

Peşindeki adam dikkat kesilmişti, zira kızın heyecanlanıp telaşa kapılmasını gerektiren bir şey olmalıydı. Arap kız ürkmüştü ama şimdilik sebebini anlayamıyordu. Adam bir iki adım daha atarak mesafeyi daralttı.

Galiba o sokağa sapacakken son anda fikrini değiştirmişti. Acaba onu sokağa sapmaktan alıkoyan sebep neydi?

Adam bir iki metre kalınca iyice yavaşladı, sanki duracak gibi. Kız, etrafı ile ilgisini kaybetmiş, sokağın tam girişinde durmuş, hafifçe yana kayarak, kenardaki kocaman binanın taş duvarını siper almıştı kendine. Bir şeyden saklanıyordu.

Ama bunu gayet ustalıklı bir şekilde yapmasını da beceriyordu; onu görenler saklanmaktan çok, sanki birini beklediğini düşünebilirlerdi. Kız bir yandan -sokakta her ne gördüyse- ondan uzak durmaya çalışırken, diğer yandan da durumu farkeden birinin olup olmadığını anlamak için çevresine bakınıyordu. Adam işkillendi.

Yoksa gerçekten birini mi bekliyordu? Birisi ile mi buluşacaktı acaba? Kızın gözleri şimdi radar gibi caddenin kalabalığını taramaya başlamıştı.

Hatta bakışları bir an takipçisinin üzerinde de durmuş fakat onu hiç önemsemeyerek başka kişilere çevrilmişti. Adam yürümeye devam etti.

Sokağın başına geldi, kızın yanından geçti ve o sıra kızı ürküten sokağa baktı.

Sokakta hiçbir fevkalâdelik yoktu. Sıradan, tenha bir sokaktı. Dar, ince uzun, hafif meyilli, tipik bir İstanbul sokağı...

Kızı neyin ürküttüğünü anlayamamıştı.

Kaldıkları evin sokağının başına gelinceye kadar her şey yolunda gitmişti Leyla Ahmadi için. Kız, rahat ve huzurluydu. Ahmet Özveren'le irtibatı kurmuş, şüphelenmemesini temin etmiş ve en önemlisi evini tespit etmişti. On hazırlık yapılmış sayılırdı. Bundan sonrası kolaydı artık. Araba onu Taksim'e geri getirirken yol boyunca Simka'nın sahibine yapacağı saldırıyı düşünmüştü. Ahmet'i cezalandırmak için mükemmel bir plan tasarlamıştı. Kızıl Cihad'ın intikamı müthiş olacaktı.

Fakat tam sokağa saparken onu görmüştü. Sağ kaldırıma park edilmiş arabalardan birine biniyordu adam. Saniyelerle ölçülecek kadar kısa bir zaman dilimi içinde görmüştü o yüzü. Ama sinirleri onu anında dikkatli olmaya sevketmiş, birden geçmişteki anılarından aldığı sinyaller adalelerini gererek sokağın başında taş gibi kasılıp kalmasına yol açmıştı. Doğal olarak, Tanrı lütfü, olağanüstü bir algılama yeteneği vardı. Belki bunca yıldır, yaşadığı bu tehlikeli hayatta canlı kalmasının sebebi de bu yeteneğiydi. Tehlike vardı!... Arabaya binen o adamı hatırlıyordu bir yerden. Mutlaka daha önce görmüşlüğü vardı. Yerine mıhlanıp kaldı.

Ürperen tüyleri, ensesinden kuyruk sokumuna kadar birden boşalan soğuk ter, kalp çarpıntısı, içgüdüsel olarak yakın bir tehlikenin habercisiydi. Ve adamı birden anımsayarak, geçmişin sisli anılarından çekip çıkardı. Jakop Ventura'ydı bu...

Üç yıl evvel göğsünü cembiye ile paramparça ettiği Mossad ajanı!...

Olayı da adamı da hatırlamıştı şimdi. Hâlâ yaşıyor olması gerçek bir mucizeydi. Onun ölmüş olması lazımdı. Çölün kızgın kumları içinde ölüme terkettiği kan revan içindeki bedeni canlandı gözünde. Demek Azrailin elinden yakayı kurtarmıştı. Ventura'nın hayatta olmasına şaştığı kadar, kaldıkları evin sokağında, bir araba içinde beklemesine de şaşırmıştı ve bunun tek bir açıklaması olabilirdi. Mossad peşlerindeydi...

Demek takip ediyorlardı ve her nasılsa izlerini buraya kadar sürebilmişlerdi. Bir operasyon düzenleyecekler ve Kızıl Cihad'ın terör timini bulundukları evde imha edeceklerdi, israillilerin bu konuda ne kadar başarılı olduklarını bilirdi, tik şoku atlatınca düşünmeye başladı. Mossad ajanları böyle bir operasyonu, yabancı bir ülkede, hele gündüz vakti kolay kolay yapmazlardı. Çok zordu. Çok kan akabilirdi. Onların çalışma stilini ve tekniklerini iyi bilirdi. Acaba Türk yetkililerin böyle bir operasyondan haberleri var mıydı? Türkiye ile İsrail arasındaki siyasi ilişkilerin iyileşmeye yüz tuttuğu bir sırada böyle bir olay patlak verirse doğuracağı siyasi çalkantı ortalığı ayağa kaldırırdı. Türk istihbarat ve emniyet birimlerinin Mossad'a böyle bir izin vereceklerini düşünmek safdillik olurdu. Kendi kendine, "Acaba mı?" diye sordu. Aklı karışmıştı, İstanbul, terör odaklarının cirit attığı bir merkez haline gelmişti, tıpkı eski Beyrut gibi. El Muhaberat'tan da, Savaka'dan da yığınla ajan bulunduğunu biliyordu şehirde.

Bir an ne yapacağına karar veremedi. Belki Mossad ajanları hâlâ "tespit" çalışması yapıyorlardı. Öyle bile olsa başarıya çok yaklaşmış sayılırlardı. Bulundukları evi tespite çalışıyorlar ya gözlüyorlar ya da timin kaç kişiden oluştuğunu anlamaya çalışıyorlardı. Eve giren çıkanlar, kimlikler, irtibat kaynakları, destek ve lojistiğin nasıl ve kimler tarafından sağlandığını, baskın için en uygun zamanın tespiti filan gibi.

Saldırıyı mutlaka gece yansından sonra gerçekleştirirlerdi. Ani ve yıldırım hızında bir baskınla. Çalışma yöntemleri buydu onların.

Leyla, ben şimdi ekip şefiyim, diye düşündü. Timin diğer elemanlarının sorumluluğu da artık onun omuzlarındaydı. Durumu arkadaşlarına haber vermeliydi. Şimdi eve giremezdi.

Çöl Akrebi, Mossad ajanları tarafından iyi bilinen biriydi. Bütün Orta Doğu şöhretiyle çalkalanıyordu. Türkiye'de etkinliği yoktu ama yakında Türk istihbarat birimleri de onu tanıyacaklardı.

Usulca saklandığı binanın duvarından sıyrıldı. Burada durup beklemenin bir anlamı yoktu. Etrafta kendisini görüp tanıyabilecek başka Mossad ajanları da olabilirdi. Caddedeki kalabalığı gözleriyle taradı. Şüpheli şahıslar aradı ama kendisiyle ilgilenen kimseyi göremedi. içinde paniğe benzer bir telaş doğmuştu. Arkadaşlarını uyarmalı, derhal tehlikeden haberdar etmeliydi. Mossad ajanlarının hemen saldırıya geçeceklerini

sanmıyordu ama bu sadece bir varsayımdı. Onların ne yapacağı hiç belli olmazdı. Eve telefon etmeliydi. Yahudiler, Türklerle işbirliği halindeyseler, evin telefonu da dinleniyor olabilirdi. Ama şu anda aklına başka çare de gelmiyordu. Yanında silah da yoktu.

Kendini silahsız hep çıplak gibi hissederdi. Senelerin verdiği bir alışkanlıktı bu. İçinden sunturlu bir küfür savurdu, sonra sokağın ağzını hızla geçerek, Gümüşsuyu'ndan Dolmabahçe'ye inen yokuşun yolunu tuttu. Tehlikede olduklarını arkadaşlarına bildirmek zorundaydı.

Jakop Ventura, "Şimdiye kadar Çöl Akrebi'ni hiç gördün mü?" diye sordu Menahem Ruso'ya.

Sokağın kenarına park etmiş arabanın içinde sıcaktan bunalan Menahem, "Sadece resimlerini," diye cevapladı.

"Öyleyse sabret. Birazdan göreceksin."

"Bu gözlediğiniz evde mi?"

"Şu an değil ama yakında döneceğini sanırım." Menahem kuruyan dudaklarını ıslattı. "Kaç kişiler?"

"Üç."

"Diğer ikisi?"

"Şu anda evdeler. İçeride tanıdığımız biri daha var: Yusuf Maksudi. Tehlikeli ve gözü pek bir militandır. Gözünü budaktan sakınmaz. Diğerinin kimliğini tespit edemedik. Ama seçme kişiler gönderdiklerine göre onun da azılı biri olduğunu var saymalıyız. Genç olanı ile Leyla ile beraber iki, iki buçuk saat evvel evden çıkmışlar. Bir araba Leyla'yı Tak-sim'den alıp uzaklaştırmış. Bence aracılarla buluşmaya gitti. Üç saate yaklaşıyor, neredeyse döner." Menahem Ruso dayanamadı: "Harekete geçecek miyiz?" "Henüz değil." "Anlamıyorum, daha ne bekliyoruz? Hazır üçünü de bir arada bulmuşken, işlerini bitirelim." Jakop Ventura sırıttı.

"Evlat, bu o kadar kolay değil. Unutma, Türkiye'deyiz. Arap topraklarında ya da İsrail'de değil. Oyunu kurullarına uygun şekilde oynayacağız. Dostlarımızı üzmemeli ve onları zor durumda bırakmamalıyız."

Menahem aldırmazcasına omuz silkti ama cevap da vermedi. Mesleği gereği siyasilerin kararlarına uymaktan nefret ederdi. Ventura'nın aşın sakin ve kararlara bağlı tutumundan da hoşnut kalmamıştı. Bununla beraber emekli albaya sonsuz itimadı vardı. En uygununu yaptığına yüzde yüz inanıyordu.

Arabanın içinde sıcaktan bunalırlarken, sokak başında erketede bekleyen sarı saçlı, mavi gözlü genç Mossad ajanı hızla arabaya doğru koşmaya başladı. Menahem'le konuşurken bir gözü devamlı dikiz aynasından sokak başını kollayan Jakop Ventura, apar topar yaklaşan genç ajanı farketti. Çöl Akrebi geliyor olmalıydı!

Ajan arabanın arka kapısını açarak, "şalom" diye içeriye atladı. Terden parıldayan yüzünde gergin bir ifade vardı.

Ajanın halinden bir aksilik olduğunu sezinlemişti Ventura. "Ne var? Ne oluyor?" diye sordu.

"Albayım, kadın uyandı," dedi. "Tam sokağa girerken arabayı gördü. Şüphelendi, bir an duraksayıp, sokak başında oyalandı ve sapmadan yoluna devam etti. Sanırım onları gözetlediğimizi artık biliyor."

"Tüh Allah kahretsin!" diye homurdandı Ventura. "Emin misin?"

Genç ajan biraz sıkılarak:

"Galiba sizi tanıdı Albayım," diye geveledi.

"Beni mi? Nasıl?"

"Az önce Çöl Akrebi tam sokağa saparken siz de ceketinizi çıkarmak için bir an arabanın kapısını aralayıp dışarıya adım attınız. Çok kısa bir süre, fakat sanırım sizi görmesi için yetti. Bilirsiniz, kurt gibidir o. Uçan kuştan nem kapar." Ventura'nın suratı asıldı.

Gerçekten de bir iki dakika evvel, sıcaktan bunaldığından, ceketini rahat çıkarmak için arabadan inmişti.

Şoför mahallindeki ajan geriye dönerek:

"Şimdi ne yapacağız Albayım?" diye sordu. "Gidelim mi?"

Jakop Ventura, Çöl Akrebi'ni kollayan sarışın ajana döndü.

"Sen yine kızın peşine koş, gözden kaybetme. Fazla uzağa gitmemiştir. Takibe devam et. Bizi bu sokakta bulamazsan her zamanki merkezimize dön."

Mehanem Ruso, konuşmaları dinliyordu dikkatle. Bakışlarını Jakop Ventura'ya çevirdi. Gerçeği ilk defa anlarmış gibi ürperdi. Emekli tank albayının yüzündeki öfke ve intikam hissi, kendininkinden bin kat daha fazla ve güçlüydü.

Ahmet Özveren'in Leyla'nın peşine taktığı adam kızı ürküten ve telaşa kapılmasına yol açan şeyin ne olduğunu hâlâ anlayamamıştı. Ortada hiç de olağanüstü bir durum göremiyordu, ama sokak başında biraz oyalanan kız şimdi acele acele yürümeye başlamıştı. Durgun ve endişeli görünüyordu. Gümüşsuyu'ndan Dolmabahçe'ye inen parkın merdivenlerinde kız birden duruverdi. Adam da durdu ve kız daha arkasını dönmeden, taş basamaklardan birine çöktü.

Etrafta aylak takımından, vakit öldürmeye çalışan, gölgelerde eğleşen, çimlerin üzerine sere serpe yatıp uyuklayan bir yığın işsiz güçsüz insan vardı.

Kız birden geri dönerek merdivenleri ikişer ikişer sıçrayarak çıkmaya başladı. Sade giyimine, makyajsız haline rağmen dikkat çekici esmer güzeliydi. Birkaç serseri, telaşla koşan kıza laf attılar. Sadece, nefes nefese merdivenleri inen sarışın, mavi gözlü bir genç, kızın ani bir hareketle durup gerisin geri merdivenleri çıktığını görünce, belli etmemeye çalışarak kızın peşine takıldı.

Ahmet'in adamının gözünden kaçmadı bu durum.

Sarışın delikanlı serseri takımından değildi ve kızı profesyonelce takip ettiğini saklamasına rağmen, adam bunu anlamakta güçlük çekmemişti. Adamın anlayamadığı, kızın bu takipten haberdar olup olmadığıydı.

Çöl Akrebi'nin takipçisi pirelendi. Bu kim olabilirdi ki? İlk aklına gelen ihtimal sarışın delikanlının sivil polis olduğuydu. Bu hiç hoşuna gitmedi.

Acele etmedi, biraz arkada kaldı. Ona verilen emir kızın nereye gittiğini öğrenmekti sadece ama şimdi dikkat etmesi gerekli biri daha çıkmıştı ortaya.

Leyla, İstanbul Teknik Üniversitesi'nin karşısındaki apartmanın altındaki bir bakkal dükkanına girdi. Ufak, loş bir semt bakkalıydı burası. 'Bakkal çevre apartmanlarının birinin kapıcısıyla laflıyordu. Kız işaretle bakkala telefon etmek istediğini anlatmaya çalıştı. Bakkal çevrede turistlere alışıktı. Telefonunu müşterilerin kullanmasına izin vermezdi genellikle ama kızın telaşlı ve endişeli halini görünce, hayır diyemedi ve ahizeyi Leyla'ya uzattı.

Ne dediğini anlamamakla beraber Arapça konuştuğunu sezinledi. Kadın hızlı hızlı ve heyecanlı konuşuyordu, ilgisiz görünmeye çalışarak kadını süzdü. Konuşma kısa sürdü. Kadının ödemek istediği ücreti kabul etmedi. "Şükran" diye minnetini ifade eden Çöl Akrebi dışarıya fırladı.

Telefona Yusuf Maksudi çıkmıştı. Leyla'nın hiç sözünü kesmeden dinledi, sonra anladım diyerek telefonu kapadı.

Halil Zeyd karşısındaki koltukta oturuyordu. Sırtında siyah bir atlet vardı, ayakları çıplaktı ve elindeki tırnak keseceği ile ayak tırnaklarını kesmeye uğraşıyordu. Arapça, "Kim aradı? Leyla mı?" diye sordu.

Cevap vermeyen Maksudi usul usul pencereye yaklaştı. Tül perdeleri oynatmadan sokağa bakmaya başladı. Az ileride kaldırımın sağına park etmiş arabayı görmekte gecikmedi. Yanılmıyorsa dört kişi vardı içinde.

Telefonun hemen ardından Yusuf'un pencereye yönelmesinden huylanmıştı Halil. "Ne oluyor? Kime bakıyorsun?" diye sordu tekrar. "Arayan Leyla'ydı," dedi Yusuf. "Sokakta bizi kollayan Mossad ajanları varmış, galiba sarıldık." Halil Zeyd top gibi yerinden fırladı. Karşı koltuğun üzerinde duran, her an ateşe hazır otomatik TEC-9'unu kaptı. Dikine alttan takılan 36 mermilik şarjörü hazırladı. Amerikan yapısı silahını kavrayarak çıplak ayaklarının üzerinde sekerek camın kenarına koştu. Soluyarak, "Neredeler?" diye sordu. Yusuf perdenin arkasından hareketsiz duran lacivert arabayı işaret etti. "Nah, işte şu araba."

Halil Zeyd otomobilin içine acele bir göz attı. "Sayabildin mi kaç kişiler?" "Sanırım dört. Belki sokakta çaprazda pusuya yatmış başkaları da vardır." Yusuf yan gözle genç arkadaşına baktı.

Halil'in alnı boncuk boncuk terlemişti. Yusuf bunun korkudan olmadığını gayet iyi biliyordu. Halil cesaretini defalarca kanıtlamış bir militandı. Adeta hayvansal bir içgüdü, adam öldürme fırsatının doğmasından kaynaklanan,

kişinin yaradılışıyla açıklanamayacak, insanlık ötesi bir istekti bu. Halil'e her zaman böyle olurdu.

"Sakin ol," diye mırıldandı. "Sakın silahına davranma." Kendisini duyduğundan şüpheliydi. "Anladın mı beni?" diye üsteledi.

Halil başını salladı, sonra da vahşi bir hayvan gibi homurdandı. "Leyla nerede?" "Civardaki bir bakkaldan aradığını söyledi."

Halil Zeyd gözünü arabadan ayırmadan, "Biliyorsun değil mi? Yanında silahı yok." "Biliyorum."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Maksudi kararlı bir şekilde, "Verilen emri uygulamayı," dedi. "Ne emri?"

"Leyla beklememizi söyledi."

Halil pis pis sırıttı. "Bu durumda bir kadının emrini mi dinleyeceksin? Sıkıştırıldık, burada kalamayız. Dışarı çıkmanın bir yolunu bulmalıyız. En “İyisi ateşle karşı saldırıya geçelim." "Saçmalama. Kaçmaya çalışırsak hiç şansımız olmaz. Sokakta bizi keklik gibi avlarlar. Hem kaçmayı becersek bile nereye gideceğiz? Beklememiz gerek. Emir böyle." "Beklemek mi? Çıldırdın mı sen? Leyla'nın tuzu kuru. O nasılsa paçayı sıyırdı, ateş tehdidi altında değil. Dışarıdan emir vermek kolay. Acaba şu anda o da aramızda olsaydı, bekler miydi sanıyorsun?"

Yusuf Maksudi aynı düşüncede değildi.

"Sabırlı ol, yüreğini ferah tut," dedi. "Gündüz gözü eve saldırmazlar. Buna cesaret edemezler. Geceyi bekleyeceklerdir." "Neden beklesinler ki ? "

"Ben o namussuzları tanırım. Etraftan elin ayağın çekilmesini bekleyeceklerdir. İnan bana."

Halil Zeyd alnından gözlerine doğru akan terleri sildi.

"Geceleyin ne olacak sanki? Ne değişecek? Buradan çıkabilecek miyiz?"

Maksudi sakin bir sesle:

"Henüz bilmiyorum," diye cevapladı. "Leyla'nın bir düşündüğü vardır. Belki Aksaray'daki lojistik merkezden yardım ister."

"Boş versene sen. O herif uyuşuğun teki, bize aktif destek sağlayamaz. Biz şimdi başımızın çaresine bakmalıyız."

Yusuf birden irkildi. Perdeyi hafifçe araladı. İnanmaz gözlerle dışarıya baktı. "Gidiyorlar," dedi. "Araba hareket etti."

Bakkaldan çıkan kız kaldırımda yürümeye başladı.

Sarışın Mossad ajanı da kızı uzaktan takip etmeye devam etti. Kızın davranışlarına bir anlam veremiyordu. Telefon ederek ya yardım istemişti ya da arkadaşlarını durumdan haberdar ederek kaçmalarını istemişti. Mossad'ın merkezinden aldıkları bilgiye göre intihar timi üç kişilikti. Burada onları takviye edecek fazladan bir güç bulmaları olanaksızdı. Olsa olsa avantajlı durumlarını kaybetmişler, enselerindeki soluklarını artık duyar olmuşlardı. Bir an önce o sokağa dönmek istiyordu. Teröristler kaçmaya kalkışırlarsa, Albay şartların yetersizliğini daha fazla düşünmez, silahlı bir çatışmaya girerdi mutlaka. Kıza dikkat etti; yanılıyor muydu yoksa? Sanki o ürkekliğini üzerinden atmış, emin ve rahat bir havaya bürünmüştü. Hatta boş gözlerle etrafına bakınırken, bir an bakışları bile karşılaşmıştı. Kendisinden şüphelenmiş olabilir miydi? Pek ihtimal vermedi. Aradaki mesafeyi bozmadan o da kaldırımın bir köşesinde beklemeye devam etti. Cadde günün bu saatinde oldukça kalabalıktı, ilgisizliğini göstermek için eski bir film melodisini ıslıkla çalmaya başladı. Kız ona bir daha bakmamıştı.

Ahmet Özveren'in adamı da karşı kaldırımda, otobüs durağının az ilerisinde vasıta bekleyen sıradan bir vatandaş gibi, Leyla'yı göz altında tutmaya çalışıyordu. Sarışın gencin de kızla bir bağıntısı olduğuna kesin kanaat getirmişti. Sık sık önünden geçen ve zaman zaman da önünde duran otobüsler görüntüyü engellemesine rağmen, şimdilik her şey yolunda gidiyor denebilirdi. Bulunduğu yerden ikisini de rahatlıkla kontrol edebiliyordu. Üzeri çiçek ya da konserve reklamları için meyve resimleriyle boyanıp reklam almış belediye otobüslerinden biri duraktan kalkınca, adam hayretle irkildi. Kızı göremiyordu. Gözden kaybolmuştu!...

Adam, birden paniğe kapıldı. Karşı kaldırımın aşağısına, yukarısına baktı. Kız ortalarda yoktu, içinden bir küfür savurdu. Bunu Patron'a nasıl açıklardı? Acaba otobüsün görüntüyü engellediği sırada bir taksiye mi atlamıştı kız? Kendine kızdı, kızı kollamak için iyi yerde gizlenememişti. Keşke ben de karşı kaldırımda kalsaydım, diye homurdandı. Sonra yola

fırladı, gelen geçen arabalara aldırmadan kaldırıma geçti. Kızı yine göremedi. Bu kez koşar adım, kızın girmekten çekindiği o sokak başına doğru gitti. Sokağa baktı. Seyyar bir karpuzcudan başka kimse yoktu. Aklına sarışın genç geldi. Hayret, o da ortalarda görünmüyordu...

Mossad ajanı çaldığı ıslığı kesti. Kız evin bulunduğu sokağa doğru yürümeye başlamıştı. Ne yapacaktı acaba? Yoksa eve girmeye mi karar vermişti?

Leyla'nın arkasından ağır ağır yürüdü. Kız adımlarını sıklaştırarak birden sokağa saptı. Sonunda hepsi aynı evde toplanmak üzereydiler.

Arkadaşlarının arabası yoktu. Demek Albay gözetlemeyi kesmişti. Biraz rahatladı, bu Albay'ın sorunuydu; baskının yerini ve zamanını o tayin edecekti, fakat teröristlerin uyanması hiç iyi olmamıştı, işler zorlaşıyordu. Derin bir soluk aldı ve birden irkildi. Kızı göremiyordu. Telaşla sokağa bakındı. Yoktu kız! Uçmazdı ya bu! Herhalde arabanın gittiğini görünce sokağa dalmış ve gizlendikleri eve koşmuş olmalıydı. Aklından basit bir hesap yaptı; sokak başı ile kaldıkları ev arasında otuz, otuz beş metrelik bir mesafe vardı. Sokağa sapınca koş-sa bile onu arkasından görmesi gerekirdi...

Gündüz gözüyle on metre ilerisindeki kızı kaybetmenin ne açıklaması olabilirdi, ne de özrü! Sokak boş sayılırdı. Yalnızca sokağın sonunda karpuz satan yaşlı bir adam el arabasını iterek uzaklaşıyordu.

Mossad ajanı sokağın başında kalakaldı. Kızı kaybetmişti! 246

Bir iki saniye ne yapacağına karar veremeden öylece kaldı- Albay'dan yiyeceği zılgıta hazır olmalıydı, içgüdüsel bir hisle sol kaldırımı takiben ilerledi. Dalgın ve kararsız, bilinçsizce yürüdü. Dördüncü apartmanın önünden geçerken birden bir elin ceketinin yakasına yapıştığını hissediverdi. Uyanmakta geç kalmıştı.

Ne olduğunu anlayamadan sendeledi, dengesini kaybetti, apartmanın içine doğru çekildiğini farketti. Yakın dövüş eğitimi görmüştü, fakat saldırı çok ani ve hiç beklemediği bir anda olmuştu. Dönmeye çalışırken Çöl Akrebi'nin nefret dolu kara gözleriyle karşılaştı. Çok geç kalmıştı, kadının sol elinin hızla boynuna doğru indiğini gördü. Darbe en can alıcı noktaya vurulmuştu. Gözleri karardı, başı döndü ve kendini kaybetti.

Ajanı içeriye sokan Leyla, apartmanın antresinde adamın başına çöktü, sol kolunu seri bir hareketle boynundan geçirdi, sağ eliyle de tuttuğu kafasını şiddetle çevirdi.

Çöl Akrebi'nin uygulamada en zevk aldığı ve büyük bir beceriyle yaptığı numaraydı bu.

Hafif bir kemik çatırtısı duyuldu. Boynu kırılan Mossad ajanı o anda öldü.

"Canın cehenneme pis Yahudi," diye söylenen Çöl Akrebi hiç vakit geçirmeden doğruldu.

Genç ajanın kendisini gözetlediğini çok önceden farketmişti. Ajanın cesedine kinle tükürdü, sonra yerinden fırlayıp az ilerideki arkadaşlarının bulunduğu eve koştu.

Bu evden ve bu semtten bir an önce uzaklaşmaları gerekiyordu.

Evi gözetleyen o araba nasıl olsa geri gelecekti! Hem de çok kısa zamanda...

4

TEMMUZ - AYNI GÜNÜN GECESİ

Saat 21'e yaklaşıyordu. Hava hâlâ tam anlamıyla kararmamıştı. Ufuk, gece mavisi denilen koyu bir perdeye bürünürken şehrin üstündeki boğucu nem bütün şiddetiyle devam ediyordu. Mali danışman Erdal Cebeci, Pontiac arabasının hızını biraz daha artırdı. Bu aptal ingilizler her zaman randevularına sadık olurlar, adamı daha fazla bekletmeyeyim, diye düşünüyordu. Hoş, ingiliz'in beklemesi de pek umurunda değildi ya! Arabasını garajda park ederek otelin lobisine doğru yürüdü.

Yüzünde sinsi ve muzaffer bir eda vardı. Harry Lewis'e Conrad Otel'de randevu vermişti. Her şey planladığı gibi yürüyordu. Hatta umduğundan da iyi. Yakında Simka'nın başına geçecek, şirketin tek hakimi olacak ve mükemmel bir organizasyonu tek başına yürütecekti.

Sabrının mükafatını görüp, emeklerinin meyvesini toplamaya çok az zaman kalmıştı.

Yıllar önce, o züppe Ahmet'in daha babası sağ iken, muhasebeci olarak girmişti bu firmaya. Muhasebeciliğinin yanında iyi bir mali danışmandı da. Özveren ailesinin bugünkü gösterişli ve debdebeli yaşamı sağlamasında en büyük katkı kendisine aitti. Ama ne babası ne de Ahmet bunu takdir etmemişlerdi. Beş sene evvel, o da babasının ölümünden epey sonra, Ahmet köpeğin önüne atılan yağlı bir kemik gibi Simka'dan emeklerine karşılık lütfen cüz'i bir hisse vermişti kendisine. Bu şirketi ele geçirmeye, daha o gün karar vermişti. Bu günlere gelinceye kadar da çok sabretmişti. Epey acı çekmiş, aptallıklarından nefret edip tiksindiği insanlara boyun eğip katlanmıştı. Ama her biri yavaş yavaş sahneden çekiliyordu artık, hem de meydanı tamamen kendisine bırakarak.

Ahmet Özveren çok yakın bir tarihte Miami'ye göç ediyordu, üstelik bir daha Türkiye'ye dönmemek üzere. Türkiye'den kaçmak zorundaydı. Çok fazla karanlık işlere bulaşmıştı, ipin uçları artık tamamen kendisinin elindeydi. Ondan kurtulması an meselesiydi. Dr. Şükrü'yü kendisi bulup ortaya çıkarmış, sonra da tereyağından kıl çeker gibi ortadan kaldırılmasını sağlamıştı. Hiç de göründüğü gibi akıllı bir adam değildi. Doktor, oyununa

çabuk gelmiş, çevirdiği dolabı yutmuştu. Doktor, haris ve bencildi; o serveti o kafayla nasıl yaptığına hep hayret etmişti.

Lobiye doğru yürürken, geleceğe yönelik düşünceleriyle gözleri ışıl ısıldı. Şirket içindeki gerçek yerini elde edince ilk işi avukat Engin Mert'i kovmak olacaktı. Hoş, buna belki gerek de kalmayacaktı. Ahmet'in kafası öyle karışmıştı ki, giderayak bilmeden bir iyilik daha yapacak ve avukatı da ortadan kaldıracaktı. Bunu kafasına sokmuştu. Bu sabah bunu denemiş ama başarılı olamamıştı. Geç de olsa avukat uyanmıştı artık. Planının tek beklenmeyen olayı Engin Mert'ti. Doktor'un karısının eski eşi olduğunu bilemezdi ve bu konu ileride pürüz yaratmaya çok uygundu. Harry Lewis bir köşede sessiz sakin bekliyordu.

Erdal Cebeci onu görünce ayağa kalktı. "Biraz geciktim," dedi mali müşavir. Her zaman kızarık olan yüzü daha da kızardı ingiliz'in. "Önemli değil," diye fısıldadı.

"Ahmet Özveren'den ancak kurtulabildim. Bazı pürüzleri halletmeye çalıştık. Anlarsın ya, giderayak şüphelenmesini istemiyorum. Ona yardımcı olmak zorundayım." "Gayet tabii," diye başını sallayan Harry, "Nerede şimdi o?" diye sordu. "Kimsenin bilmediği bir yerde saklanıyor. Amerika'ya kaçıncaya kadar da orada kalacak." "Bu sır mı? Bana da söylemeyecek misiniz?"

Erdal Cebeci gevrek bir kahkaha attı. "Bilmesen senin için hayırlı olur."

İngiliz, adam sen de, dercesine omuz silkti. Bundan böyle ne I.S.C. ne de Ahmet Özveren onu ırgalamayacaktı. Elindeki cin tonik kadehinden büyük bir yudum aldı, içkiyi ağzında çalkalar gibi dolaştırdı. Yüzü buruştu, sonra keyifle boğazından aşağıya bıraktı. Yüzü yine kızarmıştı. Kısık bir sesle:

"Endişeliyim," diye fısıldadı.

Erdal Cebeci ellerini ovuşturdu. Saçsız başı otelin spot ışıkları altında pırıl pırıldı. Harry'nin lafı üzerine göbeğini hoplatarak güldü.

"Endişelenecek bir şey yok. Her şey yolunda." Yanakları pençe pençe kızaran Harry:

"Telefonda Doktor'un öldürüldüğünü söylediniz. Nasıl ayarladınız bu işi?"

"Salah ibni Reşat'a yeni ortağın Kızıl Cihad'ı kazıkladığını ve silahları El Hakikat'a devrettiğini söyledim. Arap küplere bindi. Buraya hemen bir komando timi gönderdi. Bana da ayrıca teşekkür etti. Bu iyiliğinizin altında kalmayacağız, dedi. Timin başında Çöl Akrebi denilen yaman bir karı var. Bitirim ve tehlikeli bir kadın. Son derece cesur ve gaddar biri.

Geçen hafta onunla görüştüm. Doktora da onu masöz olarak tanıttım. İkinci ziyaretinde onu masaj yaparken temizledi."

Harry endişe ile yutkundu.

Mali danışman bir kahkaha daha attı.

Harry, "Bu biraz tehlikeli değil miydi?" diye sordu.

"Ne bakımdan?"

"Yani bu Arap bütün şirket yetkililerini sorumlu tutup başka eylemlere kalkışmaz mı? O zaman ne yapacaksınız?"

"Çok safsın Harry! Kızıl Cihad, Simka'ya mecbur, eli mahkum! Şu anda onlara en ucuz ve ödeme kolaylıklı malı Simka sağlıyor. Ayrıca çok yakında şirketin yönetimini devralacağımı da Salah ibni Reşat'a ilettim."

"Bu onların sizinle yeni alışverişlere gireceği anlamına gelmez." "Yine yanılıyorsun. Bugün yeni bir parti siparişte bile bulundular."

“İnanamıyorum. Teklifi kime getirdiler?" "Ahmet'e tabii." Harry iyice şaşırmıştı. "Niye size değil de Ahmet'e?" "Dedim ya, orasını kurcalama, işler kontrolümde." Harry huzursuzca kızıl saçlarını kaşıdı. Otelin serin lobisinde terliyordu.

Başını sallayarak, "Anlıyorum," diye mırıldandı. Ama pek tatmin olmuş gibi değildi. Karşısındaki yeni ortağı, sevimli ve babacan görünümü altında hilekâr ve güvenilmez biri gibi geliyordu gözüne, ilk defa içinde pişmanlığa benzer bir his duydu. I.S.C.'de geçirdiği bunca yılı yoksa bir hiç uğruna feda mı etmişti? Bardağındaki son yudum cini de dikiverdi. "I.S.C. benden rapor bekliyor. Ayrıca dün İstanbul'a Elliot Ward adında bir müdür yardımcısını daha gönderdiler Beni hiç sevmez. Şirket içinde rakibimdir." "Harry, unut artık şu I.S.C.'yi lütfen. Orada işin bitti. Takma kafana. O şirketi unut artık, ardından ne söylerlerse söylesinler. Hemen Londra'ya dön, istifanı bas ve yeni şirketindeki göreve başla. Sonra da sana

yollayacağım yeni siparişleri bekle. Düzen tıkır tıkır işleyecektir." ingiliz başını salladı.

"Galiba haklısınız, Mr. Cebeci. Geciktim bile. MWIC şirketi ısrarla ne zaman işe başlayacağımı soruyor. Onları daha fazla bekletmek istemiyorum. Sizinle anlaştığımızdan beri burada yeni pazarlar ve siparişler peşinde koştuğumu söyleyerek oyalıyorum. Adamlar dönüşümü sabırsızıkla bekliyorlar." “İyi ya, sen de derhal dön. Burada yapacağın bir şey yok. Hem unutma, giderken cebine yüklü bir avans bırakacağım."

Harry Lewis gözlerini kıstı, hayale daldı. Londra'ya döner dönmez yeni şirketinde işe başlayacaktı. Böylece hem Kızıl Cihad'a hem de El Hakikat'a yeni şirket kanalıyla silah satacaklardı. Sonra birden aklına gelmiş gibi sordu: "Şu avukatın durumu nedir? O ne olacak?" Mali müşavir bir kahkaha daha attı. "Merak mı ediyorsun? O bir piyondu. Sizin I.S.C.'ye karşı kullandığım bir kimlik, sadece bir isim. Londra'daki patronunuz Sir Geoffrey Hughs'a karşı kullandığım bir ad sadece. O beni Engin Mert diye tanır, anladın mı şimdi?" "Anlayamadım, nasıl yani?"

"Ahmet Özveren beni Londra'ya yolladığında Sir Hughs'la Engin Mert adı altında konuştum. Yani Simka'nın avukatı sıfatıyla."

"Durun, durun biraz. Aklım karıştı... Avukatın bundan haberi var mı?"

"Yok tabii... Avukat safın tekidir. Aklı böyle alengirli işlere çalışmaz."

"Ya Sir Hughs? O da şüphelenmedi mi sizden?" "Nerden şüphelenecek ki? Hayatında ilk defa gördüğü insandım ben. Asıl sonradan huylanan Ahmet oldu. Bu yüzden de hostes kızı peşine taktı. Kızın görevi gizlice avukatın ağzından laf almaktı. Neyse boş ver artık, bunlar geçmişte kaldı."

"Ne demek geçmişte kaldı?"

"Haa sahi, sana söylemeyi unuttum. Hostes Gamze bugün istanbul dışındaki yazlık evinde öldürüldü."

Harry Lewis az kaldı elindeki içki bardağını düşürüyordu. İçkiden kan çanağına dönmüş gözleri iri iri açıldı. "Öldürüldü mü? Ciddi mi söylüyorsunuz?" diye inledi. Yüzünü derin bir üzüntü ifadesi kaplamıştı. Adeta duyduğuna inanamamış gibiydi.

Erdal Cebeci, ingiliz'in yüzüne hafif alaycı bir şekilde baktı.

"Ne o? Pek üzülmüş görünüyorsun? Yoksa sen de yatıyor muydun onunla?"

Harry mosmor olmuştu. Sesini çıkaramadı.

"Boş ver," dedi Erdal. "Orospunun tekiydi. Önüne gelenle yatardı. Bir fahişe için üzülecek değilsin ya."

Harry'nin ellerindeki titreme geçmemişti. "Kim öldürdü onu?" "Ahmet tabii."

İşveli hostesin görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu, isyan edercesine sordu: "Ama neden? O sadece bir postaydı." "Kız çizmeyi aşmıştı. Ahmet Özveren hakkında çok şey biliyordu ve artık tehlikeli olmaya başlamıştı. Uzun süredir onun metresi olduğundan haberin var mıydı?"

Sararan Harry, "Hayır, aralarında o tür bir ilişki olduğunu bilmiyordum. Bana Ahmet Özveren'in yeğeni olduğunu söylemişti."

Yüzündeki o mor renk gitmiş, şimdi sararmaya başlamıştı.

"Söyler, o her türlü orospuluğu yapardı. Zaten sanırım ölümüne de bu sebep oldu. Son zamanlarda avukat Engin'le yaşıyordu ve ona bilmemesi gereken bazı şeyleri fısıldamış olması mümkündür. Anlarsın ya, Ahmet böyle gevezeliklere tahammül edemezdi." Harry kendine hakim olmaya çalıştı. Bir süre önüne bakarak sustu. Konuşmaya başladığında sesi mırıltı halinde çıkıyordu. "Şey... Etraf biraz fazla kana bulanmadı mı sizce? Daha şimdiden iki kişi öldürüldü. Bu gidişle daha da artacağa benzer."

Mali danışman, içinden İngiliz'e hak verdi. Sular duruluncaya kadar daha başka kişilerin de kanı akacağa benziyordu.

"Çok tuhafsın Harry," dedi. "Bunlar seni niye ilgilendiriyor ki? Olayların dışında birisin sen. Şeklen buraya gelmiş bir turistsin. Yarın, öbür gün elini kolunu sallaya sallaya gideceksin. Türk yetkililer olup bitenlerle hiçbir zaman aranda bir ilişki kuramayacaklar. Sen buradaki son günlerinin keyfini çıkarmaya bak, boş ver gerisini." 254 Harry bunalmıştı.

"Bir cin-tonik daha içmek istiyorum," diye geveledi. "İstediğin kadar iç. Sana ikramım olsun."

Elliot Ward ısrarla hostes Gamze'nin evini arıyordu.

Telefon açılmıyordu bir türlü. Oysa kız perşembeye kadar uçuşunun olmadığını söylemişti. Ümitsizce numaralan bir daha tuşladı. Zil altı defa çaldı, yine açılmadı.

Bu kez Imperial Oteli aradı. Harry yemeğe çıkmamıştır umarım, diye düşündü. Otel santralı aranan müşterinin odasında olmadığını söyledi. Elliot telefonu kapatırken, Sir Hughs'un Harry hakkında söylediklerini hatırladı. Onun hakkında bana acele rapor ver, demişti. Anlaşılan ihtiyar tilki endişelerinde haklıydı.

Elliot'a göre Harry Lewis beceriksiz ve ahmağın tekiydi. Bu yere kadar nasıl yükseldiğini hep merak etmişti. Yükselmesinde ehliyet ve başarıdan çok tesadüflerin rol oynadığına inanırdı. Acaba şu sırada hostesle beraber mi, diye düşündü. Harry'nin güzel kadınlara düşkün olduğunu bilirdi. Hostes kız, onun için ağzı sıkı biri, demişti. Demek ki zaman zaman Harry'nin ağzından laf almaya da çalışıyordu. Elliot balkona çıktı.

Harika temmuz mehtabı şehri pırıl pırıl aydınlatıyordu. Elleri cebinde dalgın ve düşünceli önündeki manzarayı seyre koyuldu. Gelişmeler hiç de hoş değildi. Ne hostes kızdan ne de Harry'den fazla bir şey öğrenememişti.

Ahmet Özveren ise bilinmeyen bir yerdeydi.

Acaba onun izini nasıl bulacaktı?

Pantolonunun arka cebinden küçük ajandayı çıkardı, Kiralık katil, Boşnak, Nusret Simkoviç'in telefon numarasına balkonun karanlığında uzun uzun baktı.

Bir kiralık katille hayatında ilk kez ilişki kuracaktı. Odaya girdi. Her saat başı Harry'i aradı. Saat on ikide. Harry'nin Imperial Oteli'ndeki odası cevap verdi. Nihayet onunla temas kurabilmişti.

Harry kör kütük sarhoştu. Kelimeler diline dolaşıyordu. Elliot'a artık İstanbul'da yapacak bir şey kalmadığını ve iki gün içinde Londra'ya dönmek istediğini söyledi. Bu işi kıvıramadık, elimize yüzümüze bulaştırdık, diyordu. Elliot'un şüpheleri daha da arttı. Harry'i tanırdı. Meslekteki en büyük rakibine başarısızlığını asla itiraf etmezdi. Hele bu itirafını, hiçbir geçerli sebebe dayandırmadan, umursamaz ve adam sendeci bir tavırla açıklaması düşünülemezdi.

Ne olmuştu bu adama? Neyin peşindeydi? Sir Hughs'a rapor vermeden evvel onun ne dolaplar çevirdiği hakkında daha fazla bilgi edinmesi gerekiyordu. Şirkete ihanet edebilir miydi?

Yoo, bunu düşünmek bile hata olurdu. O tanıdığı en korkak adamlardan biriydi, ihanet onun cüretini ve boyunu geçen bir davranıştı.

Elliot, "Seninle derhal görüşmeliyiz," dedi. "Olmaz. Sarhoşum ve uyumak istiyorum." "Saçmalama Harry. Durum çok ciddi." "Canın cehenneme Elliot... Seni görmek istemiyorum."

Telefon kapanmıştı. Elliot Ward öylece kalakaldı.

Galiba Başkan Geoffrey Hughs'la temas kurmak için sabahı beklememesi gerekecekti.

5

KİLYOS'TA BİR ÇİFTLİK

Engin Mert, oğlunu yatağa yatırıp salona, Selda'nın yanına döndü. Genç kadın kanapede ayaklarını uzatmış, kana-penin sırtına dayadığı sol elinin parmaklan arasındaki Pall Mall sigarasından nefes çekmeden, yorgun ve mecalsiz öylece oturuyordu. Başkomiser ve MİT ajanının uzun süren görüşmeleri bitince yemek yemişler, sessiz ve gergin geçen yemeğin sonunda da Okan'ın uykusu gelmiş, çocuk sofranın başında uyuklamaya başlamıştı. Genç adam Selda'yı uzaktan süzdü.

Gerçekten de zor günler geçiriyordu karısı. Mutsuz da olsa sürdürdüğü ikinci evlilik, karanlık işler çeviren kocasının yüz kızartıcı katliyle sona ermişti. Düştüğü bu durumda kendini aşağılanmış ve yıpranmış hissediyordu. İki gündür basında bu cinayetle ilgili asılsız yorumlar, ilgisiz beyanlar ve analizler yer alıyordu. Gazeteciler, tüm saklama gayretlerine rağmen sonunda Selda'nın eski kocasının evinde kaldığını tespit etmişlerdi. Günün her saati kendisinden bir röportaj koparabilmek için didinen gazetecileri atlatmaya çalışmakla geçiyordu, izini tespit ettikten sonra evin önü gazetecilerden geçilmez olmuştu. Koruma polislerinin engel olması sık sık gazetecilerle polisler arasında sürtüşmelere yol açıyordu. Engin'in evde olmadığı zamanlar Selda telefonun fişini çekmek zorunda kalıyordu. Engin üzülerek karısını süzdü. Bakıma muhtaç çocuk gibiydi. Karşısına oturdu. "Okan'ı yatırdım," dedi. "Baş başa bir kadeh viski içmeye ne dersin? Ya da soğuk beyaz şaraba. Buzdolabında Fransız şarabım var." Genç kadın başını salladı.

"Teşekkür ederim, ben içmem. İstiyorsan sen iç." Engin karısının elini tuttu. Elleri buz gibiydi.

"Çok sarsıldığını biliyorum. Olaylar hep üst üste geldi. Katlanılması zor şeyler. Yine de dayandın hayatım. Seni takdir ediyorum."

Selda eski kocasından bakışlarını kaçırdı. Gözleri kızarmış ve ıslanmıştı. Engin, "Sen ağlamışsın," dedi.

Dudaklarını ısırdı Selda. Konuşmakta zorlanıyordu. Her an bir ağlama krizine girebilirdi.

"Kendimi yalnız, çaresiz ve karamsar hissediyorum," diye fısıldadı.

"Niye? Ben yanında değil miyim? Sonuna kadar da sana destek olacağım."

Selda kısa bir tereddüt geçirdi, sonra kocasının kolları arasına atıldı. Engin onu usul usul ve sevecen bir şekilde okşamaya başladı. Alnına, yanağına, saçlarına öpücükler kondurdu, hıçkırarak ağlamasına izin verdi. Ağlamak çoğu zaman boşalmanın, biriken ruh gerginliğinden kurtulmanın en iyi yoluydu.

Neden sonra hıçkırıklardan kurtulan Selda: "Biliyorum, çok büyük hata ettim," dedi. "Ne hatası?"

Genç kadın başını gömdüğü kocasının göğsünden ayırmadan, "Seni terk etmekle," dedi. "Hayatımın en büyük hatasıydı.

Kendimi bir türlü affedemiyorum. Hem bu hatayı anlamam yeni olmadı. Daha boşandığımızın ertesi günü kafama dank etti. Ama ben, aptal gururunu hep ön planda tutan sersemin tekiyim. Hayatı kendime de sana da zehir ettim."

"Bırak şimdi bunları. Hepsi geçmişte kaldı. Yeniden deşmenin anlamı yok. Daha genciz ve önümüzde uzun bir ömür var. Her şeye yeniden başlayabiliriz." Selda çocuksu bir heyecanla sordu: "Beni hâlâ seviyor musun?" "Sana olan sevgim hiçbir zaman kaybolmadı ki..." Dudakları birleşti, uzun uzun, ayrı geçen yılların hasret ve arzusuyla öpüştüler. Telefon çalmasa devam da edeceklerdi. Engin zoraki yerinden kalktı. Kuvvetli bir olasılıkla röportaj için arayan yeni bir gazeteciydi. Selda da aynı şeyi tahmin ettiğinden, "Boş ver açma, fişi çek," diye söylendi. Genç kadın oturduğu yerde alev alev yanan vücuduyla Engin'in yanına dönmesini bekliyordu. Bunca yıldan sonra sevdiği erkekle öpüşmesi, damarlarındaki kanı ateşlemişti. Fakat Engin telefonu €açtı.

Ciddi bir ifadeyle hattın öbür ucundan anlatılanları dinliyordu. Arada sırada, "Evet anlıyorum," gibi laflar ediyordu. Zaman zaman da kanapede oturan karısına bakıyordu. Telefon kapanınca huzursuz bir şekilde yerine döndü. Karısına sarılmamıştı. Selda sordu. "Kimdi arayan?"

"Başkomiser," dedi Engin. "Otopsi işi bitmiş. Yarın Doktor'un cenazesini alabileceğimizi ve defin muamelelerine başlayabileceğimizi söyledi."

O tılsımlı hava bozulmuştu. Selda derin bir soluk aldı. Hiç sesini çıkarmadı. "Merak etme," dedi Engin. "Her şeyle ben meşgul olurum. Üzme canını." Selda minnetle ona baktı.

"Sen gerçekten mükemmel birisin," diye fısıldadı. "Anlayışına, gösterdiğin olgunluğa hayranım."

Engin yanına oturup karısının elini tuttu yeniden. Fakat bu gece telefon onların yakınlıklarının daha ileriye gitmesine engel olacağa benziyordu. Engin kaşlarını çatarak yeniden çalmaya başlayan telefona baktı. Acaba Başkomiser bir şey ilave etmeyi filan mı unutmuştu?

Fakat nedense bu kez telefonu açmadan içini hafif bir ürpertinin kapladığını hisseder gibi oldu. Kötü bir haberle karşılaşacağı içine doğuyordu.

Almacı kaldırdı, "Alo?" dedi. Arayan cevap vermiyordu. Bir daha yüksek sesle, "Alo?" diye tekrarladı. Yine ses yoktu!...

Gözü Selda'ya takıldı. Genç kadında da tedirginlik oluşmuştu. Nemli gözleri merak doluydu. Engin, sessiz telefonu tam kapatmaya hazırlanırken tanıdık bir sesle irkildi. "Merhaba Engin," diyordu hattın öbür ucundaki ses. Sesi tanımıştı!... Buz gibi kesildi birden. Arayan Ahmet Özveren'di...

Bir an ne diyeceğini bilemedi. Onun telefon edebileceğine hiç ihtimal vermemişti. Şaşkınlığı uzadı, vakit kazanmak, kafasını toparlayabilmek için, sesi tanımamış gibi davranarak, "Ahmet?" diye sordu. "Evet, benim."

Engin kendini toparlamaya çalıştı. Selda'nın iri iri açılan gözlerini görünce işaret parmağını dudaklarına götürüp, "sus" işareti yaptı. Selda taş kesilmişti. Olacak şey değildi, bunca olaydan sonra telefon etmesine akıl sır erdiremiyordu. Engin cevap veremedi. "Benden telefon beklemediğine eminim kardeşim. Bu telefonun senin için şaşırtıcı olduğunu da biliyorum. Üstelik beni bir suçlu gibi değerlendirdiğini de." "Bu doğru." "Yanılıyorsun Engin. Sen benim çok eski bir arkadaşımsın. Seni severim. Bunca yıldır aramızda hiçbir ihtilaf ve sürtüşme olmadı, yalan mı? Sana niye bir kötülüğüm dokunsun, düşünsene. Ama çok zor bir durumdayım. Birileri aleyhime, içinden çıkamayacağım kötü ve tehlikeli bir ağ kuruyor ve ben yalnızlık içinde battıkça batıyorum." "Sana inanmıyorum." "Böyle söyleyeceğini biliyordum. Lütfen sakin ol ve iyi düşün, istediğin her soru]|a

cevap vermeye hazırım. Yeter ki, şartlanmış olarak ve önyargılı beni dinleme." "Ne istiyorsun benden?"

"Bana yardım etmeni. Sen benim dostum ve avukatım-sın." "Artık ne dostun ne de avukatınım."

“İşte, önyargılı davranmaya başladın bile. Sen ne biçim adalet adamısın? Beni dinlemeden işittiklerinle suçluyor-sun." Engin sesini yükselterek bağırdı: "Numara yapmayı bırak, beni kandıramazsın. Boğazına kadar pisliğe gömülmüşsün sen. Bir kaçakçılık şebekesinin baş organizatörüsün. Cinayet işlettirdin. Ne yüzle benden' yardım istiyorsun şimdi anlayamıyorum, insan öldürmeye kalkıştığı birinden nasıl yardım ister yahu? Havsalam almıyor bu yüzsüzlüğü... "

"Neler diyorsun sen Engin? Ne öldürmesi?" "Bugün Gamze'yi öldüren adamların bana da ateş açtı. Yoksa inkara mı kalkışacaksın?"

"Gamze mi? Ben öyle birini tanımıyorum. Çıldırdın mı sen?"

"Yeter artık. Bırak şu yalancılığı. Masken düştü. Her şeyi biliyorum dedim sana."

"Hiçbir şey bilmiyorsun ve yanılıyorsun. Gamze de kim?"

"Demek peşime taktığın metresini bilmiyorsun ha? İstersen hatırlatayım; evvelki gün seni onun evinden çıkarken gördüm. Bunu da inkar edecek misin?" "Evvelki gün mü? Nerede?" "Ataköy'de."

Telefonun öbür ucunda bir sessizlik oldu.

Sonra Ahmet Özveren'den ağır bir küfür aksetti Engin'in kulağına.

"Vay orospu vay. Demek o da bu işin içindeymiş. Hiç ummazdım. Sen herhalde Merali kastediyorsun."

Engin bir an duraladı.

"Meral mi? O da kim?"

"Senin Gamze diye tanıdığın kadın olmalı."

"Ben Meral diye birini tanımam. Hostes kızdan bahsediyorum."

"Tamam, o işte! Onun adı Gamze değildir. Başımı yakanlardan biri de o demek!"

"Sıkıldım artık Ahmet. Yine ne numaralar çeviriyorsun bilmiyorum ama, o kadını peşime takan sen değil misin?"

"Deli misin sen? Meral bir zamanlar düşüp kalktığım bir kadındır. Senin peşine niye takayım ki? Anlaşılan ikimize de oyun oynadılar." "Kimler?"

“İşte benim de seninle görüşmek istediğim konu bu. Korkunç bir açmazın içindeyiz, anlamıyor musun? Hayatımız tehlikede. Bir tedbir almazsak ikimizi de öldürecekler." "Kimi kastediyorsun? Kim bizi öldürmek istiyor?" "Bunu sana telefonda anlatamam. Telefonlarımın dinlendiğinden şüphe ediyorum. Etrafımızda bize dost görünen birtakım gizli güçler var. Hem de tahmin edemeyeceğin kadar güçlü kişiler. Lütfen bana yardım et!" Engin huzursuzca yerinde kıvrandı. Hukukçu mantığı, her insanın suçu sabit oluncaya kadar masumiyetine inanmak doğrultusundaydı. Ahmet'in söyledikleri aklını karıştırmaya başlamıştı.

"Madem masumsun, öyleyse polisi ara, onlardan yardım iste." "Bir hukukçu olarak setlinle görüşmeden polise gidemem. Çünkü aleyhime korkunç durumlar yarattılar, tam bir komplonun içindeyim. Polise bildiklerimi anlatırsam pek çok şeyi kanıtlayamam. Polis paçamı kurtarmak için başkalarını suçladığımı düşünebilir. Önce iddialarımı ispatlayacak delil ve vesikalara ihtiyacım var."

Engin'in içine bir kurt düşmüştü. Üç gün evveline kadar Ahmet'in kanunsuz işler çevirdiği konusunda hiçbir bilgisi yoktu. Olaylar öylesine hızlı bir tempoyla gelişmişti ki, artık aradaki bağıntıyı bölük pörçük bilgileriyle kuramıyordu. Birtakım güçlerden bahsetmişti; acaba neyi veya kimleri kastediyordu? Yoksa bazı devlet güçleri de bu işin içinde miydi? Tüyleri diken diken oldu birden.

Olaylar hakkındaki bilgileri hep ajandan almıştı. Yoksa diye beyninden geçen şüphe ile irkildi. Bunu hiç düşünmemişti.

Aklına ilk gelen soruyu hemen sordu:

"Dr. Şükrü Namlıoğlu'na şirketteki hisselerini sattın mı?"

"Hayır, niye satacakmışım ki? İnanmıyorsan şirkete git pay defterlerine bak. Hiçbir hisse devri olmadığını göreceksin." Engin bu işi zaten yapmıştı. "Makbuz karşılığı sattın mı?"

"Anlamıyorum Engin! Niye hisselerimi satayım? Para getiren, bana kâr sağlayan şirketimi devretmek için sebep mi var?"

"Bunu ancak sen bilirsin." "Ama hisselerimi ele geçirmek isteyenler var."

"Kim mesela?"

"Dedim ya telefonda anlatamam. Korkuyorum. Öldürülmekten korkuyorum. Yüz yüze konuşmamız gerekiyor. Bana yardımcı olmalısın. Sana gelebilir miyim?"

Bu soru karşısında Engin birden paniğe kapıldı. Şayet Ahmet yalan söylüyorsa, bu bir tuzak demekti. Evinde yeni bir tehlike yaşamak istemiyordu.

Ama ya Ahmet doğru söylüyorsa!...

Kekeledi bir an.

"Benim evde olmaz," dedi.

"Neden?"

"Evimde polis yirmi dört saat nöbet tutuyor." "Polis mi? Neden?"

"Dr. Şükrü'nün öldürüldüğünden haberin yok mu?"

"Tabii ki var, duymayan mı kaldı? Bütün gazetelere manşet oldu. Ama Doktor'la kapındaki polislerin ilişkisini anlayamadım." "Eski karımı hatırlıyor musun?"

"Evet, bir iki kere görmüştüm. Selda idi adı galiba, yanılıyor muyum?" "Doğru. Dr. Şükrü ile evliydi."

"Ne diyorsun!... Şimdi neden senin de peşinde oldukları daha iyi anlaşılıyor."

"Açık konuşsana be adam! Kim bu benim peşimdekiler?"

"Dedim ya, telefonda olmaz. Buluşmalıyız."

"Bilemiyorum," diye mırıldandı Engin. Ama kullandığı bu kelime bile prensip olarak buluşmayı onayladığını söylüyordu, içini bir sıkıntı kapladı. Ahmet'e inanmakta zorlanıyordu. Diğer yandan, söyledikleri doğruysa bunca yıllık arkadaşını böyle zor durumda bırakmayı kendisine yediremiyordu. Bu insanlığa sığmazdı, hem arkadaşı hem de ekmeğini

yediği işvereniydi. Ayrıca bulmacanın tek kilit adamı oydu. Söylediklerine inanmak istiyordu. Beyninde şekillenen sorulara da ancak o cevap verebilirdi. Gamze yahut Meral denen kadın kimin nesiydi? Hostesi Ahmet'in adamları öldürmediyse, kim öldürmüştü? Aynı adamlar ne için kendisine de ateş etmişlerdi? Aklı iyice karışmıştı. Nihayet: "Yarın şirkete gel," diyebildi.

"İmkansız," diye cevapladı Ahmet.

"Şirkete gelemem."

"Neden? Polisten mi korkuyorsun?"

"Biraz, ama daha çok içimizdeki namussuzlardan."

"Hâlâ bilmece gibi konuşuyorsun. Öyleyse ben senin evine geleyim."

"Oraya da gelemezsin. Senin için tehlikeli. Zaten evimde kalamıyorum." "Peki, nerede kalıyorsun?"

"Her gece değişik eş dostun evinde ve de onlara hiçbir şey açıklayamadan. Çok korkuyorum Engin."

"Öyleyse nerede buluşacağız?" Ahmet Özveren düşünmeye başladı. Sesi çıkmıyordu. "Söylesene aklından geçen bir yer var mı?" "Düşünüyorum," dedi Ahmet. "Gündüzleri dışarıya çıkamıyorum. Her an izlendiğim kanısındayım. Buluşmak için uygun bir yer aklıma gelmiyor." "Tarabya'daki teknene geleyim." "Olmaz. Tekneyi de gözetliyorlardır." Engin, arkadaşının tam ve gerçek bir korku bunalımı içinde olduğunu sezinledi. Gözü öylesine yılmıştı ki artık mantıklı düşünemiyordu.

"Buldum," diye bağırdı birden Ahmet Özveren. "Evet, neresi?"

"Kilyos tarafında bir çiftliğim vardı, hatırlıyor musun? iki sene kadar evvel satın aldığımda arkadaşlarımı çağırmış, kuzu çevirmiştik. Sanırım, sen de gelmiştin o gün." Engin anımsamaya çalıştı.

Gerçekten de öyle bir davete gitmiş, çiftliğin geniş kırlarında yemek yemişlerdi. "Tamam, hatırladım," dedi.

"Hemen oraya gel. Kimse orada buluşacağımızı akıl edemez."

"Hemen mi? Çıldırdın mı sen? Saatten haberin yok galiba! Gecenin bu saatinde oraya nasıl gelirim yahu? Yeri de tam hatırlayamıyorum zaten.

Çiftlik ana yoldan epey uzak, tenha ve içerlek bir yerdeydi. Gece yarısı bulabileceğimi hiç sanmıyorum. Sabah ola, hayır ola. Yarın görüşürüz."

"Engin, beni hiç anlamıyorsun. Hayatım tehlikede diyorum sana! Zamana karşı savaş veriyorum. Gündüz vakti sokağa çıkamam artık. Beni gördükleri yerde vurabilirler." "Arapları mı kastediyorsun?" "Yok canım! Benim onlarla bir ilgim yok." "Peki kimden korkuyorsun yahu? Biraz açıklasana!" Ahmet huylanır gibi bir tavır takınmıştı. Kısa bir duraklamadan sonra:

"Galiba sana güvenmekle de hata ettim. Anlaşılan bana yardım etmekten çekmiyorsun.

Tamam tamam, söylediklerimi unut, ben başımın çaresine bakmaya çalışırım."

Kısa bir duraklamadan sonra Engin:

"Pekâlâ, birazdan çıkıyorum," dedi. Telefonu kapattı.

Konuşmaları dinleyen Selda, tedirginlik ve kuşku içinde ona bakıyordu.

"Gecenin bu saatinde nereye gidiyorsun?" "Kilyos tarafında bir çiftliğe." "Şaka mı bu? Ciddi olamazsın!"

"Biliyorum sevgilim, ama Ahmet hayatından endişeli; gündüz sokağa çıkarsa her an vurulabileceğini söylüyor."

Yerinden fırlayan Selda kocasını kollarından tuttu.

"Sen de buna inanıyorsun, değil mi? Engin ya çok safsın ya da başka bir planın var. Bir insanı öldürmek isteyenler öncelikle geceyi tercih edeceklerdir. Karanlık ve tenha yerler işlerine gelir. Gündüz herkes uyanık, millet ayaktayken niye böyle bir şeye kalkışsınlar? Bu aleyhine kurulmuş, düpedüz bir tuzak. Gecenin bu vaktinde, in cin top oynayan bir yere çağırıyorlar ve sen de safça kabul ediyorsun. Pes doğrusu. Gerçekten gitmeyi düşünüyor musun?" Engin başını önüne eğdi.

"Seni anlamakta zorluk çekiyorum Engin. Şu telefon gelinceye kadar Ahmet'i sana kötülük eden, bütün bu olayların tek ve asıl sorumlusu olarak görüyorum. Şimdi ise buram buram tuzak kokan bu davete gitmekte hiç sakınca görmüyorsun. Oynattın mı sen?" Engin sıkılarak:

"Haklı olabilirsin. Önce ben de aynı şeyi düşündüm. Fakat..."

"Fakatı ne? Bu adam ne söyledi ki birden kanaatin değişti?" Genç adam yutkundu.

"Ahmet bunca yıllık arkadaşımdır. Bana kötülük etmesi, canıma kasdetmesi için ortada bir sebep yok. Beni niçin öldürmek istesin? Ona ne zararım var? Olayların en başından beri kendime hep bu soruyu soruyorum. Aklıma geçerli bir neden gelmiyor. Tıpkı bana olduğu gibi birileri Ahmet'e de oyun oynuyor sanırım." "Kimler?"

"İşle bunu Ahmet biliyor. Benim de öğrenmem lazım." Selda ikna olmamıştı.

"Eminim bu bir tuzak," diye bağırdı yeniden. "Bırak polise başvursun." Engin bu konuda beyninde şekillenen şüphelerden karısına bahsedemezdi. "Benimle görüştükten sonra polise gidecek zaten," dedi.

Selda kocasını fikrinden caydıramayacağını anlayınca, suratını astı, hışımla gidip bir yere oturdu. Engin, "Üzülme, acı patlıcanı kırağı çalmaz. Bana kimse bir şey yapamaz," diye mırıldandı ve ağır ağır yatak odasına yollandı. Baş ucundaki çekmeceyi çekerek Smith- Wesson'u yerinden çıkardı. Tabancayı itina ile doldurdu. İnce, yazlık montunu sırtına geçirdi. Cebine yedek bir kutu mermi aldı. Selda'ya belli etmemeye çalışmasına rağmen onun da içinde korku rüzgârları esiyordu.

Tabancayı beline soktu. Konsolun üzerinden otomobilinin anahtarını aldı, somurtuk şekilde oturan Selda'ya yaklaştı. Onu böyle üzgün ve kırgın bırakmak istemiyordu. Yanına yaklaşıp saçlarını okşadı.

Selda, "Madem tehlike yok diyorsun, öyleyse silahı niye yanına aldın?" diye sordu.

"Sadece bir emniyet tedbiri. Hepsi o."

"Yani tehlike olmadığına eminsin?"

"Evet hayatım, kesinlikle." "İyi, öyleyse ben de geleceğim."

Engin hemen itiraz etti.

"Yapma Selda, olacak şey mi bu?"

"Tehlike olmadığını sen söyledin."

Engin bocaladı.

"Evet, ama... "

"Beni de götüreceksin. Seni yalnız bırakamam." "Selda doğru olmaz bu! Yine de neyle karşılaşacağımı bilmiyorum. Bu sabah Şile'de olanları unutma. Hem Okan'ı ne yapacağız? Bütün bir gece çocuğu evde yalnız bırakamayız ya?"

"O uyudu. Sabaha kadar uyanmaz artık." "Saçmalıyorsun Selda, bu riski göze alamam."

Genç kadın bir panter gibi dikleşti. Sert bir sesle: "Öyleyse ben de koruma polislerine haber veririm. Oraya yalnız gitmeni kabul edemem. Seni bir daha kaybetmek istemiyorum."

Engin şaşkın şaşkın karısına baktı. "İnanamıyorum! Bunu yapamazsın!"

"Bal gibi de yaparım. Denemesi bedava. İstersen şimdi camı açıp aşağıya sesleneyim."

Genç adam karısının polislere sesleneceğine inanmıştı. Çok kararlı görünüyordu. Bir an düşündü.

"Peki, aşağıdaki polislere ne diyeceğiz?" "Ben bir bahane uydururum." "Bu sabahki numaradan sonra yutmazlar." "Sen işi bana bırak."

Engin çaresiz kalmıştı. Sevmediği en kötü yanı da buydu zaten; insanlara bir türlü sert ve haşin davranamazdı. "Pekala, hadi çabuk hazırlan," dedi.

Dış kapıdan çıkınca koruma polislerinden biri yanına yaklaştı.

"İyi geceler efendim," dedi. "Dışarıya mı çıkıyorsunuz?" "Evet," dedi Selda. Sonra elindeki evin anahtarını polise uzattı. "Bu evin anahtarı. Hava çok sıcak ve biz sıkıldık. Arabayla Bağdat Caddesinde şöyle bir tur atacağız. Çabuk döneriz. Çocuğumuz evde uyuyor ama biriniz evde ona göz kulak olursanız çok seviniriz. Buzdolabında soğuk meşrubat var. Çekinmeden kullanın lütfen."

Görevli polis teklifi yadırgayarak ve biraz da şüpheyle onlara baktı. "Bu sabahki gibi habersiz uzaklaşmazsınız, değil mi efendim?" diye sordu. Selda ikna edici bir şekilde gülümsedi. "Gecenin bu saatinde, oğlumuz uyurken mi?"

Sesi öyle inandırıcı idi ki, Engin bile şaştı. Memurun yerinde kendisi olsa o bile inanırdı. Koruma nezaketle yana çekilip yol verdi.

Engin arabayı çalıştırırken, polis hizmet otosundaki arkadaşının yanına gitti. "Başkomisere haber ver, yine şüpheli bir şekilde dışarıya çıktılar. Galiba bir dümen çevirecekler. Çocuğu evde bırakıyorlar. Sen dikkatli ol ve çaktırmadan peşlerine takıl. Bu da bizi atlatmak için yeni bir numara olabilir." Az sonra polis telsizi durumu Başkomisere iletiyordu.

Engin bir süre suratı asık, Selda'ya bozuk çalarak arabayı sürdü. Konuşmuyordu. Selda da oturduğu koltukta büzülmüş, sesini çıkarmadan sinmişti. Arabanın hız göstergesi doksan kilometrenin altına düşmüyordu. Aralarındaki uzun sessizliği Kilyos sapağına yaklaştıklarında Selda bozdu. "Bu çiftliğe daha önce gitmiş miydin?" "Yaklaşık iki yıl önce bir defa." "Gecenin karanlığında bulabilecek misin?" "Dua et de bulayım. O tarihten bu yana Kilyos tarafına hiç gitmedim. Allahtan mehtap var. Etraf pırıl pırıl." "Nasıl bir yer burası?"

"Bana sorarsan tam bir ahır! Sıradan bir çiftlik işte. Geniş ve büyük bir arazi. Ahmet kelepir düşürmüş ve hemen almıştı. İçinde tek katlı, köhne, kokuşmuş bir bina vardı. Dedim ya ahır gibi bir şey. Onu yıkarak modern bir çiftlik evi yapmak istiyordu. Sonradan yaptı mı yapmadı mı bilmiyorum. Aklıma gelip sormadım. Bilirsin, ben çiftlik hayatını, tabiatla böyle iç içe, haşır neşir yaşamayı pek sevmem. Şehir hayatını her zaman tercih etmişimdir, ilk aldığı sırada ateşte kuzu çevirmeye çağırmıştı kalabalık bir arkadaş grubunu. Ben sıkılmıştım."

Bir süre yine sessiz yol aldılar.

Engin takip edeceği yolu hayal meyal hatırlamıştı ama yine de tam emin değildi. Artık takip ettikleri yolda hiç araba kalmamıştı. İçerilere giden tali bir toprak yola sapmışlardı. Çevrenin sessizliği, karanlık ve ürpertici yalnızlık genç kadını korkutmaya başlamıştı. Cırcır böceklerinin vızıltıları hariç, bütün tabiat susmuştu sanki. Selda dayanamadı. "Ben bunda bir tuzak havası sezinliyorum hayatım. Gel, vakit varken, bu işten vazgeçip geri dönelim. Ne dersin?"

"Artık olmaz. Neredeyse geldik." Selda fazla ısrar edemedi. Engin: "Endişelenmene gerek yok, yanımda silah var," dedi. "Silahlı olmak ne ifade eder ki? Orada neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz."

Engin içinden karısına hak veriyordu. Ama merakı şu anda her şeyin üzerindeydi. Üç yüz metre kadar ilerleyip keskin bir virajı dönünce mehtap

ışığı altında tek katlı eski binanın görüntüsü karşılarına çıktı.

Etraf alabildiğine tenha ve sessizdi. Engin arabayı büyük bir ahır görünümündeki binaya yaklaştırdı. Arabanın farları yapıyı aydınlatıyordu. Göründüğü kadarıyla iki yıl içinde binaya tek bir çivi bile çakılmamıştı. Metruk, kullanılmayan bir hali vardı. Genç adam motoru stop ettirip, farları söndürdü. Çevre zifiri bir karanlığa gömüldü. Tepedeki ay ışığı bile çiftlik evinin korkutucu karanlığını yumuşatmaya yetmiyordu. Farlar sönünce ahırımsı yapının tek gözlü ve perdesiz odasından akseden gaz lambası ışığı, ürkütücü karanlık içindeki tek aydınlık olarak ortaya çıktı.

İnmeden önce Engin, "Korkuyorsan arabanın içinde kal, kapıları kilitle, dönüşümü bekle," dedi. Genç kadın başını iki yana salladı.

“İmkânsız, karanlık fobimi unuttun mu? Bu karanlıkta yalnız kalamam. Ödüm kopar. Ben de seninle geleceğim." "Hadi, yürü öyleyse." Arabadan indiler.

Çevrelerini saran derin sessizlik sanki boğucuydu. Yol boyunca işittikleri cırcır böcekleri nedense burada ötmüyorlardı. Gökteki mehtap bile civardaki tepelere yansıyarak kırılıyor, etrafı yeterince aydınlatmıyordu. Çiftlik evinin duvarlarının ayışığını gölgelediği yerler, korkutucu bir karanlığa bürünmüştü. Çiftlik evinde en ufak bir hareket yoktu.

Arabanın farlarından ve motor homurtusundan, şayet kendilerini bekleyen biri varsa geldiklerini görmüş olması gerekmez miydi? Bir iki adım ilerlediler,.

Selda, "Acaba burada köpek filan var mıdır?" diye sordu.

Köpek lafı Engin'e bu sabah karşılaştığı Gamze'nin kurt köpeğinin leşini hatırlattı. Tüyleri ürperdi birden. Her çiftlikte bir köpek olması normaldi, görevli bir çoban köpeği. Ama ne bir havlama ne de koşuşan bir hayvan vardı burada. İlginçti!

İlk gelişini hatırladı. O zaman "Karabaş" diye çağrılan kocaman çoban köpeğini anımsadı birden. Heybetiyle misafirlere korku salmıştı. Hayvan şimdi ortalarda görünmüyordu. Tek pencereli odadan akseden solgun sarı ışık olmasa insan burayı tamamen terkedilmiş sanırdı. "Sen yine de dikkatli ol," diye fısıldadı Selda'ya.

Elini atıp, beline soktuğu tabancayı kavradı. Silahın metal soğukluğu içine güven verdi. Bu sabah Smith-Wesson'unu başarı ile kullanmayı becermişti.

Evden akseden ışığa doğru yürüdüler.

Seda fısıltı halinde, "Burada elektrik yok mu?" diye sordu.

"Bilmem, herhalde vardır. Niye sordun?" "Bu yanan ışık elektrik değil, idare lambası." Engin dikkatle camdan akseden ışığa baktı. Selda haklıydı. Pencereye yaklaşmışlardı. Engin, "Ahmet," diye seslendi.

Gür sesi karanlıkta yankılar yaptı.

Cevap alamadı. Derin sessizlik devam ediyordu. Hafif esen meltemle beraber kulaklarına çevredeki yüksek kavak ağaçlarının yaprak hışırtıları aksetti. Hepsi o kadar. Engin tekrar seslendi.

Ahır görünümlü evde hiçbir hareket yoktu. Sıcak havanın basıncı bunaltıcı bir şekilde üstlerine sinmişti.

Selda, "Galiba burada kimsecikler yok," diye ürpererek fısıldadı.

"Nasıl olur? İçeride ışık var. Bu da birinin olduğunu göstermez mi?" "Öyleyse niye karşılamaya çıkmıyor?"

Engin aklına gelen ihtimalle titredi birden.

"Galiba yine geç kaldık."

"Ne demek istiyorsun?"

Selda sormasına rağmen kocasının ne demek istediğini anlamıştı. "Yani birileri bizden evvel gelip onu öldürdü mü?"

Engin cevap vermedi. Silahın emniyetini açtı, kabzayı sıkı sıkıya kavrayıp camın önüne yaklaştı. Pencere boy hizasındaydı ve içeriyi kolaylıkla görebiliyordu. Uzanıp baktı. Küçük çiftlik odası boştu! Yanı başında titreyen Selda, “İçeride kimse yok mu?" diye sordu. "Hayır."

Selda isyan edercesine, "Sakın yanlış bir yere gelmiş olmayalım, bahsettiğin çiftliğin burası olduğuna emin misin?" "Evet hayatım, hatırlıyorum. Burası." Genç kadın şansını bir kere daha denemek istedi. "Görüyorsun burada kimsecikler yok. Sen üstüne düşeni yaptın, geldin işte.

Sabaha kadar bu zifiri karanlıkta bekleyecek değiliz ya, gidelim artık." Engin oralı olmadı.

"Anlaşılan Ahmet henüz gelmedi. Etrafta başka araba da yok. Belki biz erken geldik." "Öyleyse içerideki ışığı kim yaktı?" "Nerden bileyim? Çiftliğin bekçisi olamaz mı?" "O halde, o nerede?"

"Sen beni burada bekle, içeriye bir göz atayım." "Olmaz. Beni burada bırakma, korkuyorum." Genç kadın kocasının silahsız koluna yapıştı. Binanın ön yüzünde kapıya benzer bir şey yoktu, içeriye nereden gireceğini düşünen Engin, karısının elinden tutarak, kulağı tetikte, her an karşılarına çıkabilecek olası bir tehlikeye karşı uyanık, yan tarafa doğru yürüdü.

Temmuz meltemi hızını biraz daha artırmış gibi duvarı dönünce serin serin yüzlerini yaladı. Selda titremeye devam ediyordu. Ağzını kocasının kulağına yaklaştırıp: "Ne dersin, dönelim mi artık?" diye sordu.

"Ahmet'in burada olmadığına kanaat getirmedikçe dönmem."

"Görmüyor musun? Kimsecikler yok burada. İn cin top oynuyor!"

Tam o sırada yan taraftaki kapıyı farkettiler. Kapının önü zifiri karanlıktı.

Engin yaklaşarak yarı aralık duran tahta kapıyı itti. Gecenin ve karanlığın derin sessizliğini bozan bir gıcırtı duyuldu. Tahta kapı birkaç santim yerinden oynadı. Kapı açık bırakılmıştı.

Bir an duraladılar. Genç kadın telaşla kocasını uyardı. "Anlamıyor musun, bu bir davet! Bizi içeriye çekmek istiyorlar. Tuzağa düşürüyorlar."

Engin terslendi. "Korkudan saçmalıyorsun Selda. Burada tuzak filan yok. Etraftaki şu sessizliğe ve tenhalığa bak. İsteseler daha arabadan iner inmez bizi avlarlardı. Sesimizi de kimsecikler duymazdı. Allanın kırında yapayalnızız. Dağ başı gibi bir yer burası. Ama yine de bir tuhaflık seziyorum. Işık yanıyor ve içeride kimse yok. Garip değil mi bu?" Engin aralanan kapıdan içeriye bir göz attı. Karanlıkta bir şey göremiyordu. Lambanın yandığı oda ile kapı arasında başka bir bölme daha olmalıydı. Bir süre gözlerinin koyu karanlığa alışmasını bekledi. Ay ışığı aralık kapıdan içeriye süzülünce karanlık duvarlarda korkunç gölgeler yaratmıştı.

Genç adam yine, "Ahmet, burada mısın?" diye seslendi.

Yine cevap yoktu.

Kapının eşiğinde kalakalmıştı. Nedense içinden yükselen bir ses, bu ahır bozması karanlık binaya adım atmasına engel oluyordu.

Birden gölgeler arasından yükselen o aşina olduğu sesle irkildi. Hatta biraz korktu da. "Yanındaki kim? Sana yalnız gelmeni söylemiştim." Ahmet Özveren'di konuşan.

Onu göremiyordu ve sesin geldiği yönü çıkaramamıştı, yine de korkunç karanlık ve yalnızlığı biriyle paylaşmak içini ısıtmıştı. Bir de içindeki kuşkuları yenebilse enikonu rahatlayacaktı. Ona inanmak istiyordu ama bu karşılama hiç hoşuna gitmemişti.

"Yabancı değil," dedi genç adam. "Selda, eski karım." "Onun ne işi var burada? Onu niye getirdin?" Ahmet hâlâ karanlıkların içindeydi ve ortaya çıkmamıştı.

Kendini biraz toparlayan Engin, "Bırak şimdi onu. Çık ortaya da konuşalım. Ne diyeceksen söyle," diye bağırdı.

Karanlıkların içinde bir gölge kımıldadı.

İkisi de adamın koyu siluetini şimdi seçebiliyorlardı.

"Elinde bir tabanca tutuyorsun. Bunun anlamı ne? Bana silah mı çekiyorsun?" Engin kekeledi.

"Neyle karşılaşacağımı bilemezdim. Tedbirli olmalıydım," diye mırıldandı. "Demek bana hâlâ inanmıyorsun?"

"Açıkça söylemek gerekirse kimseye itimadım yok. Sana da. Kendimi emniyete almak zorundayım. Bir an evvel konuşmaya başlasak iyi olur. Bana ne anlatmak istiyorsan ortaya çık."

"Her şeyi karının yanında mı konuşacağız?"

"Bence hiçbir sakıncası yok. Ondan sana da bir zarar gelmez."

Ahmet Özveren bir iki adım ileriye attı.

İkisinin de gözleri karanlığa biraz daha alışmıştı. Selda merak ve endişe ile Ahmet'in keçi sakallı yüzüne baktı. Suratının hatlarını seçebiliyordu artık.

"Sana kesin olarak güvenebilir miyim Engin?" "Saçmalama. Aksi halde gecenin bu saatinde burada işim ne?"

"Peşinde polis olmadığına da inanabilir miyim?" "Öyle olsa çoktan burayı basarlardı." Ahmet'in sesi çıkmadı.

"Konuşacak daha aydınlık bir yer yok mu?" dedi Engin.

"Şu bitişikteki odaya geçelim. Orada bir lamba var. Biraz pis ve havasızdır ama o kadarına katlanacaksınız artık."

Ahmet eliyle bulundukları dar avluya açılan bir kapıyı gösterdi. Karanlık fobisi olan Selda hızla odaya yürüdü. İdare lambasının aydınlattığı ufak bir odaydı burası. Selda titrek ışık altında önce Ahmet Özveren'i inceledi. Şık kıyafeti, beyaz keten elbisesi, lacivert kravatı ile, bu ahır bozması yerde çok komik kaçıyordu görünümü. Sonra acele etrafa bir göz attı. Pis bir sedirin yer aldığı ilkel bir köy odasıydı. Yan taraftaki boruları çarpık, sac bir odun sobası vardı. Gaz lambası da ortadaki boyası aşınmış, bir bacağı eğri duran çıplak tahta masanın üzerindeydi. Burası bir çoban odası olmalıydı. Selda'nın gözü Engin'e takıldı. Smith-Wesson'u hâla elindeydi ama Ahmet'e yönelik değildi artık. Tabancayı tutan kolu yanına sarkmıştı.

Selda, bu esrarengiz sakallı adamdan hiç hoşlanmamıştı. Yüzünde hilekar, dolandırıcı, insana güven vermeyen bir ifade yakalamıştı. Engin'in ona nasıl güvendiğine hayret etti. Kaba, bencil ve fazla mağrur bir edası da vardı. Ahmet kendisiyle hiç ilgilenmemiş, bir merhaba bile dememişti. Bunun kabalığından mı yoksa yaşadığı bunalımdan mı kaynaklandığını kestiremedi. Ama anladığı tek şey, kendisini burada görmekten memnun olmadığıydı. Selda durumdan hâlâ rahatsızdı.

"Hadi artık konuşmaya başla. Bunca yolu seni dinlemek için geldim," dedi Engin.

Odadakilerin suratları lambanın solgun ışığında gölgeleniyor, yüzler adeta uzuyor, olduğundan büyük ve ürkütücü görünüyordu.

Ahmet'in sesi odada yankılandı. "Allahını seversen şu tabancayı kaldır ortadan. Baktıkça sinirlerim bozuluyor. Hâlâ bana güvenmiyor musun?"

Engin sesini çıkarmadı. Tabancanın emniyetini kapatarak anorağının cebine soktu. Yazlık anorağın sağ cebi silahın ağırlığıyla sarktı.

"Hadi bakalım, seni dinliyorum. Fakat önce ben bir şey sorayım; buraya nasıl geldin? Dışarıda arabanı göremedim." Ahmet sırıttı.

"Göremezsin. Geliş yolundan gözükmesin diye Land Rover'i arkaya çektim." "Bu karanlıkta zaten görülmezdi." "Tedbirli davranmalıydım. Dışarıda ayışığı var." "Sana iki kere seslendim, niye cevap vermedin?" "Yalnız gelmeni söylemiştim. Yanında birini daha görünce emin olmak istedim. Kim olduğunu anlamadıkça ortaya çıkamazdım. Polis de olabilirdi."

"Seninle konuşmadan polise gitmeyeceğimi düşünmeliydin." "Zaten öyle düşündüm. Bunu yapmayacağını tahmin ettim." Engin, arkadaşının yüzüne ters ters baktı. "Şimdi kısa ve açık konuş. Tüm gerçekleri bilmek istiyorum."

Ahmet sırıtmaya devam ediyordu. Elini ceketinin iç cebine attı. Engin sigara tabakasını çıkaracağını sandı ya da her gergin olduğu zaman yaktığı purolarından birini. Oysa elinde mavi çelikten ufak bir tabanca parlıyordu.

Selda kendini tutamayarak bir çığlık attı.

Engin afallamıştı. İstemeyerek eli anorağının cebine uzandı.

"Sakın... Sakın öyle bir şeyi deneyim deme," diye homurdandı Ahmet. "Yoksa kurşunu kalbine yersin. Bu mesafeden ıskalamam imkansız."

Ona inanmakla ne büyük bir hata işlediğini bir kere daha anladı genç adam. Ama faka basmış, geç kalmıştı. Silahını çekip, emniyetini açıp ateş edinceye kadar en az iki kurşun yerdi. Mutlak ölümdü bu. Çaresizliğini anladı ve kımıldamadı.

Acı gerçeği kabul etmeliydi; tuzağa düşmüştü. Hem de bir gün içinde iki kere! Düpedüz aptallık etmişti. Bunun başka izahı yoktu. Polis de, Selda da kendisini ikaz etmişlerdi. Hele Selda'nın yırtınarak, az öncesine kadar, "Bu bir tuzak, uzaklaşalım buradan," diyen uyarılarını hatırladı. Yalnız kendisinin değil, karısının da başını yakmıştı aptallığı ve inatçılığıyla. Keşke onu dinleseydim, diye hayıflandı.

"Sen gerçekten alçağın tekiymişsin; yazık, bunca yıl seni tanıyamamışım, çok yazık," diye homurdandı. Aklına söyleyecek başka bir laf gelmiyordu. Ahmet'in yüzündeki gülümseme genişledi. "Namus kişiye göre değişken bir kavramdır Engin'ciğim. İnan bunu sana yapmak istemezdim ama işlerime öyle burnunu soktun ki, çaresiz kaldım. Üstelik benim zorum se- ninleydi; bu kadını niye getirdin buraya, anlayamıyorum. Simdi onu da temizlemek zorunda kalacağım."

Tir tir titreyen Selda bir çığlık daha attı. Kesik, tiz ve kısa.

Korkudan damarlarındaki kanın çekildiğini hissediyordu. Adamın ağzından büyük bir soğukkanlılıkla dökülen kelimelerden ciddi olduğunu ve her ikisini de öldüreceğini anlamıştı. Kesik çığlıklarını zaptedemiyordu. Çığlıklar bir tür sinir kriziydi. Önleyemiyordu.

Ahmet, "Sustur şu karıyı!" diye bağırdı. "Yoksa ilk kurşunu ona sıkacağım." "Elinde değil, korkudan bağırıyor. Ne yapabilirim ki? İzin ver onu teskin etmeye çalışayım. Belki yatışır."

Ahmet, "Hiç böyle kurgulu bebek gibi ciyaklayan karıya rastlamadım. Ne ödlekmiş bu be!" diye bağırdı.

Engin hafifçe yerinden[A]kımıldadı. "Dur... Hareket etme."

Engin mıhlanıp kaldı.

Ahmet kısa fakat dikkatli iki adım attı. Kolunu dik olarak uzatıp elindeki silahın namlusunu tam genç adamın kalbine dayadı. "Kımıldarsan seni gebertirim," dedi. Sonra usulca elini anorağın cebine sokup Smith-Wesson'u aldı. Kısa bir an gümüşi renkli tabancaya baktı. "Vay vay vay!" diye mırıldandı. "Şu silaha bak. Böyle bir oyuncağın olacağını hiç tahmin etmezdim. Sana hiç yakışmıyor. Ama bu sabah Şile'de az daha bir adamımı öldürüyordun. Dizi paramparça olmuş. Belki hiç yürüyemeyecek bir daha. Erdal'ın dediği gibi seni hafife almamalıymışım. Sen ne yaman adammışsın be?" Engin susuyordu.

Fakat Ahmet'in son cümlesi birden dikkatini çekmişti Şirketin mali müşavirinin adını vermişti. Demek Erdal Cebeci de bu pisliğin içindeydi.

Ahmet rahatlamıştı. Avukatı silahsızdı artık. Smith-Wesson'u cebine indirdi, iki adım geri çekildi. Selda'nın susmak bilmeyen kesik kesik çığlıkları ise asabını bozuyordu. Genç kadının yanına yaklaştı, bakışlarını onun korku dolu gözlerine dikti, sonra serbest eliyle Selda'nın suratına şiddetli bir tokat attı.

Selda'nın kafası tokatın şiddetiyle geriye savruldu. Fakat tokatın hiçbir etkisi olmamıştı, şimdi daha güçlü çığlıklar atıyor, yerinde sarsılıyordu. Selda'nın yaşadığı kriz adamı fena halde sinirlendiriyordu. Tabancanın namlusunu Engin'den ayırmadan, sol eliyle kadını saçlarından kavradı ve onu iterek sürüklemeye başladı. Canı iyice yanan Selda'nın çığlıkları daha

da artmıştı. Feryatlar sessiz ortamda ürpertici yankılar yapıyordu. Engin çaresizlik içinde kıvrandı.

Hareket eder etmez kurşunu yiyeceğini biliyordu. Soğukkanlılığını yitirmemeliydi. İçi kan ağlıyor, Selda'nın gördüğü kötü muamele karşısında aktif olamamak, genç adamı öfkeden kudurtuyordu. Ama şu anda yapacağı herhangi bir müdahalenin yararı olmayacaktı. Kurşunu yerse hiç şansları kalmayacaktı. Sabretmeli, beklemeliydi. Belki saldırabileceği, Ahmet'in elinden silahı alabileceği uygun bir fırsat doğabilirdi.

Ahmet'in, karısını o zamana kadar farketmediği ufak bir kapıya doğru sürüklediğini gördü. Kirli görünümlü, alçak ve basık tahta bir kapıydı bu.

Ahmet ufak kapıyı açtı. Kapının ardında sadece zifiri bir karanlık gözüküyordu. Engin kapının nereye açıldığını anlayamadı. Ağıla inen ufak bir merdiven ağzı olmalıydı. Zira kapl açılınca hissedilir biçimde küf, rutubet ve tezek kokusu dolmuştu.

Ahmet, genç kadını karanlığa doğru itti ve kapıyı örttü. Kilidin anahtarını çevirdi, madeni bir "klik" sesi duyuldu.

Selda karanlıklar içinde kalmıştı.

Engin, sevinmesi mi yoksa endişelenmesi mi gerektiğini kestiremedi. Karısı Ahmet tarafından hırpalanmaktan kurtulmuştu belki, ama onun karanlık fobisini hatırlayınca tüyleri diken diken oldu.

Genç kadının çığlıkları bir anda kesilmişti. Bu hiç de hayra alamet değildi. Böyle korkular üzerine gelebilecek bir şokun, kalp durmasına yol açabileceğini bir yerlerde okumuştu. Kanının çekildiğini hissetti.

Her ne pahasına olursa olsun Selda'yı o karanlık yerden çıkarmalıydı. Aksi halde bu, sevgili karısı için sessiz bir ölüm olacaktı.

Arkasından kapı kapanırken, odadaki titrek idare lambasından bulunduğu yere akseden ışık, ağır ağır kayboldu. Etraf kahredici bir karanlığa büründü. Göz gözü görmüyordu. Nefesi tıkanır gibi oldu genç kadının. En korktuğu şeydi bu.

Boğazı kurumuş, ses telleri kısılmış, ağzı açık olmasına rağmen sesi çıkmaz olmuştu. Korkudan kımıldayamıyordu.

Karanlığın dehşeti içine çökmüştü. Avazı çıktığı kadar bağırmaya çalıştı. Yoksa sağır mı olmuştu? Ağzından yükseldiğini sandığı çığlığını duyamıyordu.

Bir süre olduğu yerde kımıldamadan durdu. Gözleri biraz karanlığa alışır gibi olmuştu. Mümkün olmadığını biliyordu ama bu korkuyu yenmeliydi.

Zihninin panik içinde bocaladığını hissedebiliyordu. Elinde olmayan bir korkuydu bu. Mantık ölçülerine sığmayan, iradesi dışında yaşadığı bir şey! Işığa, evet ışığa ihtiyacı vardı! Bir yerlerden ışık bulmalıydı.

Ellerini, bulunduğu ortamı tanımak için şuursuzca iki yana açtı. El yordamıyla yandaki duvara tutundu. Rutubetten adeta ıslaktı duvar. Elleri yapış yapış oldu. Tam bir karabasandı bu.

Buradan çıkmalıyım, diye inledi.

Karanlığa dayanamayacaktı. Bu hal devam ederse, bir daha asla içinden çıkamayacağı bir girdaba kapılıp sonsuzluğa kadar kaybolacağına inanıyordu. Sanki bilinmeyen, tarif edemeyeceği esrarengiz bir gücün boğazına sarıldığını, nefesini kestiğini sanıyordu. Daha şimdiden nefes almakta zorlandığını farketti. İrkilerek kulak kabarttı.

Karanlığın içinden uğultular halinde ciyak ciyak sesler yükseliyordu. Ne olduğunu anlayamadı önce. Sanki hayvan sesiydi duyduğu. Ciyaklamalar daha da artıyordu.

Parmakları, dayandığı nemli duvarda elektrik düğmesi aradı. Çiftlik evinde elektrik olmadığını içi titreyerek anımsadı, yine de şuur ötesi bir çaresizlikle aranmaya devam etti.

Belki elektrikler kesikti, belki çiftlik kullanılmadığı için tesisatın onarıma ihtiyacı vardı ya da Ahmet onları tuzağa düşürmek için kasten elektrikleri yakmamıştı.

El yordamıyla yandaki duvarda elektrik düğmesi aramaya devam etti. Yoktu!

Ahh, bir el feneri olsaydı şu anda. Hiç olmazsa bir mum, hatta bir kibrit. Işık için her şeyini fedaya hazırdı.

Bu bodrum gibi izbe yere gelenler, önlerini nasıl görüyorlar, nasıl aydınlanıyorlardı? Burası nasıl bir yerdi acaba? Koku... Evet, pis ve ağır bir

koku vardı burada. Taze tezek kokusu. Mutlaka çiftliğin ahırıydı, öyle olmalıydı.

Gözleri karanlığa biraz daha alışır gibi olmuştu. Ürpertici zifiriliğin koyu mor renge dönüşmesini seyretti. Açık havada da karanlıktan korkardı, fakat evlerden, sokak ışıklarından, yıldızlardan ışık gelirdi nasılsa. Geceleri yalnız hiç sokağa çıkmazdı, oysa şimdi burada, hiç ışıksız bir yerde karanlık, boğucu bir kabus gibi tüm benliğini kaplıyor, ödünü koparı-yordu.

Duyduğu ciyaklamalar daha da yoğunlaşmıştı.

Burası ne biçim bir ahır ya da ağıldı? Ne at kişnemesi, ne öküz sesi, ne de koyun melemesi işitmiyordu! Duyduğu tek ses koro halinde yükselen ayaklamalardı...

Sanki önündeki merdivenin altında hareket halinde, dalga dalga ilerleyen bir böcek ordusu vardı.

Her yanı titriyor, vücudunun sarsılmasına engel olamıyordu. Önünde uzanan merdiven biraz daha belirginleşmişti. Ağıl olarak kullanılan bir yere kapatıldığını o zaman daha iyi anladı. Hayret, bulunduğu yerin ufak bir penceresi bile yoktu.

Mıhlanmıştı yerine. İlerlemeye korkuyordu. Aşağıdan gelen ayaklamaları dinliyordu sadece. Aniden duvara dayalı elinin üzerinde hareket eden bir şey hissetti. Ne olduğunu kavrayamadı. Bir böcek olmalıydı İncecik eklem bacaklar, terli derisinin üzerinde geziniyordu Belki hamam böceği ya da o türden soğuk bir şey! Ufak fakat tiksindirici. Kusacak gibi oldu. Haşarattan nefret ederdi Silkindi, elini duvardan çekti, diğer eliyle çıplak teninde dolaşan hayvanı fiskeledi.

Tüyleri diken diken olmuştu. Aynı anda başka bir böceğin tavandan saçlarına düştüğünü hissederken, bluzunun açık duran üst düğmelerinin arasından tüylü, ufak bir yaratığın memelerinin ayrığında dolaştığını farketti. Dehşete kapıldı. Bütün vücudu kaşınmaya başlamıştı.

Aman Allahım, burası nasıl bir yer! diye düşünmeye başladı. Her taraf böcek kaynıyordu. Kendi bedeniyle boğuşmaya başladı. Çılgın gibi saçında, göğsünde hareket eden böcekleri üstünden atmaya çalışıyordu.

Ağzından müthiş bir feryat yükseldi. Bütün ağılı inleten korkunç bir çığlık. Nihayet sesi çıkmıştı ve artık kendi sesini işitebiliyordu. Ellerini o

yapışkan ve nemli duvardan çekmişti ama şimdi de kendini uzun, dipsiz, derin ve karanlık bir kuyuda gibi hissediyordu. Çevre ve mekan kavramını yitirmişti adeta; şu haliyle mezardaydı sanki, diri diri gömülmüştü ve toprağın içindeki sayısız haşarat, vücudunu kemirmek için saldırıyorlardı. Uzun bir çığlık daha attı. Arkasından bir daha. Nefesi kesilinceye kadar bağırmak istiyordu. Bunun bir yararının olmayacağını bilmekle beraber ağılda yankılanan çığlıkları sanki onu ferahlatıyordu.

Artık duvara da tutunmak istemiyordu; duvarda yığınla böceğin dolaştığını anlamıştı. Kırkayaklar, çiyanlar, akrepler ve daha niceleri. Görmüyor ama hayal edebiliyordu. Işık... Şiddetle ışığa ihtiyacı vardı.

Belki dalga dalga çıkan o ayaklamalar da bu böceklerden çıkıyordu. Sonra "olmaz," diye düşündü. Kırkayaklar ve çiyanlar ciyaklamazdı. Yaşadığı öldürücü korkuya rağmen beyni bu kadarcığını akıl edebiliyordu hâlâ. Korkudan yüreği öylesine atıyordu ki, her an durabilirdi.

"Sen bana yardım et, Allahım," diye inledi. Gırtlağından çıkan o çığlıklardan sonra ayaklamaların bir an kesildiğini farketmişti. Böcekler çığlıklarından korkup kaçmışlar gibi. Olabilir miydi bu?

Belki mümkündü! Onlar ölüye, hareketsiz cesetlere alışıktılar... Cesaretlenir gibi oldu bir an.

Onları ürkütüyorsa durmadan bağırabilirdi. Zaten tek yaptığı da buydu. Boğazından bir feryat daha yükseldi, dinledi, yanılmıyordu. Ciyaklamalar azalmıştı... Ahh, birazcık ışık olsaydı... Azıcık önünü görebilseydi...

Ahmet'in kendisini içeriye ittiği kapıya döndü. Kapı tam arkasında olmalıydı. Çığlık atmadığı zamanlar onların konuşmalarını işitebiliyordu. O kapıyı zorlamalıydı. Başka çaresi yoktu.

Ya kapının üzerinde de çiyanlar dolaşıyorsa?

Yapamazdı. O kapıya dokunamazdı! Gücü tükenen Selda ağlamaya başladı. Dimdik, hiçbir yere dokunmamaya özen göstererek ayakta durmaya çalışıyordu. Şimdi burnuna ağır, pis, iğrenç bir koku geliyordu. Dışkı, idrar ve çürümüş saman kokusu. Bütün genzi bu berbat kokuyla dolmuştu. Öyle ya, burası kullanılmayan bir ağıl olmalıydı. Peki, bu ağılın dışarıya açılan başka bir kapısı olması gerekmez miydi? Hayvanlar içeriye nereden girip çıkacaklardı? Herhalde bu merdiven başındaki kapıdan değildi. Öyleyse göremediği merdiven altında mutlaka bir kapı daha olmalıydı. Zor da olsa

merdivenleri inmeye karar verdi. Aşağıdaki zifiri karanlık ödünü koparıyordu, fakat geriye dönemeyeceğine ve hayat boyu mıhlanıp kaldığı yerde duramayacağına göre, ilerlemeliydi. Başka şansı yoktu. Merdivenleri inecekti.

Kısa bir süre titreyerek, kararsız bekledi. Sonra Önündeki ilk basamağa adımını attı. Ciyaklamalar azalmıştı, ya da eski şiddetinde değildi. Ellerini iki yana açtı, önünü kollamak istercesine ayağına basamağa sürterek, bir adım daha attı. Elleri körler gibi tutunacak yer arıyordu. Parmak uçları yanındaki tahta tırabzana değdi, yuvarlanmaktan ürküyordu, cesaretini toplayıp tırabzanı tuttu. Hayret, eline herhangi bir böcek yapışmamıştı. Bir adım daha attı. Yarabbim, acaba kaç basamak bu merdiven, diye inledi.

Kalbi duracak gibi çarpıyordu. Hâlâ bir şey görmüyordu ama vücudunun çıplak yerlerine de bir şey değmiyordu. Azıcık daha cesaretlendi.

Bir alt basamağa inen sağ ayağı yumuşak ve ufak bir şeyi ezmişti. Tabanının altında bir kayma, büzüşme, yayılma hissetti. Keskin bir cıyaklama duydu yeniden. Ve o anda yükselen ayaklamaların neden kaynaklandığını dehşetle anladı. Zemin farelerle doluydu!... Sesi çıkaran onlardı ve az evvel onlardan birini ezmişti. Gözleri karardı, bayılacağını anladı.

Karısının, kilitli kapının ardından akseden çığlıkları dayanılacak gibi değildi. Engin hırsından dudaklarını ısırdı. Kapının aralığından görebildiği kadarıyla o bodrum çok karanla olmalıya' ve fobisi Selda için hem ruhsal hem de fiziksel tehlike teşkil ediyordu. Bütün içini sızlatan o çığlıklara rağmen karısına yardım edemiyordu. Gözü, üzerine çevrilmiş tabancanın parıldayan çeliğine takıldı. Ahmet nasıl olsa tabancayı ateşleyecekti; belki şimdi belki biraz sonra. Öldürmeye kararlıydı.

Onu oyalayıp, aldatamazdı da. Ahmet akıllı, tilki kadar kurnaz biriydi; kelime oyunlarına gelmezdi. Pek şansı yoktu, aptal gibi tuzağa düşmüştü, hem de çok aptalca. Beklemenin bir yararı yok, diye düşündü Engin. Öyle mutlu sonlar, son anda beklenmeyen bir yardımın gelmesi ya romanlarda olurdu ya da filmlerde. Oysa bu hayatın gerçeğiydi ve Ahmet az sonra tetiğe asılacaktı. Ölüm kaçınılmaz görünüyordu. Ahmet pis pis sırıtıyordu karşısında. "Tahminimden de aptalmışsın," dedi nihayet. Haklıydı da. Engin'in bu tespite verecek cevabı yoktu.

"Şimdi seninle kısa bir söyleşi yapacağız. Gamze'nin anlattıklarını birer birer bana söyleyeceksin. Doğru konuşursan, belki aramızdaki eski arkadaşlığın hatırına seni bağışlayabilirim. O da bir daha karşıma çıkmamak kaydıyla." Nasıl da yalan söylüyordu!

Engin aptallık ettiğini kabulleniyordu ama bu kadar da ahmak ve bön değildi. Artık, dönülmez bir noktaya gelmişlerdi, bundan sonra bağışlama olmazdı, istediğini elde ettikten sonra hayatta bırakmazdı kendisini.

İnanmış göründü. "Avantaj sende," dedi. "Duruma hakimsin. Şartlarını kabullenmek zorundayım. Neyi öğrenmek istiyorsun?" Ahmet sinsi sinsi gülümsedi.

"Bu kadar çabuk mu pes edeceksin?" Selda'nın acı çığlıkları kapalı yerden devam ediyordu. "Başka şansım var mı?" "Yok. Konuşmaya başla."

"Tamam Ahmet, her şeyi söyleyeceğim ama orada karım feryat figan bağırırken mi?" "İstersen kulaklarını tıka. O beni hiç ırgalamıyor." "Beni ırgalıyor. Karanlığa dayanamaz; çocukluktan kalma bir hastalık. Karanlık fobisi vardır."

"Yani konuşmak için kapıyı açmamı mı bekliyorsun?" "Evet. Başka türlü konuşmam." "Sen bilirsin! Bana şart ileri süremezsin. Benim için tehlike teşkil eden Gamze nasıl olsa öldü, artık konuşamaz. Seni de onun yanına gönderirim, mesele biter." Selda'nın çığlıkları aksetmeye devam ediyordu. "Öyleyse, hiç durma, ateş et. Konuşmayacağım." Ahmet'in yüzündeki gülümseme kayboldu. Buz gibi, nefret dolu bir ifadeyle bakıyordu yüzüne. "Demek ölümü tercih ediyorsun?" "Evet!"

"Vah aptal arkadaşım, vah! Biraz pratik zekalı olmaya çalışsana. Ölüm sana ne kazandırır ki? İnat edersen önce seni sonra da karını temizleyeceğim. Halbuki yapacağın itiraf ikinizin de kurtulmasını sağlayacak."

Selda'nın çığlıkları dayanılacak gibi değildi.

Engin ürpererek sordu:

"Şu çığlıkları dinlesene... Bu yalnız karanlık korkusu değil galiba?"

Ahmet keyifle dudaklarını büzdü. "Orası kullanılmayan, eski bir ağıl. Bakımsız ve pistir.

Anlarsın ya, haşarat, ufak tefek böcekler ve bol miktarda da tarla faresi."

Selda'nın düştüğü durumu kavrayan Engin iliklerine kadar titredi.

"Çok vicdansızsın."

"Evet. Çıkarlarım söz konusu olunca öyleyimdir." "Ama karım korkudan ölebilir." "Konuşmazsan nasıl olsa ölecek."

Kısa bir duraksamadan sonra Engin, "Pekala," diye homurdandı, “İstediğin gibi olsun. Konuşacağım. Ne bilmek istiyorsan anlatacağım."

"Biraz geç akıllandın ama hiç yoktan iyidir. Söyle bakalım o şırfıntı sana neler anlattı. En başından başla."

Engin'in biraz düşünmesi lazımdı. Aslına bakılacak olursa, kız fazla bir şey söylememişti Engin'e. Oysa Ahmet'i ikna edebilecek, kabullenebileceği bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Böylece biraz zaman kazanması, onu oyalaması mümkün olacaktı. Üstüne sinen ürkeklikten, gösterdiği beceriksizlikten nefret duydu.

"Kız bana her şeyi anlattı," dedi. "Öyle mi? Mesela neyi?" "Boğazına kadar kaçakçılığa bulaştığını." "Geç bunu! Hepsi bu mu yani?" "Yetmez mi?" "Hayır. Başka?" Engin irkildi. Bu gerçek bile Ahmet'e yetmiyordu. Demek onu endişelendiren başka şeyler de vardı. Ne olabilirdi acaba? Gamze daha fazlasını söylememişti ki. Düşünmeye çalıştı. Fakat Selda'nın tüyler ürperten çığlıklarını işittikçe daha fazlasını düşünemiyordu. Beyni duracak gibiydi. Son bir gayretle:

"Bak, Ahmet," dedi. "Bu kirli işlere neden bulaştığım bilmiyorum ama bana yaptıklarını unutabilirim. Ben seni bağışlamaya hazırım. Hatta elimden gelebilecek hukuki bir yardım varsa onu da yapmaya hazırım. Unutma, hâlâ senin avukatınım. Asıl sen konuş da, seni kurtarmaya çalışayım."

Ahmet Özveren kaşlarını çatarak yaklaştı. Tabancasını tekrar tam genç adamın karnına dayayarak bastırdı. Ağzını açınca hafif bir alkol kokusu Engin'in burnuna çarptı. "Yine saçmalamaya başladın. Seni buraya nasihat dinlemeye çağırmadım. Sadece Gamze'den ne öğrendiğini anlat. Tek istediğim bu. Ayrıca unutma, tahammülüm gittikçe azalıyor. Kurtulmak istiyorsanız, bir an önce konuşmaya başla." Burun burunaydılar.

Öylesine yakındılar ki, Engin başını eğip bakmazsa karnına gömülü tabancayı bile göremiyordu. Saldırmak için kesinlikle uygun bir zaman değildi. Tetiği çekecek ufak bir parmak hareketi ciğerlerini, midesini, belki de kalbini parçalamaya yeterliydi. Engin'i ense kökünden kuyruk sokumuna kadar ter bastı.

Acaba yapacağı ani bir hamleyle, bedenine yapışık tabancanın soğuk namlusundan kurtulabilir miydi? Çok zor ve tehlikeliydi. Hayatta kalmak ve karısını kurtarmak için beklemek zorundaydı. Tek umudu daha müsait bir fırsatın doğmasıydı. Nihayet, "Kız seni de kandırdı," diyebildi. "Kandırdı mı? Nasıl?"

Ahmet'in sesi kükrer gibi çıkmıştı ve kara gözleri nefretle ışıldıyordu.

"O İngilizle senin aleyhine işbirliği yapıyordu. Kızıl saçlı adamla... Harry Lewis'le."

Ahmet hayretle yüzüne baktı. Uydurduğu yalan galiba etkili olmuştu.

"Çok garip! Bunu sana Gamze mi söyledi?" "Gayet tabii. Başka nasıl bilebilirim?" "Sana inanmıyorum. Bu ikisi, aleyhime nasıl bir dolap çevirebilirler ki?"

“İster inan, ister inanma. Hem bu işin içinde başkaları da var."

Ahmet pirelenmeye başlamıştı.

"Kimler? Ayrıca Gamze sana bunları niye anlatsın ki?"

"Üzgünüm dostum. Planında hiç hesaplamadığın bir aksama oldu. Peşime taktığın hostes bana tutuldu."

"Gamze mi? Hadi ordan sen de! Gamze hiç kimseye âşık olmaz."

"Yanıldın dostum. Kız bana sırılsıklam âşıktı. Zaten çoktan senden ümidi kesmişti, eh bana anlattığı kadarıyla da seni epey yormuş zaten. Şile'deki evi de ona sen yaptırmışsın, fazla beklediği birAşey kalmamış senden. Kadın milleti bu, ne zaman ne yapacağı pek belli olmaz." Ahmet sapsarı kesilmişti. "Orospu çocuğu," diye hırladı. Bu küfrün kendine yönelik olmadığını anladı Engin. Adamın gözleri dalmış,işittiklerini beyninde değerlendirmeye başlamıştı. Ve Engin göğsüne dayalı silahın tazyikinin biraz hafiflediğini hissetti. Bu, iyiye işaretti. Yalanı işe yaramaya başlamıştı. "Peki, benim aleyhime çalışan diğer kişiler kimlermiş?"

Genç adam bundan sonra ne uyduracağını kestiremedi fakat onu şaşırtacak bir şey daha bulabilirse beklediği fırsatın doğacağını anlamıştı artık.

Bir an kekeledi, kuruyan dudaklarını ıslattı.

Aklına yeni bir şey gelmiyordu. Zoraki:

"Önemli bir nokta daha var," diyebildi.

Bodrumdan hâlâ Selda'nın çığlıkları geliyordu. İçinden de, "Ah şu namlu biraz daha uzaklaşsa karnımdan," diye geçiriyordu.

"Söyle," diye gürledi yeniden Ahmet.

"Gamze bir mektup bıraktı."

"Ne mektubu?"

"Başına bir hal gelirse polise verilmek üzere hazırlanmış uzun bir itirafname. Kaçakçılık işinde taşıyıcı olarak onu kullanmışsın."

Ahmet Özveren iyice sinirlenmişti. "Nerede bu mektup?" "Bende. Bana teslim etti." Kısa bir duraksamadan sonra Ahmet gülmeye başladı. Soğuk bir tebessüm bütün yüzüne yayılmaya başlamıştı.

"Yalan söylüyorsun. Hem de çok aptalca bir yalan. Tam sana göre bir palavra. Bu pek beylik bir numara, çocuklar bile inanmaz. Gamze, aklı o kadar çalışan biri değildi. Ayrıca hayatından endişe etmiş olacağını da hiç sanmıyorum. Onu beklemediği bir anda öldürttüm. Senin Şile'ye geleceğini kimden öğrendiğimi sanıyordun? Sana âşık filan da değildi. Bunlar senin palavraların. Bu zor durumdan kurtulabilmek için uydurduğun bahaneler. Aklınca beni kandıracaksın." Numarayı yutmamıştı Ahmet Özveren. Namluyla karnını dürttü. "Çok enayisin. Zaten artık merak da etmiyorum. Konuşmamızın bir anlamı kalmadı. Gebereceksin dostum." Engin dehşetle titredi. Tam o sırada ikisi de duydukları ses ile irkildiler...

En tiksindiği, en korktuğu hayvandı fare.

Korkunç gerçek kanını dondurdu. Her tarafın farelerle dolu olduğunu anlamıştı. Birbiri ardına çığlıklar atarak, kontrolsüz ve şuursuz, merdivenleri inmeye devam etti. Ne yapacağını, nereye yöneleceğini kesinlikle bilmiyordu artık. Yalnızca hareket etmek, durmamak ve kabustan kurtulmak istiyordu.

Görmemesine rağmen, yerde yığınlarla farenin kımıldayarak öteye beriye kaçıştığını sezinleyebiliyordu. Kendini kaybetmek üzereydi. Her an yığılıp bir yere devrilebilir, bayılırdı da.

Basamaklar bitmişti.

Zemin ölü ve canlı farelerle doluydu. Farelerin üstüne bastıkça ağzından çığlıklar yükseliyordu. Aşağıdan, yukarıdan sanki her yerden yüzlerce fare üstüne geliyor gibiydi. Yürüyen, kıpırdayan, sıçrayan belki binlerce canavar. Düşecek gibi oldu, sendeledi.

Bu dehşete daha fazla dayanamayacaktı. Ayaklan kayıyor, başı dönüyor, gözleri kararıyordu. Tüm enerjisi tükenmek üzereydi. Ayaklarına, bacaklarına iri iri bir şeyler çarpıyordu. Kocaman fareler tarafından her an ısırılmak tehlikesi yüreğini kaplamıştı. Bacaklarında sivri fare dişlerini hissetmemek için sıçrayarak koşmaya çalışıyordu.

Birden omzu sert bir yere çarptı. Canı yandı. Düşmemek için kollarını uzatıp tutunacak bir yer aradı. Elleri tahta bir kapıya değince, var gücüyle itti. Dayandığı yer ağırlığını çekmedi, bir gıcırtı duyuldu. İğrenç kokulu ağıla, serin ve temiz kokulu bir hava dolmaya başlamıştı. Derin derin soludu. Temiz havayı ciğerlerine çekmeye çalıştı. Dışarıya açılan kapıyı bulmuştu nihayet. Olanca hızıyla itti ve aralıktan dışa-rıya fırladı. Işık... Sonunda ışığa kavuşmuştu.

Parlak ayışığı tepelerin üstünde parıldıyordu. Gökyüzü yıldızlarla kaplıydı. Tabiatın sessizliği bile artık onu ürkütmüyordu. Dışarıya açılan ağıl kapısının kilitli olmaması hayatını kurtarmıştı. Selda ürpererek ayışığının aksettiği açık kapıdan ağılın zeminine baktı. Dışarıya fırlayan ve kaçışan fareleri görebiliyordu. Tiksinti ile kapıyı örttü.

Bir süre soluk soluğa, mehtabın üzerine dökülen ışıkları altında kurtuluşunun zevkine varmaya çalıştı. Her yanım ter kaplamıştı.

Aklına Engin geldi. Acaba o ne durumdaydı?

Kocasına yardım etmeliydi.

Bir gıcırtı işitmişlerdi. Belirgin, kulak tırmalayıcı bir ses. Sanki çiftlik evinin küçük odasında belli belirsiz bir hava cereyanı oluşmuştu. Artık

Selda'nın çığlıkları da duyulmuyordu. Selda'nın dışarıya fırladığı ağıl kapısının sesiydi bu. Engin sesin nereden geldiğini anlayamamıştı, ama

Ahmet tedirgin bir şekilde kulak kabartmıştı. Yüzü birden ciddileşerek elinde olmadan, arkaya dönüp telaşla, kilitli kapıya baktı. Namlunun ucu biraz yana kaydı. Adamın dikkati dağılmıştı. Bu bir fırsat olabilirdi, evet. Engin'in ele geçirebileceği tek ve son şans. Ahmet başını geriye çevirmiş, sesin geldiği yönü araştırıyordu. Ürkmüştü. Saniyelerle ölçülebilecek bu kısa zaman içinde genç avukat, kararını vererek adamın silahı tutan elini hızla bedeninden itti. Ahmet'in silahı tutan eli boşluğa kaymıştı. Patlayan silah, boş çiftlik evinde bomba gibi ses çıkardı.

Refleks olarak Ahmet tetiğe asılmış, çıkan kurşun Engin'in anorağını sıyırarak gidip duvara saplanmıştı.

Engin önce ittiği bileğe yapıştı. Silahın namlusunun tekrar üzerine yönelmesine izin vermemeliydi. Diğer eliyle de, parmaklarını mengene gibi Ahmet'in boğazına geçirdi. Aralarında ölesiye, müthiş bir boğuşma başlamıştı. Tabanca bir daha ateş aldı; ardından bir daha. Kurşunlar boğuşma sırasında hep boşa gidiyordu. Engin silahı mümkün olduğunca bedeninden uzak tutmayı başarmıştı. Ayrıca Ahmet'ten hem daha güçlüydü, hem de içinde biriken hırsla daha saldırgan. Tuttuğu bileği olanca gücüyle büktü. Acı ile kıvrandı Ahmet. Böyle mücadelelere alışık biri değildi. Şimdiden soluk soluğa kalmıştı ama tabancası da hâlâ elinden düşmemişti. Engin, Ahmet'in kasıklarına doğru sıkı bir diz çıkardı. Diz hedefini bulmuş, adam iki büklüm olmuştu. Engin, boğazından çektiği elini bir boksör gibi kullanarak alttan çenesine doğru hızlı bir yumruk attı.

Dengesini kaybeden Ahmet, sırtüstü yere yuvarlandı. Düşerken elindeki silah fırladığı gibi, keten ceketinin cebine attığı Engin'in Smith-Wesson'u da gürültüyle tahtaların üzerine düştü. Engin ayağının ucuyla onun silahını uzağa itti. Yerde kıvranan adamın ona erişmesi artık mümkün değildi. Eğilip kendi tabancasını yerden aldı. Kozlar değişmişti şimdi. Güçlü olan, silahı eline geçiren kendisiydi artık. Bu işin sonunun geldiğini anladı. Bu herifi zararsız hale getirecek sonra karısının yardımına koşacaktı. Selda'nın ne kadar zor bir durumda olduğunu tahmin edebiliyordu. İşittiği o gıcırtının da neden kaynaklandığını boğuşma sırasında unutmuştu.

Birden odada garip bir aydınlığın peydah olduğunu fark etti.

Burnuna çarpan duman kokusu ve arkasındaki çatırtılarla irkildi. Ne olduğunu anlamak için başını geriye çevirdi. Bulundukları odanın tahta zemini alev alev yanıyordu! Boğuşma sırasında ortadaki eğri büğrü tahta

masaya çarpmışlar ve üzerindeki gaz lambasını devirmişlerdi. Cam ile uğraşırken lambanın devrildiğini fark edememişti Engin.

Bir anda kirli, yağlı ve kuru tahtalar üzerindeki alevlerin şiddetle büyüdüğünü gördü. Kısa bir sürede içerisi dumandan göz gözü görmez hale gelmişti. Küçük oda cehennemi andıracak kadar ısınmıştı. Genç adam, Ahmet'i unutup dehşetle yükselen aleve baktı. Alevler daha da etrafa yayılmadan onu bulmalıydı.

Gözleri yerde kıvranan adama takıldı. Dizlerinin üzerinde durmuş, güçlükle soluk alıp vermeye çalışıyordu. Onu düşünecek halde değildi şimdi. Ayağıyla ileriye fırlattığı Ahmet'in silahına baktı. Alevlerin içinde kalmıştı. Ağıla açılan kilitli kapıya yöneldi, "Selda," diye seslendi iki-üç kez. Kilidin anahtarını Ahmet almıştı. Fazla düşünmedi, Smith-Wesson'u kilide yöneltip üst üste iki kurşun sıktı. Kapı rezelerinden oynadı, tahta kıymıklar etrafa saçıldı. Şiddetli bir tekme savurunca kapı ardına kadar açıldı. Aşağıdan yükselen o pis ve iğrenç koku oluk gibi içeriye aktı. Aşağıda bir hava sirkülasyonu olmalıydı, bir anda odanın tutuşan zemini üzerindeki alevler her iki yana doğru dalgalandı. Engin'in aklı fikri karısında idi, bir an önce onu o korkunç yerden çıkarıp kurtarmalıydı. Aşağıdan korkunç sesler aksediyordu, ne olduğunu anlayamadığı ayaklamalar. Dumandan yanmaya başlayan gözleri irileşti, inanmak istemedi, açılan kapıdan sürüyle fare doluyordu içeri; sonra ateşten ürken hayvanlar aynı hızla geldikleri yere doğru kaçışıyorlardı. Engin kapının önünde ne yapacağını bilemeden kalakaldı.

Ama düşünecek zaman değildi, fazla bekleyemezdi, merdivene atıldı. Gerçi içerisi oldukça karanlıktı ama arkadan yükselen alevlerin kızıl ışığı merdivenlere aksediyor ve aşağıdaki kapının aralığından çizgi halinde ayışığı sızıyordu.

Yüreği rahatladı birden. Selda burada yoktu. Bir yolunu bulup o kapıdan çıkmış olmalıydı. Yine de emin olmak için ağılın izbe, karanlık köşelerine baktı; bayılıp bir yere yuvarlanmış olabilirdi.

Ayağının altında kaynaşan farelere aldırmadan merdivenlere doğru koştu. Yüreği deli gibi çarpıyordu, Selda'yı henüz bulamamıştı ve yangın gittikçe aşağıya indiği kapıyı sarmaya başlamıştı.

Zemini alev alev yanan odaya daldı. Etraf keskin bir dumanla kaplıydı. Nefes almakta zorluk çekiyordu. Dumandan yaşaran gözleri baygın yatacağını sandığı Ahmet Özveren'i aradı. Adam ortalarda yoktu.

Soluk soluğa ilk girdikleri kapıya koştu. Kapı ardına kadar açıktı. İçine derin derin temiz havayı çekip, "Selda!" diye bağırmaya başladı.

Birden ağıldaki kapıyı hatırladı. O fare ve böcek cehenneminden kaçtıysa ancak o kapıdan çıkmış olabilirdi. Çılgın gibi çiftlik evinin arkasına doğru koşarken, ayışığı altında sarsak sarsak yürüyen karısını farketti. Kollarını açarak ona doğru ilerledi. Sarmaş dolaş oldular.

Engin güçlü kollarıyla karısını kavrarken, “İyi misin?" diye sordu. Genç kadın yeniden kocasına kavuşmanın sevinciyle, "İdare edebilirim," diye fısıldadı. İkisi de heyecandan ve yaşadıkları gerilimden titriyordu.

Alevler tam bir yangına dönüşmüş, çiftlik evi tamamen tutuşmuştu. Sıcaklık artmış, kopup devrilen tahtaların çatırtı sesleri yükselmeye başlamıştı. "Buradan bir an önce uzaklaşalım," diye bağırdı Engin. "O ne oldu?"

"Bilmiyorum. Ortalarda yok. Boğuştuk, sonra seni aramak için ağıla daldığımda kaçmış olmalı. Hadi, tutun bana ve biraz gayret et. Arabaya kadar gidelim."

Alevlerin ve yangının homurtusundan arkadaki Land Rover'in motor sesini duyamadılar.

Kendi arabalarına doğru yürürlerken kaçan Rover'in etrafi aydınlatan farlarının ışıklarını görebiliyorlardı.

Ahmet Özveren kaçıyordu.

BÖLÜM 4

1

ERTESİ SABAH

Araba 94 model Buick'di. Spor, tek kapı ve beyaz. Görkemli, sülün gibi süzülen nefis bir araba.

Halil Zeyd, "Şu parçaya bak," diye arkadaşına seslendi. "Bizim Leyla'dan bile daha nefis!" Yusuf Maksudi pencereye uzanmadan önce Halil'i süzdü.

Delikanlının üç gündür tıraş olmayan sakallı suratında şehevi bir gülümseme peydah olmuştu. Nöbet tuttuğu camın kenarında, elindeki TEC-9'u kalın parmaklarıyla sanki pürüzsüz bir kadın cildini okşar gibi dolaştırıyordu. Yusuf tülü aralayıp sokağa baktı. Etrafta bir kadın göremedi.

"Nerede bu güzel yaratık? Ben göremiyorum," dedi. Halil'in yüzündeki ifade değişmemişti. "Nah işte. Tam karşında," diye fısıldadı. "Şu nefis Buick." Yusuf Maksudi sırıttı.

"Ulan deli oğlan. Sen hiç akıllanmayacaksın. Ben de güzel bir karı gördün sandım. Araba, arabadır işte! İşime yaradığı nispette güzeldir. Ha bu marka olmuş, ha bir başkası farkeder mi?"

"Sen arabadan ne anlarsın ihtiyar! Buick bir ceylan gibidir; nefesi, gücü, kaçışı tıpkı bir kadına benzer. Ona yeterince gaz vereceksin, okşar gibi kullanacaksın. Gerektiğinde hakim olacaksın, gerektiğinde salacaksın. Ona hükmetmesini bileceksin."

"Vay be! Şair gibi konuşuyorsun. Ne imişsin sen yahu!"

"Şair gibi değil, kadınlardan anlayan gerçek bir erkek gibi."

Yusuf Maksudi genç arkadaşına küçümseyerek baktı, fakat sesini çıkarmadı. Bu benzetmeden biraz rahatsız olmuştu. Zira, dünden beri Leyla ile ilgili yaptığı tatsız şakalarla damarına basıyordu. Leyla'ya olan ilgisini sezinlemişti.

Halil Zeyd'den hoşlanmazdı, ama bütün patavatsızlığı ve deli doluluğuna rağmen idealleri uğruna başarıyla çarpışan, gözü pek ve cesur bir genç olduğunu da bilirdi. Yerine çöktü. Uzun uzun esnedi. Dün geceyi uykusuz geçirmişlerdi, istanbul'da Kızıl Cihad Örgütü'ne lojistik destek veren yetkilinin bulduğu bu yeni evden hiç memnun kalmamıştı. Dün gece apar topar Gümüşsuyu'ndaki evden ayrılarak buraya sığınmışlardı. Örgütün Merkez'le irtibat kuran ve onlara lojistik destek sağlayan temsilcisi, Aksaray'da hazır giyim ve kumaş satışı yapan Suriye asıllı biriydi. Adamı da gözü tutmamıştı pek.

Yeni sığındıkları yer, Zeytinburnu'nda, basık, alçak tavanlı bir bodrum katıydı. Ev günün her saatinde loş ve karanlıktı. Pencereden, sadece sokakta yürüyen insanların bacakları görülebiliyordu. Üstelik bir baskın halinde ne kaçmaya ne de kendilerini savunmaya uygun bir yer değildi. Gerçi uzun mücadele ve zorluklarla dolu geçmişinde bundan çok daha kötü ve elverişsiz yerlerde yaşamış, saklanmış biriydi ama İstanbul'daki temsilcinin daha uygun bir yer bulması gerektiğini düşünüyordu.

Yusuf'un içinde garip, alışık olmadığı bir sıkıntı vardı. Korku denilemezdi buna, belki bir huzursuzluk ya da tedirginlik gibi bir şey. Bu meslekte hep rastlanan bir duyguydu bu. Özellikle önemli bir operasyon öncesi hissedilen aşırı bir gerginlik. Planın uygulanmasında gecikmişler, ortaya çıkan yeni durumlar nedeniyle sık sık plan değiştirmek zorunda kalmışlardı. Fakat nedense bu kez, hep bir terslik olacakmış gibi rahatsız edici bir duyguya kapılmıştı. Yaşlanıyorum galiba, diye söylendi içinden. Her şeyi gözünde büyütüyor, mesele yapıyordu.

Mossad ajanlarının peşlerinde olduklarını anladıklarından beri, Halil'le ikisi, sıra ile dönüşümlü olarak nöbet tutuyorlar, pencereden sokağı gözlüyorlardı. Nöbet sırası Halil'de idi. Belindeki 45'liği çıkardı, kanepenin başucundaki sehpanın üzerine bıraktı, sonra kanepeye uzandı. Biraz uyumak istiyordu. Gözlerini kapadı. Halil Zeyd hafif hafif ıslıkla yöresel bir melodiyi mırıldanıyordu, ona ninni gibi geldi, memleketini düşünürken içi geçti.

Yaklaşık on dakika geçmişti ki, Halil omzunu dürterek uyandırdı. "Leyla geliyor," diye mırıldandı.

Yusuf Maksudi doğruldu. Gözlerini kapıya dikti. Yeni geldikleri bu evde dışarıyla irtibatı bundan böyle Leyla sağlayacaktı. Erkekler mümkün

olduğunca dışarıya çıkmaktan kaçınacaklardı. Merkez ve Aksaray'daki temsilciyle de teması Leyla kuracaktı.

Esmer güzeli kadın, kapıyı çalmadan, anahtarını kullanarak girdi. Gizlendikleri bu ev mobilyalı olarak tutuluyordu, fakat yiyecek, içecek bir şey yoktu. Leyla elleri dolu, bir yığın poşetle dönmüştü.

"Nerede kaldın? Açlıktan ölüyorum," diye söylendi Halil.

Halil Zeyd yiyecek paketlerine doğru seyirtirken Yusuf "Sen dışarıyı kollamaya devam et. Ben şimdi yiyecek bir şeyler hazırlarım," dedi.

Leyla'nın getirdiği paketleri toplayarak, dairenin karanlık mutfağına geçti. Çeşitli peynirler, salam, domates, salatalık, yağ, taze meyve, ekmek vesaire almıştı genç kadın. Hepsi açtılar. Maksudi çay demlemeye başladı. Ekmeklerin içine peynir, salatalık, domates dilimleri koyarak sandviçler hazırlamıştı ki, Leyla mutfağa girdi. Yusuf'un yanına yaklaştı. İçeriden hâlâ Halil'in ıslık sesi geliyordu. Leyla kısık sesle:

"İçerideki serseri artık canımı sıkmaya başladı," dedi. Yusuf kızın gözlerinin içine bakarak: "Yine bir densizlik mi yaptı?" diye sordu. "Onun hakkında bir karara vardım." "Nasıl bir karar?"

"Paketi Ahmet Özveren'e onunla göndermek istiyorum."

Ak saçlı teröristin tüyleri diken diken olarak elindeki domates dilimlerini bırakıp genç kadına döndü. "Yoksa Kudüs topunu mu düşünüyorsun?" "Evet." "Ciddi misin?" "Evet." "Yapamazsın. Bu doğru olmaz."

Leyla Ahmadi, büyük bir soğukkanlılıkla gülümseyebiliyordu.

Yusuf Maksudi neden ona Çöl Akrebi dediklerini bir kere daha anladı. Çok acımasız ve gaddardı. Halil'i sevmemesine rağmen dehşete düştü. Bir süre genç kadını süzdü.

"Ama o bizden biri. İdeallerimize inanmış, yiğitçe savaşmış bir militan. Onu böyle harcayamazsın."

Leyla, ince karakaşlarından birini hafifçe kaldırarak gülümsedi. "Unutma, bizler birer fedaiyiz. Bu işe baş koyarken hepimiz vazife uğruna ölümü kabullendik ve verilen emirleri itirazsız uygulamaya yemin ettik." "Ama böyle bir plan uygulamak zorunda değiliz."

"Şimdi komuta bende. Gerekli karar ve emirleri ben veririm. Planlan da şartlara göre değiştirebilirim."

Yusuf Maksudi somurtarak önüne baktı.

"Ondan hoşlanmadığını biliyorum; ben de pek sevmem. Fakat kişisel duygularımız ön plana geçmemeli."

"Sakin ol Yusuf. Önemli olan Ahmet Özveren'in öldürülmesi ve Kızıl Cihad'a kimsenin kazık atamayacağının ispatlanması. Bu prestijimizin devamı ve gücümüzün kanıtlanması için gerekli. Bu uğurda birimizin ölmesi hiç önemli değil. Biz bu görev için seçildik." "Anlıyorum, ama bunun ispatlanması için Halil'in ölmesi şart değil. Ahmet Özveren'i başka şekilde de pusuya düşürebilirdik."

"Hayır... Şirketteki adamımız ortadan kayboldu. Bize yeni bilgiler sızdırmıyor ve bizimle temastan kaçınıyor. İş bize kaldı artık.

Dün Ahmet'in evine girdim. Çok iyi korunuyor. Oraya elimizdeki imkanlarla baskın düzenleyenleyiz Unutma artık peşimizde bir de Mossad belası var. Bu işin tek çaresi Ahmet'in eline ulaşacak Kudüs topu'dur. Ayrıca Halil çizmeyi çok aştı. Örgüt bu durumlarda hedef ve disiplini saptıran kişilere daima ceza verir. O da bu cezayı hak etti."

"Ama bu yetki Örgüt'e ait, sana değil."

"Burada Örgüt'ün tek yetkilisi benim. Komuta bende."

Yusuf'un boğazı düğümlenir gibi oldu. Usulca:

"Ne taşıdığını bilecek mi?" diye sordu.

Leyla'nın sesi buz gibiydi.

"Hayır. Eskisi gibi para sanacak."

Maksudi içini çekti.

"Şifreli çanta ile mi?"

"Evet."

"Ya şüphelenirse?" "Şüphelenmeyecektir."

Yusuf Maksudi sesini kesti. Leyla ile münakaşa edecek değildi. Timin başı oydu ve dilediği kararı almakta özgürdü.

Hazırladığı sandviçlerden Halil'e götüreceğine bilinçsizce biraz daha peynir koydu. Sanki idam mahkumunun son yemeğini hazırlıyormuş gibi hissetti kendini.

Demlenen çayları fincanlara koyarken, "Ne zaman?"diye sordu.

Leyla iri siyah gözlerini kısarak Yusuf'u süzdü.

"Bugün öğleden sonra."

Yaşlı teröristin sararan yüzü gözünden kaçmamıştı. Yusuf'u kolundan çekip kendine çevirdi.

İçeriden, hâlâ Halil'in ıslığını duyuyorlardı. Anlamlı ve işveli bir şekilde gözlerinin içine baktı. Sonra kelimelerin üstüne basa basa:

"Onu son görevine mutlu ederek göndereceğim," dedi.

Yusuf, kadının ne demek istediğini anlamıştı.

Kızararak başını önüne eğdi. Düşünmeye başladı. Leyla gerçek bir akrepti. Önce sevecek, mutlu kılacak sonra da ölüme yollayacaktı. İçinin niye burkulduğunu anlayamıyordu.

Bu göreve kendisi de talip olabilirdi. Yeter ki, Leyla onu da mutlu etseydi...

Halil Zeyd dışarıyı gözlediği pencerenin önünde sandviçini yiyerek üç bardak çay içti. Karnı doyunca keyfi yerine gelmişti. Sırıtarak

Yusuf'a sordu. "Bizimki nerede? Ortalarda görünmüyor." "Bilmiyorum," diye başından savmak istedi Yusuf.

Halil yine ıslık çalmaya başlamıştı. Bir yandan da elindeki otomatik silahı okşamaya devam ediyordu.

Yusuf adeta gıpta ederek ona baktı.

Az sonra erişeceği mutluluğu hayal etmeye başladı. Bu gerçekten de delikanlının erişebileceği mutluluğun son kertesi olacaktı. Onu kıskandı. Kuruyan boğazını çayla ıslattı. Öylesine dalmıştı ki, odaya Leyla'nın ne zaman girdiğini farkedemedi. Kapının eşiğinde, elini beline dayamış duruyordu.

İki militan aynı anda başlarını çevirerek ona baktılar.

Çöl Akrebi yumuşak ve sevecen bir sesle, "Beklediğimiz an geldi beyler," dedi. Yüzünde öylesine masum ve içten bir ifade vardı ki, olacakları bilmese Yusuf derin bir gönül rahatlığı ile ona inanabilirdi.

Halil Zeyd dikkat kesilmişti, tam bir inanç ve görev şuuru ile. Yusuf, gözünün ucuyla ona baktı. Leyla devam etti:

"Merkez ile temas kurdum. Parayı ödeyeceğiz." Halil şaşırarak Çöl Akrebi'ne baktı. "Ödeyecek miyiz? Onlara hâlâ para mı vereceğiz? Nasıl olur, bizim görevimiz onları ortadan kaldırmak değil miydi?"

"Emir değişti. Yeni talimat aldım." Halil Zeyd'in şaşkınlığı daha da artmıştı. "Ne zaman? Ne zaman Merkez'le temas kurdun ki?" Leyla dik dik ona baktı. "Bu senin üstüne vazife değil." "Bu emre uyacak mıyız?"

Halil, medet umar gibi Yusuf Maksudi'ye baktı. Yaşlı adamın ona destek çıkmasını bekliyordu. Oysa Yusuf başını önüne eğmişti.

Çöl Akrebi bağırarak homurdandı. "Emir emirdir. Aldığım emirleri sizinle tartışmayacağım."

Halil'in şaşkınlığı devam ediyordu.

"Ya para? Onu nereden bulacağız?"

"Aksaray'daki adamımız bu sabah parayı bana teslim etti." Halil itiraza devam etti.

"Ama kullandığımız usul bu değil ki! Silah bedelleri onun kanalıyla gelmez." "Biliyorum," diye mırıldandı Leyla. "Örgüt son anda kararını değiştirerek Simka ile münasebetlerini devam ettirmeye karar verdi."

Halil biraz şaşkın, biraz da bu karardan memnun kalmamış gibi dudaklarını büzdü. "Parayı sen mi götüreceksin?" Leyla, "Hayır, sen" diye yanıtladı.

"Ahmet Özveren'in ödeme yapacağımızdan haberi var mı? "Onları şimdi sen arayacaksın."

Halil Zeyd isteksizce yerinden kalktı. Yusuf'a dönerek, "Gözetlemeye sen devam et," dedi ve telefonun başına oturdu. Ezberindeki numarayı çevirdi. Kolay bağlantı kurulacağını pek sanmıyordu, muhtemelen numara cevap vermeyecekti. İçinden telefonun açılmaması için dua bile etti. Bu çok

saçma bir emirdi. Örgüt, göz göre göre, yine para kaptıracaktı. Fakat zilin ikinci çalışında telefon açıldı.

Halil, Kızıl Cihad'ın parayı teslime hazır olduğunu söyledi. Üç saat sonra onu Taksim'deki buluşma yerinden alacaklardı.

Telefon kapandığı zaman Leyla'nın yüzünde anlayamadığı bir mutlu ifade oluşmuştu. Kız gülerek: "Aferin," dedi. "İşi iyi hallettin." Leyla uzun zamandır kendisine ilk defa gülümsüyordu. O da sırıtarak karşılık verdi. "Şimdi benimle içerideki odaya gel. Sana son talimatı vereceğim."

Çöl Akrebi onu hiçbir zaman kaldığı odaya sokmazdı. Halil Zeyd'in tebessümü bütün yüzüne yayıldı. Kadının peşinden Leyla'nın odasına yürüdü.

Yusuf Maksudi, pencerenin kenarından Halil'in her şeyden habersiz, kuzu gibi kızın arkasından, Leyla'nın kaldığı odaya geçişini seyretti. Bu gerçekten de Halil'in alacağı son talimat olacaktı.

İkisi salondan çıkınca hırsından gözlerini yumdu. Kulağına, Leyla'nın oda kapısındaki anahtarın yuvasında dönmesinden çıkan madeni tıkırtı geldi.

Odaya girince Leyla'nın kapıyı kilitlemesine şaşırmıştı Halil. Ne oluyor diye kızın yüzüne şaşkınlıkla baktı.

Mutlu ve davetkâr bir şekilde gülümsüyordu Çöl Akrebi. O da sırıttı. Galiba anlamıştı olacakları. Bu azgın karı erkeksiz duramazdı. Yanılıyor muydu yoksa?

Emin olmak için gözlerini kısıp, yürek çarpıntısıyla kızı bir daha inceledi. Yanılmıyordu.

Leyla bluzunun üst düğmelerini çözmeye başlamıştı. "Beni hâlâ istiyor musun?" diye sordu. "Hem de çılgınlar gibi."

"İşte bir fırsat! Sana bir şans vereceğimi söylemiştim. Ama beni mutlu edemezsen halin haraptır. Bilmiş ol."

Halil Zeyd arzu ile sırıtırken:

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı. "Hatta orgazma eriştiremezsem ölümle bile tehdit etmiştin. Ama anlayamıyorum, niye şimdi? Niye bu kadar acele?"

"Günlerden beri çok gerginsin ve şimdi önemli bir göreve gidiyorsun. Bu göreve gergin ve sinirli gitmeni istemiyorum. Daha çok gençsin. Bir hata yaparsan bu hepimiz için çok kötü olur."

Kız bluzunun bütün düğmelerini çözmüştü.

"Yani bir tür moral eğitimi, öyle mi?" diye sordu Halil Zeyd.

Leyla cevap vermeden, inci gibi beyaz dişlerini gösterdi.

Sutyen kullanmadığı için dolgun memelerini ve sırtındaki bluz ile kontras teşkil eden cildinin parlaklığını bütün çarpıcılığı ile görebiliyordu. Halil'in ihtiras ve heyecandan dili tutulmuş gibiydi.

Her şeyi unutarak kıza yaklaştı, pantolonunu indirerek, Onu kollarının arasına almak, içindeki şehvetin ateşini bir an önce söndürmek istiyordu.

"Acele etme," dedi Leyla. "Önümüzde dolu dolu iki saat var. Önce şu köşede duran çantaya bir bak. içi silme sterlin dolu. Çanta kilitli ve şifreli. Oraya gidince çantayı sadece Ahmet Özveren'e vereceksin. Anlıyor musun? Ve şifrenin numarasını da yalnız ona söyleyeceksin. Çantayı asla başkasına teslim etmeyeceksin Halil!" Halil başını salladı.

Şu anda görev talimatını can kulağıyla dinleyecek hali yoktu. "Şifre 00-22-55. Anladın mı?" "Evet, anladım." "Tekrar et." Halil Zeyd şifreyi tekrarladı. Aklında nasıl tuttuğuna o da şaşıyordu. "Tamam," dedi Leyla.

Sonra ağır ağır eteğini çıkardı. Avuç içi kadar bir külotla kalmıştı karşısında.

Kız, hayallerinin de ötesinde bir güzelliğe ve cazibeye sahipti. Halil kutsal bir nesneye taparcasına Hayranlıkla ona yaklaştı, dizlerini kırıp çömeldi, elleriyle kızın belini kavradı.

İçindeki şehvetin bu kadar yükseleceğini tahmin bile edemezdi. İhtirastan tutuşan dudaklarını göbeğine değdirdi, usul usul, kendinden geçercesine öptü.

Leyla, ayakta durarak onun kısa ve kıvırcık saçlarının arasında parmaklarını dolaştırmaya başladı. Nedense aklı, öteki odada, pencere kenarında nöbet tutan Yusuf'ta idi. Yaşlı teröristin şu an kıskançlık içinde yanıp tutuştuğunu tahmin edebiliyordu. Yusuf olgun ve tecrübeli bir erkekti. Arzu ve ihtiraslarını kontrol edip, frenlemesini beceriyordu. Ama emindi

Leyla, şu an Halil'in yerinde olmak için neler feda etmezdi. Belki de bombalı çantayı götürmeye bile razıydı. Garip bir keyifle gülümsedi.

Dizlerine kapanmış olan delikanlı, ufak külotunu aşağıya sıyırmıştı.

Halil'in göbeği üzerinde dolaşan dili, bacak aralarına doğru inince ayakta ihtirasla kıvrandı. Oğlanın kendisine hiç zevk veremeyeceğini düşünmüştü ama daha şimdiden dili zevkin doruğuna doğru yaklaştırıyordu. İçinde bir şeylerin kıpırdadığını duyumsadı. Elleriyle Halil'in başını kavrayıp kasıklarına doğru bastırdı.

2

AYNIGÜN

Jakop Ventura önündeki karpuz tabağını itti.

"Yahu, bunu yerken iyi de, insanın midesine fena halde oturuyor!" diye söylendi. "Bir türlü hazmedemiyorum. Rivayete göre sindirimi tam altı saat sürermiş."

Menahem Ruso sırıttı. "Hazmedemezsin tabii. İnsaf yahu, tek başına kocaman bir karpuzu yiyip bitirdin." "Buranın karpuzları çok nefis. Bal gibi. Hararet de kesiyor, dayanamıyorum." Sofradan kalktılar.

Menahem bir sigara yaktı. Diğerleri çoktan sofrayı toplamaya başlamışlardı bile.

"Bir Türk kahvesi içer misin?" diye sordu Ventura. "Sağol istemem." Jakop Ventura geğirdi, sonra Menahem'in sırtını okşadı.

"Sabırsızlandığını biliyorum, evlat. Ama her şeyin sırası var, hiç acele etme. Biraz daha bekleyeceğiz."

Menahem gerçekten de sabırsızlanıyordu. "Acele etmiyorum, sadece biraz şüphem var."

"Onlara güven. Türk İstihbaratı bize doğru ve güvenilir bilgi verecektir." "Ümit ederim öyle olur."

"Öyle de olacaktır zaten. Bu onların da işine gelir. Karşılıklı menfaat meselesi. Bilgi alıyoruz, bilgi veriyoruz. Onlar da memnun, biz de."

"Ama Albay, bu farklı bir durum. Bu kez silahlı bir eyleme girişeceğiz şehrin tam ortasında. Hiçbir devlet ve istihbarat ağı bunu istemez."

"Göreceksin bak, bundan hiç şikayetçi olmayacaklardır Düşünsene, onlara ait bir sorunu biz halledeceğiz. Niye dert etsinler ki kendilerine?"

"Kendi ülkelerinde İsrail silahlarının patlamasını istemezler. Aramızdaki münasebet şimdilik sadece bilgi alışverişi. Biz ilk defa bundan da ileri gideceğiz." Jakop Ventura gülümsedi. "Gocunsalar teröristlerin yerini bize bildirirler miydi hiç? Gidip kendileri sorunu hallederlerdi. Ama yapmıyorlar, işi bize bıraktılar. Saklandıkları yerleri söylüyorlar. Oysa

Arapları tutuklamaları için ellerinde yeterince sebep ve delil de var. Bizim buraya ne sebeple geldiğimizi de biliyorlar elbet.

Onların da yakında bizden bir istedikleri olacaktır. Bilirsin, işler hep böyle yürür."

Menahem sigarasından derin bir nefes çekti. "Ne zaman ararlar bizi?" diye sordu. "En kısa zamanda. Belki saklandıkları yeni yeri tespit etmişlerdir bile. İnan bana, tahminimizden de iyi çalışıyorlar."

"Teması hep sen mi kuruyorsun?" "Genellikle."

Menahem konuyu değiştirmek istercesine sordu: "Bu şehri iyi tanıyorsun galiba?" "Avucumun içi gibi."

"Gördüğüm kadarıyla Türkçeyi de iyi sökmüşsün."

"Bilmiyor muydun?"

"Neyi?"

"Ben yıllar evvel İsrail'e Türkiye'den göç etmiş bir ailenin çocuğuyum."

Halil Zeyd'i Taksim'deki buluşma noktasından alan araba Boğaz'a doğru yol almaya başladı. Genç terörist mutlu ve sakindi. Leyla haklı çıkmıştı; onunla bir buçuk saat çılgınlar gibi seviştikten sonra üzerindeki o yıpratıcı gerginlikten sıyrılmıştı. Hayatının en unutulmaz zaman dilimini yaşamıştı az önce.

Leyla müthiş bir dişiydi. Bir kadının bu kadar istekli ve coşkulu olduğunu hiç görmemişti. Yatakta son derece hünerliydi. Halil'i zevkin doruklarına taşımış, ömründe erişemediği bir tatmine ulaştırmıştı. Şimdi o anları düşünmek bile heyecan vericiydi. Sıkı sıkıya kavradığı çantayı yanına bıraktı.

Bir sigara yaktı. Öylesine mutluydu ki, arabanın içindekilerle bile konuşmak isteğine kapıldı. Fakat Ahmet Özveren'in adamları Türkçeden başka dil bilmiyorlardı. Bön bön yüzüne baktılar.

Halil Zeyd susmak zorunda kaldı ama hiç umurunda değildi, mutluluktan neredeyse başı göğe değecekti. Bundan önce de iki kere para taşımıştı. Adamların bu kez kendisini bilmedikleri bir yere götürdüklerini farketti. Pek oralı olmadı.

Araba neden sonra demir parmaklıklı kocaman bir villanın önünde durduğunda aklı hâlâ Leyla'daydı. Binanın önünde onu iri yarı iki adam karşılamıştı. Üstünü iyice aradılar. Koltuk altındaki tabancasına el koydular. Halil hiç itiraz etmedi. Bu rutin bir tedbirdi. Nasıl olsa çıkarken iade ederlerdi.

Adamlardan biri düzgün ve akıcı İngilizce konuşuyordu. Çantaya bakmak isteyince Halil, "Bunu ancak Ahmet Özveren'e teslim edebilirim," dedi.

Adam başını sallayarak onu içeriye aldı. Onu Ahmet Özveren'in çalışma odasına aldılar. Korumalardan ingilizce bileni yanında kaldı, diğeri haber vermek üzere uzaklaştı. Yanında duran, hiç sesini çıkarmadan put gibi bekliyordu. Gözlerini Halil'e dikmiş, her hareketini kollar vaziyetteydi. Nezaket gösterip, oturun bile dememişti. Halil umursamadı. Evin ihtişamından etkilenmişti. Geniş çalışma odasının modernliği ilgi çekiciydi. Gözleri yekpare camın arkasındaki bahçeye ve yüzme havuzuna takıldı. Havuzdaki suyun maviliği onu çekti. Bir iki adım atarak havuza yakından baktı. Leyla ile kendisini havuzun o serin sularında çırılçıplak yüzüp oynaşırken hayal etti. Yaklaşık on dakika bekledi.

Sabırsızlanmaya başlıyordu ki, kapı açılıp içeriye uzun boylu, zayıf biri girdi. Şık giyinmişti. Gözlerinde mağrur ve küstah parıltılar vardı. Kibirli birine benziyordu. Halil'i küçümseyen bakışlarla süzerek büyük cam masanın arkasına geçti.

Halil Zeyd, Ahmet Özveren'i hiç görmemişti. Bundan evvelki teslimatlarda da onunla karşılaşmamıştı. Leyla, onu ufak tefek biri diye tanımlamıştı. En bariz özelliği ise çenesindeki keçi sakalı demişti.

Adamın sakalsız olduğunu görünce irkildi.

Uzun boylu adam, soğuk bir ses tonuyla konuştu. "Çantayı bana verebilirsiniz." Halil hemen itiraz etti.

"Paraları yalnız Ahmet Özveren'e teslim edebilirim. Aldığım emir öyle." Adamın yüzünde en ufak bir hareket olmadı. Şimdi sesi daha da soğuk çıkmıştı. "Üzgünüm ama Ahmet Bey şu sırada istanbul dışında.

Onunla görüşemezsiniz. Bununla beraber ziyaretiniz hakkında bilgi sahibiyim ve teslimatınızı kabule yetkiliyim." "Olmaz," dedi Halil Zeyd. "Aldığım emir gereği ancak kendisine teslim edebilirim, başkasına değil."

Adam soğuk bir şekilde başını salladı. "Nasıl isterseniz." Düşünme sırası Halil'e gelmişti. Adam parayı reddediyordu. Kararsızlık içinde bocaladı. Aldığı görevi yerine getirmeden dönmek istemiyordu. Leyla'nın nasıl bir tepki göstereceğini de kestiremiyordu. Şu sıra Leyla ile arasının açılmasını asla istemezdi.

Adamın alaycı gözlerinin içine baktı. "Ahmet Özveren'in burada olmadığını telefonda bana söylemediniz ama," diye çıkıştı.

Adam sadece, "Üzgünüm," demekle yetindi. Adamın, insanın kanını donduran soğukluğu Halil Zeyd'i çileden çıkarmıştı. Ancak ne yapacağını, nasıl bir tutum takınacağını kestiremedi. Bu hesapta olmayan bir durumdu.

"Şefimle bir telefon konuşması yapabilir miyim?" diye sordu. Leyla belki durumu anlar ve çantayı bırakmasını onaylardı.

"Ne yazık ki buradan telefon konuşması yapamazsınız." "Neden?" "Bizi anlayışla karşılayacağınızı umarım. Güvenlik sorunu. Telefonların daima dinlenme tehlikesi vardır. Başımızın polisle derde girmesini istemeyiz." Bunu anlıyordu Halil. Omuzlarını silkti. Önemli olan paranın Simka yetkililerine teslim edilmesiydi. Bu adam yetkili olduğunu söylüyordu. Leyla'nın ısrarına bir anlam veremedi; bu Ahmet de olabilirdi, yerine bıraktığı biri de.

Bir an evvel dönmek arzusundaydı. Leyla'sına kavuşmak istiyordu. Leyla'yı mutlu etmişti, geçirdikleri aşk dakikaları bir seferlik olamazdı, devam edecekti mutlaka. Acele karar vermek zorundaydı. Parayı bırakmadan geri dönmesi görevin aksaması anlamına gelecekti.

Ağır ağır yürüyüp elindeki çantayı cam masanın üzerine bıraktı.

"Parayı sayın," dedi. "Kilidin şifresi 00-22-55." Adam uzanıp çantayı aldı, cam masanın üzerine yatırdı. Küçük şifre çarklarını çevirdi.

Çantanın yanındaki parlak düğmelere basınca kilit açıldı. Kapağı kaldırdı.

Halil Zeyd, uzun boylu adamın gözlerinin birden dehşetle açıldığını gördü. Çantanın içinde kendisini şaşkınlıktan donduran bir şey görmüştü mutlaka. Adamın yeryüzünde gördüğü en son şey de bu oldu.

Halil adamdaki şaşkınlığı farketmişti ama artık bir şey yapmak için vakit çok geçti. Kulakları sağır eden bir patlama duyuldu. Ardından da kızıl bir

alev yükseldi. Çantayı açan adamın anında göğsü parçalandı, kaburgaları ciğerlerini ve boğazını deldi. Ağzının olduğu oyuktan bir kan sütunu fışkırdı. Başının bir parçası havaya uçarak odaya dağıldı. Sarsıntı, vücudunu kaldırdığı gibi arkasındaki yekpare camdan çimlere fırlattı. Patlama öylesine şiddetli olmuştu ki, masanın başında dikilen Halil Zeyd'in kalbi aynı anda parçalanmış, buharları tüten bağırsakları yerdeki kıymetli Acem halısının üzerine sarılırken, havaya yükselen bedeni hızla kırılmış camdan fırlayarak bahçedeki havuza düştü. Patlama sırasında kopan bir kolu, çalışma odasındaki kitaplığın dibine, diğeri ise bahçedeki bodur gül ağacının dallarına takılı kaldı. Patlama nedeniyle duvarlar sarsılmış, tavandaki kristal avize yere düşmüştü.

İlk şoku atlatan Ahmet'in adamları yeni yeni dağılmaya başlayan dumanlar içindeki çalışma odasına daldılar. Oda harabeye dönmüştü. Etrafta toz, duman ve yanık insan eti kokusu vardı. Birkaçı kırık cam duvardan bahçeye geçti.

Halil Zeyd'in parçalanmış bedeninden arda kalan kısım cazırtılarla havuzun mavi sularında yüzüyordu. Şiddete ve vahşete alışık adamlar manzarayı görünce öğürerek başlarını çevirdiler.

Aynı gün Harry Lewis'le bir türlü irtibat kuramayan Elliot Ward, Imperial Oteli'nin yolunu tuttu. Harry'i bulması lazımdı.

Resepsiyondaki memur anahtarların bulunduğu panoya bir göz atarak, "Mr. Lewis odasında efendim," dedi kibar bir ifadeyle. Elliot doğru odaya yollandı. Kapıyı birkaç defa vurdu.

Nihayet içeriden bir ses, "Tamam, tamam açıyorum," diye seslendi. Kapı aralanınca Harry'nin sakalı uzamış, gözleri kızarmış, alkol mahmurluğunu henüz üzerinden atamamış yüzü göründü. Elliot'u görünce: "Sen miydin? Tahmin etmeliydim!" diye homurdandı.

İçeriye giren Elliot arkadaşına kötü kötü baktı. "Senin koyu bir kahveye ihtiyacın var." "Boş ver kahveyi. Bir şişe birayı tercih ederim." "Saatten haberin var mı?" "Canı cehenneme saatin. Ne istiyorsun Elliot?" "Konuşmamız lazım."

Harry, boksör tipi, desenli külotunu çekiştirdi, göbeğinden taşan atletini içine sokmaya çalıştı. Kızıl saçları darmadağınıktı.

"İnan Elliot, konuşacak bir şey kalmadı artık. Bu iş bitti! Beni rahat bırak. Uykuya ihtiyacım var."

Elliot Ward sinirleniyordu. Rakibini kolundan kavradı. "Ne demek bitti? Bir açıklama yapsan çok iyi olacak." Harry'nin alkolün etkisiyle büsbütün kızarmış yüzünde alaycı bir tebessüm oluştu.

"Bitti dedim sana! Hiç olmazsa benim için bitti. Bugün I.S.C.'deki görevimden istifa ediyorum. Artık şirkette yokum. Meydan tamamiyle sana kaldı. Sir Hughs'un makamı da sana kalacak. İhtiyarın ölmesini ya da yaşlılık nedeniyle işten ayrılmasını dört göz bekleyebilirsin. Kıç yalamaya paydos. Sevinebilirsin Elliot. Anlıyor musun beni?" Harry Lewis gürültü ile geğirdi.

Küçük otel odasını leş gibi alkol kokusu kapladı. Elliot yüzünü ekşitip, iğrenerek adama baktı. "İstifa mı ediyorsun?" "Evet."

"Yani şirketten ayrılacak mısın?" "Evet, aynen öyle. Doğru anladın." Elliot Ward, İstanbul'a geldiğinden beri ilk defa güzel bir haberle karşılaşıyordu. Fakat duyduğu sevinci yüzüne aksettirmeyecek kadar soğukkanlıydı. "Sebep?" Harry sırıttı.

"Beceremedim. Yüklendiğim görev tam bir fiyasko ile neticelendi. Artık işim senin olsun, istemiyorum. Sir Hughs seni peşimden buraya gönderdiğine göre idam hükmümü imzalamış demektir. Ona istifa et deme zevkini vermeyeceğini, ben ayrılıyorum."

Tam olarak sarhoşluktan sıyrılamadığı her halinden belliydi. Kelimeleri uzatarak söylüyor, İskoç aksanı daha da belirginleşiyordu. Karyolaya oturdu, çıplak bacaklarını kaşımaya başladı.

Elliot onu hiç böyle görmemişti. Sarhoş olduğu su götürmezdi fakat bu halinin altında, başarısızlığına ve teslimiyetine başka sebepler aramak gereğini duyuyordu. "Seni daha güçlü sanırdım," dedi. "Şirkete verdiğin bunca hizmetten sonra, bu ani istifan biraz garip değil mi?"

"Uzatma Elliot... Bana numara yapmayı da bırak. Senin de tek istediğin buydu. Rakipsiz kalmak, işte meydan senin artık. Ben yokum." Elliot kuşkuyla rakibine baktı. "Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez dostum. Üstüne ne vazife? Hayatımın geri kalanını dilediğim gibi yaşamak istiyorum. Şirketin pis ve kokuşmuş

işlerinden uzak, rahat ve huzur içinde. Belki Bahama'ya ya da Jamaika'ya giderim. Güneş, kum ve güzel kadınlar. Daha ne isteyebilirim ki?"

Elliot dudak büktü.

"Böyle bir yaşam para ister Harry. Parayı nereden bulacaksın?" Harry Lewis homurdandı yerinden:

"Kıyıda köşede biriktirdiğim biraz param var. Ufak tasarruflarım."

"Yok canım! Sakın bunlar Şirket'ten yürütülmüş paralar olmasın?"

Harry kan çanağına dönmüş gözlerini rakibine çevirdi. "Ne demek istiyorsun sen? Yani aklınca beni itham mı ediyorsun? Şirket'ten para çaldığımı mı ima ediyorsun?" Elliot'un bakışları buz gibiydi.

"Bunu çok düşündüm Harry. Sonunda bir kanaate vardım. Kaybolan paramızda senin parmağın var. Buna eminim. Ama sorun bunu niçin ve nasıl yaptığın. Sen ödleğin ve kafasızın tekisin. Asla böyle bir vurguna tek başına kalkışamazsın. Seni yönlendiren, sana cesaret veren birileri olmalı, yani suç ortakların. Şirket'ten istifaya kalkışman da bunun en açık delili. Paraya ne denli düşkün ve haris olduğunu bilirim; esaslı bir para kokusu almasan hiç istifaya kalkışır mısın? Fakat anlamadığım o insanların senden ne bekledikleri. Şirket'ten ayrılırsan bir hiç olacaksın; onlara ne verebilirsin ki? Bütün sorun burada düğümleniyor. Kaybolan paraya acımıyoruz, nasıl olsa bu zararı telafi ederiz, bunu senin burnundan da fitil fitil getiririz. Ama ortakların kim? işte bunu öğrenmek istiyorum." Elliot'un söyledikleri Harry'i allak bullak etmişti. Elliot'un koku alma yeteneği asla inkar edilemezdi. Bulanık zihni, kelimeleri tartmaya, anlam çıkarmaya çalışıyordu. Sonunda dayanamayarak bağırdı: "Canımı sıkıyorsun Elliot. Defol git başımdan. Seni dinlemek zorunda değilim. Canın cehenneme..." Elliot hiç oralı olmadı.

"Bence, bir an önce Londra'ya dönüp olan bitenleri Başkan'a anlatsan çok iyi olur. Eski hizmetlerinin mükafatı olarak belki seni affeder. En iyi çözümün bu olduğunu unutma. Ayrıca Türk ya da Arap dostlarına da pek güvenme; seni ortada bırakabilirler. Hele başka terörist gruplarla işbirliği yapmaya kalkıştıysan, yandığının resmidir. Bu defa Kızıl Ci-had seni temizler, iyi düşün ve tavsiyeme kulak ver."

Harry mosmor oldu. Sanki Elliot ruhunu okuyordu. Kızıl saçlarını karıştırmaya başladı. Huzursuz ve tedirgin olduğu belliydi. Elliot sıkıştırdı.

"Hadi, bir karar ver. Başkan'a bugün senin hakkında bir rapor vermek zorundayım. Senden hoşlanmadığımı bilirsin, yine de şirketten kovulmanın benim vereceğim rapor nedeniyle olmasını istemem. Şayet konuşur ve gerçekleri tüm detayıyla bana anlatırsan belki raporumu değiştirebilirim. Anlıyor musun?"

Harry Lewis terlemeye başlamıştı. Belki bin kere düşündüğü olasılıkları yeniden alkolden bulanık, yan uyuşuk beyninde değerlendirmeye çalışıyordu. Kafası iyice karışmıştı. Elliot'un haklı olduğu yanlar vardı. Yeni ortağı, mali danışman Erdal Cebeci cin gibi bir adamdı; insanları kullanmasını, mevcut fırsatları değerlendirmesini çok iyi beceriyordu. Kendisine iyi paralar vaat etmişti. Fakat ona güvenmekle ne denli isabetli davrandığını hâlâ kestire - miyordu. Ve ne yazık ki yol ayrımını çoktan geçmişti. Artık bu yoldan dönemezdi. Alnında biriken terleri sildi.

Erdal Cebeci acaba kendisine de kazık atar mıydı? Atmaması için hiçbir sebep yoktu. Zamanı gelince hiç tereddüt etmeden çalıştığı şirketi eline geçirmişti. Çekinerek Elliot'a baktı, sonra: "Ben şirketin parasını Çalmadım," diye fısıldadı. Elliot bir kaşını havaya kaldırarak, "Şu halde neden istifa etmekten söz ediyorsun? Seni şirketten ayrılmaya iten sebep ne?"

"Sıkıldım bu işten. Artık kanunsuz işler çevirmek istemiyorum."

"Kanunsuz mu? Saçmalama Harry, biz sadece ticaret yapıyoruz. Sattığımız mal hiç önemli değil, ne gaye ile kullanılacağı da. Bu bizi ilgilendirmez. Ürettiğimizi satmak zorundayız. Sadece alacağımız paraya bakarız. Oyunun kuralı bu. Hem anlamıyorum, bunca yıl sonra vicdanın mı sızlamaya başladı?"

"Dedim ya, ben yokum artık. Bu boktan işi bensiz yürütün."

"Sen bilirsin... Seni daha fazla zorlayamam. Anlaşılan konuşmayacaksın. Beni ikna edemedin. Üzgünüm ama, Sir Hughs'a durumu rapor etmek zorundayım. O da Kızıl Cihad'la temas kursun. Belki işin içyüzünü onlardan öğrenir." Harry ilk defa sırıttı: "İşte bunu yapamaz. Çünkü Örgüt'le teması sadece Simka yetkilileri kurabiliyor. Onlar ise artık I.S.C.'nin düşmanları. Ona sır vermezler."

"Yanılıyorsun Harry, bunca yıllık şirketini hafife almakla hata ettin. Sir Hughs çok güçlüdür, umduğundan da güçlü. Çevresi de çok geniştir.

Simka'nın malı başkalarına sattığını biliyoruz."

Harry Lewis'in gülümsemesi yüzünde dondu. Hayretle arkadaşına baktı. "Biliyor musunuz?" "Gayet tabii. Bu mal uçmaz ya? Simka iki seferdir malı başka bir terörist gruba devrediyor." Kızıl saçlı ingiliz yerinden fırladı. "Bunu kimden öğrendiniz?" "Bunu öğrenmek için kahin olmaya lüzum yok. Silah kimin işine yarayabilir ki? Benim anlamak istediğim, senin bu işteki rolün. Akıllı davran ve konuş. Senin tek çaren gerçekleri itiraf etmen."

Harry kızgınlıkla bağırdı.

"Hadi ordan sen de! Aklınca beni konuşturup ağzımdan laf alacaksın, değil mi? Sana söyleyecek sözüm yok. "

"Tamam Harry, tamam. Yeterince anladım zaten. Daha fazla konuşmana gerek yok." "Hâlâ bana hava basıyorsun. Bir bok anladığın yok." Elliot Ward kapıya doğru yürüdü. Kapının tokmağını çevirirken, don gömlek kendi kendine söylenen rakibine alaycı bir şekilde göz attı.

"Üzgünüm Harry," diye mırıldandı. "Bir daha karşılaşacağımızı, daha doğrusu seni canlı görebileceğimi hiç sanmıyorum. Hoşça kal aziz dostum." Elliot kapıyı örterken, Harry dehşetle ona bakıyordu.

Derin bir sessizlik vardı odada.

Leyla Ahmadi, "Dört saat oldu. Umarım Halil görevi tamamlamıştır," diye boğuk bir sesle mırıldandı.

Yusuf Maksudi'nin bakışları buz gibiydi. Ağzından tek kelime çıkmadı. Genç kadın kara gözlerini ona çevirdi.

"Çok hissi davranıyorsun Yusuf. Sana yakıştıramadım bu duygusallığı. Sadece bir görevdi bu. Birimizin yapması gerekiyordu ve içimizdeki en uygunu da Halil'di. Merak etme, ona bu görevi verirken ben de zorlandım."

Yusuf Maksudi, "Yok canım! Sahi mi?" diye homurdandı.

Halil'in öldüğüne değil, benimle yatağa girdiğine bozuluyor, diye düşündü Leyla.

“İnan doğru söylüyorum. Karar vermeden önce çok düşündüm. Emir verme durumunda olanların bazı kaçınılmaz sorumlulukları vardır. Bunu anlamalısın." Yaşlı terörist kısık sesle fısıldadı:

"Halil'i feda etmeden de bu neticeye ulaşabilirdin. Ben emirleri tartışmam ama bu tercihini de onayladığımı söyleyemem. Sen onu bile bile, kasten ve isteyerek ölüme gönderdin, sakın aksini söyleme."

"Yanılıyorsun. Zamanımız kalmamıştı, bir an önce harekete geçmek ve görevi tamamlamak zorundaydık. Ayrıca unutma ki, bizler fedaiyiz. Ölüm bizi yıldıramaz. Bu göreve seçilirken hepimiz bu bilinç içindeydik ve isteyerek talip olduk. Mossad ajanları da ensemizin dibinde.

Daha fazla oyalamaydık her an avlanabilirdik de."

Yusuf, "Umarım Halil işini hakkıyla yapmıştır," diye söylendi.

"Bakalım, göreceğiz."

Yusuf Maksudi'nin kaşları çatıldı. Gergin bir şekilde sordu: "Şimdi ne yapacağız?" "Neticeyi alır almaz memlekete dönüş hazırlığı yapacağız. Burada çok oyalandık. Yarın Aksaray'daki adamımıza gideceğim. Lanet adam bizi bu kez berbat bir yere tıktı. Kümes gibi bir ev. Şehir merkezine de uzak. Ne televizyon var, ne radyo, ne de telefon. Dünyadan kopuk gibiyiz. Operasyonun ne denli başarılı olduğunu yarın ondan öğrenirim."

"Evet, bir an önce dönsek iyi olur. Buradan çok sıkıldım. Bu görev bana göre değilmiş, şimdi daha iyi anlıyorum. Ben, şehir hayatının adamı değilim. Geldiğimden beri ömrüm dört duvar arasında geçiyor. Kendimi kafese tıkılmış yırtıcı bir hayvan gibi hissediyorum. Memleketi özledim. Koyu karanlık çöl gecelerini, sessizliği, çocuklarımı ve Arap kadınlarını... "

Leyla göz ucuyla Yusuf'u süzdü.

"Kaç çocuğun var Yusuf?"

"Yedi."

"Halil dokuz demişti." Maksudi'nin gözleri daldı.

"Son ikisi anneleriyle beraber geçen yıl bir israil saldırısında öldü."

Leyla yerinden kalktı, ak saçlı adama yaklaştı. Elini dostça omzuna koydu. "Kusura bakma," diye mırıldandı. "Bilmeyerek yaranı deştim. Ama sen güçlü birisin. Metin ve sabırlısın da. Yakında buradan gideceğiz ve sen bütün dilediklerine kavuşacaksın. Biraz daha sabret." "Ben şikayetçi değilim. Ağzımı açıp tek kelime söylemedim. Sorduğun için konuştum." "Biliyorum. Biraz sinirli görünüyorsun da..." Maksudi kendini alamayarak

yorgun bakışlarını kadına çevirdi. "Bu kadarı da normaldir, değil mi?" Leyla gülümsüyordu.

"Evet, normaldir. Belki bu gerginliğin bir sebebi de kadınsızlıktır ha, ne dersin? Ne de olsa biz Arap'ız. Sıcak ve ateşli ülkenin insanlarıyız. Halil'in son günlerdeki sinirliliğini hatırlıyor musun?"

Yusuf'un kaşları daha da çatıldı.

Bitişik odada Leyla'nın Halil'le sevişmesini bir türlü unutamıyordu. İkisinin de ağızlarından çıkan kesik iniltiler hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Çöl Akrebi tehlikeli sulara giriyordu. Yusuf, kadının bu konulara kasden yaklaşıp yaklaşmadığını anlayamadı. Kendini tutamayarak sordu:

"Yoksa Halil'i gevşetmek de görevinin bir parçası mıydı? Ya da suçlu vicdanını susturmak için denediğin bir yol muydu?'"

"Beni eleştirmeye mi kalkışıyorsun?" "Bırak numarayı Leyla... Böyle laflara karnım tok." Çöl Akrebi alaycı bir şekilde gülümsedi. "Yoksa kıskandın mı?"

"Kimi? Gerçek bir akrep gibi sokup öldürdüğün Halil'i mi? O bir çocuktu, ileri geri konuşur, patavatsızlık ederdi ama saf ve toydu. Kadından da anlamazdı. Ama ben sapına kadar erkeğim, sakın bunu unutma ve benimle oynama."

"Ama Halil'in aldığı ödülle bu görevi sana versem, sen de seve seve ölüme giderdin, değil mi Yusuf?" Yusuf'un rengi sarardı.

Bu soruya ne cevap verebilirdi ki? Bakışlarını kaçırdı, yerinden kalkarak mutfağa doğru yürüdü. Bu konuşmayı yarıda kesmek en uygun çözüm olacaktı. Kafasını çevirmeden Leyla'ya sordu. "Kendime kahve pişireceğim, sen de ister misin?" Yaşlı teröristin titrediğini farkeden kadın keyifle. "Az şekerli olsun," diye seslendi arkasından işveli bir edayla... Gri elbiseli MİT ajanı arabayı kullanan yardımcısına, "Burada dur," dedi. Emirgan'da, çınar altındaki büyük çay bahçesinin önündeydiler. Ajan arabadan indi, etrafına şöyle bir bakındı. Aradığı kişiyi görmüştü. Çay bahçesindeki ön masalardan birinde tek başına oturuyordu. Bir an göz göze geldiler. Emekli Albay Jakop Ventura, boş çay fincanının yanına parasını bırakarak ağır ağır yerinden kalktı.

MİT ajanı çay bahçesine girmemiş, sahil şeridi boyunca kâh denize giren, kâh olta ile balık avlamaya çalışan kalabalığın arasında yürümeye başlamıştı. Jakop Ventura az sonra ona yetişti.

“İyi günler Fikret Bey." “İyi günler Albay Jakop."

İki istihbarat görevlisi, sanki bu sıcak yaz gününün keyfini çıkarmak, temiz Boğaz havası almak istercesine yan yana yürümeye başladılar.

Jakop Ventura, "Umarım iyi haberleriniz vardır," dedi. "Hem iyi hem de kötü haberim var." "Lütfen önce kötüsünden başlayalım." “İki saat önce polis denizden parçalanmış bir ceset çıkardı. Adamın vücudunun büyük bir bölümü ilk tahminlere göre büyük bir patlama neticesi parçalanmış. Nedenini araştırıyoruz. Bir deniz kazası olmadığı kesin. Olayın enteresan yanı maktulun omzunda tespit edebildiğimiz dövme ve Arapça bir yazı. Adamın Türkiye'ye sızan intihar timine mensup olduğunu düşünüyoruz. Ama kimlik tespiti çok zor. Yüzü paramparça. Bunu siz mi yaptınız?" Albay derin bir nefes aldı. "Sizi temin ederim ki bizim işimiz değil. Size haber vermeden herhangi bir operasyona girmeyeceğimize dair garanti vermiştik. Lütfen unutmayın. Aramızdaki münasebetin bozulmasını ne teşkilâtım ne de hükümetim istemiyor. Buna azami gayreti gösteriyoruz. Ayrıca ekibimiz elemanlarının, sizinkiler tarafından kontrol edildiğinin de farkındayız. Biz yapsak nasıl olsa haberiniz olurdu. En önemlisi Arap teröristlerin saklandıkları yeni yeri henüz bilmiyoruz. Bununla beraber, bulduğunuz cesedi bana gösterirseniz belki teşhiste size yardımcı olabilirim. Kızıl Cihad'ın fedailerinin çoğunu tanırız."

"Bu mümkün değil, Albay. Eğer tahminimiz doğruysa intihar timinden geriye iki kişi kaldı demektir. Çöl Akrebi ve kimliğini tespit edemediğimiz ak saçlı adam."

"Bizim merkez onu tanımladı. Yusuf Maksudi adlı bir fanatik. İyi haberiniz nedir Fikret Bey?"

"Biz de saklandıkları yeni yeri bulduk. Zeytinburnu'nda bir apartmanın bodrum katında kalıyorlar."

MİT ajanı Fikret Sağlam, cebinden çıkardığı ufak bir kâğıdı Jakop Ventura'nın eline sıkıştırdı. "Kâğıtta adres yazılı."

"Teşekkür ederim," diyen Albay kaşla göz arası ufak pusulayı cebine indirdi. Sonra biraz sıkılarak sordu. "Operasyonu bu akşam

gerçekleştirebilir miyiz?"

"Bizce uygundur. Yalnız bir şartımız var. Eylem tam beş dakika içinde bitirilmeli. Polisin kulağını bükeceğiz, olay yerine gelişleri ihbarımızdan on dakika sonra olacak. En önemli konu da diğer kat sakinlerinin bu operasyondan zarar görmemeleri. Kesinlikle el bombası ve yüksek tahrip güçlü patlayıcı madde kullanılmayacak."

"Anlıyorum," dedi Jakop Ventura. "Bu arada size bir adres daha vermek istiyorum. Aksaray'da bir dükkan. Hazır giyim eşyası ve kumaş satan bir mağaza. Uzun zamandan beri gözetimimizdedir. Sahibi Suriye asıllı ve sanırım intihar timine lojistik destek sağlıyor. Adamlarım Çöl Akrebi'nin oraya girip çıktığını saptadılar." Jakop Ventura gülümsedi. "Benim de size bir sorum olacak. Çöl Akrebi'nin Gümüşsuyu'nda öldürdüğü adamımızın İsrail'e nakli için, yetkililer nezdinde gerekli müracaatı yapabildiniz mi?" diye sordu. "Evet Albay. Olayı örtbas ettik bile. Kanımca hükümetlerimiz duymadan konuyu teşkilâtlarımız arasında çözümlesek daha iyi olacak. Ama fazla aceleci olmamanızı tavsiye ederim." "Neden?"

"Belki bu gece, nakil için müracaat edeceğiniz cenaze sayısında bir artış olabilir." Albay, ajanın yaptığı espriyi anlamamış gibi davranmayı yeğledi. Operasyon için yeşil ışık yanmıştı.

Anlaşılan bu akşam şenlik vardı. Göğsündeki cenbiye yarasının sızladığını duyar gibi oldu...

3

ERENKÖY

Sabahın dokuzunda Okan gözlerini açtı. Annesini yanında görememişti; onun çoktan kalkmış olduğunu düşündü. Uykulu gözlerini ovuşturarak, ufak çıplak ayaklarını karyoladan sarkıttı. Belki babasıyla kahvaltıya oturmuşlardı.

Usulca yataktan inerek kapıyı araladı. Şu birkaç gündür anasıyla babasının birbirlerine yaklaşmaları, yeniden bir aile olarak birlikte yaşamaya başlamaları, küçük çocuğu derin bir sevince boğuyordu.

Çıplak ayakla, gözlerini ovuştura ovuştura mutfağa yürüdü.

Evde hiç ses yoktu. Konuşmalar da duyulmuyordu. Mutfağın kapısı önüne gelince içeride kimseyi göremedi. Kahvaltı masası hazırlanmamıştı. Ocakta demlenen çaydanlığı göremedi. Annesi de ortalarda yoktu. Meraklanarak geri döndü. Neredeydi bunlar?

Babasının yatak odası kapalıydı. Babası ile annesinin aynı yatağı paylaşmadıklarını biliyordu. Merakla, kapıyı vurmadan, sessizce araladı. Gözleri sevinçle parıldadı.

Çocuk aklı, bunun ileride yaşanacak mutlu günlerin başlangıcı olduğunu idrak etti. İkisi de koyun koyuna uyuyorlardı. Üzerlerine çekilmiş ince pikeye rağmen onların çıplak olduğunu anladı. Annesi sırtını dönmüş, derin ve rahat bir uykudaydı. Babasının güçlü kolları ise onu sıkı sıkıya kavramıştı. Birlikte artık mutluydular, kendisinin de mutlu olmaması için sebep yoktu. Küçük yüreği sevinçle doldu. Gülümseyerek ve biraz da onların çıplaklığından utanarak usulca kapıyı çekti.

Elini yüzünü yıkamak için banyoya girdi. Bu sabah görevini aksatırsa, annesinden her zaman azar işitirdi. Banyonun içinde nereden kaynaklandığını anlayamadığı pis bir koku vardı. Yüzünü ekşiterek kokunun kaynağını aradı. Klozetin içine baktı. Yoksa birisi rezervuarı çekmeyi mi unutmuştu? Durgun su berrak ve temizdi. Gözüne, küvetin yanına çıkarılıp atılmış giysiler çarptı. Garipseyerek leş gibi 1 kokan giysilere baktı. Annesinin bluzu ile etekliği ve babasının pantolonu yerdeydi ve garip bir koku yükseliyordu.

Neden koktuklarını anlamak için eğilip baktı. Bluzun üzerinde bir böceğin kalıntısı adeta yapışmış olarak duruyordu. Kırkayağa benzer bir şey. Sayısız ince bacaklarını görünce midesi kalktı. Giysilerin üzerinde yağlı kara izler vardı ve yanık kokusu sinmişti.. Bir anlam veremedi.

Elini yüzünü yıkayarak banyodan çıktı. Bu sabah onlara kahvaltıyı hazırlayarak sürpriz yapmaya karar verdi. Acaba bu saate kadar neden uyanmamışlardı?

Neşe içinde sofraya oturdular. Okan'ın hazırladığı kahvaltı gerçekten şaşırtıcı olmuştu onlara. Annesi anlayamadığı bir sevinçle oğluna sarılıp sarılıp öpüyordu. Okan bu coşkun sevincin hazırladığı sofradan çok, birlikte geçirdikleri geceden kaynaklandığını küçük aklıyla kavramakta zorlanmadı Suratlarındaki mahcup ifadeyi de sezinleyebiliyordu. Çayın demi berbattı ama hiç bozuntuya vermediler Sofradan kalkınca Engin, telefonla yazıhanesini aradı. Hafta başından beri işine gidemiyordu. Sekreteri arayanların bir listesini verdi. Engin, birkaç gün daha yazıhanesine gidemeyeceğini tahmin ettiği için kıza gerekli talimatları iletti. Arayanların arasında sadece tek bir isim dikkatini çekmişti: Erdal Cebeci!...

Şirketin mali müşaviri acaba niçin aramıştı? Herhalde şirketle ilgili bir konu olmalıydı. Şimdi tüm Simka mensuplarına suçlu gibi bakıyordu. Çiftlikteki yangın gecesi Erdal'ın da adı geçmişti. Galiba Erdal Cebeci de bu karanlık işlere karışmış biri olabilirdi. Zaten Ahmet'in bütün bu dolapları şirkette tek başına çevirmesi olanaksızdı. Şirketin bütün parasal girdi çıktısıyla ilgilenen kişi Erdal'dı. Telefonu açıp şirketi aradı.

Santraldeki kız Ahmet Özveren'in tatilde olduğunu, bir haftadır şirkete gelmediğini söyledi. Erdal Cebeci'yi sordu, o da yoktu. Dün de gelmediğini öğrendi. Bu ilginçti işte. Zira Erdal her gün şirkete uğrardı. Bunca yıldır onun tatil yaptığını hatırlamıyordu. Yoksa geminin batacağını anlayınca, ilk terkeden farelerden biri de o muydu?

Boş verdi, aramaktan vazgeçti. Hepsinin canı cehennemeydi, Erdal'ı da bundan sonra aramasının anlamı yoktu. Simka'da işi bitmişti artık, asla orada çalışmayacaktı. T am telefonun yanından kalkarken zil acı acı çaldı. Herhalde sekreter kızdır, diye düşündü. Ya verdiği talimatı anlamamıştı, ya da iletmeyi unuttuğu bir notu vardı. Telefonu açıp, "Efendim?" dedi.

Tok ve kalın bir ses, "Engin Mert'le mi görüşüyorum?" diye sordu. Sesin sahibini tanıyamamıştı. "Evet, benim. Kiminle görüşüyorum?" Kısa bir sessizlik oldu.

"Beyefendi, beni tanımazsınız, bu nedenle kimliğimi açıklamamın bir anlamı yok. Ama sizi iyi niyetle uyarmak için aradım. Bunu bir tür insanlık görevi kabul ediyorum. Hayatınız tehlikede. Sizin canınıza kasdedenler var."

"Öyle mi?" dedi Engin.

Anlaşılan ölüm oyunu dün gece kaldığı yerden devam edecekti. Bunun samimi bir uyan olmadığına adı gibi emindi. "Sizi dinliyorum," diye mırıldandı.

"Beyefendi, söylediklerimi pek ciddiye almamış gibi bir hal sezinliyorum sizde. Böyle düşünüyorsanız çok yanılıyorsunuz. Ahmet Özveren sizi vuracak!"

"Hadi canım! Onu da nereden çıkarıyorsunuz? O benim arkadaşımdır."

"O sadece şeytanın arkadaşıdır. Ondan kimseye hayır gelmez. Hem hiç inkâra kalkışmayın, sizi bundan evvel de öldürmeye teşebbüs ettiğini biliyorum."

Engin sinirlenmeye başlıyordu.

"Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Adımı boş verin. Onun kötülüğüne uğramış biriyim. Ondan çok zarar gördüm. Adam öldürecek yapıda biri olsaydım, onu kendi ellerimle boğazlayabilirdim. Ne çare ki bunu yapamam. Ahmet Özveren denen adam şeytanın biridir. Yasa dışı çok işler çevirdi. Şimdi de Arap teröristlere silah satıyor ve benim elimde bunları ispat eden belgeler var. Bilmiyorum nedendir ama sizden bir sebeple çekiniyor; sizi öldürmek istemesi de bundan olmalı. Ben aciz bir adamım, onunla mücadele edemem. Ama dilerseniz, elimdeki belgeleri size vermeye hazırım. Gerisini siz düşünün. Polise mi gidersiniz mahkemeye mi başvurursunuz, o sizin bileceğiniz bir iş."

Engin adamın ağzını aramak için, "Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu. "Elimdeki belgeyi benden almanızı." Engin içinden gülümsedi, işte, yeni tuzak kuruluyordu. Telefondaki adam mutlaka Ahmet'in güvendiği bir kişi

olmalıydı. Yine tenha bir yere çağıracak ve bir kere daha öldürmeye teşebbüs edecekti. Kör gözüm parmağına, diye düşündü. Ahmet kendisini bu kadar aptal mı sanıyordu yahu? Dün iki kere giriştiği öldürme teşebbüsünden sonra buna kanabileceğini nasıl düşünebilirdi? Birden içinde bir kuşku duydu. Yoksa bu adam gerçeği mi söylüyordu! Adam duraladığını anlamış olmalıydı ki, konuşmasına devam etti.

"Benden şüphelenmiş, söylediklerimin gerçek olmadığını düşünmüş olabilirsiniz. O zaman buluşmamıza da gerek yok. Elimdeki belgeyi size posta ile de gönderebilirim, ya da bir yerden evinize veya yazıhanenize fakslayabilirim. Bu belge Ahmet Özverenin işini bitirmeye yeterlidir."

"Vay canına!" diye düşündü Engin. Adam buluşmayı şart koşmuyordu. Öyleyse bu bir tuzak olamazdı. Aklı karıştı bir an. Buluşma isteği tuzak değilse müthiş bir koz eline geçirmiş sayılırdı. Kendini biraz toparlayarak sordu: "Bu belgeyi nereden ele geçirdiniz?" "Bunu lütfen şimdi sormayın. Ama iş mahkemeye intikal ederse, resmen şahitlik yaparak ifade verebilirim."

"Sesinizi tanıyamadım; yoksa siz Simka'da çalışan elemanlardan biri misiniz?" "Olabilir Engin Bey."

"Görüşmemiz için bahsettiğiniz belgeyi nereden ve İçimden bulduğunuzu açıklamanız gerekir. Ahmet'in tuttuğu gizli dosyalardan mı?"

"Hayır, avukat bey."

"Kimden öyleyse?"

Adam cevap vermekte zorlanıyordu.

"Yoksa Erdal Cebeci'den mi?"

Adam birden ürkmüştü. Kekeledi, sonra, "Olabilir," diye fısıldadı. "Zira o da bu pisliğin içinde."

"Anladım," diye mırıldandı Engin. "Sizinle buluşup bu belgeyi alacağım." "Sağolun avukat bey. Benim de ümidim sizsiniz." "Nerede buluşacağız?"

"Ben Bostancı'da oturuyorum. Yakın sayılırız. Vapur iskelesinde buluşalım mı?" "Sizi nasıl tanıyacağım?"

"Ben sizi tanıyorum nasıl olsa, dert değil. Kaçta buluşacağız?"

Engin, adama inansa da bir kere daha kendini ateşin içine atamazdı. Yine bir tuzak olabilirdi bu. Polise telefon edecek ve yardım isteyecekti. Polisin randevu yerinde yer alması, gerekli pusuyu kurabilmesi için zaman gerekecekti. "Saat tam on ikide," dedi.

Üç saatlik zaman polisin herhalde gerekli önlemleri alması için yeterli olmalıydı. Adam, teşekkür edip telefonu kapattı. Konuşmaları dinleyen Selda, "Kimdi o adam?" diye sordu. "Tanımıyorum."

"Herhalde bu randevuya gitmeyeceksin, değil mi?" "Gitmek zorundayım sevgilim."

"Aman Allahım! Sen hiç akıllanmayacak mısın Engin. Belli ki bu da bir tuzak. Seni ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Nasıl gidersin?" Engin telefona uzanırken gülümsedi:

"Bu defa polisten yardım isteyeceğim. Başkomiseri arıyorum şimdi. MİT ajanına da telefon edeceğim."

Engin'in direksiyonu kavrayan elleri terden sırılsıklam kesilmişti. Sağ ayağını gazdan kaldırıp yumuşakça irene bastı. Bostancı vapur iskelesi oldukça kalabalıktı. içi rahatladı biraz. Burada tuzak kurulmazdı. İmkansızdı bu. Böyle işlere pek aklı ermezdi ama insanların ve araçların kaynadığı bir yerde saldırı yapmak akıl kârı değildi. Gözü dönmüş bir manyak değilse kimse buna cesaret edemezdi. Şöyle bir etrafına bakındı.

Adalara sefer yapan iskelenin önü mahşeri kalabalıktı. Ellerinde piknik sepetleri bir yığın kızıl erkekli genç, vapurun gelmesini gülerek şakalaşarak bekliyorlardı. Sıcaktan bunalan yaşlı erkekler, yelpazelenen kadınlar, konuşmalarından gayrimüslim olduğu anlaşılan kalabalık bir grup, adaya meyve ve sebze sandıkları taşıyan esnaf takımı, el ele tutuşan çiftler velhasıl her türden insanın oluşturduğu bir kalabalıktı bu. Kaldırım kenarında dizi dizi bekleyen taksiler, Adalar'dan gelen vapurdan müşteri kapmak için sıraya girmişlerdi. Az ileride yan yana çavalyelerini sıralayan balıkçılar, sıcağın etkisinden korumak, balıklarını canlı ve diri tutabilmek için teneke maşrapalarla üzerlerine su serpeliyor, bangır bangır bağırıyorlardı. Karşı taraftaki otopark ağzına kadar doluydu. Engin bir süre arabayı nereye bırakacağını düşündü.

Önce otoparka girmeyi istedi sonra nedense vazgeçip Honda'sını sağ kaldırımda sıralanan özel arabaların en önüne doğru sürdü. Arabanın içinde

kalmayı kendi güvenliği için daha emniyetli buldu. Evden çıkarken yanına aldığı Smith-Wesson'unu yine beline sıkıştırmıştı. Dakikalar ilerledikçe tedirginliği artıyordu. Boğucu sıcağa rağmen elleri buz gibiydi. Gözleri etrafta önce Başkomiseri ve MİT ajanını aradı. O yoğun kalabalık arasında göremedi tabii. Pek etkilenmedi. Emindi; nasıl olsa ikisi de buraya gelmişlerdi muhakkak. Onları görmemesi de gayet doğaldı, görev gereği mevzilenmişler, kalabalık arasında gizlenmiş olmaları gerekirdi. Yalnız onlar mı, kimbilir şu insan seli arasında kaç sivil polis de mevcuttu? Sonra birden irkildi, acaba onlar kendisini görmüşler miydi? Öyle ya, o nasıl onları göremediyse, belki onlar da kendisini bu kalabalıkta seçememiş olabilirlerdi.

Hemen kendisini göstermek için arabadan çıkmak ihtiyacını duydu. Kapıyı açarak, dışarıya fırladı. Saatine baktı; on ikiye on vardı.

Arabaya dayanarak, bir iki dakika oyalandı. Gözleri radar gibi etrafı tarıyordu, ilgilenen kimse yoktu kendisiyle. Beklediği adamı kollamamın bir anlamı yoktu, şayet bu tuzak değilse, gelecek adamı nasıl olsa tanımıyordu, onu seçemezdi. Fakat sivil polis olduğundan şüphelenecek birilerini bulabilirim diye etrafa bakındı. Hayret, o tanıma uygun kimseyi göremiyordu. Önünden geçerek geniş yolda Maltepe istikametine giden bir sürü araba dikkatini dağıtıyordu.

Tam önüne boş bir kamyonet gelip park etti. İçinden iki adam indi. Aralarında tartışır gibi konuşmaya başladılar. Bunlar ne polis olabilirlerdi, ne de beklediği kişi. Kulak kabarttı, bir mal tesliminden bahsediyorlardı.

Karşı kaldırıma baktı. Otoparkın tretuarı üzerine blucinli iki genç dondurma yiyorlardı, onlar da polis olamazlardı. Yanından bisikletli iki kız geçti, hatta biri çapkınca yüzüne bakıp gülümsedi, Engin bir an onlardan bile şüphelendi ama kızlar durmayıp yollarına devam etmişlerdi. Engin huylanmaya başlamıştı.

Yoksa randevuyu erken mi vermiş, polisin tertibat kurmasına yeterli zaman bırakmamış mıydı? Honda'yı bıraktığı yerde vapur iskelesinden biraz uzak kalmıştı, acaba beklediği adam iskelenin önüne gelmiş miydi? Kendisini bu mahşeri kalabalıkta göremeyebilirdi. Tam iskelenin önüne gitsem mi, diye düşündü. Belki polis de orada hazırlık yapmıştı. Kısa bir an kararsız kaldı. Tam o sırada birden tüyleri diken diken oldu. Klakson sesini duymasa farkına da varmayacaktı, fakat acı klakson sesi üzerine başını

çevirmiş ve az ilerisindeki siyah renkli Volvo'yu görebilmişti. Geçen arabalardan biri, trafik ışıklarına aldırmadan yola fırlayan ufak bir çocuğu ezmemek için kornayı çalıp, frene basmıştı. Klakson çalan Volvo değildi; ama onun sol yanındaki arabayı süren adamı kısa bir süre için de olsa görmüştü Engin.

Erdal Cebeci'ydi bu! Yanılmış olamazdı. Gözlerini kıstı, uzaklaşan arabanın sürücüsünü seçmeye çalıştı, başaramadı. Belki de yanılıyordu, fakat ensesindeki tüyler bir anda diken diken oldu. Şu son üç gündür ölümle öylesine burun buruna gelmeye başlamıştı ki, ister istemez şüphelendiği her şeyden irkiliyordu. Siyah Volvo uzaklaşmıştı ama niye birden paniğe kapıldığını anlayamıyordu. Burada kendisini güvende hissetmeliydi, etrafının tanımadığı polislerle kaynadığına emindi. MİT ajanını verdiği telefonda bulamamıştı ama karşısına çıkan memur, mesajı mutlaka ileteceğini söylemişti. Başkomiser ise garanti vermiş, bize güven demişti. Hem sonra burası bir cinayete girişmek için hiç de uygun bir yer değildi, telefon eden kişinin niyeti bu olsa, randevu mahallini beğenmez, onu kendi seçtiği bir yere çağırırdı. Volvo'daki adam konusunda da yanılıyordu kuşkusuz. Bir göz aldatmacasıydı bu, beyninin oyunu. Çünkü aklı fikri çevresindeki kötü adam olduklarını düşündüğü kişilerle meşguldü.

Kendini bu düşüncelerle avuturken, aniden hatırladı. Yanılmıyorsa Erdal Cebeci'nin arabası da Volvo'ydu. Şu an rengini anımsamıyordu ama, Volvo olduğuna emindi. Öyleyse gördüğü hayal değildi; Erdal'dı o!

Derin bir nefes aldı. Koltuk altlarından iri ter damlacıklarının beline doğru süzüldüğünü hissetti. Kötü bir şeylerin olacağını sezinledi, kendini emniyete almak istercesine arabanın içine girdi. Neyse ki bu kez Selda, "Ben de geleyim," diye tutturmamıştı. Dün gece yaşadığı korku, onu iyice sindirmişti; yoksa bu gürültü patırtı arasında bir de onu düşünmek zorunda kalacaktı.

Gördüğü adamın Erdal Cebeci olduğu konusunda hâlâ bir karara varamamıştı. Belki de yanılmıştı, mali danışmanın da arabasının Volvo olması tuhaf bir tesadüf de olabilirdi. Yeniden iyimser bir ifade ile, olayları büyütüyorum, diye düşündü. Erdal Cebeci'ye gereksiz suç isnadında bulunuyordu. Oturunca beline batan Smith-Wesson'dan rahatsız oldu. Silahı çıkarıp torpido gözüne koydu. Nasıl olsa başı sıkışırsa elinin altında sayılırdı. Yeniden saatine bir göz attı. Tam on ikiydi.

Heyecan ve sıkıntıdan boğazı kurumuştu. Beklemekten de sıkılmaya başlamıştı. Tesadüfen gözü yandaki otoparkın çıkışındaki Şahin marka arabaya takıldı birden. Ürpermekten kendini alamadı, içindeki tipsiz iki adam dikkatle ona bakıyorlardı. Araba otoparktan caddeye çıkmak için trafiğin rahatlamasını, az gerideki trafik ışıklarının kırmızıya dönüşmesini bekliyordu sanki. Engin içinde önsezilerinin yarattığı garip bir titreşimi duyumsadı. Şahin'in içindekilerini tanımadığı kesindi ve adamların kendisine bakışlarım yakalamıştı bir kez. Görebildiği son şey, Şahin'in sağ yanında oturan adamın pencereden uzanan koluydu. Parlak temmuz güneşi altında elindeki otomatik tabanca pırıl pırıl ışıldıyordu. Tarayacaklardı.

Yine bir tuzağa düşmüştü işte! Engin bir an kendini ölümle burun buruna hissetti. Can havli ve ani bir refleksle eğilerek kendini sağ koltuğa attı. Aklına yapabileceği başka bir şey gelmiyordu. Silahını kapıp kaldırım tarafındaki kapıdan dışarıya çıkmalıydı. Böylece arabayı siper ederek ateşe karşılık verebilirdi. Başka hiç şansı yoktu.

Ne çare ki, beyninden geçenleri uygulayamadı, iri vücudu, konsolla sağ koltuk arasına sıkışıp kalmıştı. Sağ böğrüne vites çubuğu battı. Silahını hemen torpido gözünden çekip çıkarmalıydı. Hatta az evvel, tabancayı üstünden çıkarıp oraya koyduğu için kendine lanet etti. Fazla zamanı da yoktu, gözü açıp Smith-Wesson'una el attı. Eli gözün içinde, boş boş dolaştı. Heyecandan silahı kavrayıp çekemiyordu.

İki büklüm kıvrıldığı yerde düşünmeye başladı. Saldırganlar ya durmadan tarayarak geçip gideceklerdi ya da silahlı olanı yıldırım hızıyla arabadan atlayarak Honda'nın başında bitecek ve açık camdan vücuduna kurşun yağdıracaktı.

Engin bütün bunları saliselerle ölçülecek bir zaman dilimi içinde düşündü. Fakat başını kaldıracak zamanı olmadı. Gök gürültüsü gibi bir tarraka başlamıştı. Leblebi gibi kurşun yağıyordu arabasına. Sanki tabancayla değil de, otomatik tüfekle ateş ediyorlardı herifler. Camlar tuzla buz olmuştu. Kaportaya saplanan kurşunların çıkardığı tok sesleri duyabiliyordu. Smith-Wesson elinden kaymış, kollarıyla başına isabet edecek serseri bir mermiden korunmak için kafasını sarmalayıp beklemeye başlamıştı, isabet almaması gerçek bir mucizeydi. Kurşun yağmuru devam ediyordu. Silah seslerinin ardı arkası kesilmiyordu. Ateş yakın mesafeden olduğu için ince sac dayanamamış, bazı mermiler kapıyı delerek içeriye

girip çeşitli yerlere saplanmaya başlamıştı. Etraf barut kokuyordu. Engin çılgına dönmüştü. Yapabileceği bir şey yoktu. Saldırganların böyle kalabalık bir ortamda bu denli caniyane bir saldırıya geçeceklerine hiç ihtimal vermemişti. Kimbilir bu gözükara tarama sırasında kaç masum vatandaş ölmüş ya da yaralanmıştı? Engin bir şeyler yapması gerektiğini düşündü. Sonsuza kadar böyle bekleyemezdi. Neden sonra sıkılan kurşunların artık arabaya isabet etmediğini farketti. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Dikkat kesildi, dinledi. Çatışma devam ediyordu. Adamların kime ateş ettiğini anlayamadı. Biraz cesaretlendi, yere düşürdüğü tabancasını yerdeki cam kırıklarının arasından çekerek eline aldı. Sırtı ve omzu cam parçacıklarıyla doluydu, fakat vücudunda bir sızı ve ağrı hissetmiyordu. Kurşun yemediğini anladı, kıvrıldığı yerde doğruldu.

Başını cam hizasına kadar kaldırdı. Etraf ana baba gününe dönmüştü. Kaçışanlar, bağrışanlar, kendilerini yere atanlar ile doluydu çevresi. Şahin'den devamlı, susmamacasına klakson sesi yükseliyordu.

Adamlardan biri Şahin'in direksiyonuna yığılmış kalmıştı. Diğeri ise arabadan fırlamış, sol arka çamurluğu kendisine siper ederek ateşe devam ediyordu. Ama hedef kendisi değildi artık.

Engin, kimler çatışmaya girdi diye merakla etrafına bakındı. Balıkçı tezgâhlarının önündeki iki sivil genç saldırgana kurşun sıkıyordu. Şaşkınlıkla çatışmayı seyre başladı. Kulağına siren sesleri gelmeye başlamıştı. Az sonra nereden çıktığı belli olmayan iki resmi polis otosu belirdi. İçinden çok sayıda resmi giysili polis fırlamıştı. Onlar da çatışmaya katıldılar. Tabii bütün bunlar çok kısa bir zaman süreci içinde olmuştu. Engin çatışmanın sonunun geldiğini anladı. Saldırganın teslim olmazsa, kurtuluş şansı yok gibiydi. Etraf sarılmıştı ve polis sayısı durmadan artıyordu. Engin sağ kapıyı açtı, tabancasını kavrayıp dışarıya süzüldü. Birden kulağının dibinde bir ses, "Arabada kalsanız daha iyi olur, avukat bey," diye fısıldamıştı. Başını çevirip baktı. Başkomiser, Honda'nın yanı başında mevzilenmişti. "Bir şeyiniz yok ya?" diye sordu.

"Şanslıymışım. Çok kurşun sıktılar ama isabet ettiremediler." "Verilmiş sadakanız varmış. Adamlarım hemen müdahale ettiler." "Biraz daha geç kalsaydınız hapı yutmuştum." Silah sesleri birden kesildi.

İkisi de başlarını kaldırıp Şahin'e baktılar. İkinci saldırgan da asfaltın üzerine cansız serilmişti. Kaldırıma oluk gibi kan akıyordu.

Arabaya doğru yürüdüler.

Başkomiser, cesetleri teşhis için Engin'e gösterdi.

"Bunları tanıyor musunuz?"

Engin başını salladı. "Daha önce hiç görmedim."

Cesedin başına eğilmiş polislerden biri, "Bunu tanıyoruz Başkomiserim. Sabıkalı bir kiralık katildir. Adapazarlı Rıza. Sosyete Rıza da derler. Aranıyordu." "Ya öteki?" diye sordu Başkomiser.

Polis dudaklarını büzdü. "Tanımıyorum. Yardakçısı olabilir."

“İkisi de öldü mü?" "Maalesef Başkomiserim. Canlı ele geçiremedik."

Polis şefi hırçın bir sesle, "Şu kalabalığı dağıtın ve etrafı bir düzene sokun," diye homurdandı.

Engin arabasına bir göz attı. Sol taraftaki kapılarda sayısız kurşun izi vardı. Sıkılan bunca mermiden birinin, nasıl olup da kendisine isabet etmediğine şaştı kaldı. Bugün gerçekten şans ondan yanaydı.

Başkomisere şimdilik, olayın patlak vermesinden az önce gördüğü siyah Volvo'dan ve içindeki Erdal Cebeci'ye benzettiği adamdan bahsetmemeyi uygun gördü.

4

AKŞAMÜSTÜ - ETİLER

Polisler, Engin'in kapıları delik deşik, camları tuzla buz olmuş arabasının tamirciye çekilmesine yardımcı oldular. Bu haliyle Honda başına epey masraf açacaktı. Sinirleri gergin ve harap eve dönerken Engin arabayı satmayı bile düşünüyordu.

İçeriye girince, Selda ona soğuk bir bira açtı. Engin, köpüklü buz gibi birayı susuzluğunu gidermek için yarısına kadar bir solukta içti. Genç kadın, karşısına oturup sabırla onun konuşmasını bekledi.

Engin durumu ve şüphelerini kısaca ona özetledi.

Engin Mert'in beyni allak bullaktı. Olaylara kendi açısından uygun ve mantıklı bir çözüm getiremiyordu. Simka'nın bazı yöneticilerinin yasa dışı işlere ve kaçakçılığa bulaştıkları sabit olmuştu; buna bir diyeceği yoktu. Fakat kendisinden istedikleri neydi? Şirketin avukatı olmasına rağmen dönen dolaplardan hiç haberi yoktu; öyleyse onu neden öldürmek istiyorlardı? Son olayla beraber hayatına kasdetmek için giriştikleri üçüncü teşebbüstü bu. Esaslı, inandırıcı ve mantıklı bir sebebi olmalıydı. Onları böylesine ürküten ne yapmış olabilirdi ki?

Elindeki veriler gerçekçi bir tahmin yapmaya yeterli değildi. Nedeni bilmedikçe de akıl yürütmek anlamsız oluyordu. Polisin çok şey bildiği ama kendisine açılmadığının da farkındaydı. Hâlâ ne Ahmet Özveren ne de Erdal Cebeci hakkında tutuklama kararı çıkarmamışlardı. Daha ne beklediklerini anlamıyordu. Birasını içerken, sessizce kendisini seyreden karısına baktı. O da çok düşünceli görünüyordu. Birden hatırladı, yarın Dr. Şükrü'nün cenazesi kaldırılacaktı. Belki Selda'yı sessizliğe iten sebep oydu. Nitekim Selda, "Bugün eve dönmem lazım," diye mırıldandı isteksizce. "Şart mı?" Genç kadın başını salladı.

"Cenaze ile ilgili bazı hazırlıklar yapmalıyım. Ne olursa olsun, ölen kocamdı. Zaten tatsız ve skandal teşkil eden ölümü için kimbilir ne dedikodular çıkarmışlardır. Formalite de olsa, arkasından bazı görevleri yerine getirmek zorundayım. Sonra buraya, cinayet gecesi pek apartopar

geldik. Ne benim ne de Okan'ın cenazeye giderken sırtımıza giyeceğimiz uygun giysilerimiz yok. Eve dönüp eşya almalıyım."

"Haklısın," dedi Engin. "Ama geceyi orada geçirmenize asla müsaade edemem." "Anlaştık sevgilim. Ayrıca senin gelmene de gerek yok. Araban da tamirde, ben bir taksiyle giderim, dönüşte de benim BMW'yi alırım. Seninki tamirden çıkıncaya kadar onu kullanırız." Engin tedirgin, sordu:

"Eve girmeye korkar mısın? Ne de olsa orada çok tatsız şeylere tanık oldun."

"Hayır, kesinlikle korkmam."

"Ya Okan? Onu da götürmek istiyor musun?"

"Burada seninle kalsa daha iyi olur. O eve girip korkunç cinayeti hatırlamasını istemiyorum. Hâlâ olayın etkisinde olduğunun farkındayım. Dışarı vurmamakla beraber gece uykusunda kabus görür gibi titrediğine şahit oldum. Burada kalmasını tercih ederim." "Dert etme. Ben onunla ilgilenirim." "Anlaştık öyleyse."

"Ne zaman gitmeyi düşünüyorsun? Şimdi mi?" "Akşam üstüne doğru. Şimdi öğle vakti ve hava sıcak. Güneş biraz çekilsin, sonra çıkarım. Şimdi sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Acıkmışsındır."

"Hayır Selda. Hiç aç değilim. Siz yiyin." "Okan'a yedirdim zaten, benimse hiç iştahım yok." Engin'in içinde bir huzursuzluk vardı.

"Selda," dedi. "İstersen aşağıdaki polislerden birini yanına katayım. Daha emniyette olursun ve benim de içim rahat eder." Selda gülümsedi. "Hiç gerek yok. Burada kalmaları daha iyi. Zaten saldırganların hedefi ben değilim. Onların zoru seninle."

Engin ısrar etmedi. Selda'nın bu isteği hoşuna gitmemişti ama karısı haklıydı, evinde yapacağı bir yığın iş olmalıydı. Kendini yorgun hissediyordu. "Ben biraz uzanacağım," dedi. Yatak odasına gidip kendini yatağın üzerine attı. Göz kapakları yorgunluktan ve yaşadığı gerilimden kapanmak üzereydi. Selda'nın yanı başına uzanıp, saçlarını okşamaya başladığını hissetti. Yeniden ele geçirdiği mutluluğunu doya doya yaşamak istiyordu.

Taksiyle Etiler'deki evine giderken durumunu, geleceğini düşünme imkanı bulmuştu Selda. Önünde zor günler olduğunu biliyordu. Çetin ve

sıkıntılı geçecek günler. Ufak tefek bazı sıkıntılara göğüs germesi gerekecekti. Engin'i seviyordu, yaşamı yeniden renk ve heyecan kazanmıştı. Kocasının da tıpkı eski günlerdeki gibi taze ve güçlü duygularla karşılık vermesi, aşkının devam etmesi çok güzeldi. Zaman onları törpülemiş ve geçirdikleri deneyimler daha da olgunlaştırmıştı. Yeniden evlenmeleri Okan için de çok iyi olacaktı. Saatine baktı. 17'yi on geçiyordu. Evini ne halde bulacağını bilmiyordu. Dr. Şükrü'nün öldürüldüğü gün evin altı üstüne getirilmişti. Giren çıkan polisin haddi hesabı olmamıştı. Kimbilir ne kadar pislenip kirlenmişti koca ev. Hizmetçi kıza Erenköy'den telefon ederek bir süre gelmemesini tembih etmişti. Cenazeden sonra uygun bir zamanda esaslı bir temizlik yapıp evi kapatmaya kararlı idi. Hatta satmayı bile düşünüyordu. Hayatlarının bundan sonrasını Engin'le beraber Erenköy'de geçirmeyi planlamışlardı.

Eşyalarını toparlaması, eve kabataslak bir çekidüzen vermesi, havalandırması en fazla bir saatini alırdı. Yaz günleri uzundu, hava geç kararıyordu. En geç yedi buçuğa doğru Erenköy'e dönerim, diye düşündü.

Taksiden inip apartmana girerken içinin ürperdiğini duyumsadı. Şans eseri girişte komşulardan kimseye rastlamamıştı. Konuşacak, taziyet kabul edecek gücü kendinde bulamıyordu.

Anahtarı kilitten çıkarıp daireye adımını atarken havasız ve sıcak evde garip bir kokuyla karşılaştı. Tanıdı bu kokuyu hemen. Kan kokuşuydu!

Dr. Şükrü'nün öldürülmesi sırasında vücudundan sızan kanın kokusu evin her yanına sinmişti sanki. Genzi bu tatsız kokuyla doldu.

Titremekten kendini alamadı.

Olay bütün dehşetiyle beyninde canlandı.

Evde çıt çıkmıyordu. Boş eve, mevcut eşyalara, ölüm sessizliği sinmişti sanki. Antredeki antika duvar saatinin her zaman kendisini rahatsız eden tik-takları bile kesilmiş, saat durmuştu.

Ürkerek duraladı. İlk defa içinde yalnız geldiğinden dolayı pişmanlık hissetti. Keşke Engin'i de yanıma alsaydım diye geçirdi aklından. Kendi evi ona ürperti veriyordu. "Cesur ol, korkacak bir şey yok," diye söylendi içinden. Sonra sokak kapısını kapatarak, içeriden kilitledi.

Evde üstünkörü bir temizlik bile yapamayacağını anladı. Ağır ağır yatak odasına doğru ilerledi. Bir bavul çıkarıp önce giysilerini toplamalıydı.

Evin içindeki koku gittikçe ağırlaşıyordu. Pencereleri açıp evi havalandırmalıydı. Olaydan sonra evde temizlik yapılmadığı, pencereler kapalı kaldığı için sinen kokunun ağırlaşması normaldi.

Yatak odasının perdelerini çekerek iki kanadı ardına kadar açtı. Odaya dolan sıcak ve temiz havayı ciğerlerine çekti. Genzindeki o tatsız kan kokusu hafiflemişti. Gardrobun üzerindeki mavi bavulunu indirdi, ihtiyacı olabileceği giysilerini rastgele içine tıkmaya başladı. Buruşmalarına aldırmıyordu, nasıl olsa Engin'in evinde iç huzuru ile ütü yapardı. Gıcırtıyı da ilk kez o anda duydu. Yanılıyor muyum acaba, diye kulak kabarttı. Ses bitişikteki odadan gelmişti sanki, imkansızdı bu.

Evin boş olduğunu biliyordu. Kimse olamazdı. Yerine mıhlanıp kaldı. Dikkatle dinlemeye devam etti. Yüzü birden al al olmuş, kanındaki adrenalin hızla yükselmeye başlamıştı.

Kimse olamazdı; belki ses filan da yoktu. Yanılmıştı. Aşın sıcaktan ahşap eşyalar genleşir bazen böyle sesler çıkarırdı. Öyle olmalıydı, genleşme sesiydi bu duyduğu. Başka ne olabilirdi?

Madem ahşap çatırtısıydı, niye korkmaya başlamıştı öyleyse? Korkması için bir neden olmamalıydı. Evet, bu evde bir cinayet işlenmişti ama ürkmemeliydi; her evde bir ölüm vakası olabilirdi. Doğum da ölüm de hayatın bir gerçeği idi. Ölümden korkulmazdı. Kımıldamadan bir süre durdu. Sesin yinelenmesini bekledi.

Ses kesilmişti. Şehrin, açık pencereden akseden uğultusundan başka hiçbir şey gelmiyordu kulağına.

Herhalde, o sesi ben uydurdum, diye düşündü. Tedirginliğinin yarattığı bir kuşkuydu sadece. Eşyalarını bavula tıkmaya devam etti. Acele ediyordu ve huzursuzdu. Birkaç parça da Okan için giysi alarak bir an önce terketmek istiyordu burayı. Bavulu kapattı". Şimdi Okan'ın odasına geçecekti. Çıtırtı.

Aynı ses... Az önce duyduğu tahta gıcırtısı. Sanki bir dolap kapağının açılırken ya da kapanırken çıkardığı ses.

Yoo, bu tahta genleşmesi değildi!

Dişleri kenetlenir gibi oldu. Bu evde biri vardı!...

Korkudan kalbi duracak gibi oldu. Eve kendinden başka birinin girmesi olanaksızdı. Sokak kapısı kilitliydi ve kilidi bizzat kendisi açarak girmişti içeriye. Evin üç anahtarı vardı. Biri kendinde, biri Okan'da biri de ölen kocasındaydı. Evin daimi hizmetkârı Ayşe'de anahtar bulunmazdı. Yine de aklına ilk o geldi. "Ayşe," diye seslendi.

Cevap alamadı. Alamayacağını da biliyordu. Kadın evde temizlik yapıyor olsa gelişini duyması lazımdı. Hem evin içindeki ağır koku, havasızlık ve dağınıklık kadının gelmediğinin açık deliliydi.

Acaba hiç ummadığı biri Şükrü'deki anahtarı ele geçirmiş olabilir miydi? Çok zayıf bir olasılıktı bu da...

Aklı karıştı iyice. Korkudan doğru düzgün düşünme yeteneğini kaybetmeye başladı. Ruhunu kaplayan korku, beynine birtakım saçma sapan hortlak hikâyeleri çağrıştırıyordu. Tüyleri diken diken oldu, adaleleri kasıldı, gözleri büyüdü, bakışları yatak odasının ardına kadar açık kapısına çevrildi. Duyduğu o ses hemen kapının civarındaydı şimdi. Yoksa o garip sesleri çıkaran kocasının hayaleti miydi? Evet, bir hortlak olabilirdi, ancak bir hortlak. Kısa süren evliliği boyunca bir türlü anlaşamadığı Şükrü'nün hayaleti... Şükrü geri gelmişti galiba!

Mantığı kabul etmek istemedi bu düşünceyi. Hortlak diye bir şey olmazdı. Saçmalıyordu!... Taş kesilmişti adeta.

Koridordaki sesi daha net duyuyordu şimdi. Hem çatırtı filan değildi bu ses. Ayak sesleriydi... Yürüyen her kimse, çıplak ayak olmalıydı. Çıplak ve ıslak ayakla yürüyordu. Çıplak tenin zeminde çıkardığı şapırtıları işitiyordu. Boğazı kurudu. Donakalmıştı. Yaklaşıyordu. Bir adım, bir adım daha.

Ağır ve temkinli ama güvenli. Odadaki varlığından hiç çekinmeden. Ancak hortlaklar çıplak yürürdü. Bu bilgiye nereden sahip olduğunu çıkaramadı. Ama normal bir insan yürüyüşü değildi bu. Ve koridordaki "şey" bir iki saniye sonra kapının eşiğinde görünecekti.

Çığlık atamadı. Sesi çıkmıyordu. Ağzı açık kaldı. İnanamıyordu bir türlü. Tıpkı o çiftlik evinde yaşadığı korkuya kapılmıştı. Orada sebep zifiri karanlıktı, burada da hortlak gerilimi. Hortlak... Ölünün dirilmesi... Olacak şey miydi bu?

Müspet düşünceli hayal ve safsataya inanmayan bir kadındı Selda. Hortlak hikâyesi her zaman beyninin uydurduğu fantastik masaldı. Gerçek yaşamda ne hortlak olurdu ne de hayalet. Bir düştü kendisininki...

Son bir gayretle, "Kim var orada?" diye bağırdı.

Ayak sesleri kesildi.

Yerini derin ve ürpertici bir sessizlik aldı. Açık pencereden akseden şehir uğultusu olmasa kendini başka bir dünyada sanacaktı. Evde çıt çıkmıyordu.

Selda tekrar, "Kimsen çık ortaya," diye fısıldadı. Evet, bağırma değil, ancak fısıldayabilmişti. Ondan bile şüpheliydi. Belki de, söylemek İstediğini beyni algılıyordu sadece. Dışarıdaki varlık, her ne ise cevap vermiyordu. Yine sessizlik kaplamıştı etrafı. Bu gergin bekleyişe tahammül edemezdi. Bir tehlike varsa kendini savunmalıydı. Odanın içinde kendini koruyacak bir araç aradı. Sesin kaynağını dinleyip hortlak diye yorumladığı için kendine kızmaya başlamıştı. Hortlak ne demekti? Bu devirde hortlağa inanacak değildi ya? Olsa olsa bu kanlı, canlı fakat kötü niyetli biri olmalıydı.

Hırsız ihtimali bir an bile aklına gelmedi; hırsız olsa hemen kaçardı. Dışarıda canına kasdedecek bir düşman olmalıydı. Evet, o kadın!...

Çöl Akrebi denilen kadın... Bir defa öldürmeye teşebbüs etmişti zaten. Şimdi şansını bir daha deniyor olmalıydı. Eve girmeyi nasıl başarmıştı acaba? Şükrü'nün anahtarı!... Evet, her nasılsa o anahtarı temin etmiş olmalıydı. Tehlike yok diye yalnız gelmekle ne büyük aptallık etmişti.

Hayıflanacak, pişmanlık duyulacak zaman değildi. Bir saldırıya hazırlıklı olmalıydı. Ama nasıl? Onunla teke tek mücadele şansı hiç yoktu; bunu daha önceden tecrübesiyle öğrenmişti.

Çaresizlik içinde gözleri etrafı taradı. Yatak odasında, tuvalet masasının üstündeki parfüm şişelerinden başka bir şey yoktu.

Çaresiz ve ümitsiz bakışları kapı ağzına takıldı ve o "şey"i gördü.

Önce gördüğüne inanamadı. Gözleri dehşetle açıldı.

Çöl Akrebi değildi.

Dr. Şükrüydü. Ölü kocası...

Olacak şey değildi bu. Hayal gördüğünü sandı. Deminden beri hortlak fikrine beyni takılıp kalmıştı; herhalde bir halüsinasyon görüyor, aslında mevcut olmayan bir varlığı beyninde şekillendiriyordu.

İçinden bağırmak, avaz avaz çığlık atmak istedi, başaramadı. Hayalet iki metre ileride kapının eşiğinde durmuş, sırıtarak bakıyordu. Selda gözlerini kapadı. Oradaydı ama bunu hissedebiliyordu. Yalnız görmekle kalmamış, şapırtılı ayak seslerini de duymuştu. Dehşet içinde gözlerini açtı. Bakınca hayalin kaybolacağını sanmıştı. Hayır, orada duruyordu işte... Nefret ettiği yüzü eskisi gibiydi. Dolgun yanaklar, kalın dudaklar, domuzu andıran yassı burun ve küçük gözleriyle...

Alın kemiğini delip paralayan kurşun yarası pis ve derin bir oyuk olarak duruyordu ama cinsel organları sapasağlam ve dimdikti. Dr. Şükrü çırılçıplaktı.

Olanaksızdı bu. Hiçbir izahı da olamazdı. Cinayetten sonra teşhis için onun cansız vücudunu göstermişlerdi. Ölmüştü o. Polislerin cesedi morga götürdüklerini biliyordu ve yarın onun cenaze töreni vardı. Sonsuzluğa kadar onu toprağa gömeceklerdi. Öyleyse? Karşısındaki varlık sadece hortlak olabilirdi. Evet, Dr. Şükrü hortlayıp geri gelmişti. Bunun başka açıklaması yoktu. Selda bu kadarına dayanamazdı. Bayılacağını hissetti. Yerinden kımıldayamıyordu ve yeniden taş kesilmişti. Beyni adeta durmuş, düşünceleri felç olmuştu. Gözleri büyülenmiş gibi karşısındaki hortlağa takıldı. Her an düşüp bayılabilirdi artık. Hortlak hareket ediyordu. Odanın ortasına doğru birkaç adım attı. Yerdeki kalın yün halının üzerinde bile çıplak ayaklarından çıkan "şapırtıları duyabiliyordu. Hiç kalın halı üzerinde ıslak ayak şapırtıları işitilir miydi? Gözleri hortlağın ayaklarına takıldı. Kuruydu... Kalbinin durmasından endişeleniyordu. Biri dış kapıyı yumrukluyordu galiba. Evet, kapı yumruklanıyordu. Duyduğu sesler netti. Ama Dr. Şükrü gürültüyü duymuyor gibiydi ya da aldırmıyordu.

Dışarıdakiler neden kapıyı kırıp girmiyorlardı acaba? Daha ne bekliyorlardı sanki? Mutlaka evi gözetleyen, hâlâ Kontrol altında tutan polisler olmalıydı. Belki de korkacağını düşünerek, gizlice peşinden gelen Engin'di.

Hortlak ise hâlâ sırıtıyordu.

Sonra kollarını genç kadına doğru açtı. Kapıdaki yumruk seslerinden etkilenmişe benzemiyordu. Selda ilk günden beri kocasından hoşlanmamış, ondan uzak durmuştu. Tam bir kabustu evlilikleri. Ve kocası şimdi geçmişin intikamım almak için cehennemden geri dönmüştü. Evet, Şükrü intikam almak istiyordu.

Genç kadın neden sonra kapıyı yumruklayan filan olmadığını kavradı. Duyduğu sesler kendi kalbinin gümbürtüsüydü...

Dr. Şükrü upuzun diliyle kalın dudaklarını yaladı. Dili şimdiye kadar hiç görmediği kırmızılıktaydı. Sivri, çatal uçlu, şeytan dili gibi.

"Gel buraya. Yaklaş bana orospu!" dedi. Hortlak konuşabiliyordu da! Bu sesi hiç unutamazdı. İki yıl nefretle katlandığı adamın sesi. Gözlerindeki şehvet ve arzuyu gayet net görebiliyordu. Hortlak çılgınca onu arzuluyordu. Anlamamak olanaksızdı. Hayattayken yapamadığını şimdi deneyecek, zorla ırzına geçecekti. Genç kadın bağırmak, çığlıklar atmak istiyordu. Fakat nafile, gırtlağından hiç ses çıkmıyordu. Kulaklarına en ufak bir haykırış aksetmedi.

Islak dudakları parıldayan hortlak, "Beni istemiyorsun, değil mi? Evliliğimiz boyunca benden hep kaçtın. Kendini bir kerecik bile bana vermedin. Bunun acısını senden çıkarmayacağımı mı sandın? Şimdi bütün o günlerin intikamını alacağım. Artık elimdesin. İnleteceğim seni. Sana sahip olurken çok acı duyacaksın. Bu azap bitsin diye bana çok yalvaracaksın," diye homurdandı. Selda'nın dili tutulmuştu.

Hayatında hiç böyle bir şeyle karşılaşmadığı için ne yapacağını da kestiremiyordu. Sadece gerçek olamaz, diye düşünüp duruyordu. Hortlaklar konuşamazdı. Ama kocasının madeni bir hırıltı gibi çıkan sesini çok iyi duymuştu. Belki gözlerini kapar, içinden ona kadar sayarsa, açtığında karşısında olmayacak, gerçek yaşama yeniden dönecekti. Fakat korkudan ve vücudundaki ataletten gözlerini bile yumamıyor-du.

"Hain orospu!... Benden kurtulur kurtulmaz eski kocanla düzüştün, değil mi? Hâlâ onu seviyorsun. Bunu affedemem. İşte şimdi avucumun içindesin. Emrediyorum sana. Soyun... Bütün üstündekilerini çıkar, çırılçıplak kal. Benim gibi..." Hayaldi bu, ya da bir düş!

Belki bu evde bulunması bile düştü. Gerçek olduğuna inanmak istemiyordu. Bir yerini çimdiklemek istedi. Sıçrar, uyanır, bu kabus biterdi.

Ama yapamadı. Dr. Şükrü yaklaşıyordu. Bir adım, sonra bir adım daha attı. Üstüne geliyordu. Hayır, hayır... Beyni devamlı aynı uyarıyı yapıyordu, gerçek yaşamda hortlak olmazdı. O canlıydı. Yaşıyordu ve her nasılsa ölmemişti.

Selda güçlükle geriledi. Gözleri kocasının alnındaki derin ve çirkin, simsiyah görünümlü kurşun oyuğuna takıldı. O kurşunu yiyen insanın beyninin parçalanmış olması gerekmez miydi?

Kenetlenmiş dişlerinin arasından, "Sen ölü olmalısın," diye fısıldadı. Bir adım daha geri çekildi.

Açık pencereden içeriye akseden akşam güneşinin ılık ışığı hortlağın arkasından aksediyordu. Çırılçıplak vücudu sanki saydamdı. Hortlağın vücudundan girip çıkan güneş ışınlarının halı üzerine ışıldaması, Selda'nın beynindeki son şüphe kalıntılarını da silip götürdü. Hiçbir insan vücudu böyle saydam olamazdı. Gerçek bir hortlakla karşı karşıya olduğunu anlamıştı artık. "Haydi, uzatma tatlım, soyun, işe şu güzel memelerini sivri uçlu dilimle yalayarak başlayacağım. Eskiden hep bunu ister, hayal ederdim." "Olamaz," diye inledi Selda.

Gözleri kararıyor fakat elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Yine o şapırtılı ayak seslerini duydu. Belki hortlakların yürüyüşüne özgü bir şeydi. "Ulan orospu, ne duruyorsun, soyunsana! Seni kullanacağım diyorum. İşitmedin mi? Seninle işim bitince bir hafta yürüyemeyeceksin, oturamayacaksın ve beni asla ama asla unutamayacaksın. Gecikmiş bir gerdek gecesi olacak bu. Hiç bitmeyecek de! Her gece geleceğim ve koynuna gireceğim. Evet, her gece... Benden asla kurtulamayacaksın. Sana o sevgilinin yatağında bile sahip olacağım. Artık benden kaçamayacaksın. Ta sonsuza kadar her gece ırzına geçeceğim."

Selda'nın gözleri kararıyordu. Bayılmak belki bir kurtuluştu. Kendinden geçerse her türlü acı ve sıkıntıdan uzak olabilecekti. Ama haydamıyordu ve şehvetten gözü dönmüş hortlak, arzu ile kendisine yaklaşıyordu.

Dr. Şükrü -ya da hortlak- çıplak tabanları üzerinde sallanıyordu, sanki içinden yükselen, yalnızca kendisinin duyduğu çılgın ve şehevi bir müziğin temposuna uyar gibi kendinden geçmişti. Çok yakınına gelmişti artık ve vücudundaki o anlaşılmaz saydamlığa karşın, kanlı canlı, diri ve şehvetten kudurmuş bir haldeydi. Hortlak gözlerini kapattı. Ne yapıyordu acaba?

İki saniye, beş saniye, on saniye... Hâlâ öyle duruyordu. Kımıldamadan... Sanki enerji depoluyordu.

Selda neden sonra farkına vardı. Hortlağın cinsel uzvu şaşılacak derecede irileşmişti. Normal boyutların çok ötesinde! Sanki isteyerek uzvunu büyütüyordu. Hayatında hiç böyle bir şeye şahit olamamıştı. Ödü koptu. Sonunun geldiğini anladı. Böyle bir tecavüze katlanamazdı. Erişebilse, kendini açık camdan aşağıya atmaya bile razıydı... Ah, bir hareket edebilseydi... Ama mıhlanmış gibi, yerine çakılıp kalmıştı. Hortlak birden gözlerini açtı. Göz bebekleri kıpkızıl olmuştu. Tıpkı şeytan gözleri gibi. Birden yaratığın göz kapakları ardında garip bir şey daha farketti. Bir hareket... Göz kapakları gözün yuvalarında değildi artık. Gözleri yok olmuştu. Böyle bir değişime inanmak istemiyordu. Göz kapakları altında derin kara boşluklar oluşmuştu. Boş göz çukurları...

Selda her an çıldırabileceğini hissetti. Belki çıldırmıştı da farkında değildi.

Gücü kalmamıştı artık. Dizlerinin titrediğini, her an yere yuvarlanacağını ve sonunun geldiğini duyumsadı.

"Öp beni," diyordu, korkunç yaratık.

Şeffaf, uzun tırnaklı ellerini uzattı, Selda'nın ipek bluzunu çekti. Tek bir hareketle... Hayret, genç kadın bir anda üstündeki bütün giysilerin kaybolduğunu gördü. İnanamayarak üstüne başına baktı. Hortlağın karşısında çırılçıplak kalmıştı.

Utanma duygusunu farkedemeyecek kadar korku kaplamıştı benliğini. Bu korkunç kadere rıza göstermekten başka yapacağı bir şey kalmamıştı.

Acayip yaratık yanağına dokundu. Eli nemli ve buz gibiydi. Vantuz gibi uzanan etli dudakları genç kadının ağzına yaklaştı. Pis bir koku kapladı etrafı. Koku ağzından geliyordu. Eve girdiğinde hissettiği kan kokusu değildi bu. İğrenç bir soluk kokusu. Ciğerlerinden yükselen ekşi ve bayat bir koku. Onun gibi Arap asıllı insanların sevdiği acılı ve sarımsaklı, katlanılmayacak kadar iğrenç bir koku. Boğulacak gibi oldu.

Karnına bir sertlik dayandı. Bunun ne olduğunu anlamıştı Selda. Yaratık ırzına geçmek üzereydi.

Önce insan kulağının zor duyabileceği bir çığlık çıktı ağzından. Sonra birbiri ardına yüksek ve canhıraş feryatlar yükseldi boğazından. Camları, aynaları titretecek cinsten feryatlar. O acayip uzvun karnını delercesine içine girdiğini hissetti. Son hızla tarifsiz bir boşluğun karanlıkları içinde kayboldu. Sonu gelmişti. Demek ölüm, bilinmeyen bir boşluğa böyle bir geçişti.

Her şey silindi, buharlaştı. Bir el omzuna dokundu.

Dehşetle silkindi Selda. Bütün vücudu terden sırılsıklamdı. Gözlerini araladı. Engin yanı başındaydı. Sevgilisinin endişe ile yüzüne bakan gözlerini gördü. Çok şükür onun gözleri yerindeydi.

"Uyan sevgilim, uyan. Korkulu rüya görüyorsun galiba," diye mırıldanıyordu. Top gibi yataktan fırladı. Kalbi gümbür gümbür çarpıyordu. Bir an nerede olduğunu kavrayamadı. Erenköy'deki Engin'in evinde, yatağın içindeydi. "Neredeyim?" diye boğul urcasına sordu.

"Buradasın sevgilim. Yanı başımda, yatağımızda. Sanırım kötü bir rüya gördün." "Hortlak nerede?"

"Hortlak mı? Ne hortlağı? Neden bahsediyorsun sen?" Selda hâlâ tam olarak kendine gelememişti. Şaşkın şaşkın etrafına bakmıyordu.

"Gitmeyeceğim. O eve gitmeyeceğim." "Hangi eve hayatım?" "Etiler'e."

"Tamam hayatım, tamam. Gitme tabii. Senin yerin benim yanım. Geçti hepsi. Sakin ol.

Burada kal, seni hiç bırakmayacağım."

Engin karısına sarıldı. Selda'nın yüzü sapsarıydı. "Rüyamda onu gördüm. Hortlamıştı ve bana tecavüze yelteniyordu."

"Kim?"

"Şükrü."

"Rüyaydı, sadece rüyaydı gördüğün." "Saat kaç?" "Dörde geliyor."- Selda şaşkın şaşkın, "Yani ben daha Etiler'deki eve gitmedim mi?" "Hayır sevgilim. Birlikte yatağa uzandık, anlaşılan senin de için geçmiş, uyumuşsun." Kocasına sarıldı, kendini tutamayarak ağlamaya başladı.

5

AYNI GÜN - MISIR ÇARŞISI

Elliot Ward saatine bir kez daha baktı. 17'yi tam üç dakika geçiyordu. Aceleye gerek yoktu, adam gecikmiş sayılmazdı. Terden ve sıcaktan bunalmasına rağmen kravatını gevşetmedi. Mavi gözlerini önünden akıp geçen yoğun insan seline çevirerek her an karşısına dikilebilecek olan Nusret Simkoviç'i aramaya çalıştı.

Boşnak katil, telefonda Mısır Çarşısı'nın Yeni Camii önündeki giriş kapısında bekle, demişti. Adamı nasıl tanıyacağını sorduğunda, Boşnak gülmüş, "Dert etme, ben seni bulurum," diye mırıldanmıştı.

Hilton Oteli'nin kapısından bindiği taksi onu Eminönü'ne getirmiş, çat pat meramını anlatacak kadar dil bilen şoför, Mısır Çarşısı'nın giriş kapısını eliyle işaret ederek göstermiş ve onu buluşma yerine bırakmıştı.

Elliot Ward çevrenin kalabalığından rahatsız oluyordu. Giyim kuşamı burası için biraz fazla dikkat çekiciydi. Kendisinin yabancı ve turist olduğunu anlayan meraklı insanlar tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Özellikle de seyyar satıcılar. Çarşının önü gezgin satıcılarla doluydu. Su ve limonata satan çocuklar, başlan kasketli piyango bayileri, simitçiler, arabaları içinde kokoreç kızartanlar meydanı kaplamışlardı. Boşnak gecikecekti galiba.

Elliot tekrar saatine bir göz attı. Son bakışından bu yana yalnızca iki dakika geçmişti. Oldukça huzursuz ve gergindi. Sir Hughs'un kendisine yüklediği bu görev hiç hoşuna gitmemişti. Bunun tehlikeli ve olağandışı bir iş olduğunun farkındaydı. Uluslararası bir cinayete aracı olacaktı. Cebinden tiril tiril organze mendilini çıkararak terleyen yüzünü sildi. Sinirleri iyice gerilmişti.

Dakikalar ilerliyordu ve Boşnak hâlâ ortalarda yoktu. Elliot sabırsızlanmaya başlamıştı. Ufak adımlarla çarşı kapısının önünde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Bir ara, acaba yanlış yerde mi bekliyorum, diye telaşa kapıldı. Boşnağın verdiği tarifi hatırlamaya çalıştı, cami yönündeki kapı bu olmalıydı. Onu getiren şoför de aynı yeri göstermişti. Şüpheye kapılarak çarşının içine girdi. Restorasyona uğramış olmasına rağmen eski ve tarihi bir mekan olduğu belliydi. Kesme taş ve tuğladan

yapılmış olan çarşının içinde irili ufaklı bir sürü dükkân vardı, içinde yerli halk kadar bir yığın da turist mevcuttu. Çoğunun eski demirperde ülkelerinden olduğunu konuştukları dilden anladı, içeride fazla kalmadı, yine kapının önüne çıktı.

Gözleri camiin yan duvarı dibinde kümelenen ve alanın adeta simgesi haline gelen güvercinlere mısır serpen, uzun boylu, sarışın adama takıldı. Mısırları etrafa saçarken kuşlarla hiç ilgilenmiyordu. Soğuk bakışlarını Elliot'a dikmişti.

İngiliz irkildi. Beklediği adam bu muydu acaba? Dikkatle adamı süzdü. Olsa olsa kırk yaşlarındaydı. Uzun boylu ve atletik yapılıydı. Gür siyah saçları dik ve kısa kesilmişti. Eski bir blucin ve bu yaz günü için kalın sayılacak koyu kahverengi bir ceket giymişti. Sir Hughs'la iş yapacak birine hiç benzemiyordu. Ayakkabıları boyasız ve eskiydi.

Yanılıyordu herhalde, beklediği kişi bu olamazdı. Kendisini süzmesine de pek aldırmadı.

Zaten giyimi ve tipi ile herkes ona bakıyor, yabancılığı dikkat çekiyordu.

Elliot'un yanı başında bir çocuk belirdi. "Boyayalım mı Mister," dedi. İngiliz, çocuğun ne dediğini anlamayarak yüzüne baktı. Takımlarını ve fırçasını gördükten sonra, ayakkabı boyacısı olduğunu anladı. O bile kendisine, "Mister" diye hitap ediyordu. Çocuğu bir baş işaretiyle yanından savmaya çalıştı. Çocuk yapışkandı, musallat olmuştu başına ve yanından uzaklaşmayıp, anlamadığı bir şeyler geveliyordu ağzında.

Blucinli adam yavaş yavaş yaklaşmaya başladı.

Elliot zamk gibi yapışan boyacı çocuktan sıkılmıştı. Adam, boyacıya küfreder gibi sert çehreyle bir şeyler söyledi. Oğlan homurdanarak uzaklaştı. Blucinli adam Elliot'a gülümsedi.

Bozuk bir aksan fakat düzgün bir ingilizceyle, "Bunlar hep böyledir, insanı çileden çıkarırlar Mr. Ward," dedi.

Soğuk bir şekilde sırıtıyordu.

Elliot ne yapacağını kestiremedi. Tokalaşmak için elini uzattı. "Mr. Simkoviç?"

"Evet, benim. Epeydir sizi gözlüyordum. Kusura bakmayın, emin olmadan yanınıza yaklaşmak istemedim."

"Beni tanımakta zorlandınız mı?"

Boşnak sırıttı.

"Yok canım! Sizi görür görmez kim olduğunuzu anladım. Yarım saatten beri buradayım. Ama etrafta şüpheli birinin bulunup bulunmadığını araştırmak zorundayım." "Şüpheli biri mi? Kimi kastediyorsunuz?" Boşnak bu defa şaşırmış gibi Elliot'a baktı.

"Kim olacak, bizi gözetleyen, bu buluşmadan herhangi bir şekilde haberi olabilecek insanları. Söz gelimi polisleri mesela. Bu meslekte başarının sırrı ihtiyat ve güvenliktir." Elliot irkilerek, "Polis mi dediniz?" diye sordu. "Buluşmamızdan polis nasıl haberdar olabilir ki?"

Nusret Simkoviç mağrur bir eda ile güldü.

"Unutmayın, ben bütün Avrupa'da aranan ünlü biriyim. Başarımı titiz çalışmama borçluyumdur. Mesleğim asla tedbirsizliği kaldırmaz. Çevrede bizi kollayan birinin bulunup bulunmadığını incelemek zorundayım."

Elliot kekeledi, "Fakat ben buraya turist olarak geldim. Sabıkasız, saygıdeğer bir iş adamıyım. Polis niye peşimde olsun ki?"

"Bu hiç belli olmaz. Saygıdeğer işadamı sıfatına gelince, bağışlayın ama bundan oldukça şüpheliyim. Adam öl-dürtmenin ya da bunu organize etmenin saygıdeğerlikle hiç alakası yoktur. Yoo, surat asmayın Mr. Ward, sadece gerçekçi olun. Ayrıca kendi emniyetim için sizden bile şüphelenebilirim. Anladığınızı umarım." Elliot sesini çıkaramadı.

Birlikte Yeni Caminin arkasına doğru yürümeye başlamışlardı. Elliot Ward adamdan hiç hoşlanmamıştı ve söylediklerinden huzursuz olmuştu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Hiçbir yere. Sadece dolaşıyoruz, istanbul'u iyi bilir misiniz?" "Hayır. Yeterince değil."

"Az ileride bir tren istasyonu var. Oraya doğru yürüyelim." "Neden?"

"Kaldığım yere dönmekliğim için en uygun vasıta tren. Siz de oradan bir taksiye biner, otelinize dönersiniz."

İngiliz kekeledi. "Bende size ait bir şey var. Telefonda bahsettiğim zarf." "Evet, biliyorum, Mr. Ward. Acele etmeyin lütfen. Garda alırım. Bana söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?" "Ne gibi?"

"Mesela Başkanınızdan gelen herhangi bir talimat ya da ek bilgi filan gibi." "Hayır, yok. Fakat..." Elliot sıkılarak duraladı. "Evet?"

"O kişi hakkında, yani anlıyorsunuz ya, hedef hakkında henüz yeterli bilgiyi toplayamadım. Kaynaklarım adamın İstanbul dışında olduğunu söylüyorlar. Belki biraz beklemeniz gerekebilir."

Boşnak mağrur edasıyla gülümsedi yeniden. "Kaynaklarınız yanılmış, Mr. Ward." "Anlayamadım, nasıl yani?"

"Ahmet Özveren istanbul'da. Şehir dışına hiç çıkmadı." Elliot hayretle kiralık katile baktı. "Bunu nereden öğrendiniz?"

"İşimin gereği. Başkanınızın telefonundan sonra hakkında esaslı bir tahkikata giriştim. Bir haftadan beri peşindeyim."

Elliot biraz bozuldu. Adamın profesyonelliği karşısında kendi idareciliğinin aczini hissetti. Sir Hughs'dan da şüphelenmeye başladı ve içine bir kurt düştü. Galiba Başkanın ilk teşebbüsü değildi bu. Kimbilir, belki de Boşnak'la daha evvel de çalışmıştı.

Titremekten kendini alamadı. Boş bulundu, sordu: "Sir Hughs adına daha önce de çalıştınız mı?" Nusret Simkoviç tuhaf tuhaf yüzüne baktı. "Çok amatörce bir soru bu. Size yakıştıramadım." Ne demek istemişti acaba? Evet mi demek istiyordu?

Sirkeci garının önü kalabalıktı. Yoğun bir insan seli, bir an önce evlerine dönmek için gara akın ediyordu. Boşnak turnikelere yaklaşırken Elliot'a döndü. "Artık zarfı alabilirim," dedi.

Gözleri fildir fıldır çevreyi araştırıyordu. Elliot zarfı cebinden çıkararak Boşnağa uzattı. Adam kaşla göz arası zarfi cebine attı.

"Saymayacak mısınız?" "Gerek var mı?" "Bilmem. Usuldendir de."

"Başkanınıza inanıyorum. Hoşça kalın Mr. Ward, iş bitince sizi haberdar ederim. Müsterih olun." Elliot aceleyle sordu. "Ne zaman?" Adam buz gibi bir ifadeyle, "Çok yakında," dedi.

6

MÜTHİŞ BİR GECE

Yaz gecesi olmasına rağmen Zeytinburnu'ndaki Sokak canlılık ve hareketliliğini çoktan kaybetmişti. Sokak sakinleri evlerine erken çekilmişler, açık pencerelerin çoğu kapanmış, ışıklar sönmüştü.

Telefon, İSKİ, doğalgaz gibi altyapı çalışmaları nedeniyle çeşitli kısımları yamalanmış, bazı kısımları çökmüş asfalt sokak, eylem için oldukça elverişliydi.

Mossad ajanları önce iki kere arabayla sokaktan geçtiler fakat durmadılar. İlk geçişlerinde saat tam 01.30'du. On dakika sonra bir kere daha geçtiler. Arap gerillaların kaldıkları daireyi dıştan gözlemlediler. Zaten gerekli istihbaratı aldıktan sonra daire gün boyu kontrol altında tutulmuştu.

Bodrum katındaki dairenin bütün ışıkları sönüktü. İkinci turda araba sokak başında durdu. Arabadaki dört ajandan biri indi, yaya olarak sokağa girdi, saldıracakları daireyi yakından bir daha inceledi.

Sokağın tenhalığı ve hareketsizliği eylemi kolaylaştıracaktı. Dairedeki pencerelerde demir parmaklık yoktu. Operasyon çok kolay gerçekleşebilecekti. Arabaya döndü ve son raporu verdi. Mossad'ın İstanbul İstasyon Şefi emekli albay Jakop Ventura yarım saat daha beklemeye karar verdi.

Leyla Ahmadi yatağın içinde döndü durdu. Gözü uyku tutmuyordu. Basık tavanlı odası cehennem gibi sıcaktı. Sıcak iklim kadını olmasına rağmen nem oranının yüksekliğinden rahatsız oluyordu.

Kalkıp bir duş almak istedi. Soğuk su belki uyumasına yardımcı olurdu. Ter içindeydi. Nedenini bilemediği tuhaf bir sıkıntı duyuyordu içinde.

Oysa görev tamamlanmış, hedeflenen iki düşman da aldığı emir doğrultusunda yok edilmişlerdi. Fazla kayıp verdikleri de söylenemezdi. "İntikam timinden" sadece Halil'i kaybetmişlerdi. Yine de Halil'in görevi tamamiyle yerine getirip getirmediğini bilmiyordu. Burada haber alma kaynaklan çok kısıtlıydı. Umarım Ahmet Özveren çantayı açarken havaya uçmuştur, diye düşündü.

Halil'i hatırlamak içindeki sıkıntıyı artırdı. Ondan hiç hoşlanmamıştı. Asi, aldığı emirleri tartışan, kontrolsüz ve kararsız bir militandı. Uyumsuzdu da. Ona acımadığını hissetti. Ölümünden dolayı[A]vicdan azabı da duymuyordu.

Neden uyuyamıyorum, diye düşündü. Tek sebebi sıcak mıydı?

Değildi. Sıkıntısının başka bir nedeni olmalıydı. Duş almaktan vazgeçti. Işığı yakmadan, başucundaki konsolun üzerinde duran çantasına uzandı, içinden sigara paketini çıkararak bir sigara yaktı. Kibrit alevi odanın içinde gölgeli ve geçici bir aydınlık yarattı. Salondan Yusuf Maksudi'nin muntazam horlamaları duyuluyordu. Huzursuzluğu daha da arttı.

Önseziydi bu. Meslekteki geçen yılların kazandırdığı bir duygu. Gecenin ilerlemiş bu saatinde, herkesin uykuda olduğu bir zamanda aksilik çıkacağını hisseder gibiydi. "Mossad ajanları," diye mırıldandı. İçindeki huzursuzluğun neden onlardı. Yıllardır ömrü onlarla mücadele ile geçmişti. Onlardan daima nefret etmiş ve daima da çekinmişti. İstanbul'da izlerini nasıl bulduklarını bir türlü anlayamıyordu. Belki bu yeni hücre evini de tespit etmiş olabilirlerdi. Gerçi bu zayıf bir olasılıktı, on milyonun üstünde insanın yaşadığı bir kentte ve bu kadar kısa bir sürede izlerini yeniden bulmaları imkansızdı. Ama Mossad'ı yabana atamazdı. Çok güçlü bir örgüttü onlar. Elini yastığın altına atarak, içgüdüsel olarak otomatik tabancasını çıkardı. Bir elinde sigara, bir elinde tabanca yatağın içinde oturarak düşünmeye başladı.

Etraf sessizdi. Kulağına sadece Yusuf'un horultuları geliyordu.

Usulca yataktan süzülüp ayağa kalktı. Pencereye doğru ilerledi. Burası küçük bir daireydi. İki oda ve hap kadar bir salondan ibaret ufak bir bodrum katı. Arkadaki oda, apartman boşluğuna bakan karanlık bir yerdi, sadece Leyla'nın yattığı yer ile ufak salonun pencereleri sokağa bakıyordu ve onlar da asfaltla aynı hizadaydı. Karanlıkta perdeyi aralayıp sokağa baktı. Bomboştu sokak.

Görünürde şüpheyi çekecek hiçbir şey yoktu. Neden tedirginim öyleyse, diye kendi kendine sordu. Şimdiye kadar önsezilerinde hiç yanılmamıştı.

Bir süre pencerenin kenarından ayrılamadı. Aklından o tankçı albayı çıkarması mümkün değildi. Yedi canlı olmalıydı namussuz; hiç kimse o öldürücü cenbiye darbelerinden kurtulamazdı. Adamın göğsünde açtığı

derin yaralan anımsadı. Onu kıraç arazinin, yarı çölün göbeğinde, kanlar içinde can çekişirken bırakmıştı. Fakat o kurtulmayı becermişti işte...

Yeniden yatağa dönüp sigarasını tablaya bastırdı ve uzandı. Biraz uyuması lazımdı. Fakat gözleri açıktı ve otomatik tabancayı yatağın altına sürememişti.

"Haydi gidiyoruz," dedi Jakop Ventura.

Dört ajan da arabadan indiler. Motoru çalışır vaziyette bırakmışlardı. İki ajan yan sokaktan dolaşarak apartmanın bulunduğu sokağın diğer başına gittiler. Albay, Menahem Ruso'yu yanında tuttu. Aslında onun bu harekata katılmasından yana değildi. Ruso uzun süredir aktif operasyonlara katılmayan, masa başı elemanıydı artık. Deneyimli olabilirdi ama bu tür harekat daima beceri, pratik ve meleke isteyen bir işti. Diğer iki ajan sokağın başında gözüktüler.

Yapılacak eylemi daha önce masa başında ve kâğıt üzerinde defalarca incelemişler, meydana gelebilecek en ufak aksiliklere kadar detaylarıAhesaplamışlardı. Aslında bu baskın onlar için oldukça sıradan bir operasyondu. Tek özelliği, hedefin Çöl Akrebi gibi çok usta ve üstün yetenekli bir teröristin etrafında odaklanmasıydı.

Ventura ile Ruso da ağır ağır yürümeye başladı. Eve yaklaşıyorlardı.

Eve üç metre kala Ventura ceketinin içine sakladığı Uzi'yi ortaya çıkardı. Sokağın öbür yanından gelen ajanlarla birleştiler.

Ekip operasyona başlamak için Albay'ın işaretini bekliyordu artık.

Jakop Ventura son Aez sokaktaki evlere şöyle bir baktı. Yalnızca dört beş apartman ileride ışıkları yanan tek bir daire vardı. Sokak sakinleri derin uykudaydılar.

Albay işaretini verdi.

Leyla uyuyamayacağını anladı.

Yataktan fırladı tekrar. Tabancası elinde, sanki az sonra Olacaklar içine doğmuş gibi yeniden pencerenin önüne gitti. Perdeyi araladı, dışarıya baktı. Ruhunu cendere gibi sıkan bir beklenti içine girmişti. Sokak hâlâ boş ve hareketsizdi. Camı usulca açtı. Dışarının sessizliğini dinledi. Sanki

uzaklarda bir yerde bir arabanın kapıları kapanıyordu. Her şey normaldi, yalnız içindeki sıkıntı hariç...

Sokağı daha iyi görebilmek için pencerenin en ucuna kadar gitti, yanağını camla duvarın bittiği yere dayadı ve sokak başına baktı. İyi seçemiyordu ama iki sokağın kesiştiği yerde koyu renk bir arabayı farketmişti. İçinden inen kişileri de.

Belki onlardan şüphelenmeyecek, geç vakit eğlenceden dönen kişiler olduklarını düşünecek ve aklına bir baskın olasılığı gelmeyecekti. Ama gecenin sessizliğinde rölantide çalışan motorun homurtusunu duyunca birden uyandı. O, iyi eğitilmiş bir militandı; motor sesi, baskın yapan kişilerin kaçarken zaman kazanmak için başvurdukları bir tedbirdi. Kontağın basmaması, motorun teklemesi ihtimalini, zayıf da olsa bertaraf etmek için alınan bir emniyet tedbiri. Önsezilerinde yanılmadığını anlayıverdi. O herifler baskın yapacaklardı. Hızla pantolonunu giydi, lastik spor ayakkabılarını ayağına geçirdi, salonda uyuyan Yusuf'un yanına koştu. Adamı dürterken bir yandan da eliyle, "sus" işareti yapıyordu. Yusuf Maksudi gözlerini açtı. Sessizce yerinden fırladı. Yanı başında duran Halil Zeyd'in TEC-9'unu kavradı. Bir fevkaladelik olduğunu hemen anlamıştı. Fısıldayarak, "Ne oluyor?" diye sordu. "Hazır ol. Galiba baskına uğruyoruz," diye mırıldandı kadın.

Yusuf'ta en ufak bir uyku sersemliği yoktu. Divanın üzerine elbiseleriyle uzanmıştı. İlk sorusu, "Kaç kişiler?" demek oldu. "Kesin bilmiyorum. Dört beş kişi saydım." "Camlardan uzak dur," dedi adam.

Birlikte koridora çıktılar. Salona giden dar koridor duvarının başında Yusuf dizlerinin üzerine eğilerek mevzilendi. "Sen de öbür odanın camını kolla. Patlamadan önce sakın başını uzatma," diye mırıldandı.

"El bombası mı kullanacaklarını düşünüyorsun?"

"En akla yakın ihtimal bu. Camı kırıp içeriye el bombası ya da başka bir patlayıcı atabilirler. Uykuda olduğumuzu var sayıp, hem bizi gafil avlayabilirler hem de kolayca temizlerler." Leyla hayretle sordu:[A].

"Yoksa çatışmaya girmeyi mi düşünüyorsun?"

"Başka çaremiz yok. Tek çıkış yolu var, o da sokak kapısı. Onu da şimdi kullanamayız.

Önünde tertibat almışlardır, bizi keklik gibi avlarlar."

"Saçmalama Yusuf! Burada çatışmaya giremeyiz. Şartlar çok aleyhimize." "Sandığın kadar değil. Unutma, sen söylemiştin, israil'de değiliz. Burada bizimle uzun süreli silahlı müsademeye giremezler. Yıldırım baskın yapacaklar ve bomba kullanacaklardır.

Başka çareleri yok. işi kısa tutup kaçmak isteyeceklerdir."

Yusuf'un söylediği akla yakındı.

Ama tahrip gücü yüksek bir el bombasına odanın ince duvarları ne kadar dayanırdı acaba? Leyla'yı ter bastı.

Burada çatışmaya girmek tehlikeli ve anlamsızdı. Bu baskından kurtulamazlardı.

Yusuf'a dönerek, "Buradan firarın bir yolunu bulmalıyız," diye homurdandı.

"Artık çok geç. O namussuz bizi buraya getirdiği zaman kabul etmemeliydik. Burası olmaz diye diretmeliydik."

"Aksaray'daki yardımcıyı mı kastediyorsun?"

"Onu tabii, başka kimi olacak!" Kulaklarına hafif bir tıkırtı aksetti.

İkisi de silahlarının emniyetlerini açarak, her an ateş kusmaya hazır hale getirdiler...

Sokak dar ve uzundu. Gecenin bu saatinde kapı önlerine parkedilmiş bir sürü araba mevcuttu. İsrailli ajanlar yaklaşık elli metre ilerideki koyu renk Opel'in içinde oturarak, olayları seyreden iki adamı farketmediler. Alevi gözükmesin diye sigara bile içmiyorlardı. Sarışın olan genci sordu: "Acaba daha ne bekliyorlar?"

"Etrafın iyice tenhalaşmasını. Uykuların en derin olduğu zamanı, iki buçuk üç arasını belki." "Şefim, Mossadlılar'a operasyon için ne kadar süre tanındı?" "Tam beş dakika."

"Beş dakikada bu işi bitirirler mi acaba?"

"Kuşkun mu var? Bunlar işlerinin ehli gerçek profesyoneller. Hem tanıdığımız bu süre az zaman değil."

Sarı saçlı genç, "Haklısınız amirim," diyerek sustu. Sonra dayanamayarak, "İnşallah apartman sakinlerine bir zarar vermezler," diye mırıldandı.

“İşte," dedi yanındaki. "Başlıyorlar. Sokağın başında duran araba onların, iniyorlar. Tam dört kişiler."

Genç olanı gözlerini kısarak ileriye baktı. Mossad ajanlarının ikili gruplar halinde ayrıldıklarını gördü, “İnşallah her şey umulduğu gibi gider," dedi.

Yaşlı olanı ise sesini çıkarmadı. Gözlerini kartal gibi gecenin karanlığında ilerleyen Mossad ajanlarına dikmişti.

Albayın emrini bekleyen ajanlar, işareti alınca yıldırım hızıyla harekete geçtiler. Uzi'lerini çeken Mossad ajanları pencerelerden bodrum katındaki odaları kurşun yağmuruna tuttular. Silahlar ölüm kustu. Tarrakalar gecenin sessizliğini yırttı. Sonra dördü de ustaca paramparça olan pencerelerden içeriye kaydılar. Karanlığa alışıncaya kadar silahlar susmadı.

Gördükleri her şeye, her bölgeye kurşun sıkıyorlardı. Karşılık görmemişlerdi. Jakop Ventura neden sonra daldıkları odanın boş olduğunu anladı. Arap teröristler ya evin başka bir odasına sığınmışlardı ya da evde yoktular. Evde olduklarını biliyordu, zira ev, adresin öğrenildiği andan itibaren gözaltına alınmıştı.

Dairenin ufak ve dar koridoruna fırladılar. Karanlık koridorda birbirlerini vurmamak için bir an ateş kestiler.

Yusuf Maksudi için en uygun hücum zamanı doğmuştu.

Leyla, her an patlayacak el bombasının tedirginliği içindeydi. Uzun ve kahredici bir bekleyişti bu. Tabancasını kavrayan avuç içleri terden sırılsıklamdı.

“İlk patlamada başını korumayı unutma," diye fısıldadı Yusuf. "Unutma ki biz avantajlı durumdayız. Uyuduğumuzu sanıyorlar. Tek kozları bizim şaşkınlığımız. Ne yapacaklarsa, şu bir iki dakikada yapacaklarını biliyorlar. Dua edelim de şu duvar patlama sırasında yıkılmasın."

Saniyeler geçmek bilmiyordu.

Leyla'nın tetik üzerindeki parmağı, ona asılmak için karıncalanmaya başlamıştı.

Mücadeleden asla yılmazdı ama içinde bulundukları durumun hiç de Yusuf'un düşündüğü gibi elverişli olmadığını sezinliyordu. Bu dairede çarpışmaya girmek delilikti.

Fısıltı halinde, "Arkadaki küçük odanın apartman boşluğuna açılan bir penceresi var.

Oradan kaçmayı deneyelim mi?" diye sordu.

"Orası bir hava boşluğu. Nereye gidebiliriz ki?"

"Bir üst kata tırmanabiliriz."

"Ya sonra ne yapacağız?"

"Ne bileyim şimdiden? Mesela evdekileri rehin alabiliriz."

"Ne karşılığı? Saldıranlar Türk değil ki vatandaşlarını düşünsünler. Oradakiler Mossad ajanlarının umurunda mı sanıyorsun?"

"Buna cesaret edemezler. Bizim için bir şans olabilir."

"Yanılıyorsun Leyla, lsrailliler'i senden iyi tanırım. Gayeleri için herkesi gözlerini kırpmadan harcarlar. Kimsenin de gözünün yaşına bakmazlar." Leyla ısrar etti:

"Bence tek çaremiz arka odanın penceresinden yukarıya çıkmak." Kısık sesle konuşuyorlardı. Yusuf Maksudi karanlıkta sırıttı.

"Korkuyor musun? Yoksa ünlü Çöl Akrebi korkmaya mı başladı?" "Aptalca konuşma Yusuf! Bu korku değil, mantığın gereği. "Ben çarpışmaktan yanayım."

"Hiç şansımız yok. Kaçmayı becerebilirsek, Aksaray'daki irtibat merkezine sığınırız daha sonra da konsolosluk yetkilisi bize bir çıkış yolu bulur." Maksudi, "Artık çok geç," diye mırıldandı. Çöl Akrebi sinirlenmeye başlamıştı.

“İnat etme Yusuf! Vakit varken kaçmayı deneyelim. Bir iki dakika sonra saldırı başlarsa bu şansımızı da yitireceğiz."

"Hayır vuruşalım. Herifleri temizlersek, dediğini yaparız."

Leyla'nın tepesi atmıştı. Karanlık koridorda dizleri üzerinde sürünerek Yusuf'a doğru yaklaştı.

"Bu timin yetkilisi benim. Sana emrediyorum, gideceğiz. Hem de şimdi." "Düşmandan kaçmamak emre riayetsizlik değildir, istersen beni Örgüt'e şikayet et. Ben gelmeyeceğim."

Leyla hiddetten titredi. Sinirlerine hakim olamıyordu.

“İnatçı koca bunak! Burada bok yoluna gebereceksin. Sana son kez emrediyorum." Leyla'nın o an, koridorun karanlığında ak saçlı militanın gözlerindeki üzüntüyü görmesi imkansızdı. Kararını verdi, daha fazla ısrar etmeden, YusuPu orada bırakarak, hızla arka odaya seğirtti. Pencereyi açarak, binanın hava boşluğuna sıçradı. Ayağının ucuyla dışarıya çıktığı odanın pencere kanadını geriye itti. Kanat yerine oturacak kadar kapandı. Sonra bir üst katın, boşluğa açılan penceresine sıçrayıp tutunması çok kolay oldu. Artık Yusufu düşünmüyordu. Şimdi önemli olan kendi hayatıydı...

Yusuf Maksudi TEC-9'un tetiğine asıldı.

Bir anda karanlık koridor yeniden silah sesleriyle doldu. Namluların ucundan çıkan kurşunların yarattığı hat halindeki kızıl alev rengi etrafı aydınlattı. Jakop Ventura kurşun tarrakalarına boğulan koridorda vurulan adamının attığı acı çığlığı duydu. Duvarın dibinde yere çömelerek ateş eden Yusufu görmüştü.

O da Uzi'yi ateşledi. Silahından çıkan mermiler bir anda Arap militanı sırtından kalbura çevirmişti. Bir iki kurşun daha yakıldı. Sonra bodrum katını derin bir sessizlik kapladı. Biri koridorun ışığını yaktı.

Mossad'lılar gözlerini kısarak çevreye bakındılar. Menahem Ruso odadan koridora henüz çıkabilmişti. İçlerinden biri yerde boylu boyunca yatıyordu. Koyu renk gömleği kan içindeydi. Kurşunları tam göğsünden ve karnından yemişti. Canlı kalması imkansızdı. Menahem, hemen ayaklarının dibinde yatan ak saçlı Yusufu gördü.

Albay ve diğer ajan Leyla'nın bir üst kata tırmandığı odaya daldılar. Koridorun ışığı etrafı aydınlatıyordu. Oda boştu. Sonra mutfağa ve ufak banyoya baktılar.

Çöl Akrebi ortalarda yoktu.

Jakop, içinden okkalı bir küfür savurdu. Menahem, "Kaçmış mı?" diye sordu. Albay, "Yok," diye hırladı.

Menahem Ruso hırsla yerde yatan Yusuf'un üstüne eğildi. Adamı çevirdi, elindeki silahı beynine dayadı. Aldığı onca kurşun yarasına rağmen hâlâ ölmediğini gördü. Yaşlı terörist can çekişiyordu.

Menahem ise hiddetinden titriyordu. Yusuf, gözleri sabitleşmiş, her nefes alışında dudaklarının kenarından kan sızıyordu. Görünüşe göre ciğerleri parçalanmıştı. Ruhunu teslim etmesi an meselesiydi. Menahem gürledi. "Nerede o kaltak?" Arap fedainin cevap verecek hali yoktu. Sabitleşen gözlerini güçlükle Mossad ajanına çevirdi. Ağzından kanla beraber garip bir hırıltı yükseliyordu. Menahem ölüm eşiğinde çok insan görmüştü. Adamın her an ölebileceğim anladı.

Gömleğinin yakasını kavrayarak sarstı. Uzi'nin namlusunu da alnına bastırmaya devam ediyordu. "Konuş diyorum sana! Nerede o kaltak?" Ventura, Menahem Ruso'nun başına dikildi. Gerçeği daha iyi görebiliyordu. Adam konuşacak halde değildi. Ruso'nun çabası anlamsızdı.

Yusuf Maksudi'nin gözleri irileşti, yüzü gerildi. Son nefesini vermek üzereydi.

Albay saatine baktı. Her şey bir buçuk dakikada olup bitmişti. Verdikleri söze göre burayı terketmeleri için üç buçuk dakikaları kalmıştı.

"Boş ver, o artık konuşamaz," diye Ruso'nun omzunu dürttü. "Çöl Akrebi burada yok. Çek tetiği de bir an evvel gidelim."

Hiddetten titreyen Menahem, Yusuf'un ağzını açtığını görünce merakla adama doğru eğildi. Galiba konuşacaktı. Aralık dudaklarının arasından kanlı dilini gördü. Yaşlı militan zorlanıyordu.

Menahem ne diyeceğini iyi işitebilmek için biraz daha eğildi. Aynı anda kanlı ciğerlerinden yükselen bir balgam Menahem'in yüzüne yapıştı. Nefret dolu tükürüktü bu. Çılgına dönen Mossad ajanı tetiğe asıldı.

Kafatası bir anda parçalanan Yusuf'un kanlı beyninin parçacıkları etrafa saçıldı. Ölümü çabuk olmuştu.

Leyla silah seslerini üst katın penceresinden sıçrarken işitti. Baskını yapan ajanlar el bombası kullanmamışlardı. Otomatik silahlardan çıkan mermi sesleriydi bunlar. "Aptal Yusuf," diye homurdandı. Aşağıda kurtuluş şansı hiç yoktu. O şartlar altında çatışmaya girmek aptallıktı. Başarı ancak akılla kazanılırdı. Ona hiç acımadı. Sıçradığı pencerenin camı yarı aralıktı.

Burası bir yatak odası olabilirdi ve içeride uyuyan her kim ise, yaz gecesinin boğucu sıcağı nedeniyle pencereyi aralık bırakmıştı. Şansı yaver gidiyordu, camı kırmak zorunda kalmayacaktı. İçeriye süzülmesi kolay oldu. Gözleri karanlığa çabuk uyum sağladı. Tırmanırken pantolonunun beline sıkıştırdığı tabancasını eline aldı. Girdiği odaya hemencecik bir göz attı. Yanılmamıştı, ufak bir yatak odasıydı burası. Duvara bitişik karyolada uyuyan biri vardı. Yaşını, cinsiyetini kestiremedi. Lastik ayakkabıları gürültü çıkarmadığından odaya süzülüşünü duymamıştı. Fakat alt kattaki silah seslerinin az sonra bütün apartmandan duyulacağını biliyordu. Acele etmeliydi. Silahını doğrultup usulca karyolanın yanına gitti. Aşağıdaki otomatik silahlardan çıkan sesler yeri göğü inletmeye başlamıştı. Değil bu apartman sakinleri, az sonra bütün mahalleli ayağa kalkacaktı. Nitekim yanılmadı.

Yataktaki önce yerinde kımıldadı. Uyku sersemliği ile gözlerini ovuşturdu. Henüz Leyla'yı görmemiş, neler olduğunu ve kendisini bekleyen tehlikeyi anlamamıştı. Neden sonra karanlıkta yatağının başucunda dikilen yabancıyı far-ketti. Bir süre bön bön yüzüne baktı, belki de hırsız sanmıştı. Başında heyula gibi dikilen yabancı ile mahiyetini kestiremediği silah seslerini birleştirince korkuya kapılıp bağırmak istedi.

Leyla hızla üzerine çullanıp ağzını kapattı. Silahı da başına dayadı. Elleri yumuşak ve uzun saçlara değmişti. Rehinesi genç bir kızdı. Karanlıkta iyi seçemiyordu ama olsa olsa on altı, on yedi yaşlarında körpe bir kız.

Arapça, "Kes sesini! Sakın bağırayım deme," diye hırladı. Kız Arapça bilmediğinden ne söylediğini anlamamış, çırpınmaya devam etmişti. Çöl Akrebi kızı yatağa devirerek üstüne sıçradı. Kız kendisiyle mücadele edemeyecek kadar genç ve güçsüzdü. Dehşete kapılmasına rağmen hareketsiz kaldı. Zaten neler olduğunu da anlamıyordu. Leyla'nın onu öldürmeye niyeti yoktu, ama mükemmel bir rehine ele geçirdiğinin de farkındaydı. Bulunduğu dairede ışıklar yandı, sesler gelmeye başladı. Birisi koridorda koşuşturuyordu. Tiz bir kadın sesi evin içinde yankılandı.

"Nedir bu sesler yahu? Neler oluyor aşağıda? Ayol bunlar silah sesleri!" diye bağırıyordu. Leyla koridordaki bâğrışmayı kelime kelime anlamıyordu ama telaşın nedenini rahatlıkla sezinleyebiliyordu. Birazdan büyük bir çıngar çıkacaktı.

Yatak odasının kapısında buzlu cam vardı. Koridorda ışık yanınca oda eni konu aydınlanmıştı. Leyla üstüne çıkıp bacaklarının arasına sıkıştırdığı kıza baktı. Yüzünü açık seçik görebiliyordu şimdi.

Bu kız ancak lise öğrencisi olabilecek yaştaydı. Uzun, bakımlı saçları vardı ve korkudan irileşmiş gözleri elaydı...

Dışarıdan bağıran kadın, kızın annesi olmalıydı. Leyla kızın ağzını örten elini çekmemişti henüz. Kız avurduna batan parmaklardan kurtulabilmek için başını çaresizce iki yana salladı. Koridorda annesinin sesini duyunca cesaretlenmiş gibiydi. Parmaklarını kızın yanağına biraz daha gömdü Leyla.

Alt kattan akseden silah sesleri kesilmişti artık. Çöl Akrebi, Mossad ajanlarının Yusuf un işini bitirdiklerini tahmin etti. Apartman sakinleri, çevre binalardaki bir sürü insan, konu komşu silah seslerini duyarak uyanmış, pencerelere üşüşmüş olmalıydılar şimdi. İsrailli ajanlar daha fazla bekleyemezlerdi; çoktan kaçmaya başlamış olmaları gerekirdi. Neredeyse polis ekipleri olay yerine gelirlerdi.

Leyla'nın tek yapacağı şey, beklemekti. Rehine kızın şansı yoktu. Sorun, yatak odasının kapısı açılıp, kızın ailesi odaya girince gösterecekleri tepkiydi. Onu öldürmek istemiyordu, kızın karşı koyması da mümkün değildi, fakat annesiyle babasının durumu görünce ne yapacakları, nasıl davranacakları bilinmezdi. Bağırır çağırır, üstüne atılmaya kalkışırlarsa, o zaman iş değişirdi tabii...

"Mehmet Ali, ayol sağır mısın? Kalksana, aşağısı savaş alanı gibi."

Koridorda kalın bir erkek sesi duyuldu. "Ne var hanım, ne oluyor yahu? Beni niye uyandırdın? Ben ses filan duymuyorum."

"Duymazsın tabii, top atsalar duymazsın sen! Kahrolası ayyaş! İçip içip zom olursun sadece. Sana aşağısı savaş alanına döndü diyorum."

Konuşmalara genç bir erkek sesi daha karıştı: "Adamlar kaçtı, anne. Hepsini gördüm. Alt katın penceresinden çıktılar. Sırtlarına bir de adam yükleyip taşıdılar. Adam ölü gibiydi." Kalın sesli adam, "Alt kat boş değil miydi yahu?" diye sordu. Genci: "Dün orada birilerini gördüm baba. Galiba yeni kiracı taşındı."

"Yeni kiracı mı? Ehh işte, her önüne gelene ev kiraya verilirse sonuç böyle olur. Kimbilir neyin nesiydiler? Hırlı mı hırsız mı, belli değil!"

"Ama baba orası hep boştur. Hiç kiraya verilmedi ki daha önce. Sahibi Almanya'da diyorlardı. Söylesene baba, aşağıdaki olaylar yoksa Mafya hesaplaşması mı? Hani şu çek senet hesaplaşması mı, ne dersin?"

Adam sarhoşluğun verdiği peltek sesiyle, "Ne bileyim oğlum?" diye homurdandı. Kadının sesi tekrar duyuldu.

"Ayol yer yerinden oynadı, bizim kız uyanmadı bile. Hakan oğlum, şu kardeşine bir baksana."

"Boş ver anne, bırak uyusun. Bak siren sesleri duyuluyor, polisler geliyor şirrıdi. Ben sokağa çıkıp bakacağım." Annenin sesi tekrar işitildi.

"Hayır, Hakan. Aşağıya inmeyeceksin. Daha neler olup bittiğini bile bilmiyoruz. Şahit filan gösterirler, başın derde girer. Sen hiçbir şeye karışmayacaksın."

"Ama anne herkes sokağa çıkmış, dışarısı insan kaynıyor. Ben de insem ne olur?" "Hayır dedim. O kadar meraklıysan balkondan bak." "Yapma anne! Serdar'la Oğuz da aşağıdalar. Herkes toplanmış. Arkadaşlarımın yanına gitmek istiyorum."

"Uzatma, inmeyeceksin o kadar." Delikanlı itirazı kesti. Söylenerek balkona koştu. Annesini bir türlü anlayamıyordu. On sekiz yaşına gelmişti ama hâlâ ona çocuk muamelesi yapıyordu.

Leyla kapıya yaklaşan şıpıtık terlik seslerini duydu. Konuşulanları anlamamakla beraber birinin odaya gireceğini sezinledi. Silahın namlusunu kızın alnından çekerek kapıya yöneltti.

Asıl gürültü şimdi kopacaktı. Kapı açıldı.

Koridorun ışığı yatağa aksetti.

Orta boylu, zayıf, kara kuru bir kadındı kızın annesi. Manzarayı görünce dili tutulmuş gibi kapının önünde taş kesildi. Ama ağzından gık çıkmadı.

Leyla kadının güçlü ve soğukkanlı biri olduğunu o anda hissetti. Yerinde hangi kadın olsa çığlığı basar, ödü kopar, imdat diye bağırırdı. Kadın korkudan değil, durumun çaresizliğini anında muhakeme ederek susması gerektiğini takdir ettiğinden pasif davranmıştı. Leyla'ya dik dik baktı. Korkmuş olsa bile bunu belli etmemeye çalışıyordu. Onun çekinilecek biri olduğunu hemen sezinlemişti.

Leyla tabancasının namlusunu hareket ettirerek içeriye girmesini işaret etti. Kadının suratı sararmıştı ama verilen işareti anlayarak yana çekildi.

Dışarıda iki erkek vardı henüz. Çöl Akrebi durumun gittikçe kötüleştiğini anlıyordu, ama tehlikede sayılmazdı daha. Kapı açık kalmıştı.

Kız ödü kopmuş bir şekilde, yattığı yerde başını çevirerek imdat dilenircesine annesine baktı. Kadın neden sonra kendisini toparlayarak:

"Sen de kimsin? Ne istiyorsun kızımdan?" diyebildi. Leyla'nın sert ve haşin bir tonla söylediklerinin tek kelimesini anlamamıştı. Yabancı olduğunu kavramıştı ama. Ve bu onu daha da ürküttü. Zira kızını kıskıvrak yakalayan kadınla, alt kattan gelen silah sesleri arasında irtibat kurmakta gecikmedi.

Kadın yaslandığı duvardan kımıldayacak oldu. Leyla hemen tabancayı yataktaki kızın şakağına dayadı.

Ne yapmak istediğini anlamıştı kadın. Hareketsiz kaldı. Aşağıda tonlarca kurşun yakan insanların kızını da acımasızca öldürebileceği açıktı. Bunlar gözü dönmüş cani olmalıydılar. Beklemekten başka çaresi yoktu.

Önce kadının ne istediğini öğrenmeliydi. Belki saklanabilmek için birilerinden kaçıyorlardı.

Tanımadıklarına göre şahsi bir garezi olamazdı. Suyuna gitmek pek çok şeyi halledebilirdi.

İçeriden kocası seslenmeye başlamıştı.

"Hatice, gelsene... Hanım huuu, baksana yahu."

Ecel terleri dökülen odada hiç ses yoktu.

Adam da karısını çağırmaktan vazgeçmişti.

Leyla kızı da annesini de yeterince korkutarak etkilediğini anlamıştı. Kızın ağzını kapatan elini hafifçe gevşetti. Sonra parmaklarını araladı. Anlaşılan kız bağırmayacaktı. Elini usulca ağzından çekti. Kız ne çığlık attı ne de bağırdı. Derin derin soluk almaya başladı. Yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu. Körpecik bedeni böyle bir gerilimi kaldıramayacak kadar zayıftı. Gözlerinde yaşlar belirmişti. Korkudan sessizce ağlamaya başladı. Bu kadarcık bir reaksiyon da normaldi.

Leyla, işler şimdilik yolunda gidiyor, diye düşündü. Bekleyecekti. Fakat kızın üzerinden inmedi. Ata biner gibi dizleriyle kızın narin bedenini kalçalarıyla sıkıştırmaya devam etti. Dışarıdaki iki erkek de bu şartlar altında ona bir sorun yaratamazlardı. Anne Hatice hanım, Adapazarlı Çerkez bir aileden gelmeydi. Eğitimi yoktu ama evlatlarına düşkün, otoriter, sağduyu sahibi ve pratik zekâsı yerinde bir kadındı. Anladığı kadarıyla sorun, yalnız kızı için değil, bütün aile bireyleri için geçerli hale geliyordu. Bu gözü dönmüş kadın hepsini silah tehdidi altında tutacaktı. Milliyetini çıkaramıyordu ama yüzündeki acımasız ve nefret dolu ifadeden ne tıynette biri olduğunu hemencecik anlamıştı. En ufak ters bir davranışta, gözünü kırpmadan tetiği çekebilirdi. Kocasının sesini tekrar işitti.

"Hatice huuu! Gelsene yahu! Gel de sokağın haline bir bak."

Ne meraksız herifti şu kocası! Arkasından gelip neredesin bile demiyordu. Hak da verdi, kızının odasında yaşanan feci olayı nereden bilebilirdi ki? Aklının köşesinden bile geçmezdi. On dakika kadar öylece kaldılar.

Hatice, sokağa bakan ön balkon kapısının açıldığını duymuştu. Şimdi baba-oğul balkona çıkmış, olayları oradan seyrediyor olmalıydılar. Sokaktaki gürültü patırtılar, toplanan kalabalığın uğultusu bulundukları odaya kadar aksediyordu. Millete eğlence çıkmıştı.

Adamın sesi tekrar duyuldu.

"Hatice terliklerimi getirsene!"

Anneden ses çıkmadı.

"Hatice..."

Çöl Akrebi adamın karısına seslendiğini anlıyordu. Cevap alamayınca onu aramak için odaya geleceğini de.

"Yahu, sağır mısın be kadın!"

Çıplak ayakların zeminde yankılanan sesleri duyuldu. Odadakilerin gerginliği arttı. Baba geliyordu.

Arkadan koridor ışığının aksettiği kapı önünde adam gözüktü. Sırtında bir atlet fanila, altında çizgili bir pijama vardı. Çıplak ayaklan ile kapının ağzında donarak kalmıştı. Gördüklerine inanmaz bir ifade vardı yüzünde.

Şaşkınlıktan aptallaşmıştı ve gözlerini evindeki yabancının elinde tuttuğu tabancadan alamıyordu.

Leyla adamı dikkatle süzdü. Elli yaşları civarında olmalıydı. Zayıf, uzun boylu, kısa kesilmiş saçları yatmaktan kırılarak ayağa kalkmış, yüzü aldığı alkolden kızarmış sevimsiz biriydi. Leyla, kadına yaptığı gibi tabancanın namlusunu ona da yönelterek içeriye geçmesini işaret etti. Adam kımıldamadan duruyordu. Karısı, Türkçe bir şeyler söyledi.

Leyla ne dediğini anlamamıştı tabii, ama "Sakın bir çılgınlık yapmaya kalkma, şakası yok, hepimizi temizler," türünden bir şeyler mırıldandığını tahmin etti. Adam teslim olduğunu anlatırcasına ellerini yukarıya kaldırarak, süklüm püklüm odaya girdi ve duvarın kenarına, karısının yanına geçti. Elleri hâlâ havadaydı. Odadaki gergin bekleyiş devam ediyordu. Şimdi dışarıda durumdan habersiz bir tek oğulları kalmıştı. Leyla, dışarıdaki kalabalığı seyreden oğlanın kolay kolay içeriye girmeyeceğini tahmin etti.

Onu endişelendiren tek bir sorun vardı. Olay yerine gelen polisler, rutin soruşturma olarak komşuların olayı duyup duymadıkları, aşağıdaki kiracıları tanıyıp tanımadıklarını araştırmak ve bilgilerine müracaat için kapılarına gelebilirlerdi. Buna bir tedbir almak zorundaydı.

Polis memurlarının içeriye girmelerine engel olmalıydı. Ne yapabilirim, diye düşünmeye başladı. Ev halkıyla konuşup anlaşabileceği ortak bir dil de yoktu. Arapça bilmedikleri açıktı. Hepsine dönerek:

“İngilizce biliyor musunuz?" diye sordu. Karı koca aval aval Leyla'ya baktılar. Altındaki kızın titrek sesini duydu Leyla. "Ağabeyim biraz bilir."

"Demek sen de biraz biliyorsun. Söyle şunlara ağabeyini içeriye çağırsınlar." Baba heyecana kapılarak kızına sordu: "Ne diyor bu karı?"

"Ağabeyimi içeriye çağırmamızı istiyor." Karı koca birbirlerine baktılar. Adam oğlunun da silah tehdidi altında kalmasını istemiyor olmalıydı ki, "Hayır," diye bağırdı. "Bırak o dışarıda kalsın, belki kurtulur. Belki balkondan atlayıp durumu polise haber verebilir." Kadın hemen müdahale etti.

"Çıldırdın mı efendi? Böyle bir şeyden şüphelendi mi o saat kızı öldürür. Deli misin sen? Bu karıya güvenemeyiz, baksana gözü dönmüş. Çağır Hakan'ı buraya." Adam karar veremedi.

Bakışları Leyla'nın elindeki 45'likteydi. Kocaman ve ürkütücü bir silahtı. Acaba sokak polislerle kaynarken o silahı kullanmaya cesaret edebilir miydi?

Buna emin olamazdı. Karısının uyarısına rağmen oğlunun tehditten uzak kalması içini rahatlatıyordu.

Adeta adamın beynini okur gibi aklından geçenleri sezmişti Çöl Akrebi. Birden top gibi kızın üzerinden fırlayarak tabancanın namlusunu adamın yarı aralık ağzına vurdu. Çöl Akrebi o kadar hızlı davranmıştı ki, yerinden bile kımıldayamadı adam. Kırk beşliğin küt namlusu dudaklarına çarpınca adamın takma olan alt dişi yerinden fırlamış, üstü ise kırılarak dilinin üstüne doluşmuştu. Adamcağız canı yanarak ağzındaki protez parçalarını tükürdü. O gece geç saatlere kadar içki içmişti, midesinin bulanmaya başladığını, her an kusabileceğim anladı. Gözleri iri iri açıldı. Allanın cezası kadın az daha öldürecekti kendisini. Dudakları kanıyordu. Kanının tadı diline değdikçe bulantısı artıyor, midesindeki ifrazatın yemek borusunun ucuna kadar geldiğini hissediyordu. Az sonra kusmuklar etrafa saçılacaktı, inledi, hiçbir şey yapamadı. Ömründe bu kadar ürkütücü bir olay yaşamamıştı.

Kocasının maruz kaldığı muameleye rağmen Hatice hanım soğukkanlılığını kaybetmemişti. "Hakan," diye seslendi. Gözünün ucuyla da kocasının başına dikilen kadına bakıyordu. Oğlu galiba sesini duymamıştı. Ya da duysa bile kendini sokağın heyecanına kaptırdığından umursamıyordu. içinden, keşke onun sokağa çıkma isteğine karşı çıkmasaydım, diye düşünüyordu. Hiç olmazsa şimdi o kurtulmuş olurdu. Fakat hayıflanması için çok geçti artık. "Hakan," diye bir daha bağırdı. Bu defa sesi gür ve tiz çıkmıştı. Oğlanın balkondan sesi duyuldu. "Efendim?" "Buraya gel!"

"Ne var anne yahu? Aşağıyı seyrediyorum şimdi." "Sana çabuk buraya gel dedim."

Oğlan homurdanarak balkondan ayrıldı. Şu annesi de alem bir kadındı; ne vardı şimdi içeriye çağıracak? Abuk subuk bir angaryası vardır, diye düşünüyordu, insana hiç rahat vermezdi. Söylenerek içeriye girdi. Ev halkını ortalıkta görememişti.

Terliklerini giymek için içeriye giren babası da meydanda yoktu.

"Neredesiniz?"

"Kardeşinin odasına gel."

Çöl Akrebi sırıttı. Az sonra evin tüm fertlerini sessiz ve olaysız bir şekilde aynı odada toplayabilecekti. Hakan koridorda yürürken bir yandan da bağırarak, sanki onlara yeni bir haber verircesine, "Biliyor musunuz, aşağıdakiler meğerse teröristlermiş. Alt katta bir ölü var!" diye bağırıyordu. Delikanlı böyle bir olaya tanık olmanın çocuksu heyecanım yaşıyordu. Onun için, bu gece yaşanan olay değişik, yarın arkadaşlarına anlatabileceği gizem dolu bir hadiseydi. Belki ufak tefek bazı ilaveler de katabilirdi olaya. Neden olmasındı ki? Herkesin evinde yaşanan sıradan bir olay değildi bu. Kendine biraz daha aktif bir pay çıkarabilirdi.

Koşarak koridora girdi. Bir yandan da annesine bozulmakta devam ediyordu. En keyifli ve heyecanlı yerinde çağırmıştı. Annesinin yatak odasının kapısı kapalıydı. Mutfakta ışık yoktu.

Herhalde hepsi kardeşi Semra'nın odasında olmalıydılar. Sahi, o neden uyanmamıştı acaba? Sokakta kıyamet kopuyordu.

Kapının eşiğine gelince, önce karyolasında dertop olmuş Semra'yı gördü. Suratında anlam veremediği dehşet dolu bir ifade vardı. Sanki korkudan dudağı uçuklayacakmış gibi garip garip yüzüne bakıyordu. Gözleri sabitleşmiş ve irileşmişti. Hakan paldır küldür odaya daldı ve babasının boğazına silahı dayamış Leyla'yı gördü. Şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı. Aşağı dairede olanları hayal etmeye çalışırken gerçekler birdenbire kendi evlerine sıçramıştı. Deminden beri seyirci olduğu olaylar ve içindeki gençlik heyecanı, hemen harekete geçip bir şeyler yapması gerektiğini söylüyordu ona. Buna dayanamazdı. Gözlerinde şimşekler çaktı. Hızla kadının üzerine saldırıp onu alaşağı edebilirdi. Babası da boş durmaz ona yardım ederdi. On sekiz yaşında, gücü kuvveti yerinde bir lise öğrencisiydi. Elinde silah bile olsa, alt tarafı bir kadındı işte. Bir yumrukta onu deviririm, diye düşündü.

Annesi, oğlunun her an bir çılgınlık yapabileceğini sezinlemişti. "Sakın Hakan, sakın bir saçmalık yapayım deme," diye uyardı. Delikanlı afallayıp kalmıştı kapının önünde.

Annesi tane tane konuşmaya devam etti. "Çok acımasız bir karıya benziyor bu. Hepimizi öldürebilir. Aman oğlum, dikkat et. Karı gavur

galiba. Türkçe bilmiyor. İngilizce biliyorsun diye seni çağırttı."

Oğlan şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Kekeleyerek:

"Ben İngilizce bilmiyorum ki, mektepte ne öğrenebildiysem o işte."

"Olsun, dinle bakalım şu karıyı. Ne istiyor bizden?"

Leyla, sessizce ana oğul arasındaki konuşmayı dinliyordu. Bir şey anlamamakla beraber, annenin yatıştırıcı ve akıllı davrandığını sezinlemişti. Ağır ağır ve tane tane konuşmaya başladı.

"Sesinizi çıkarmazsanız sizin için bir tehlike yok. Sizinle bir alıp veremediğim de yok. Uslu uslu oturursanız hiçbirinizin canına bir zarar gelmez. Ama bağırıp çağırmaya kalkarsanız hepinizi mıhlarım. Anladın mı beni?"

Hakan, Leyla'nın söylediklerinin çoğunu anlamamıştı. Yakalayabildiği kelimelerden anlam çıkarmaya çalıştı. Başını sallamakla yetindi.

"İyi," dedi Çöl Akrebi. "Polisler aşağıdan çekip gidinceye kadar hepiniz burada kalacaksınız.

Ses çıkarmak, konuşmak yok. Ne dersem onu yapacaksınız. Tamam mı?"

Hakan tekrar başını salladı.

Annesi, "Ne diyor?" diye sordu.

"Susmamızı."

"Hepsi o kadar mı ayol? Bir düzine laf etti bu karı." Oğlan kekeleyerek, "Hepsini anlayamadım," diye mırıldandı.

Leyla hâlâ yatakta duran kıza, yanıma gel, diye işaret etti. Semra korka korka yataktan indi, Leyla'nın yanına yaklaştı. Kadın kızı geceliğinden kavrayarak kendine doğru çekerken tabancayı da adamın boynundan uzaklaştırdı.

Adam önce soluklanmaya çalıştı. Kendini daha fazla tutamayacaktı, bulantısı dayanılacak gibi değildi, yere doğru eğildi ve kusmaya başladı. Küçük odanın zemini kusmuk içinde kalmıştı. Adam öğürerek kusmaya devam ediyordu. Odanın havası ağırlaşmış, tiksindirici bir koku etrafı kaplamıştı. Leyla iğrenerek adama baktı sonra yere eğilmiş, iki büklüm

duran adama sert bir tekme savurdu. Herif odayı berbat etmişti. Adam beline yediği tekmenin şiddetiyle kusmukların üzerine uzandı.

Hatice hanım Leyla'ya bakarak, "Allah belanı versin," diye homurdandı. Gerçi kocasına müstahaktı bu. Her gece eve sarhoş dönüyordu, bu kadar zıkkımlanmanın ne anlamı vardı?

Babasının yediği tekmeyi hazmedemeyen Hakan tam bir hareket yapacaktı ki, kafasına yönelen iri 45'liği görünce zınk diye duraladı. Kımıldarsa silahı ateşleyeceğini sezdi kadının. Kara gözleri merhametsizce ışıldıyordu. "Oturun," diye bağırdı Çöl Akrebi hepsine.

Bir margarin fabrikasında ustabaşı olarak çalışan Mehmet Ali'nin zaten kusmuk yığınının üzerinde kımıldayacak hali yoktu. Önce anneleri yere çömeldi, sonra Hakan dizlerini kırıp oturdu. On yedi yaşındaki Semra hâlâ Leyla'nın kolları arasındaydı. Onu da yanlarına itti. Şimdi dördü de duvar dibinde yan yana sıralanmışlardı. Çöl Akrebi yatağa oturdu.

Silahını üstlerine çevirdi. Yalnız koridorun ışığı yanıyordu. Onu da söndürürse etrafın zifiri karanlığa bürüneceğini düşünerek vazgeçti. Rehinelerinin her davranışını görmeliydi. Polisler usulen binada bir araştırma yapabilirlerdi. Buna hazırlıklı olmalıydı. Polisler kapıyı çalınca birinin açması gerekecekti. Kapıya çocukların annesini göndermeye karar verdi. Aralarında en aklı başında ve soğukkanlı olanı oydu. İçeride evlatları tehlikedeyken bir hata yapacağını sanmıyordu, inşallah polisler içeriyi aramaya kalkışmazlardı. Leyla bunu uzak bir ihtimal olarak gördü. Herhangi bir ihbar olmazsa ev sahibinin ifadesiyle yetinmeleri çok doğaldı.

Çöl Akrebi'nin aklına takılan başka sualler de vardı. Sokaktaki bu kalabalık ne zaman dağılırdı? Polisler acaba ne zaman çekip giderlerdi. Yusuf'un cesedini şimdi mi yoksa yarın sabah mı alırlardı? Bodrum katına nasıl ve kimin vasıtasıyla geldiklerini araştıracaklar mıydı? Ve en önemlisi Mossad'lı ajanlar bu kadar kısa zamanda yeni hücre evini nasıl bulmuşlardı? Bu soru aklını çok kurcalamaya başlamıştı. Uzun ve tedirgin saatler kendisini bekliyordu.

Ve evin sarhoş reisi bütün bu hengameye rağmen, yattığı yerde sızmıştı!...

Olayın geçtiği sokaktaki araba içinde oturan iki MİT görevlisinden sarışın olanı mırıldandı. "Adamlar iyi iş başardılar. Becerikliymişler. Epey

de hızlı. Verilen süreye uydular. Operasyon beş dakika bile sürmedi."

"Evet," dedi diğeri. "Haklısın, hızlıydılar. Bizi de büyük bir dertten kurtardılar. Ama o kadar da gözünde büyütme; bu çocuk oyuncağı kadar basit bir eylemdi. Arapları gafil avladılar, teröristler kendilerini emniyette sayıyorlardı. Ona rağmen bir de kayıpları var. Taşıdıkları arkadaşları ölüye benziyordu." "Bakalım basın yarın neler yazacak?"

"Bir sürü alakasız yorum yapacaklar tabii. Kimisi mafya hesaplaşması diyecek, kimisi teröristlerin kendi aralarındaki hesaplaşması. Belki bazıları da gerçeğe yakın şeyler." "Ya da moda deyimle yargısız infaz."

"Boş ver, ne yazarlarsa yazsınlar. Sonuç yararımızadır. Gerisine aldırma." "Gidelim mi artık?"

"Bas gaza da gidelim. Fikret Bey sabaha raporu masasının üstünde ister."

İlerleyen saatler odadaki gerginliği azaltmıştı biraz. Baba Mehmet Ali aldığı alkolden dumanlanmış kafası ve geçirdiği şoktan sonra bitik haldeydi. Şişmiş ve patlamış dudağı müthiş acı veriyordu. Sırtını duvara dayamış, üstü başı kusmuk içinde oturuyordu. Kadına usul usul küfretmekten ve homurdanmaktan vazgeçmişti artık. Hakan ise geçen saatler içinde o öfkeli halinden vazgeçerek sinmişti. Başını, dizleri üzerinde birleştirdiği kollarına dayayarak, gözlerini açık tutmaya çalışıyordu. Ne de olsa gençti, odaya sükunet sinip etraf yatışınca, şartlara alışmış zaman zaman içinin geçmesini engelleyemez olmuştu. Anne Hatice ise gözünü bile kırpmamıştı. Tehlikeyi ve durumun vahametini en iyi kavrayan da o olmuştu zaten. Kızı da uyuyamamıştı. Annesinin yanında, ondan cesaret almak istercesine koluna girmiş, üzerinden atamadığı titremelerle korkarak büzülmüştü.

Çöl Akrebi oturduğu yatağın üzerinde rahattı. Sabırla, kaçmak için en uygun zamanı bekliyordu. Elindeki tabancayı da devamlı olarak rehinelerin üzerine yöneltmiş olarak tutuyordu. Çöl Akrebi karşısındaki kadının devamlı üzerinde olan bakışlarından rahatsız olmaya başlamıştı. Yine de bekleyişi umduğundan rahat geçiyordu. Polisler kapıya gelmemişlerdi. Bu durumu garipsiyordu. Üstünkörü bir soruşturma dahi yapmamışlardı. Buna şaşmaktan kendini alamadı. Biraz garipti. Sokaktaki kalabalığın gürültüleri kesilmiş, herkes evlerine dağılmıştı. Leyla yerinden kalkarak odaya girdiği pencereden yukarıya tırmandığı bodrum katının penceresine baktı. Cam

bıraktığı vaziyette duruyordu. Tam kapanmamış, yarı aralık durumda. Ne Mossad ajanlarının ne de olay yerine gelen polislerin dikkatini[A]çekmemişti firar ettiği yol. Bu da biraz garipti. Hadi israilli ajanlar bir an önce olay yerinden uzalaşmak zorunda oldukları için gözlerinden kaçmış olabilirdi ama olay yerine gelen polislerin dikkatini çekmemesi tuhaftı. Çünkü onların, aşağıda bıraktığı eşyalarından orada bir de kadının bulunduğunu anlamaları gerekirdi.

Bileğindeki saate bir göz attı.

Sabahın dört buçuğuydu. Temmuz ayında olduklarına göre az sonra gün ağarmaya başlayacaktı. Evi terketmek için en uygun saat "beş" olmalıydı. Yarım saat sonra gün doğar etraf iyice aydınlanırdı. Yarım saat daha beklemeliydi. Ayağa kalktı, uyuşan bacaklarını ovuşturdu.

Kadın dik dik yüzüne bakıyordu. Çöl Akrebi'nin saate bakıp ayağa kalkmasından pirelenmişti. Gözlerinin içi parladı. Gitmeye hazırlandığını sezer gibi oldu. Az sonra kurtulacaklardı.

Leyla zor durumda olduğunu biliyordu. "İntihar timinin" elemanları birer birer ölüyordu. Dün Halil, bu gece de Yusuf'u kaybetmişti. Bu badireyi atlatamazsa kendi sonu da geldi demekti. Aksaray'daki merkeze, kendilerine lojistik sağlayan mağazaya nasıl gidebilirim, diye düşünmeye başladı. Polis çevreyi hâlâ gözaltında tutuyor olabilirdi. Birden hatırladı, can korkusuyla kaçarken sahte pasaportunu, paralarını, hatta silahının yedek şarjörünü bile alt kattaki çantasında unutmuştu. Onlara şiddetle ihtiyacı vardı.

Beş parasız yabancı bir şehirde sokağa adım atamazdı. Polisler çevirirlerse, kendisini tanımasalar bile kimlik sorabilirlerdi. Bunu düşünmeliydi. Harekete geçmek için sadece yarım saati kalmıştı. Çılgınca bir fikir geldi aklına.

Denemesi son derece tehlikeliydi ama başka çaresi de yoktu galiba. Uyuklayan delikanlıyı dürttü. Hakan uyku sersemi ayağa fırladı. "Bana ip getir," dedi.

Delikanlı ne istediğini anlamamıştı. İngilizcesi yetmiyordu.

Leyla meramını işaretle anlatmaya çalıştı. Hakan anlamadığını ifade için omuz silkti, umursamadı. Biraz da geçen saatler içinde kadının pek şiddete başvurmayacağını sezinlediğindendi.

Umursamaz tavrı Leyla'yı sinirlendirmişti. Oğlanı bisiklet fanilasından tuttuğu gibi silkeleyip duvara çarptı, aynı anda delikanlı daha ne olduğunu anlamadan tabancanın küt burnuyla şakağına doğru sertçe vurdu. Elmacık kemiğinin üstü ile şakağının arası anında yarılarak kanamaya başladı. Annesi yerinden kımıldamak istedi.

Leyla çok hızlıydı, bu kez silahı birden kadının alnına dayadı. "Hadi, kımılda!" diye çıkıştı Hakan'a.

Delikanlı şakağına yediği darbenin etkisiyle aptallaşmıştı. Canı yanıyordu ama dayanılmayacak kadar da değildi. Elini kanayan yarasına götürdü, parmaklarına kan bulaştı.

Hatice hanım, Leyla'nın ne istediğini anlamıştı.

"İp istiyor. Galiba bizi bağlayıp gidecek," diye homurdandı.

Oğlan hırsla, "Ben nereden ip bulayım şimdi?" diye terslendi.

"Karanlık odada naylon çamaşır ipi var. Leğenin içinde. Aptallığı bırak da git getir." Hakan sarsak adımlarla, kullanılmayan eski eşyaların, öteberinin tıkıldığı, penqpresiz, ufak, karanlık oda denilen yere doğru yürüdü. Az sonra uzun bir çamaşır ipiyle dönmüştü. Leyla önce oğluna babasının ellerini bağlattı. Kızın masası üzerinde bulduğu bir dikiş makası ile ipi kestirip delikanlının ellerini de annesine bağlattı. Annenin ellerini kızına, Semra'nın ellerini de bizzat Leyla halletti. Çöl Akrebi hepsinin bağlarını birer birer kontrol etti. Kolay kolay bunları çözemezlerdi. Odada etrafına bakındı. Küçük bir dolaptan bulup çıkardığı kıza ait bir bluzu elindeki makasla yırtarak ağızlarına tıkadı. Artık bağıramazlardı da. Rahatladı. Sonra hepsinin ayaklarını bağladı sıkıca...

Şimdi çok zor ve tehlikeli bir işe kalkışacaktı. Delicesine bir teşebbüse. Çatışmanın olduğu daireye dönmek intihar gibi bir şeydi, fakat ne çare ki paraya ve pasaportuna ihtiyacı vardı. Aralık pencereden apartmanın hava boşluğuna doğru süzüldü.

Ayakları cam önündeki çıkıntıya değdi, kendini dengeledi, pervaza tutundu. Nefesini keserek bekledi. Çıt çıkmamıştı. Odada ışık yanmıyordu ama koridorun ölgün ışığı içeriye aksediyordu. Dairede konuşan birinin seslerini duydu. Nöbete kalan polisler olmalıydılar. Acaba kaç kişiydiler?

Yaptığının saçma bir iş olduğunun bilincindeydi, arı kovanına çomak sokuyordu, fakat başka çaresi de yoktu. Pasaportsuz ve parasız sokağa çıkma riskini göze alamazdı. Polislerin sesini duyunca yüreği çarpmaya başladı. Yukarıya kaçarken pencere kanadını itmiş fakat tam kapatmamıştı. Parmaklarının ucuyla kanadı kendine doğru çekti. Cam aralandı.

Polislerden birinin usul usul türkü mırıldandığını duydu. Galiba iki kişiydiler. Sesin geldiği yönü değerlendirdi; ufak salonda oturuyor olmalıydılar. Şimdilik tehlikede değildi, pervaza tutunarak ayaklarını odanın tahta zeminine değdirdi. İçerideydi artık. Beline sıkıştırdığı tabancasını çekip eline aldı. İçine biraz daha güven gelmişti. Gür saçlarını topladığı ense kökü, memelerinin arası ve bel çukuru ter içinde kalmıştı. Lastik ayakkabılarının ucuna basa basa usulca yürüdü. Kedi gibi sessiz yürüyüşünden hiç ses çıkmıyordu. Polisler varlığını bilseler dahi, olay yerine yeniden döneceğini asla düşünemezlerdi. Vücudunu ufak odanın duvarına siper ederek başını uzattı.

Koridorda Yusuf Maksudi'nin kalbura çevrilmiş cansız vücudunu gördü. Salondaki masa örtüsünü cesedin üzerine örtmüşlerdi. Nedense acıma hissi duymadı; onu takdir ederdi ama son inadı ve emrine karşı gelmesi düpedüz aptallıktı. Niçin böyle davrandığını anlayamıyordu. Sonra aklına gelen düşünceyle irkildi. Yoksa Yusuf kendisinin kaçmasına olanak sağlamak için bilerek mi kalmıştı? Yani aşkın yarattığı gönüllü bir fedai mi olmuştu? Kendisine tutkun olduğunu biliyordu ve onun cesedini görünceye kadar bunu hiç düşünmemişti. Gerçekten de o şartlar altında kaçmaları çok zordu. İsrail ajanlarını kalıp oyalamış ve onun firarını temin etmişti. Bunu kısmen başarmıştı da. Yüreği cız etti birden.

Yaptığı hatayı anladı. Onu yalnız bırakmayacaktı.

Saldırganlar el bombası kullanmamışlardı. Birlikte olsaydılar, belki o dört ajana karşı mücadele edebilirlerdi. Yusuf'un yerdeki pozisyonuna baktı, namussuzlar muhtemelen onu çapraz ateşe alarak öldürmüşlerdi.

İçindeki kin ve nefret| hissi depreşti. O Albay'ı bir daha eline geçirirse kesinkes öldürmeye ant içti. Bu kez intikamı feci olacaktı.

Kendini toparlamaya çalıştı. Şimdi bunları düşünecek zaman değildi. Önce bu izbe ve tehlikeli yerden kurtulması gerekiyordu. Sırtını duvara

dayayarak derin ve sessiz soluklar aldı. Onun mesleğinde duygusallığa asla yer yoktu. Cesedi kaldırmak için ne bekliyorlardı acaba?

Burada şekli kuralların ne olduğunu bilmiyordu. Belki adli tabip ya da savcı gibi yetkililer bekleniyor olabilirdi. Acele etmeliydi.

Koridora çıkıp oradan yattığı odaya geçecekti. Tüm eşyaları o odadaydı. Koridora adım attı. Gölge gibi sessiz davranmaya çalışıyordu. Bulunduğu yerden salondaki polisleri göremiyordu. İki memuru olay yerinde nöbetçi bırakmış olmalıydılar.

Memurlardan biri uzun uzun ve sesli esnedi. Kendi aralarında konuşuyorlardı, fakat Türkçe bilmediğinden anlayamıyordu da.

Bir iki adım attı. Yattığı odanın önüne kadar geldi. Acaba evi araştıran polisler, pasaportuna, parasına ve diğer eşyalarına el koymuşlar mıydı? Yoksa geç mi kalmıştı? Bunu az sonra öğrenecekti.

Ufak el çantasını bulmalıydı. Lüzumlu olan her şey onun içindeydi. Çantayı yatağın başucundaki ufak sehpanın üzerine bırakmıştı. Öyle hatırlıyordu. Odaya girdi. Salonun ışığı buraya aksetmediği için oldukça karanlıktı. Kırık camlardan serin bir sabah rüzgârı odaya doluyordu. Leyla titrediğini hissetti. El yordamıyla sehpanın üzerini aradı. Bir şeye çarpıp ses çıkarmaktan huylanıyordu. Çantayı bulamadı! İşte bu çok kötüydü. Emin olmak için sehpanın üzerini yeniden ve dikkatle bir daha aradı. Yoktu çanta. Başka polisler muhtemelen çantayı kimlik tespiti için müdüriyete götürmüş olabilirlerdi. Belki de Yusuf'un malzemeleri ile birlikte salona bir yere almış da olabilirlerdi. Kısa bir tereddüt geçirdi.

Ne yapacağına hemen karar veremedi. Çantasının salonda tutulduğuna emin olsa memurlarla silahlı çatışmaya da girebilirdi. Tabancası mermi doluydu, tek bir kurşun dahi sıkmamıştı. Sabahın dört buçuğunda, rehavet içinde koltuklarda günün ağarmasını ve bir an önce buradan ayrılmayı bekleyen polisleri avlaması işten bile değildi. Birden ortaya fırlar, ikisini de keklik gibi avlardı. Hiçbir zorluğu yoktu. Fakat tabancasının susturucusu da çantanın içinde kalmıştı. Silah sesleri her taraftan işitilirdi. Sokak halkı dün geceki olaydan sonra zaten kuş uykusunda ve tedirgin olmalıydı. Bu ise kaçışını zorlaştırmaktan başka bir işe yaramazdı. Bu riski göze almamalıydı.

Mantığına uydu, çatışmaya girmekten vazgeçti. Ancak mecbur kalırsa silahını ateşleyecekti. Bütün mesele Aksaray'daki dükkana kapağı atabilmekti. Her türlü ihtiyacını nasıl olsa onlar karşılardı. Yeni bir pasaport temini belki biraz zaman alırdı fakat buna katlanmak zorundaydı. Ayaklarının ucuna basa basa tekrar küçük odaya döndü. Bunca risk bir işe yaramamıştı.

Geldiği yoldan rehinelerinin yanına dönmesi zor olmadı. Hepsi yerli yerlerinde oturuyorlardı. Onlarla hiç ilgilenmedi. Evi araştırmaya başladı. Hiç olmazsa kendini Aksaray'a kadar götürecek taksi parası bulmalıydı.

Önce ev sahiplerinin yatak odasına gitti. Gelir düzeyi pek iyi bir aile olmadıkları her hallerinden belliydi, içeriye girince kapının arkasındaki çiviye asılı bir ceket gördü. Sarhoş adamın ceketi olmalıydı, iç cebinde bir cüzdan buldu, içinden bir miktar para alıp cüzdanı yere fırlattı. Adamın ceketi de işe yarayabilirdi. Kocaman 45'liği beline sıkıştırıp sokağa çıkamazdı ya! Ceketi sırtına geçirdi. Sakil ve komik bir görünümü olmuştu, ama aldırmadı, kollarını kıvırdı, aynaya bir göz attı. Uykusuzluk, yorgunluk ve gerginlikten, çirkin ve sevimsiz bir hal almıştı. Şimdi bunları düşünecek halde değildi. Rehinelerine gözükmeden sokak kapısına gitti, sessizce dışarıya süzüldü. Kapıyı kapatmadı, dışarıda karşılaşacağı şartlan düşünerek, geri dönmek zorunda kalabilirim diye hafif aralık bıraktı.

Gün ağarmıştı. Sokak hemen hemen boş sayılırdı, iki basamak merdiveni inip sabah serinliği içinde sokağa çıktı. Hemen sola dönerek yürümeye başladı. Bodrum katındaki polislerin dikkatini çekmek istemiyordu.

Yolun alt tararında sabah namazına gittiklerini düşündüğü iki yaşlı dededen başka kimseyi göremedi.

Temiz havayı derin derin soludu. Etraf şimdilik emniyetli görünüyordu...

BÖLÜM 5

1

YENİ BİR GÜN

Hüseyin Rıza aslen Suriyeli'ydi. Elli yedi yaşında, zayıf, uzun boylu, kara kuru bir adamdı. Otuz sene önce ailesiyle birlikte Türkiye'ye göç etmiş ve on beş sene önce de Türk vatandaşlığına geçmişti.

Aksaray'daki mağazasında kumaş ve kısmen de hazır giyim ticaretiyle uğraşan sıradan bir vatandaş görünümündeydi. Fakat Türk İstihbaratı yıllardan beri şüpheli kişiliği için peşine takılmıştı. "El Muhaberat" adına çalıştığını tespit etmişler fakat fazla aktif faaliyeti olmadığı için tutuklanmasında yarar görmemişlerdi. Son yıllarda ise aktivitesi artan bir odak haline gelmeye başlamıştı.

Sabahları dükkânına çok erken gelirdi. O sabah da çayından ilk yudumunu aldığı sırada kapıdan beliren kadına baktı. Okuduğu gazeteyi tezgâhın üzerine bırakarak ayağa kalktı. Çöl Akrebi'ni tanımıştı.

İri taneli kehribar tespihini çekiştirerek kadına başıyla arkadaki cam bölmeli kısma gelmesi için işaret etti. Sabahın çok erken saatleriydi, mağazada müşteri yoktu ve yanında çalışan tezgâhtarlardan biri hariç, diğerlerinin yürüttüğü siyasal ve yasa dışı faaliyetlerinden haberleri yoktu. Diğer tezgâhtarlar ara sıra dükkâna gelip Arap misafirlerine çoğu zaman merak ve kuşkuyla bakarlardı.

Leyla, adamın başıyla yaptığı işareti anlayarak doğru arkadaki camlı bölmeye yürüdü. Cilalı sunta ile çevrilmiş ufak bir bölmeydi burası. Geniş camdan mağazanın içi rahatlıkla görülebilir, fakat konuşmalar pek işitilmezdi. Ufak bir masa, köşede eski model bir kasa vardı.

Leyla masanın başındaki tahta sandalyelerden birine adeta çöktü. Yorgunluğu ve gerginliği yüzünden okunuyordu. Hüseyin Rıza peşinden bölmeye girer girmez konuşmaya başladı. "Bize tahsis ettiğiniz ev emin değilmiş," dedi. "Dün gece yansı Mossad ajanları evi bastı. Yusuf

Maksudi'yi öldürdüler. Ben kaçabildim. Durum çok kötü. Bana hemen cevap verin, Mossad ajanları izimizi nasıl buldular: Burnuma pis kokular geliyor." Hüseyin Rıza genizden gelen kısık sesiyle: "Leyla hanım, lütfen yavaş konuşun. Tezgâhtarım Abdülkadir hariç, burada çalışanlar benim ne iş yaptığımı bilmezler," dedi. Kadının gözlerindeki sert ifadeden korkmuş bir hali vardı.

"Bizi korumak sizin görevinizdi." "İnanın ben elimden geleni yaptım. Elimde sizi nakledeceğim daha uygun bir yerim yoktu. Çok şaşırdım bu işe." "Ben de öyle. Aranızda Mossad'a çalışan biri olmasın?" "Bu imkansız. Burada çalışanlar güvenilir kişilerdir." "Pasaport ve paralarım elde kaldı. Polis onlara el koydu. Gerçek kimliğimi çoktan teşhis ve tespit etmişlerdir. Görevi bitirdik. Benim acilen Filistin'e dönmem lazım. Burası artık benim için çok tehlikeli. Mağazaya bile zorlukla gelebildim."

Hüseyin Rıza'nın esmer yüzünde durumdan hoşnut olmayan bir ifade belirmişti. Ufak, kara gözlerinde Leyla'ya güven vermeyen karanlık parıltılar yanıp söndü. Bölmenin kapısını açarak tezgâhtarlarına iki demli çay söyledi.

"Fazla gerginsiniz," diye fısıldadı. "Önce bir çay içelim, biraz kendinize gelin. Sonra meselenin bir çaresine bakarız."

Leyla, adamın sakinliğine şaşmış gibiydi. Sesini çıkarmamıştı. Nedense kendini güvende hissedip rahatlayamamıştı.

Çayları getiren genç tezgâhtar, kadın ziyaretçiye fazla alışık olmadığından, bardağı esmer güzeli kadına uzatırken onu hayranlıkla süzdü. Patronu ile kadının arasındaki bağı kestirememişti. Delikanlı bölmenin kapısını kapatıp çıkınca Hüseyin Rıza soğuk bir sesle, "Buraya gelirken takip edilmediğinize emin misiniz?" diye sordu. "Kesinlikle," dedi Leyla. “İki taksi değiştirdim. Mağaza açılıncaya kadar da çevrede oyalandım ve sizin gelişinizi bekledim. Ben bir profesyonelim, takip edilmediğime de eminim."

Adam çayından bir yudum aldı. Tespihini çekiştirmeye başladı. Çukura batmış gözlerindeki huzursuz ifade kaybolmamıştı.

"Acele yardımınız gerekli," dedi Leyla tekrar.

"Evet, bunu anlayabiliyorum... Fakat Mossad ajanlarının sizi bu kadar kısa zamanda yeniden bulmaları çok garip. Sakın sizin aranızda bir

köstebek olmasın?" Bu soru Leyla'yı sinirlendirdi.

Dik dik adamın yüzüne baktı. "Saçmalamayın!" diye kükredi. "Üç kişiydiniz. Halil Zeyd'e ne oldu?" "O öldü!" "Dün geceki çatışmada mı?" "Hayır. Görevini yerine getirirken." "Nerede ve nasıl?" "Niye soruyorsunuz? İşin orası sizi hiç ilgilendirmez. Ayrıca siz bana sual sormaya da yetkili değilsiniz. Buradaki vazifeniz bize lojistik destek sağlamak. Bu görevi de hakkıyla yerine getirdiğinizi söyleyemeyeceğim."

Hüseyin Rıza kara gözlerini kadından alamadı. Onun ne denli zorlu, otoriter ve korkusuz olduğunu anlamıştı. Şöhreti malumdu zaten.

"Evet," diye mırıldandı. "Beni ilgilendirmez ama aklıma başka şeyler gelmeye başladı. Bu soruyu da ondan sordum." "Ne gibi şeyler?"

"Mossad'ın yabancı bir ülkede bu kadar rahat hareket ederek baskın yapıp adam öldürmesi pek alışık olduğumuz şeyler değil. Özellikle Türkiye'de. Acaba yardım görüyorlar mı?"

"Yardım mı? Kimlerden? Türkler'den mi?"

Adam başını salladı. Leyla da bu olasılığı düşünmüştü.

"Mümkün mü?"

"Bir ihtimal! Bugüne kadar hiç ortak operasyon düzenlediklerini işitmedim. Ama olabilir. İzinizin bu kadar çabuk bulunması bana böyle bir olasılığı çağrıştırıyor." "Öyleyse durum daha da kötü," diye fısıldadı Leyla. Hüseyin Rıza düşünceli şekilde tespihiyle oynuyordu..

"İstediklerinizi temin etmek kolay. Bir iki gün içinde ayarlayabilirim. Para hiç sorun değil. Pasaport da. Fakat..." "Fakat ne?"

"Sizi bu süre içinde nerede saklayabileceğimiz. Elimde böyle hallerde kullanılacak başka misafirhane kalmadı. Takdir edersiniz, ben İstanbul'da fazla aktif biri değilim. Her zaman böyle operasyonlarla karşılaşmıyoruz. Bu işin boyutu benim gücümü aşmaya başladı."

"Yer benim için önemli değil. Her yerde kalabilirim. Hatta burada bile."

Ufak bölmeyi sessizlik kapladı. Hüseyin Rıza'nın sakırdayan tespih tanelerinden başka ses duyulmuyordu.

"Burası olmaz," dedi adam. "Şartlara aldırmayacağınızı tahmin edebiliyorum, fakat burası kesinlikle emniyetli değildir, olamaz. Siyasi polisin zaman zaman burayı göz hapsine aldığını sanıyorum. Benden de şüpheleniyor olabilirler." Leyla yine dik dik adama baktı.

Yoksa sıkışınca kendini başından mı savmak istiyordu?

Sertçe, "Bir tehlike anında size başvurmaklığımız emredilmişti. Buradaki tek irtibat kaynağımız sizsiniz."

"Evet, evet biliyorum. Mutlaka bir çözüm yolu bulacağım, endişelenmeyin. Biraz sabırlı olun."

Çöl Akrebi kaşlarını çattı. "Bulmalısınız," diye homurdandı.

Hüseyin Rıza cebinden bir Pall Mall paketi çıkardı. Kadına da bir tane uzatırken:

"Çayları tazeleyelim mi?" diye sordu.

Daha ilk bardakları bile bitirmemişlerdi. "Ben istemem," dedi Leyla.

Adamın tedirginliğini hissedebiliyordu. Yaktığı sigaradan derin bir nefes çekti.

"Mossad da Siyasi Polis de şu anda sizi arıyordur mutlaka," diye söylendi kendi kendine. "Ne yapmayı düşünüyorsunuz?" "Öncelikle sizi buradan çıkarmayı. Şu bir iki günü başka bir yerde geçirmelisiniz."

Genç kadın, "Nerede?" diye sormadı. Bu Hüseyin Rıza'nın sorunuydu. Kendisi için uygun ve emniyetli bir yer bulmak zorundaydı.

Adam ayağa kalktı, kapıyı açarak iki tezgâhtarına bazı emirler verdi. Civardaki diğer kumaş mağazalarına göndererek artık piyasada bulunması adeta imkansız bir kumaş cinsini aramalarını emretti. Sanki gelen ziyaretçisinin böyle bir talebi varmışcasına. Onlar dükkândan çıkınca mağazadaki üçüncü adamına dönerek, "Abdülkadir, buraya gel," dedi. Abdülkadir iri kıyım, güçlü kuvvetli bir adamdı. Tezgâhtar camlı bölmeye girince Arapça, "Hanımı bizim aşağıdaki özel odaya götür," dedi. Sonra Leyla'ya dönerek, "Pek iç açıcı bir yer değildir ama size uygun bir yer ayarlayıncaya kadar orada saklamak zorundayım.

Şimdilik başka şansımız yok. Diğer tezgâhtarlarıma güvenemeyiz, onlar fazla meraklıdırlar," diye mırıldandı.

Çöl Akrebi yerinden kalkarak Abdülkadir denen iri yan adamı takip etti. Dükkânın arka tarafındaki bir merdiveni kullanarak aşağıya indiler.

Burası bir depoydu. Basık tavandan sarkan çıplak ampulden solgun sarı bir ışık etrafı aydınlatıyordu. Oldukça loştu. Duvarlarda, şeffaf plastik torbalara sarılmış ve dizi dizi sıralanmış kumaşlar duruyordu. Kesif bir apre kokusu bütün bodrumu kaplamıştı. Işık yetersiz olduğundan gölgeler duvarda tuhaf şekiller yaratıyordu. Abdülkadir önden yürüyordu.

Leyla'nın burnuna ekşimsi bir rutubet kokusu geldi, deponun dip tarafında tahta bir kapı çarptı gözüne. Üzerinde kocaman bir asma kilit asılıydı, iri yarı adam cebinden çıkardığı anahtarla kilidi açtı. Zifiri karanlıktı içerisi. Elektrik düğmesi çevrilince Leyla merakla küçücük odaya bir göz attı. Odadan çok hücreye benziyordu.

İçini bir ürperti aldı genç kadının. Ufak bir karyola konmuştu duvar kenarına. Kirli bir çarşaf ve eskimiş bir yün battaniye vardı üzerinde. Hücre öylesine dardı ki, portatif karyolanın iki ucu duvara yapışmıştı. Rutubet kokusu burada daha da kesifti. Çöl Akrebi, bir an yeni bir tuzağa daha düşüp düşmediğini merak etti. Hüseyin Rıza'dan hoşlanmamış ve ürkek halinden kuşkulanmaya başlamıştı zaten. Yoksa bu namussuz çift taraflı çalışan bir ajan mıydı? Belki de kendisini buraya tıkacak sonra da polise ihbar edecekti. Ufacık odanın bir hapishane hücresinden hiç farkı yoktu, hatta daha bile beterdi. Beyninden geçenleri yanındaki iri yarı adama belli etmemeye çalıştı. Yanılıyordu herhalde. Hüseyin Rıza, merkezin güvendiği bir insandı. Onun hakkında Örgüt'e şimdiye kadar hiçbir şikayet gelmemişti. Fakat gizlendikleri yerlerin bu kadar çabuk bulunması midesini bulandırıyordu.

Arap asıllı olduğu belli tezgâhtar, içeriye geçmesi için Leyla'ya yol verdi. Yüzünde sırnaşık bir ifade hasıl olmuştu.

"Odanın ışığını gece gündüz yanık tutabilirsiniz ama lütfen ses çıkarmayın. Yanımızda çalışanların sizi burada sakladığımızı bilmemeleri lazım. Zaman zaman aşağıya inerler." Leyla başını salladı, sonra homurdanarak, "Burada tuvalet yok; ihtiyacımı nasıl gidereceğim?" diye sordu.

Adam karanlıkta pek farketmediği başka bir kapıyı işaret etti.

"Orası tuvalettir. İhtiyacınız varsa, şimdi görün. Çünkü bu kapıyı üstünüzden kilitlemek zorundayım. Yukarıdaki tezgâhtarlar gidinceye kadar sizi kilitli tutmak mecburiyetindeyiz. Dükkânı en son ben terkederim ve sabahleyin de ben açarım. Akşam gitmeden önce gelir kilidi açarım, gece tuvaleti rahat rahat kullanırsınız."

Bu durum Leyla'nın hiç hoşuna gitmemişti. Kendini yarı mahkum gibi hissediyordu. Yine de "Peki," diye başım salladı. Bundan çok daha kötü yerlerde kalmıştı. Bu bir tuzak ise gelenlerin çekeceği vardı. Belindeki 45'lik kurşun doluydu.

Sırtındaki ceketi çıkarıp yatağın üstüne attı. Sonra belindeki otomatik tabancayı çıkarıp usulca ceketin üzerine bıraktı.

Silahı gören Abdülkadir irkilerek garip garip Leyla'ya baktı. Ayağındaki kot pantolon, tenis ayakkabısı ve az önce sırtından çıkardığı erkek ceketiyle onu pek bir şeye benzetememişti. Daracık hücrenin solgun ışığında şimdi kadın, kendi evindeymiş gibi rahatlamaya çalışıyordu. At kuyruğu yaptığı uzun siyah gür saçlarını salıvermiş, ceketi sırtından atınca vücudunun ahengi ve kadınlığı ortaya çıkıvermişti. Abdülkadir uzun uzun kadına alıcı gözüyle baktı.

Leyla, adamın etkilendiğini anlamıştı. Kaşlarını çatarak sordu:

"Söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

"Abdülkadir kulunuz emrinizdedir efendim."

Genç kadın garipseyerek adama baktı. Neydi bu ifade?

Saygı mı, bağlılık mı, yoksa sırnaşıklık mı?

"Hadi öyleyse, şu tuvaleti de göster bakalım," dedi.

Öğle namazı bitmişti. Cami avlusu umduğundan çok daha kalabalıktı Engin'in. Yan duvara sıra sıra çelenkler dizilmişti. Öğle namazından çıkan cemaat musalla taşı üzerindeki tabut önünde saf saf sıralanırken Engin'in gözleri, son dini görevi yerine getirmek üzere cenaze namazına duran cemaatten ziyade, avluda toplanan sosyetik kalabalığa çevrildi. Kimler yoktu ki?

En başta bu esrarengiz cinayet hakkında yeterince aydınlatıcı bilgi toplayamayan basın ve televizyon mensupları yer alıyordu. Devamlı flaşlar

çakılıyor, kameralar çalışıyor, basın görev yapıyordu. Fotoğrafçılar ve kameramanlar objektiflerini daha çok şöhretli simalara çevirmişlerdi. Sinema dünyasının birkaç starı objektiflere poz veriyor, üzüntülerini beyan eden kısa söyleşilerde bulunuyorlardı.

Üniversite camiasından tanınmış doktorlar kalabalık arasındaydı, iş dünyasının ileri gelenleri, tanınmış bürokratlar da cenazeye iştirak etmişlerdi. Anlaşılan Şükrü Namlıoğlu'nun geniş bir çevresi vardı.

Ama Engin, Simka'dan ne kimseyi görebildi, ne de gönderilmiş bir çelengi. Bu biraz garibine gitti. Şirketin en büyük hissedarı, hatta tek sahibi ölüyor, fakat şirket hatırla-mıyordu bile... Levend Camii'nin geniş avlusunda başka tanıdık simalara da rastladı Engin. MlT ajanı Fikret Sağlam kalabalığın arasına karışmıştı. Özellikle Engin'le göz göze gelmemeye gayret ediyordu, fakat koyu renk gözlüklerinin ardından cemaati titizlikle incelediği besbelliydi. Okan annesinin yanındaydı.

Selda ise duvar dibinde toplanan kadınların arasında taziyetleri kabul ile meşguldü. Yorgun ve bitkin görünüyordu genç kadın. Dünkü gördüğü kabusun etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Bu sabah kapı önündeki korumalarıyla birlikte Etiler'deki eve gitmişler, kılık kıyafet değiştirmişler, iki bavul dolusu giysiyi BMW'nin bagajına koymuşlardı. Engin, Selda'nın o anki heyecanını unutamıyordu; eve güçlükle girmiş, eşyalarını bavullara yerleştirirken rüyasındaki olayları sanki tekrar yaşayacakmış gibi Engin'in yanından ayrılmasına izin vermemişti.

Bir ara MİT ajanının yanına yaklaştığını farketti. Ajan kısık sesle: "Sizinle görüşmemiz lazım," diyordu. "Ne hakkında?" diye sordu Engin.

Ajan başı önüne eğik konuşuyordu. Güneş ışığının parlattığı pırıl pırıl boyalı ayakkabılarına bakar gibiydi. "İsterseniz olayların genel bir müzakeresi diyelim. Maşallah az zamanda çok işlere bulaştınız. Hani taşı kaldırsak altından siz çıkıyorsunuz. Doğrusu bu kadarını beklemiyorduk."

"Ne demek istediğinizi anlayamadım?"

"Her gün bir olay yaratıyorsunuz. Silahlı, kanlı olaylar. Dün Bostancı iskelesindeki olay gibi."

"Ama olayları ben çıkartmıyorum ki, benim dışımda oluşuyor. Ne hikmetse hep hedef seçiliyorum. Ayrıca bir gelişme olursa ya da bir şey

öğrenirsem hemen bildirmemi istemiştiniz, ben de gelen telefonu size ve Başkomisere ilettim işte."

"Garip değil mi? Her olayın flaş adamı siz oluyorsunuz."

"Bunu hiç istemiyorum, inanın."

"Bundan pek emin değilim."

Engin ajana bir göz attı.

"Neyi ima ediyorsunuz?"

Ajan elini cebine soktu, sonra avucunda tuttuğu nesneyi Engin'e gösterdi. İki mermi çekirdeğiydi.

"Laboratuvar analizi yaptırdık. Şile'de bulduğumuz kurşunlarla aynı özelliği gösteriyor. Sizin Smith-Wesson' unuza ait."

"Olabilir. Şile'de kumlar arasında altı kurşun yaktım."

"Hayır. Bunları Kilyos yolundaki yanık bir çiftlik evinin içinde bulduk. Bodruma açılan yarısı yanmış kilitli bir kapının üstünde. Belli ki kilidi kırmak için kullanılmış." Engin kızardı. Sesini çıkaramadı.

Ajan devam etti. "Çiftlik evini araştırdık. Meğer Ahmet Özveren'e aitmiş. Ne kadar ilginç değil mi? Ahmet Özveren'e ait metruk bir çiftlikte sizin tabancanızdan çıkmış yeni kurşunlar. Bunu nasıl izah edeceksiniz?"

Cenaze namazı bitmişti. Cemaatte bir kaynaşma başladı.

Engin, "İsterseniz bunu daha uygun bir zamanda konuşalım," dedi.

"Nasıl isterseniz. Ama bir an önce konuşsak çok iyi olur. Çünkü size gösterdiğimiz iyi niyeti kötüye kullanıyorsunuz gibi geliyor bana." Genç avukat kaşlarını çattı.

"O gece Ahmet Ozveren'den bir telefon aldım. Beni çiftlik evine çağırıyordu." "Bize niye bildirmediniz?" Engin duraladı.

"Ahmet yalnız görüşmemizi istedi. Suçsuz olduğunu ve bir komplo ile karşı karşıya olduğunu söyledi."

"Ve siz de ona inandınız tabii."

"Biliyorsunuz, eski arkadaşız... İnanmak istedim. Şimdiye kadar hiçbir kötülüğünü de görmemiştim."

"Hostes Gamze'nin öldürülmesinden ve Şile'de başınıza gelenlerden sonra da mı?" Engin içini çekti.

"Biliyorum, ona inanmakla hata ettim, fakat o sırada bütün olayların sorumlusunun o olduğunu bilemezdim. Benimki sadece bir şüpheydi. Ayrıca onun avukatıydım ve benden hukuki yardım istiyordu." "Sizi çiftliğe niye çağırmış?"

"Sözde masumiyetini ispat için. Ama gerçek niyeti çok farklıymış. Önce ağzımı aradı, sonra da öldürmeye kalktı."

Cemaat tabutu cenaze arabasına doğru eller üzerinde taşımaya başlamıştı. Az sonra kalabalık dağılacaktı.

MİT ajanı, "Sizden ne öğrenmek istiyordu?" diye sordu. "Hostesin bana neler söylediğini bilmek istiyordu." "Gamze size neler anlatmıştı?" Engin omuzlarını silkti.

"Aslına bakarsanız hiçbir şey. Onun bir şeylerden korktuğunu anlamıştım ve büyük bir hata yaparak ona güvendim. Ertesi gün Şile'ye geleceğimi söyledim. Fakat anlaşılan ben evden çıktıktan sonra durumu telefonla Ahmet Özveren'e bildirmiş olmalı."

Ajan, Engin'i süzdü. "Sonra ne oldu?" "Oraya eski karımla birlikte gitmiştik..." Ajan, Engin'in sözünü kesti.

"O saatteki bir davete karınızı niye götürdünüz? Tehlikeli değil miydi?"

Genç adam biraz utanarak, "Selda beni yalnız bırakmak istemedi. Bu davetin bir tuzak olduğunu düşünüyordu," diye fısıldadı.

"Görüyor musunuz? Karınız bile bu gerçeği sezinlemiş!"

Engin duymazlığa geldi.

"Aramızda tartışma çıktı. Bize silah çekti. Selda çok korkmuştu. Onu ağıla tıktı ve kapıyı üstüne kilitledi. Karımın karanlık fobisi vardır, ağılda çığlıklar atmaya başladı. Üstüne atıldım, boğuştuk. O sırada idare lambası devrildi ve yangın çıktı."

"Devamını tahmin edebiliyorum; Ahmet Özveren kaçtı ve siz de yangın sırasında karınızı kurtarabilmek için kilitli kapıya kurşun sıktınız."

"Evet, aynen öyle oldu."

Mezarlığa gidecek olanlar arabalara biniyorlardı. Engin, "Müsaade edin de gideyim, gecikiyorum," dedi.

Ajan oralı olmayarak, "Ahmet Özveren'in nerede saklandığı hakkında bir bilginiz var mı?" diye sordu.

"Hayır yok. Şayet bana söylediği doğruysa, her gece güvendiği bir yakınının yanında kalıyormuş."

"Yaa?" dedi ajan. "Ne tuhaf, sanki yer yarıldı Ahmet Özveren dibine gitti. Onu hiçbir yerde bulamıyoruz. Adam sırra kadem bastı."

Fikret Sağlam, Engin acele etmesine aldırmadan, "Bize yardım etmenizi istiyorum," diye mırıldandı. Adımlarını sıklaştıran avukat, "Elimden geleni yaptığımı sanıyorum," dedi. "Yeterli değil. Bu sizin için özel bir görev olacak, anlıyor musunuz?" "Hayır, anlamıyorum. Ayrıca bu teklifiniz de hiç hoşuma gitmedi. Zaten başım yeterince dertte. Her gün yeni bir olay ile karşılaşıyor ve ölümle yüz yüz geliyorum. Bu kadarı yetmez mi?"

"Başka şansınız yok. Teklifimi kabul etmek zorundasınız." Engin sinirlenerek ajana baktı. "Ya reddedersem?"

"Üzgünüm ama o zaman Ahmet Özveren'le işbirliği yaptığınız gerekçesiyle sizi tutuklamak zorunda kalabiliriz."

"Ne? Ahmet'le işbirliği mi? Dalga mı geçiyorsunuz? Yahu adam beni iki kere öldürmeye teşebbüs etti, siz işbirliğinden bahsediyorsunuz! Çıldırdınız mı siz!" Ajan somurtuk suratla homurdandı:

"Yaptıklarınız çok tutarsız. Sizden şüpheleniyoruz artık. Bu işte bir rolünüz olduğuna inanmaya başladık."

"Yine başladığımız noktaya mı döndük yani? Yine aynı terane ha?"

Ajan blöf mü yapıyor, diye gözlerinin içine baktı.

Ama kara gözlüklü asık suratından çok ciddi olduğunu sezinlemişti...

Cenaze dönüşü karısının BMW'sini Erenköy'deki evin kapısına park ederken ilk gözüne çarpan şey, koruma polislerinin çekilmiş olduklarıydı. Artık korunmuyorlardı. Buna bir anlam veremedi. Memurları kendisine haber vermeden birden çekmişlerdi. Engin, sevinmesi mi yoksa üzülmesi mi gerektiğine karar veremedi.

Mezarlık dönüşü Selda çok bitkindi. Gözlerinin altı morarmış, yüzü solmuş, şu birkaç gün içinde kilo vermiş gibi çökmüştü. Dinlenmeye ve istirahate ihtiyacı vardı. Uzun süreli bir tatil en iyi ilaçtı onun için. Adli tatilin başlamasına çok az bir zaman kalmıştı; ailece yurt dışına ya da Akdeniz sahilinde bir yere gitmek ne iyi olurdu. Bunu gerçekleştirmemek için bir engelleri de yoktu artık. Hk fırsatta bu konuyu Selda'ya açacaktı. Öneriye onun da sıcak bakacağına emindi.

Cami avlusunda ajanla konuştukları aklından çıkmıyordu. Karanlık aleme zorla çekilen biri gibi hissetmeye başlamıştı kendini. Başına daha neler geleceğini tahmin etmek de zor değildi. Ürpererek ajanın teklifini hatırladı; adam düpedüz tehdit edip şantaj yapmıştı. Korumaları kapısının önünden çekmesi de iddiasını kuvvetlendirmek için yapılmış bir jest olmalıydı. Birileri bu pis oyuna bulaştırmak istiyordu onu ama nedenini hâlâ anlayamamıştı. iç huzuruna kavuşamadan nasıl tatile çıkabilirdi?...

2

BİR SUİKAST TEŞEBBÜSÜ

Boşnak Nusret Simkoviç bir bardak dolusu pastörize sütünü ağır ağır içti. Suya konarak tuzu çıkartılmış biraz beyazpeynirle bir dilim kızarmış ekmek yedi. Bütün kahvaltısı bundan ibaretti.

Sonra kalkıp itina ile tıraş oldu. Sakal tıraşını iki günde bir olurdu. Yüzüne biraz limon kolonyası sürdü. Yanan yüzünü elleriyle yelpazeledi. Elmacık kemiğine yakın bir yeri hafifçe kanamıştı. Ufak bir pamuk lifini kanayan yaraya bastırdı.

Blucinini ve kahverengi ceketini giydi. Ucuz ve sıradan eşyaların yer aldığı yatak odasındaki şifonyerin en alt çekmecesini açtı. Külot ve fanilaların arasında duran deri kılıf içindeki, mavi çelikten Ingram Mac 9 mm.'lik Parabellum tabancasını çıkardı. Otomatik, on santimlik susturucusuyle bile bir 45'likten ancak bir parmak uzundu. Ingram ile 45'lik arasındaki fark şarjörde ve hızdaydı. Ingram on beş kurşunluk bir şarjör alıyor ve tümünü iki saniyede boşaltıyordu. Sessizce ve geri tepmeden. Bu tetiği ağır çekmek olanaksızdı, en küçük bir basınca karşı bile duyarlıydı.

Silahı kılıfı ile blucininin kemerine taktı. Hafif hafif ıslık çalarak evden çıktı.

Yenimahalle'de tren istasyonuna yakın bir apartmanda oturuyordu. Ama Elliot Ward'a söylediği gibi treni pek kullanmazdı. Sokağa, apartmanının önüne bıraktığı bej rengi Mazda 323'üne bindi, sakin ve kendinden emin, sıcak temmuz sabahının bütün canlılığını içinde duyarak görevini yerine getirmek üzere yola koyuldu.

Ahmet Özveren uyku mahmurluğu ile saatine baktı. Sabahın onu olmuştu. Telaşla yatağın içinde doğruldu. Kafasını toplamaya çalıştı. Gece bir türlü uyuyamamış, yadırgadığı yatakta ancak sabaha karşı dalmıştı. Dili damağı kurumuştu. Teyzesinin başucuna bıraktığı sürahiden bardağa biraz su koyup içti. Bütün sırtı sızlıyordu. Terliklerini ayağına geçirip pijamalarıyla odadan çıktı.

Teyzesi Hayriye hanım onu görünce, kucağındaki ayıklamaya çalıştığı taze fasulye tepsisini masaya bırakıp ayağa kalktı.

"Günaydın oğlum. Nasıl, iyi uyuyabildin mi bari?" diye sordu. "Günaydın teyze," diye mırıldandı.

Ak saçlı, siyah elbiseler giymiş kadının yüzünde üzüntülü bir ifade vardı. Bunu yeğenine belli etmemeye çalışarak:

"Kahvaltın hazır. Çay da sıcak. Sana ekmek kızartayım mı?" "Sağol teyze. Sade bir çay içeceğim." "Ama oğlum ne güzel..."

"Boşver teyze, hiç iştahım yok... Sen bana bir çay ver." Yaşlı kadın ısrar etmedi. Yeğenine şöyle bir baktı. Ne olduğunu bilmiyordu ama büyük bir sıkıntısı olduğu belliydi. Ailesi ile bir sorunu olduğunu sanmıyordu; öyle olsa Bebek'teki bu mütevazı eve gelmez, sahibi olduğu sayısız mülklerinden birini seçerdi. Karısı Betül'ün birkaç kere aramasından nem kapmıştı. Gelin, bir fevkalâdelik olmazsa kendisini aramazdı. Ahmet'in işlerinde bir terslik var, diye düşündü. Galiba birilerinden saklanıyor veya kaçıyordu. Kendisine, sadece birkaç gece burada kalmak istiyorum teyze, demişti. Bu hiç de normal değildi. Özbe öz teyzesi olmasına rağmen, kocasının ölümünden sonra bütün bakımını üstlenmesine karşın, bu eve yalnız bayramları uğrar, parasal yardımlarını bile ya banka vasıtasıyla yapar ya da adamlarından biri ile gönderirdi.

Ahmet Özveren, "Beni hiç arayan soran oldu mu teyze?" diye sordu.

"Sadece Betül aradı, oğlum. Seni çok merak ediyormuş." "Aptal karı!... Hiç akıllanmayacak. Ona aramamasını söylemiştim."

Yaşıl kadın sesini çıkarmadı. Bu tepkisinin nedenini de sormadı. "Başka?"

"Başka kim arayabilir oğlum? Burada kaldığını kim bilebilir ki?"

"Erdal Cebeci diye birisi aramadı mı?"

"Hayır." "Vay eşşoğlu eşşek! Ne boklar karıştırıyor bu herif?"

"O da kim Ahmet?"

"Boş ver teyze, önemli değil."

Ahmet Özveren, ipekli pijamasını çekiştirerek pencerenin yanına yaklaştı, perdeyi aralayarak hafif yokuşlu sokağa baktı. Dışarıda şüpheyi çekecek bir şey yoktu. Birden kadına sordu:

"Hiç adres soran, tamirat için eve girmek isteyen ya da sokaktan bu evi gözetleyen kimseler dikkatini çekti mi?"

Yaşlı kadın üzüntüyle içini çekti.

"Bir derdin olduğunu anlıyorum Ahmet; her şeyi büyütüyor ve korkuyorsun sen. Ne gelen giden var, ne de sokakta bu evi gözetleyen. Gece yarısı geliyorsun, sabahın köründe de çıkıp gidiyorsun. Burada saklanacağın kimin aklına gelir?"

Yaşlı kadın "saklanmak" kelimesini kullandığı için birden kızardı. Yeğeninin bilmediği bir nedenle, buraya saklanmak için sığındığını sezinliyordu, ama yine de bu şekilde ifade etmesi onu incitebilirdi. Sustu.

Ahmet de duymazlığa geldi.

Teyzesinin koyduğu çayı yudumlarken, "Bir iki yere telefon etmem lazım," diye sanki başka bir alemdeymiş gibi fısıldadı.

"Geç içeriye, kimi istiyorsan ara oğlum; bana mı soracaksın?"

Ahmet Özveren salona geçti, telefonun başına oturdu. Önce karısını aramalıydı. Bu saatte tenis kulübünde olmalıydı. Evini arayamazdı, telefonlarının dinlenme olasılığı vardı, tembih ettiği üzere kulüpte olması gerekirdi Betül'ün.

Tenis kulübünün telefonunu çevirdi. Telefona çıkan adamın sesini alamamıştı. Kulüp sekreteri değildi, iyi ki o değil, diye düşündü; belki sesinden kim olduğunu çıkarabilirdi. Telefonu açan ya o sırada orada tesadüfen bulunan üyelerden biri ya da sekreterlik odasında pinekleyen "bell boylardan biriydi.

"Betül Özveren'i telefona çağırabilir misiniz, lütfen?" diye mırıldandı. Betül'ün tenis oynamayıp telefonunu beklediğine emindi.

Az sonra ince bir kadın sesi, "Alo?" dedi. Sesin geldiği yerde uğultular vardı. Kulüp odası kalabalıktı anlaşılan. Karısının sesini bile alamamıştı. "Betül! Sen misin?" "Ahmet, hayatım... Meraktan çılgına döndüm. İki gündür niye aramıyorsun? İnsan iki eli kanda olsa bir haber verir. Çocuklar da merak ediyorlar."

Ahmet sertçe homurdandı. "Sızlanmayı kes şimdi Betül. Beni iyi dinle. Endişelenecek bir şey yok. İşleri toparlamaya çalışıyorum, bir iki güne

kadar da yola çıkacağım." "Şeye yani... Değil mi?"

"Evet, oraya. Yanında kimse var mı? Yani tanıdık filan?" "Önemli biri yok."

"Sen yine de dikkatli konuş ve bana sual sorma, anlıyor musun? Sadece söylediklerimi dinle." "Peki hayatım." "Çocuklar nasıl?"

"İyidirler. Okşan benimle beraber, kortta şimdi. Kayı-han tekneye gitti. Dönüşte bizi buradan alacak."

"Onlara fazla bir şey söyleme. Telefonlara güvenemiyorum, hepsi dinlenebilir. Şimdi kulaklarını iyi aç. Bankalarda sana ve çocuklara yetecek kadar para bıraktım. En geç üç ay içinde hepinizi Amerika'ya aldıracağım." Karısı hattın öbür ucunda yutkundu. "Evet hayatım."

"Şimdilik Nişantaşı'ndaki evden ayrılmayın. Boğazdaki villaya gitmek yok, anladın mı beni? Duydun mu?"

"Çocuklar oraya gitmek istiyorlar. Havuza gireceğiz diye başımın etini yiyorlar. Kayıhan havuz başında parti verecekmiş."

"Başlatmasın şimdi partiden. Olmaz, dedim. Hem bahçıvan Hüsnü hariç tüm personelin işine son verdim. Orada bir patlama oldu. Evin hali berbat." "Patlama mı? Ne patlaması?" "Bağırma be kadın! Herkesin yanında ciyaklama. Şimdi anlatamam. Tüp gaz infilakı dersin çocuklara." "Aman Allahım! Ne diyorsun sen? Yoksa..." "Tamam tamam, tut çeneni. Düşündüğün gibi işte... Bir saldırıya uğradık. Ben iyiyim. Artık villada kalamıyorum. Çocukları oraya gönderme. Telefonlara güvenmeyin. Ayrıca polis sizleri de gözetliyor olabilir."

"Galiba öyle... Bundan ben de şüpheleniyorum." "Dikkatli olun. Erdal Cebeci sizi aradı mı?" "Hayır. Araması mı lazımdı?" Ahmet Özveren'in gözleri hırsla ışıldadı. "Neyse, ben onunla ilgilenirim," dedi. "Ne söyledin, anlayamadım?" "Yok bir şey. Gitmeden önce seni bir kere daha ararım."

Betül Özveren huzursuzdu. "Ahmet," diye fısıldadı. Kocasına soracağı daha bir yığın soru vardı. Ama kocası telefonu kapatmıştı.

Ahmet, "Aptal kadın," diye söylendi içinden. Tembihine rağmen yine adını kaçırmıştı ağzından. İki yetişkin evladı olmasa ona bir gün tahammül edemezdi. Telefonun başında düşüncelere daldı.

Erdal Cebeci aklından çıkmıyordu bir türlü. Telefonu yeniden açtı, önce ofisini sonra da evini aradı mali müşavirinin. Yoktu.

İlk defa bunca yıl ona güvenmekle hata ettiğini anladı. Yoksa senelerce koynumda bir yılan mı besledim, diye düşünmeye başladı. Erdal'la Amerika'ya gitmeden önce temas kurmalıydı. Fakat herif sırra kadem basmıştı. Pisliğin kokusunu iyi alırdı. Bir bit yeniği sezinlemeye başlamıştı. Yoksa bu it, kendisine oyun oynamaya mı kalkışıyordu?

Gözlerini kıstı, olayları yeniden mantık süzgecinden geçirmeye başladı. Normal görünen, hiç önemsemediği bir yığın davranış şimdi gözüne kuşkulu ve gizli bir tertibin parçaları gibi gelmeye başlamıştı. Dr. Şükrü'yü karşısına o çıkarmıştı. Doktorun karısı Engin'in boşandığı eski eşi çıkınca da Engin'i öldürmesi için telkinlerde bulunmaya başlamıştı. Neyin peşindeydi bu hergele?

Yoksa Simka'nın mı? Şirketi ele mi geçirmek istiyordu? Gerçi şirket artık kendisini hiç ilgilendirmiyordu, hisselerini gözden çıkarmış ve satmıştı. Doktorun öldürülmesinde Erdal'ın parmağı olabilir miydi? Bu olasılık ilk defa aklına geliyordu. Dr. Şükrü'ye yapılan satış gizli tutulmuş, hatta şirket defterlerine bile işlenmemişti. Bu satışı sadece üçü biliyordu ve bir de Gamze. Öyleyse nasıl oluyordu da Kızıl Cihad şirketin yeni sahibi Dr. Şükrü'yü öldürmeyi başarıyordu? Demek biri durumu Araplara ispiyonlamıştı. Bu hainin kim olduğu gayet açıktı. Bu durumu nasıl olup da daha evvel akıl edemediğine kendi de şaştı. Birden gerçekleri kavrayıverdi Ahmet.

Belki villasına yapılan saldırıda da Erdal'ın parmağı vardı. Gamze'yi ve Erdal'ı ortadan kaldırmak için neden kendisini bu denli etkilemeye çalıştığını şimdi daha iyi anlıyordu. Omuzlarını silkti. Planına göre Amerika'ya kaçışına iki gün vardı. Düşündükleri doğruysa bunu Erdal'ın yanına bırakamazdı.

Soğuk soğuk gülümsedi. Erdal'ın nerede saklandığını biliyordu.

Çay soğumuştu. Menahem Ruso önündeki bardağı iterken öfkeyle homurdandı.

"Daha şimdiden iki adamımızı kaybettik ve o kahpeyi yine elimizden kaçırdık."

Albay sakin bir şekilde cevap verdi.

"Hâlâ burada olduğunu biliyoruz. Kaçmış sayılmaz."

"Ama başarısız olduk. Temizleyemedik."

"Merak etme, onu da yapacağız, Çöl Akrebi'ni öldüreceğiz. İstanbul'dan sağ olarak ayrılamayacak."

Ruso saygı duyduğu Albay'a ses etmedi. Ama bunun hiç de kolay olmadığını anlamıştı artık. Dayanamayarak sordu: "Ne zaman Jakop?" "Bekleyeceğiz."

Menahem başını sallayarak, "Seni hiç anlamıyorum Albay," diye söylendi. "Daha ne bekliyoruz? Şayet Türk dostların izin vermeselerdi, hiç sana o dükkânın adresini söylerler miydi? Belli ki oraya da bir baskın yapmamıza müsamaha gösterecekler. Niye hâlâ belliyoruz anlamıyorum."

"Olmaz," dedi Jakop kaşlarını çatarak. "MİT yetkilisi ile ikinci bir görüşme daha yapmam gerekli. Bir defa Çöl Akrebi'nin kesin oraya sığındığını bilmiyoruz. Belki başka bir hücre evine geçmiştir. Ayrıca söz konusu lojistik merkezi bize bildirmeleri oraya da baskın yapabileceğimiz anlamına gelmez. Mağaza şehrin en civcivli ve kalabalık yerlerinden birinde. Silahlı bir müdahalede çok kan akabilir.

Bu kesinlikle ve düzenlediğimiz baskın gibi rahat ve kolay olmayacaktır. Şayet oraya bir operasyona karar verilirse, belki bunu müştereken gerçekleştirebiliriz. Anlaşmaya bağlı. Bu ise bize büyük avantaj sağlar. Hazır iki ülke arasında dostluk bağları yeni yeni kurulup pekiştirilirken bunu bozma riskini göze alamam." Menahem sinirlenerek söylendi:

"Albay, ben burada neciyim? Merkezi temsil etmiyor muyum? Beni buraya neden gönderdiklerini sanıyorsun?" Jakop Ventura hiç oralı olmadı.

"Sen sadece bir gözlemcisin. İstasyon şefi olarak burada emirleri ben veririm. Bir operasyon yapılacaksa bunun karar ve zamanlama yetkisi de bana aittir. Senin nefret dolu hislerinin etkisinde kalarak iki ülke arasındaki bağlan tehlikeye sokacak davranışlarda bulunamam. İstersen beni Merkez'e rapor edebilirsin." Albayın sesi buz gibi çıkmıştı.

Menahem susmak zorunda kaldı. Emekli Albayı da sağgörü sahibi yapan bu seziş, kavrayış, itidal ve uzağı görüş yeteneğiydi. Bu yüzden işinin en iyisi olmuştu. Sesi soğuk çıkmasına rağmen gözlerinde hâlâ sevecen bir ifade vardı. Yaklaşarak Menahem'in suratına bir şaplak attı.

"Sıkma canını," diye takıldı. "Ona duyduğum nefret seninkinden çok fazla. Bu kez onu mutlaka bir yere kıstırıp temizleyeceğiz. Gönlünü ferah tut. Akrebin eceli geldi." Menahem Ruso'nun bundan şüphesi vardı. Kadını geçen sefer elden kaçırmışlardı. Yeni bir fırsatın doğacağını da artık pek sanmıyordu. Çöl Akrebi çoktan Türkiye'yi terketmiş olabilirdi. Artık peşlerinde olduklarını biliyordu. Çok zeki ve becerikli bir kadındı. Ellerinden kurtulmak için her fırsatı deneyecekti. MİT'ten de bazı kuşkuları vardı. Bu tipik, tavşana kaç tazıya kovala numarasıydı. Acaba MİT yeterli ve doğru bilgileri aktarıyor muydu? Aynı oyunu Mossad da bazı dost devletlerin istihbarat birimlerine oynardı. "Türk yetkililerle teması hep sen mi kuruyorsun?" diye sordu.

"Bazen ben, bazen de Ödet Levi. Niye sordun?" "Bize doğru bilgi aktardıklarına emin misin?" "Şimdiye kadar bir yanlışlıklarını görmedim. Arap teröristlerin inlerini hep onların vasıtasıyla bulduk."

"Ama Çöl Akrebi evde yoktu. Belki başka yerde gizlendiklerini biliyorlardı, olamaz mı?" "Saçmalıyorsun Menahem. Onlar bir taşla iki kuş vurmak istiyorlar. Hakları da. Hiçbir devlet, ülkesinde yabancı güçlerin silahlı eylemde bulunmasını istemez. Bunun tek istisnası çıkardır. Hem teröristlerden kurtulacaklar hem de ileride bizden benzeri bir eyleme izin isteyecekler. Sıkışırlarsa da Araplar'la Israilliler'in çatışması diye dünyaya ilan edebilecekler. Onların açısından hiç sakınca yok."

Mehanem tatmin olmamışçasına homurdandı. "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?" "Fikret Sağlam'la yeniden irtibat kuracağım." "Şu MİT ajanıyla mı?" "Evet." "Niye Ödet Levi'yi göndermiyorsun?" Albayın gözlerinde hüzünlü bir ifade oluştu. "Elimizde iki arkadaşımızın cesedi var. Morgda bilinmeyen kimliklerle yatıyorlar. Sünnetli oldukları için yetkililerin dikkatini çekmiyor. Kimlikleri saptanamayan iki Türk oldukları sanılıyor. Merkez'den özel uçak istedim, naaşlarının Tel-Aviv'e nakli için. Fikret Sağlam gerekli kolaylığı gösterecek. Olayın basma sızmamasını da o temin edecek. Anladın mı şimdi?...

Boşnak, Mazda 323'ünü tenha sokağın en uygun yerine park etti.

Bebek'te ana caddeye inen, yokuşlu, dar ve ufak bir sokaktı. Arabanın burnunu cadde yönüne vermişti. Bulunduğu yerden hedefi vurmak onun için çocuk oyunu idi artık.

Arabanın sağ camı açıktı. Tek yapacağı şey Ahmet Özveren'in apartmandan çıkışını beklemekti.

Saat on buçuğa yaklaşıyordu. Bu sabah gecikmişti Ahmet Özveren. Üç geceden beri bu evde kaldığını saptamıştı. Sabahlan dokuz buçukta çıkıyor, geceleri bir buçuk sularında dönüyordu, İngiltere'den teklifi aldıktan sonra adam hakkında epey bilgi toplamış, günlük yaşamını etüt etmişti. Ahmet Özveren'in üç arabası vardı. Siyah bir Mercedes, üstü açık, kırmızı spor bir Buick ve bir de Land-Rover. Fakat şu sıralar üçünü de kullanmıyordu. Hep taksi ile gidip geliyordu. Göze batmamak için bir tedbir olmalıydı. Sabahlan eve telefonla taksi çağırıyordu. Adamın bir şeyden korkup gizlendiği çok açıktı. Bu sabah evden çıkmakta epey gecikmişti. Nusret Simkoviç saatine baktı. On bire çeyrek vardı. Birden aklına bir kurt düştü. Yoksa bu sabah çok erken mi çıkmıştı? Suratı asıldı.

Belki de sık sık kaldığı yerleri değiştiriyordu. Dün gece geç saatlerde adamın eve girdiğini görmüştü. O dairede yaşlı bir kadın kalıyordu. Hatta merak edip evin pansiyon olarak kullanılıp kullanılmadığını bile araştırmıştı. Keşke kapının önüne daha erken gelseydim, diye hayıflandı. Başka bir yerde saklanmaya başlamışsa izini bulmak zor olacaktı. Tam bunları düşünürken sokağa giren boş taksiyi gördü. Yanılmıyorsa bu Ahmet Özveren'in çağırdığı taksi olmalıydı.

Ceketinin eteğini hafifçe yana çekerek silah kılıfının düğmesini açtı. Ingram Mac'i kılıfından çıkardı. Çabucak susturucusunu taktı, silahı bacağının üstüne koyup beklemeye başladı. Taksi apartmanın önünde durmuş, şoför geldiğini haber vermek için klaksona iki kere basmıştı. Az sonra Ahmet Özveren apartman kapısından hızla çıkacak ve kaçar gibi kendini taksinin içine atacaktı. Hep öyle acele davranıyordu. Boşnak gülümsedi. Silahın emniyetini açtı usulca. Birkaç saniye sonra her şey olup bitecekti. Taksi kapının önünde durduğu zaman Mazda'yı çalıştırmaya başlamıştı. Otomatik vitesi "drive"a almış, sağ ayağını frene basmıştı. Gaza bastığı anda araba harekete hazırdı. Taksi şoförü küçük sokakta Mazda'nın motor homurtusunu işittiği halde, başını çevirip bakmadı. İsterse arkadaki araba rahat rahat yanından geçip yokuştan inerek caddeye çıkabilirdi. Ahmet Özveren kapıda göründü.

Boşnak da Ingram'ı kaldırıp adamı hedefledi. Ucuna susturucu takılı tabancayı acık pencere hizasında doğrulttu, kabzasını sıkıca kavrayıp

Ahmet'in arpacığın ucuna gelmesini bekledi. Sağ işaret parmağı tetiğe dokunmak üzereydi. Ahmet Özveren şimdi arpacığın tam uçundaydı. Boşnak derin bir nefes alıp tetiğe bastı.

Ateşlemeden çok kısa bir süre önce Ahmet ile göz göze gelmişlerdi. Belki de Ahmet'in dikkatini, parlak yaz güneşinin namludan akseden yansımaları çekmişti. Boşnak bunu hiçbir zaman anlayamayacaktı. Fakat aynı anda, korku ve endişe içinde yaşayan Ahmet saliselerle ölçülebilecek bir zaman dilimi içinde ve can havliyle kendini yere atmıştı. Çıkan kurşunlar ölüm saçtı. Susturucu, sesi boğmuştu ama apartman kapısının camları gümbürtü ile parçalandı. Taksi şoförü ne olduğunu anlayamamıştı, yerinden fırladı. Kapıdan çıkışını gördüğü müşterisi birden kaybolmuştu. Camların kırılarak etrafa saçıldığını farkedince şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Mazda'nın içindeki adamı elinde silahıyla görmüştü. Boşnak bir profesyoneldi. Kendisini farkedince taksinin altına doğru kendini yere atarak kurşunlardan kurtulmak isteyen Ahmet'i inip vurması gerekirdi. Hatta kendisini iyice görerek teşhis edebilecek olan taksi şoförünü de. Fakat bu sabah aksilikler üst üste geliyordu. Aynı anda bitişikteki apartmandan yirmi yaşlarında iki genç dışarıya çıkmışlar ve sokak başında da dar yola girmeye çalışan yeni bir araba peydah olmuştu. Şartlar birden Boşnağın aleyhine elverişsiz hale gelmişti.

Burada daha fazla oyalanamazdı. Ani bir kararla ayağını frenden çekerek gaza bastı. Kaçmalıydı. Teşebbüs başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Ağzından bir küfür yükseldi; yeni beliren araba sokağa sapmadan Mazda'yı yokuş aşağı hızla, caddeye doğru sürdü. Sokaktakiler dehşet içindeydiler.

Mazda'nın uzaklaştığını gören Ahmet taksiyi siper alarak uzandı, sağ arka çamurluğunun yanından dizleri üzerinde doğruldu. Bu kez de ucuz kurtulmuştu. ilk şaşkınlığını atınca bir hükme vardı. Kısa da olsa adamı görmüştü. Kesinlikle Arap değildi. Bu teşebbüsü Kızıl Cihad organize etmiş olamazdı. Geriye tek bir olasılık kalıyordu. Ve kendisini kimin öldürmeye çalıştığını biliyordu artık. "Senin canına okuyacağım Erdal!" diye söylendi.

3

GECE - AKSARAY

Leyla'nın gözleri açıldı. Bir ses uykusunu bölmüştü.

Dikkat kesildi. Hiç kımıldamadan, yattığı yerde uykusunu bölen sesin ne olduğunu çıkarmaya çalıştı. Uykusuzluktan pestil gibiydi. Bu daracık, hücre gibi odaya alışamamış, bütün gayretine rağmen gün boyu kilitli kaldığı yerde uyuyamamıştı. Sıcak, havasızlık ve akşama kadar mağazanın içindeki gürültüler gözlerini yummasına engel olmuştu.

Akşam sekiz buçukta Abdülkadir ona yemek ve su getirmiş, giderken de kapının kilidini sabaha kadar açık bırakmıştı. Karnını doyurup tuvaletin ip gibi tazyiksiz akan suyunda elini yüzünü yıkadıktan sonra biraz rahatlamış, mağazada ses kesilip, bodrum sessizliğe kavuştuktan sonra da içi geçmişti.

Göz kapaklan kurşun gibi ağırlaşmıştı. Onları zor aralık tutabiliyordu. Sanki zaman kavramını bu daracık yerde yitirmişti. Saatin kaç olduğundan haberdar değildi. Kolundaki saate bakmadı.

Uykusunu bölen tuhaf bir sesti. Sanki sivri dişli bir yaratığın tahtayı kemirmesi gibi. Hareketsiz kaldı.

Karyolanın altından mı geliyordu ses? Yoo, oradan değildi...

Tepedeki solgun sarı ışık yanıyordu. Çıplak ampulün aydınlattığı ufak hücresine bir göz attı. Her şey normal görünüyordu.

Ardından bir hışırtı duydu. İri kabuklu bir sürüngenin yürürken çıkardığı cinsten... Burası ne de olsa bir bodrumdu; sevimsiz sürüngen yaratıkların olabileceği bir yer. Bir kemirgen, mesela fare de olabilirdi. Ama fareler ses çıkarmadan yürürlerdi, hatta dev lağım fareleri bile. Oysa bu, kocaman bir İstakozun tahta üzerinde yürümesi gibi ses çıkarıyordu. Bana mı öyle geldi acaba, diye düşündü. Gözü, Abdülkadir'in gitmeden önce aşağıya indirdiği yemek tepsisine takıldı. Beton zemine bırakmıştı tepsiyi. Yemek artıklarının çıkardığı koku iri bir fareyi de cezbetmiş olabilirdi. Ama tepsi civarında ne fare vardı ne de başka bir hayvan.

Eli yastık altındaki tabancasına gitti. Bir tehlike sezinliyordu. Yastığın altından silahı çekmeden bekledi. Dikkat kesilip duyduğu sesi tanımlamaya

çalıştı. Ses kesilmişti şimdi. Sessizlik öyle derindi ki, kendi nefesini bile duyabiliyordu. Görünürde bir tehlike yoktu. "Bir fare seni bu kadar huylandırıyorsa vay haline," diye homurdandı içinden. Peki, niçin bütün vücudunu ter kaplamıştı? Acaba bu dar ve basık hücrede kendini mahpus ve korumasız hissettiğinden miydi?

Yoo, elinde ateş kusmaya hazır, dolu bir silah varken tehlikeyi iplemezdi. "Önsezilerim," diye mırıldandı. O hiç yanılmadığı önsezileri. Yine ruhunun derinliklerinden birtakım sinyaller alıyordu. Sürdürdüğü hayat ve başından geçen bunca deneyim, içgüdülerini çok hassaslaştırmıştı.

Dirseklerine dayanıp yatağın içinde doğruldu. Bu hapishane hücresi gibi daracık yerde kalmayı kabulle hata etmişti. Yeni bir baskın olursa bu tabuttan sağ çıkamazdı. Kendini aldatmamalıydı, elindeki silah savunma için yeterli değildi. Yatağa giyimli uzanmıştı.

Çıplak ayaklarına lastik spor ayakkabılarını geçirdi. Kapı kilitli değildi. Her an birilerinin tahta kapıyı tekmeyle ardına kadar açıp, içeriye kurşun yağdıracaklarını düşünerek tüyleri diken diken oldu. Namluya kurşun sürdü.

Yataktan usulca kalkıp duvara doğru kaydı. Ani bir saldırıya karşı dikkat kesildi. Kulağı tetikteydi. Kapı açılır açılmaz yaylım ateşi başlayabilirdi. Postu pahalıya satacaktı. Beş on saniye tahta kapının ufak yan duvarla birleştiği yerde, sırtını betona dayayarak bekledi. Dışarıdan hiç ses aksetmiyordu. Bütün bir gece böyle bekleyemem ya, diye düşündü. Tetiği kavrayan parmağı karıncalanmaya başlamıştı. Dövüşken ruhu hareket istiyordu. Daha fazla bekleyemem, diye homurdandı; ne olacaksa olmalıydı. Kapıyı açmadan önce küçük odasının elektriğini söndürmeliydi. Karanlıkta avantajlı olacaktı. Zifiri karanlıkta onu göremeyince rastgele ateş edebilirlerdi.

Elektrik düğmesini çevirdi. Göz gözü görmüyordu artık.

Usulca ve el yordamıyla kapı tokmağını kavradı, sonra siper aldığı duvardan ayrılmadan kanadı ardına kadar açtı. Hücreye kurşun sıkılmasını bekledi. Derin sessizlik devam ediyordu. Ateş edilmemişti. Bir an damarlarındaki kanın donmuş gibi aktığını duyumsadı. Depoda kimsecikler yoktu. Yanılmıştı.

Birileri olsa kapı açılınca mutlaka tararlardı. Biraz daha kımıldamadan bekledi. Söndürdüğü ışığı tekrar yaktı. Çıplak ampulün solgun ışığı depoya kısmi bir aydınlık getirdi. Başını uzatıp etrafa bakındı. Kimseyi göremedi.

Önsezileri ilk defa onu yanıltıyordu. Gerginliği sinirden ve uykusuzluktan olmalıydı. Silahını doğrultup kumaş stoklarının arasında dolaşmaya başladı. Mağaza katına çıkan merdivenlerin altına gelip üst katı dinledi. Koca mağaza ve bodrum boştu. Kendini güvende hissedince tabancayı pantolonunun beline sıkıştırıp tuvalete yürüdü. Işığı yakıp içeri girdi, elini yüzünü soğuk suyla yıkadı, biraz serinleyip rahatladı. Hücresine döndüğünde bütün vücudunda bir gevşeme hissetti. Dün geceki baskının gerginliği ve uykusuzluğun takatsizliği iyice kendini göstermeye başlamıştı. Anlamsız bir vehimle yeniden baskına uğradığını sanmıştı.

Bir an karanlıkta uyumayı düşündü; sonra ışığı söndürmekten vazgeçti. Yatağa uzandı, tabancasını yastığın altına soktu.

Odanın içindeki boğucu sıcak dayanılır gibi değildi. Giysileri ile yatmanın daha doğru olduğu bilincindeydi ama dayanamadı, pantolonunu ve bluzunu çıkardı, pislikten kararmış battaniyeyi kaldırarak kirli çarşafın üstüne uzandı. Göz kapakları kurşun gibi ağırlaşmıştı. Soyunmuş olmasına rağmen vücudu ter içindeydi. Duyduğu o sesin ne olduğunu artık düşünmek istemiyordu. Gözleri kapandı ve derin bir uykuya daldı. Uykusunu neyin böldüğünü anlayamadı. Kaç saattir uyuduğunu da... Göz kapaklan yeniden aralandı.

Yatağın içinde bacaklarını karnına doğru çekmiş, sırtı kapıya dönük, uyuyormuş gibi yatmaya devam etti. Kımıldamadan öyle kaldı. Yanılmıyordu, aynı sesi duymuştu yine.

Bu defa endişelenmesine gerek yoktu, israilli ajanlar değildi bu sesi çıkaranlar. Korkacak biri varsa o da bu sesi çıkaran olmalıydı. Usulca elini uzatarak yastığın altındaki silahı kavradı. Her an yerinde doğrulup ateş edebilirdi. Fakat bu kez acele etmeyecek, bekleyecekti. Sesi doğuran "şey"in iyice ortaya çıkmasına kadar sabredecekti. O nesne her ne ise...

Hem ses biraz daha değişmişti. Kemirme gibi gelmiyordu kulağına, ince, tiz, sanki kıl testeresinin tahtaya sürtünmesinden çıkan vızıltı gibiydi. Ne olabilirdi acaba?

Artık bu sesi çıkaran şeyin bir sürüngen ya da kemirgen olmadığına emindi. Bu sesi ancak alet kullanan bir insan çıkarabilirdi. Ve ses tahta kapıdan geliyordu.

Odanın ışığının yanık olması işi kolaylaştıracaktı. Beklemeye devam etti. Bir iki dakika daha geçti. Ses yine kesilmişti.

Dayanamayacaktı artık. Geriye dönüp bakmak isteği ile yanıp tutuşuyordu. Birden gözetlendiği hissine kapıldı. Galiba meseleyi çözmüştü.

Eliyle yastığın altındaki tabancayı da iterek, sanki uykusunda dönüyormuş gibi yapıp bedenini kapıya çevirdi. Gözetlendiğine emindi. Gözlerini açmadı. Kapının ardındakine uyandığını belli etmemeliydi. Dağınık uzun saçlarını silkeleyerek yanaklarının üstüne düşmesini sağladı. Uyku taklidini iyi yapıyordu. Yüzünü örten saçlarının arasından göz kapaklarını araladı.

Kapı kapalıydı henüz. İçeriye gizlice süzülmüş kimse yoktu. Odada yalnız olduğunu anlamak için güven verdi. Çıplaklığını farketti birden. Sutyen ve külotla yarı çıplak yatıyordu. Artık dışarıda duyduğu seslerin ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Birisi kendini gözetliyordu ama düşmanca ve öldürmek kastıyla değil, tamamen dişiliğinin etkisinde kalarak, cinsel dürtülerle. Bu bir röntgenci olmalıydı.

Düşman olsa çoktan içeriye girip kurşunu basmış olurdu.

Bu hiç aklına gelmemişti. Aralık göz kapaklarının altından kapıyı incelemeye devam etti. Eski tahta kapıda kurt yeniği gibi birkaç ufak delik seçebiliyordu. Uyuyormuş gibi yapmaya devam etti.

Ve ses yeniden başladı.

Ufak bir kanırtma, ince bir tahta sesi...

Leyla'nın bakışları kapının eşiğine doğru kaydı. Zerrecik halinde uçuşan yontulmuş tahta tozları vardı havada. Biri daha net görüş sağlamak için kapıyı yontuyordu. Kim olduğunu tahmin etti.

Mutlaka o sırnaşık suratlı Abdülkadir olmalıydı bu! Anlaşılan bu akşam dükkândan ayrılmamış, röntgenciliğe kalkışmıştı. Leyla'nın tepesi attı.

Seyredilmekten çok, uykusunun kaçırılmasına sinirlenmişti. İri yarı Arabın yüzünü hatırlamaya çalıştı. Akşam yemeğini getirdiği sırada bir iki laf etmişlerdi. Ondan hiç hoşlanmamıştı. Gözlerindeki cinsel açlığı hatırladı. Kötü kötü bakmıştı kendisine. Yüz bulsa daha o vakit ileriye gidebilirdi. Bu tür heriflerden nefret ederdi. Kimbilir şu an nasıl bir gevşeme ile çıplak vücudunu seyrediyordu. "Pis röntgenci," diye homurdandı içinden. Ya çıplak kadınları seyir gibi bir anormalliği vardı ya da saldırmak için biraz daha içinin geçmesini bekliyordu. Acaba başka biri de olabilir miydi?

Mesela Hüseyin Rıza! Onu da gözü tutmamıştı. İki yüzlü, riyakâr, insanı arkadan vuracak bir tipi vardı.

Ya da burada kaldığını sezinleyen öteki tezgâhtarlardan biri. Ne de olsa gün boyu tuvaleti kullanmak için bodruma inmiş ve onun o hücrede saklandığından şüphelenmiş olabilirlerdi. Leyla'da korkunun yerini şimdi şiddetli bir öfke kaplamıştı. Ne yapabileceğini düşünmeye başladı. Birisi kendisini gözetlerken uyumaya devam edemezdi. Durum asabını bozmuştu. Dışarıdaki herife, her kim olursa olsun, unutamayacağı bir ders vermeliydi. Bir an ok gibi yerinden fırlayarak adamı kapı önünde yakalayıp evire çevire dövmeyi düşündü. İri yarı erkekler ona vız gelirdi.

Sonra vazgeçti; ona çok daha feci bir şey yapacaktı. Gülmemek için kendini zor tuttu. İçinden gelen bir dürtü, bunu yapmamalısın, doğru değil, diyordu ama böyle sapıklar ancak bundan anlarlardı. Onu küçük düşürecek, rezil edecek, röntgenciliğine bin pişman edecekti. Bu herife müstahaktı.

Uykusunu açamıyormuş gibi yatağın içinde gerindi, bacaklarını uzattı. Göğüslerini sutyeninin üzerinden kaşımaya başladı. Dikizlendiğinden habersizmişçesine kaşıdığı göğüslerini sutyenden çıkardı. İri memeleri ortaya çıkmıştı. Bu manzaranın adamı daha da çıldırtacağından ve cüretlendireceğinden emindi. Kapıdaki tıkırtı kesilmişti.

Şu an, Abdülkadir'in -ya da kapının dışında her kim var ise- nefesinin kesildiğini tahmin edebiliyordu. Gecenin bu saatinde, yalnızlığın da verdiği cesaretle, adamın yalnız röntgencilikle yetinmeyip içeriye süzüleceğinden emindi. Biraz daha bekleyecekti.

Düzgün ve muntazam aralıklarla horuldama taklidi yaptı. Derin bir uykuda olduğuna inandırmalıydı onu.

Bir iki dakika daha geçti. Kapıda hâlâ hareket yoktu. Adamı biraz daha cesaretlendirmeliydi... Elini külotunun üzerine attı.

Ve kapı tokmağının hafifçe çevrildiğini işitti. Adamın tahammülü kalmamıştı, artık dikizlemekle yetinmeyip şimdi de tecavüze yeltenecekti. Az sonra içeriye süzülecekti. Hınzırca bir keyif kapladı içini.

Terden nemlenmiş vücudunu hafif bir titreme aldı. Bu kez korkudan değil, bütün benliğini saran cinsellikle karışık heyecandan titriyordu. Kendinin de anormal olduğunu kabul etmek zorundaydı. Cinsellikle ilgili her şey onu aşırı heyecanlandırırdı. Hayalinden geçen basit bir fantezi bile. Bu, yaradılışının bir tezahürü olmalıydı. İçindeki sevk-i tabiinin, frenlenemez hislerinin, önlenemez bir yönlendirmesiydi. Aslında adama kızmaya pek hakkı yoktu, kendisi de pek sağlıklı sayılmazdı. Kapı gıcırdamadı.

Ama sanki odanın havası ağırlaştı. Odaya girenin Abdülkadir olduğunu hemen anlamıştı. Adam kendine özgü bir koku saçıyordu etrafa. Bir tür şehvet kokusu. Bu kokuyu daha önce de duymuştu. Kendisini depoya indirdiğinde kaldığı bölmenin kilidini açarken ve akşam yemek getirdiğinde iki defa birbirlerine çok yakın olmuşlardı. O zaman da aynı kokuyu duymuştu. Leyla sevişmeye hazır erkeklerin, bazı kızışmış hayvanlar gibi özel bir koku neşrettiklerine inanırdı.

Tenlerinden fışkıran, çok özel bir koku. Şehvetten kudurmuş erkek cinsine özgü bir şey. Leyla yanılmıyordu.

İri kıyım Abdülkadir kapının eşiğinde, gözlerini kaplayan şehvet parıltılarıyla genç kadını süzüyordu. Çılgınca bir teşebbüse giriştiğinin farkındaydı. Patronu Hüseyin Rıza -şayet kadın konuşursa- yarın olanları öğrenince küplere binecekti. Belki bunca yıllık hizmetini iplemez, işine bile son verirdi. Fakat olacaklar umurunda değildi. Kadın sabahın köründe mağazaya girdiği ilk andan beri onun cazibesine kapılmış, arzusuna gem vuramaz hale gelmişti. Hayvani isteklerinin çıldırtıcılığına rağmen, niyeti onu gözetlemek, kendini sadece seyir ile tatmine çalışmaktı. Kadın uyumaya başladığından beri kapıdaki deliği onun için genişletmeye çalışmıştı. Fakat kadının çıplak vücudunu gördükten sonra içindeki alev ve ihtirasın ona sahip olmadan sönmeyeceğini anlamıştı. Artık delikten bakmakla yetinemezdi; bu diri ve taze vücuda dokunmak, okşamak, teninin sıcaklığını duymak ona sahip olmak istiyordu.

Kapıyı kapatmadı. Kadın karşı koyup çığlık bile atsa onu kimse duymazdı. Yatağa doğru bir iki adım attı.

Hem emindi; kadın onun arzularına karşı koymayacaktı. Yatakta uyurken bile arzu içinde kıvranıyordu, gözleriyle görmüştü. O ateşli bir Arap kadınıydı ve kimbilir ne uzun zamandan beri çiftleşmemişti.

Derin bir uykudaydı ve iyice dalmıştı artık, içeriye girdiğini bile duymamıştı.

Ölü gibi yatıyordu yorgunluktan. Belki dokunsa da duymayacaktı. Ne de olsa bir kadındı, ne yapabilirdi ki? Üstüne bir çullandıktan sonra iri bedeni altında mukavemet de edemezdi zaten...

Yatağın kenarına geldi.

Arzudan titreyen parmaklarıyla kemerini çözüp pantolonunu indirdi. Kadın uyanmamıştı.

Çıplak vücuduna iştah ile baktı. Az sonra sahip olacaktı ona. Usul usul bacaklarını okşadı. Cinsel organı alabildiğine sertleşmişti.

Kadında bir tepki görülmedi. Etli ve sıcaktan kurumuş dudaklarını kadının göbeğine değdirdi. Kalın parmaklı elleri uzun bacaklarda dolaştı. Bu anı doya doya yaşamak istiyordu. Leyla'nın ağzından hafif bir inilti yükseldi. Gözleri kapalı olmasına rağmen uzanan dili dudaklarında dolaştı. Yatağın içinde arzu ile kıvrandı sanki.

Uykuda bile kadının sevişmeye hazır olduğunu düşünüyordu Abdülkadir. Bu kadın belli ki sekse açtı. İçindeki ihtiras alevi daha da körüklendi. Dudakları Leyla'nın göbeğinden memelerine doğru kayarken, hoyratça kadının daracık külotuna gitti eli. Anlaşılan her şey umduğundan da kolay olacaktı. Kadının sevişmeye bu denli istekli olabileceğini hiç tahmin etmemişti.

Bir dizini yatağa dayadı, tam öteki bacağını kadının üstünden aşırırken Leyla'nın kömür karası gözlerinin birden açıldığını farketti. Hiç sesi çıkmamıştı ama içine baktığı o gözlerdeki ifadeden irkildi. Bir an duraladı.

Ne yapacağını kestiremeden o pozisyonda kaldı. Leyla hızla yatağın içinde doğruldu. Çok seri davranmıştı- Ama Abdülkadir'i asıl donduran şey, birden burnunun dibinde peydah olan silahtı. Apışıp kaldı.

Büyülenmiş gibi bakışlarını kadının kara gözlerinden alamıyordu. Demin işittiği o sızlanmalara, inlemelere ne olmuştu? İstekliydi bu kadın; uykusunda bile kıvranıp duruyordu. Bu tabanca da neyin nesiydi?

Tabancayı tam adamın dudaklarının üstüne dayamıştı Leyla, isteği dışında kendine yaklaşmak isteyen erkeklere bu numarayı çekmeye bayılıyordu. Onların silah tehdidi altında düştükleri bu durum ve zorla sahip olmayı düşündükleri kadın tarafından horlanmaları ve küçük düşmelerini seyretmek büyük keyif veriyordu. Az sonra, bu iri yarı salağı doğduğuna pişman edecekti.

Abdülkadir neden sonra namlunun ucundan dudaklarını biraz çekerek: "Ne oluyor? Bu da nedir?" diye inledi. Leyla silahı biraz sertçe itti.

Küt namlu dudaklarını acıtınca Abdülkadir'in ağzı açıldı. Leyla seri bir hareketle tabancayı ağzına soktu. Adamın gözleri dehşet ve korkudan iri iri açılmıştı. Bir anda önündeki aleti sünepe bir et parçasına dönüşmüştü. Korkudan ödü patlamıştı. Leyla'nın gözleri ışıldıyordu.

"Hadi devam etsene, niye durdun? Ağzındaki metal çubuk cinsel fantezilerini renklendirmiyor mu?"

Boğazına kadar dayanmış namludan adamın konuşacak hali yoktu. Nasıl bir belaya çattığını geç anlamıştı. Vücudunu bir titreme aldı.

"Ulan hergele," diye bağırdı Leyla. "Irzıma geçmeyi planlıyordun, değil mi?" Güçlükle kaşlarını kaldırarak, "Hayır," demeye çalıştı Abdülkadir. Ağzından garip bir hırıltı çıktı. Konuşamıyordu. Olanlara inanmak istemedi. Çırılçıplak bir kadının karşısında komik ve acınacak bir hale düşmüştü. Zangır zangır titremeye devam etti. Kadının hiç şakası yoktu.

Bunu daha önceden düşünmeliydi; o bir teröristti, sıkışınca tereddüt etmeden tetiği çekebilirdi. Üstelik ününü ve gaddarlığını patronundan işitmişti. "Ahh, ben ne bok yedim," diye hayıflanmaya başladı. Yaşamı kadının elindeydi artık.

"Yere diz çök," diye gürledi Leyla. Abdülkadir çaresizlik içinde, ağzında silahın namlusu, bacaklarını yataktan indirerek dizlerini taş zemine değdirdi. İri vücuduyla bu işi çok zor yapabilmişti. İşi bitikti. Bu kadın kendisini yaşatmazdı. Ağzında bir şeyler gevelemeye çalıştı ama kelimeler doğru düzgün çıkmıyordu ki. Gözleri yaşardı, ağlamaya başladı. Esiri olduğu şeytani arzularına lanet ediyordu içinden.

"Durma, salavat getir," diye bağırdı Leyla. "Seni öldüreceğim."

Kadının şakası yoktu. Söylediğini yapacaktı. Yüzündeki ifadeden anlıyordu bunu.

Konuşamayınca, kaşıyla gözüyle merhamet dilenmeye başladı.

Leyla, "Ne söylemeye çalışıyorsun?" diye kükredi ve birden silahın namlusunu adamın ağzından hoyratça çekerek alnına dayadı. O kadar hızlıydı ki koca adam dizlerinin üzerinde kımıldayamamıştı bile.

Abdülkadir öksürmeye başladı. Soluğunu ayarlayamıyordu. Dişleri ve damağı acımıştı. Neden sonra:

"Ben ettim, sen etme bacım," diye inledi. "Bundan böyle dünya ahret bacımsın. Kulun kölen olayım, beni bağışla. Ne istersen yapmaya hazırım. Elini ayağını öpeyim, sen affet bu naçiz kulunu."

Leyla, adama horlayarak tiksinti ile baktı. Onunla daha işi bitmemişti. Korkutmuştu ama bu yeterli değildi. Onunla biraz daha eğlenmeye karar verdi. Müstahaktı namussuza. "Öyleyse ayaklarıma kapan, dürzü" diye homurdandı. Onu öldürmeyi asla düşünmemişti. Bir kurtuluş umudu doğduğunu sezen iri yarı adam, hemen Leyla'nın çıplak ayaklan önüne secde edercesine kapandı. Sırtına yönelik tabancanın korkusunu ürpererek bütün benliğinde hissediyordu.

"Öp ayaklarımı bakalım," diye gürledi Leyla. Abdülkadir kısa bir duraklama geçirdi. Bu özür dileme aslında halk arasına yerleşmiş galat bir laftı. Yoksa kadın gerçekten ayaklarını öpmesini mi istiyordu. Böylece kendisini aşağılamış, küçük düşürmüş olacaktı. "Ne o? Gururuna mı dokundu? Çaresiz sanıp ırzına geçmek istediğin kadından utanıyor musun şimdi? Emrediyorum sana, öp ayaklarımı..."

Abdülkadir çekine çekine dudaklarını Leyla'nın ayağına dokundurdu. Korkudan tam bir teslimiyet içindeydi.

Leyla ayağa kalktı. Bir ayağını önünde secde eder durumda bulunan adamın ensesine koydu; sonra bir böcek ezer gibi kafasına bastırdı. Adamın suratı ve dudakları ayağından kaymış, beton zemine yapışmıştı. Adamın aczini ve düştüğü durumu keyifle seyrediyordu. Bir süre öyle kaldılar. Adamı bu kadar horlamak ve aşağılamak yeterliydi. Ayağını başından çekerek, "Ayağa kalk!" diye bağırdı. Abdülkadir süklüm püklüm doğruldu.

Karşısındaki kadının çıplak vücuduna bakmamak için gözlerini yere dikti. "Çabuk şu pantolonunu ayağına geçir," diye söylendi Leyla. Elindeki silah hâlâ adama yönelikti. Adam bu emri de yerine getirdi, ellerini önünde kavuşturup beklemeye başladı. Esmer yüzü utancını gizleyemiyordu. Leyla kükredi:

"Şimdi beni iyi dinle. Seni bir şartla affedebilirim."

Abdülkadir başı önüne eğik sessizce bekledi. Utanıyordu. Çöl Akrebi'nin kendisini süzdüğünü hissedince: "Emredin Sultanım," diye fısıldadı. "Size bir can borcum var. Şu andan sonra her isteğiniz benim için bir emir olacaktır."

"Bak bu iyi işte. Hatanı anladın galiba. Belki seninle anlaşabiliriz." Abdülkadir başını kaldırmıyordu.

Bir kadının çıplaklıktan gocunmaması onu şaşırtmıştı. Bir Arap kadınının nasıl böyle davrandığına hayret ediyordu. Gözlerini yerden ayırmadan, "Sizi dinliyorum Sultanım," diye fısıldadı. Koca adamın sesi zor işitiliyordu.

Çöl Akrebi içinden gülümsedi. Abdülkadir'in teslimiyeti içten ve samimiydi. "Buradan hiç hoşlanmadım. Kendimi güvende hissetmiyorum." "Ne yapmamı emredersiniz?"

"Beni daha rahat ve güvenli bir yere götürebilir misin?" Abdülkadir kısa bir tereddüt geçirdi.

"Acaba Hüseyin Rıza Bey habersiz ayrılışınıza kızmaz mı?" "Canı cehenneme Hüseyin Rıza'nın. Ona mı hesap vereceğim?" "Öyleyse size bir yer bulabilirim." " S aatten haberin var mı ? Nereye götürebilirsin?" Adam kızardı.

"En uygunu benim evim efendim. Lütfen aklınıza kötü bir şey gelmesin. Evde karım ve üç bebem var."

Leyla çıplaklığına aldırmadan gülümsedi. Ömür boyu kendisine itaat edecek bir adam kazanmıştı artık. Gerçek bir köle. "Nerelisin sen?" diye sordu.

"Aslen Şam'lıyım. Babam yıllar önce İstanbul'a göç etmişti." "Peki bu saatte evine gidebilir miyiz? Biraz tuhaf olmaz mı?"

"Siz orasını düşünmeyin Sultanım, emredin yeter." Leyla neredeyse kendini gerçek bir sultan gibi hissedecekti.

Beynini kurcalayan soruyu adama yönetti. "Şu senin patronun Hüseyin Rıza, nasıl bir adamdır? Ona güvenebilir miyim?"

Abdülkadir suratını buruşturdu. Hemen cevap vermedi.

"Biraz korkak, biraz da beceriksizdir."

"Tahmin etmiştim zaten. Döneklik de yapabilir mi? Mesela beni Türk makamlarına ihbar edebilir mi?"

"Hiç sanmam Sultanım, iki taraflı çalışmaz. Ama yine de ona pek güvenmeyin. Başınızın çaresine bakmaya çalışın. "

"Neden?"

"Başının derde girmesini istemez. Ne suya dokunur ne sabuna. Bu mağaza mimlidir. Zaman zaman polis burayı gözetler. Bunu o da bilir. Zaten sizin gibiler buraya sık gelmez. Hüseyin Rıza Bey'den işittiğime göre başınız iyice dertteymiş. Hem de enikonu." "Eee? Ne olmuş yani?"

"Sizi burada barındırmak istemez. İstese de size fazla yardımcı olamaz. O daima ufak tefek işler yapar."

"Bana pasaport ve para lazım. Bunları da bulamaz mı?"

"O kadarını becerir sanırım. Suriye ile ilişkilidir. Örgütünüzün Suriye ile bağlantısı varsa sahte pasaport temin eder ama bu biraz zaman alacaktır. Bir gecelik bile olsa, onun burada barınmanızdan hoşnut olmadığını söyleyebilirim. Konuştuğunuz Arapçadan sizin Lübnanlı olduğunuzu tahmin ediyorum. O, Lübnanlılar'ı da pek sevmez." Çöl Akrebi bir an düşünceye daldı. "Emirlerinizi bekliyorum Sultanım."

"Yürü öyleyse, ilk iş olarak buradan çıkalım. Gerisini sonra düşünürüz." Leyla hızla giyinmeye başladı.

Göz ucuyla da adamı süzüyordu. Bütün şaşkınlığına rağmen Abdülkadir bir an olsun başını yerden kaldırmamıştı. Işıkları söndürüp mağazanın üst katına çıktılar. Sonra kepengi yarı inik kapıdan, temmuz sıcağının hüküm sürdüğü gecenin karanlığına çıktılar. Abdülkadir kepengi kilitlerken Leyla sıcak fakat temiz havayı bol bol ciğerlerine çekiyordu.

Onlar yaya olarak sokağın başını dönerken, ışıkları sönük bir araba da ağır ağır Hüseyin Rıza'nın dükkânının bulunduğu sokağa saparak dükkândan biraz mesafeli olarak durdu. Ödet Levi arabadan indi. Mağazanın olduğu sağ kaldırımı takiben yürümeye başladı. Gecenin o saatinde sokaktan geçen rastgele bir vatandaş gibi sakin ve kayıtsız görünüyordu. Mossad ajanları Çöl Akrebi'ni yakalamak ve yok etmek için ikinci operasyona başlamak üzereydiler. Kısa aralıklarla arabadan üç kişi daha indi. Dikkat çekmemeye gayret ederek mağazaya doğru ilerlemeye başladılar.

Önden giden Ödet Levi birden irkildi. Köşe başında mağazayı gözetlemekle görevli arkadaşları koşarak yanına geliyordu. Arkadan yaklaşan ajanlar da bir tersliğin olduğunu hemen sezinlemişlerdi.

Gözcü, Ödet'in yanına gelip, "Akrep az önce dükkândan bir adamla çıktı," dedi. Hep beraber gerisingeri arabanın yanına döndüler. Direksiyondaki Jakop Ventura: "Ne var? Ne oluyor?" diye sordu. "Galiba kuşu yine kaçırdık Albayım. Akrep az önce dükkândan çıkmış."

"Allah kahretsin," diye homurdandı Jakop. "Ne tarafa gitmişler?" Gözcü eliyle caddeyi işaret etti. "Ne kadar oldu?" "Bir iki dakika oldu."

Arka koltukta oturan Menahem Ruso, "Keşke gördüğümüz yerde vur emri verseydik," diye homurdandı. "Yine geç kaldık."

Öfkeden köpüren Venturâ kükredi. "Bana işimi öğretmeye kalkma!"

Menahem cevap vermedi ama gözünde büyüttüğü, milli kahraman, ünlü Albay'a olan itimatı gittikçe sarsılıyordu. Bu bir taktik hatasıydı. Operasyonlarıyla ünlü Mossad'ın Şöhretine leke sürülüyordu. Böyle beceriksizce operasyon yapılmazdı.

Jakop Ventura arabadan fırladı. Ödet Levi'ye dönerek, "Sokaklara dağılın," diye emretti. "Bir vasıtaya binmemişlerse fazla uzağa gidememişlerdir henüz. Kadını tanıyorsunuz Gecenin bu saatinde etraf fazla kalabalık değil. Nerede görürseniz görün ateş edeceksiniz, anlaşıldı mı?"

Adamlar birbirlerine baktılar. Hiç itiraz eden olmadı. Ödet Levi, "Emredersiniz Albayım," dedi. Koşarak yan sokaklara dağıldılar. Albay da caddeye doğru koşmaya başladı. Arabanın içinde kalan Menahem Ruso düşünmeye başladı. Böyle aksi tesadüf olmazdı. Endişelerinde haklıydı galiba. İkinci operasyona da "evet" diyen MİT, tavşana kaç tazıya kovala

numarasına devam ediyordu. Hırsından bir sigara yaktı. Bütün dumanı içine çekti. Yirmi dakika sonra Çöl

Akrebi'ni aramaya çıkan ekip eli boş olarak arabanın yanına döndü. Hiçbiri kadının izine rastlayamamışlardı. Ödet Levi, "Kepengi kınp mağazaya bakalım mı?" diye sordu.

Hırsından soluyan Albay, "Buna hiç gerek yok. Şansımızı başka kez deneyeceğiz," diye homurdandı.

"Albayım, acaba yeniden mağazaya dönerler mi? Beklememizde yarar var mı dersiniz?" "Hiç sanmam. Yürüyün, gidelim." Mehanem Ruso hiç sesini çıkarmadı.

Albay'ı Merkez'e rapor edip bu görevden aldırmayı düşünüyordu.

Arabanın içinde oturan MİT elemanı gülümsedi.

"Mossad'lı dostlarımız yine kuşu ellerinden kaçırıyorlar galiba," dedi.

Yanındaki genç, "Haklısınız amirim," diye fısıldadı. "Mağazadan çıkan kadın şu ünlü Çöl Akrebi değil mi?"

"Evet o."

"Ben ilk defa görüyorum. Hiç de öyle söylenildiği gibi birine benzemiyor. Hanım hanımcık, mahcup bir taze gibi. Şu yürüyüşüne bir bakın amirim."

"Belli olmaz. Hakkında çok kötü şeyler söylüyorlar. Sabıkası kabarık, belalı bir terörist." "Amirim, yanındaki şu uzun boylu adam kim? Tanıyor muyuz?" "Hüseyin Rıza'nın tezgâhtarı." "Suriyeli ajan mı?"

"Arap asıllı olduğunu biliyoruz ama bu işlere ne kadar bulaştığı hakkında fazla bilgimiz yok. Hüseyin Rıza'nın getir götür işlerine bakan biri. Bizde bir dosyası var, fakat önemli bir vukuatı yok."

"Mossadlılar kadını yine elden kaçırıyorlar efendim. Ne yapmayı düşünüyorsunuz?" , "Hiçbir şey! Bu bizim sorunumuz değil. Sadece sessizce olayların gelişmesini gözlemleyeceğiz. Fikret Bey böyle emretti." Genç olanı gülümsedi.

"Amirim, biliyor musunuz, şu İsrailliler hiç de gözümüzde büyüttüğümüz kadar becerikli değillermiş. Dün gece kadını ellerinden kaçırdılar, anlaşılan

bu gece de aynı şey olacak." "Sanırım öyle."

"Çöl Akrebi'ni takip edecek miyiz?"

"Sen burada kal. Sokağın uygun bir yerine yerleşip Mossad'lıların ne yapacağını gözle. Ben de arabayla kaçan kuşun peşine takılayım." Yaşlı ajan motoru çalıştırırken genci arabadan atladı.

Yatıştırıcı ilaç etkisini göstermişti Selda'ya. Cenaze merasiminden sonra çok bitkin düşmüştü genç kadın. Engin yanı başında muntazam nefesler alıp vererek uyuyan karısına baktı. Uykuya dalınca yüzüne biraz daha renk gelmiş, o yorgun ve bitkin ifade silinmişti. Rahat ve huzurlu bir uyku içindeydi şimdi, ince ve düzgün hatlarıyla gerçekten çok güzel bir kadındı, uzanıp usulca alnına bir öpücük kondurdu. Selda uykusunda derin derin soluk almaya devam etti.

Karısını uyandırmamaya gayret ederek yataktan kalktı. Gözünü uyku tutmuyordu. Işıkları yakmadan salona geçti. İçki sehpasından bardağına üç parmak kadar viski koydu, mutfağa geçip iki iri buz parçası attı içine. Sonra sokağa bakan geniş balkona çıktı. Gecenin ilerlemiş saatinde bile hava sıcak, nemli ve bezdiriciydi. Bağdat Caddesi kalabalığını ve hareketini devam ettiriyor, trafik uğultusu balkona kadar aksediyordu. Engin bambu koltuğa oturup ayaklarını balkon korkuluğuna dayadı, düşüncelere dalarak içkisini yudumlamaya çalıştı, içinde garip bir sıkıntı vardı. Olayların bu kadarla bitmeyeceği, ilerdeki günlerin daha da tatsız hadiselere gebe olduğu gibi rahatsız edici bir düşünce içini kemiriyordu. Anlam veremediği esrarengiz olaylar ağının tam ortasına düşmüştü. Bazı şeyleri anlayabiliyordu; ortada Arap teröristlere yapılan silah satışı gerçeği vardı. Simka aracılık yapıyordu, şu veya bu nedenlerle taraflar birbirine girmişlerdi, çıkarlar çatışmıştı, fakat kendisine neye bulaşıyorlardı? Ondan istedikleri neydi? Pazar günkü cinayete kadar olaylardan zerrece haberi olmamıştı. Oysa şu anda, birden namlunun ucundaki adam olmuştu. Aklının ermediği de buydu işte...

İçki, uykusunu getirip gevşeteceğine aksi olmuş, büsbütün uykusu kaçmıştı. Bunca yıldır arkadaş diye tanıdığı Ahmet Özveren'in kendisini öldürmeye kalkışması için nasıl bir sebep olabilirdi? Aklı bir türlü almıyordu. Acaba hostes Gamze, Ahmet'in nasıl bir sırrını biliyordu ki bunu hayatıyla ödemişti? Ne çare ki, bunu da öğrenmenin bir yolu yoktu artık. Gamze sonsuza dek susturulmuştu.

Birden aklına Şile'de Gamze'nin öldürüldüğü gün, kızın çantasından aldığı telefon numaraları geldi. Anorağının cebine tıkmış sonra da unutmuştu. Kalkıp o numaraları aramayı düşündü birden, sonra vaz geçti, saat çok ilerlemişti, yarın gündüz gözü, ayık bir kafayla ararım diye aklından geçirdi. Viski bardağındaki buzu ağzına atıp emmeye başladı.

Düşündükçe aklı karışıyordu. Erdal Cebeci'ye olaylar içinde uygun bir yer bulamıyordu. Bostancı'da ona rastlaması tesadüf olamazdı, hele kiralık katiller tutarak kendisini öldürmeye kalkışmasını hiç izah edemiyordu. Erdal'ın Ahmet'e yakınlığını bilirdi ama bunun öldürmeye teşebbüse varacak kadar ileri olduğunu sanmıyordu. O halde Erdal da kendi adına hareket ediyor olmalıydı.

MİT ajanı bugün cenazede adeta şantaj yapmıştı. Zorla olayların içine çekiyordu kendisini. O kızıl saçlı ingiliz Harry Lewis'le temas kurmasını istiyordu. Ama neden ben, diye düşündü. Ajan, akla yakın bir açıklama getirmemişti bu soruya. Ne konuşacaktı ingiliz'le? Bunu da söylememişti.

Yüzü asıldı. Yoksa yarın yine silahlar mı patlayacaktı? Artık böyle çatışmalar adi vaka gibi yaşamına girmeye başlamıştı. İçeriye girdi.

Önce Okan'ın odasına baktı. Oğlu mışıl mışıl uyuyordu. Beyninde şekillenen bin bir endişeye rağmen, yeniden kavuştuğu aile birliği yüreğini ısıtıyordu. Yakında her şey rayına oturacaktı. Buna şiddetle inanıyordu.

Selda'nın yanına uzandı ama bir saate yakın, huzursuz ve tedirgin, yatağın içinde dönüp durdu.

4

ÖĞLE SULARI - TAKSİM

Taksim'deki Imperial Otel'in lobisi tenhaydı.

Engin otelden içeriye girince güneş ışığının parlaklığından gözlerini loş ortama ayarlayıncaya kadar kısmak zorunda kaldı. Telefonda MlT ajanı lobinin bir köşesinde oturarak Harry Lewis ile yapacağı görüşmeyi uzaktan izleyeceğini söylemişti. Ajanı gördü. Duvar dibindeki bir masada oturmuş tek başına kahve içiyordu. Bakışları karşılaştı. Sırtında yine o gri elbisesi vardı. Başı ile belli belirsiz bir selam verdi. Ajanı lobide görmek Engin'i rahatlatmıştı biraz. Taşıma ruhsatı olmamasına rağmen Smith- Wesson'u üzerinden eksik etmiyordu. Bugünkü buluşmanın neler getireceğini bilmiyordu henüz. İtiraf etmeli ki içinde az da olsa bir ürküntü vardı.

Ajanın niye kendisini kullanmak istediğini anlayamıyordu bir türlü Öyle ya, teşkilât olarak çok şey biliyorlardı, İngilizle konuşması onlara ne yarar sağlayacaktı ki? Orta yerde bir masaya oturdu.

Saatine bir göz attı. Bu sabah ajanın verdiği otel numarasını aramış Harry Lewis'den randevu almıştı. İngiliz bu telefona çok şaşırmıştı. Israrla benimle ne görüşeceksiniz, diye kendisini sıkıştırmıştı; zira bu beklemediği bir telefondu.

Her şeye rağmen teklifi geri de çevirmemişti. Sesinin tonundan endişesi ve merakı belli olmuştu. Huylanmıştı adam.

Engin on dakika erken gelmişti randevuya.

İngiliz ortalarda yoktu henüz. Bakışları etrafta dolaştı Odasından aşağıya inmemiş olabilirdi ya da otele yalnız gelip gelmediğini kontrol için bir yere sinmiş kendini gözetliyor da olabilirdi.

Az sonra lobiye inen asansörün kapısı açılınca Harry Lewis'i gördü. Adamı kızıl saçlarından tanımak çok kolaydı. Uzun boyu, alkolden kızarmış yüzü ile yabancılığı pek belliydi. Asansörün kapısı önünde durarak ürkek bakışlarla lobiyi taradı. Lobi yeterince tenhaydı. Engin ayağa kalkınca, Harry hemen onu farketti. Bir an durdukları yerde birbirlerini süzdüler. Harry ağır ağır yaklaştı.

Engin iyi ingilizce bilirdi ama çok akıcı şekilde konuşamazdı. Önce bir sessizlik oldu. Adam kuşkuyla Engin'e bakıyordu. Mavi gözleri endişeliydi. "Benimle ne konuşmak istiyorsunuz?" diye sordu.

Sabahın on buçuğu olmasına rağmen nefesi alkol kokuyordu. Bu saatte içkili olduğuna göre ya alkolikti ya da içkiden medet umacak kadar umutsuz.

Engin gülümsedi. Nasıl bir giriş yapacağını bile kestiremiyordu henüz. Ajanın hiçbir önerisi olmamıştı.

"Bunu tahmin edemiyor musunuz?" "Sizi tanımıyorum."

"Bakın, artık birbirimize oyun oynamaktan vazgeçelim. Olaylar rayından çıktı. Dönüşü olmayan bir noktaya geldik ve siz partiyi kaybettiniz."

Engin içinden, hiç de fena bir giriş sayılmaz, diye düşündü. Daha şimdiden Harry'nin yüzü kızarmıştı.

"Ne demek istediğinizi hiç anlamıyorum." Adamın sesi gayet boğuk çıkmıştı.

"Mr. Lewis bana numara yapmayı bırakın. Açık olalım."

"Dedim ya, sizi tanımıyorum. Kimsiniz? Benden ne istiyorsunuz?"

Engin sıkılmış gibi kaşlarını çattı.

"Tanımıyorsanız beni niye takip ettiniz?"

"Takip mi? Çok komik! Sizi nerede takip ettim ki?"

"Mesela pazar günü Akmerkez'de. İnkar mı edeceksiniz?"

Harry Lewis'in yüzü mosmor kesildi. Kekeledi.

"Yoksa... Yoksa siz polis adına mı çalışıyorsunuz?" "Kendi adıma çalıştığımı bal gibi biliyorsunuz." Harry cevap veremedi. Elleri titremeye başlamıştı. Engin adama doğru uzanarak sesini kısıp fısıldadı. "Sizi de öldürecekler, Mr. Lewis."

Adam daha şimdiden dağıtmış bir haldeydi. Engin ise son cümleyi bilgiç bir edayla, kendinden emin bir şekilde söylemişti, ingiliz'in mavi gözleri iri iri açıldı. Engin başarıyla oynuyordu rolünü; nitekim seçtiği kelimelerin etkisi görülmüştü. "Kim öldürecek beni?" diye sordu. "Beni öldürmek isteyenler tabii."

Bu lafın nasıl bir etki yaratacağını henüz kestiremiyor-du. Harry hayretle genç avukata baktı. Mor dudaklarının üzerinde ter damlacıkları belirmişti. Koltuğunu çekerek Engin'e biraz yaklaştı.

"Kızıl Cihad'ın teröristleri mi?"

"Hayır. Onların sizinle bir zoru yok."

"Ahmet Özveren mi? Onu mu kastediyorsunuz?"

MİT ajanının öğrenmek istediği konuya yeni giriyorlardı. Engin'in yüzündeki tebessüm daha da genişledi. Soruya açıklık getirmeden önce anlamlı şekilde İngiliz'i süzdü. Beyni birden çalışmaya başlamıştı. Harry gibi aklına takılan kişileri birer birer sorarak şüphelendiklerini açıklayacaktı. Yoksa Ahmet'ten başkaları da mı vardı?

"Aklınıza başka biri gelmiyor mu?" Harry'nin iyice beti benzi attı. Gerçek bir paniğe kapılmış gibiydi. Adamın sanki dünyası yıkılmıştı. Güçlükle sordu: "Yoksa Erdal Cebeci mi?"

Erdal'ın adını duymak Engin'i pek şaşırtmamıştı. Erdal'ın da bu işe karıştığını biliyordu, fakat şimdi aklına bir soru takılmıştı. Yoksa Erdal, Ahmet'ten ayrı olarak başka dolaplar mı çeviriyordu? Onların şimdiye kadar hep birlikte olduklarını sanmıştı. Bu noktayı biraz kurcalasa iyi olurdu. Harry'nin gözlerinin derinliklerine bakarak sordu: "Sence hangisi olabilir?" İngiliz, asabi bir şekilde homurdandı. "Ne bileyim? Konunun uzmanı sizsiniz!" Şaşırtıcı bir cevaptı bu. Uzman kelimesiyle ne demek istemişti acaba? Harry'nin çok şey bildiğini o zaman kavradı. MİT ajanı bu görüşmeyi boşuna istememişti demek. Bozuntuya vermeden: "Önce Erdal Cebeci'den başlayalım," dedi. Engin, Erdal'ın Ahmet'ten ayrı olarak bir dümen çevireceğini hiç akıl etmemişti, ama yabana atılacak bir olasılık değildi bu. Erdal, kurt gibi zeki bir adamdı, şirkette az da olsa bir hissesi vardı. Ahmet'in Amerika'ya kaçacağı iddiası gerçek ise şirketi tek başına ele geçirmenin planlarını yapmış olabilirdi. Engin sertçe sordu:

"Burada herhangi biri sizi öldürmeye kalkıştı mı?" İngiliz omuzlarını silkti.

"Saçma bir soru! Beni kim öldürmek isteyebilir ki?" "Bir sürü kişi... Mesela Kızıl Cihad'ın adamları. Dr. Şükrü'nün nasıl öldürüldüğünü biliyorsunuz. O yeni ortaktı ve siz onlarla temastaydınız. Arap teröristler

onu öldürdü. Onlara atılan kazıkta sizin de parmağınızın olabileceğini düşünebilirler. Bu mükemmel bir cinayet sebebi olamaz mı?"

"Ama az önce onların benimle bir zoru olmadığını söylemiştiniz. Ayrıca ben I.S.C.'nin temsilcisiyim. Araplar silahları alamadıysa biz de paramızı kaybettik. Onlar gibi biz de ziyandayız. Benim suçum ne?"

"Ya bu fikir sizin ve Simka'nın ortaklarından birinin başının altından çıktıysa?" Harry'nin yüzü yeniden sarardı. Kuşkuyla avukatı süzdü.

"Nasıl böyle düşündüğünüzü anlayamıyorum. Neden böyle bir şeye kalkışayım ki? Benim şahsen ne menfaatim olabilir?"

Engin sırıtarak geriye yaslandı. Bunun cevabını henüz o da bilmiyordu.

Ama iddiasının adamı bir hayli rahatsız ettiği aşikârdı.

"Benimle açık konuşun," dedi. Ajandan duyduğu bilgiyi satmanın tam zamanıydı. "Sizi Erdal Cebeci ile gördüm."

"Olabilir. Nerede?"

"Conrad Otel'de."

Suratı gittikçe asılıyordu Harry'nin.

"Ne var bunda?" diye homurdandı. "Mr. Cebeci ile konuşmam suç mu? Hem uzun bir zamandır beklememe rağmen Mr. Özveren'le bir türlü temas sağlayamadım. Şirketten birinin izahat vermesi gerekmez mi? Paramızı tahsil edemiyoruz. Kiminle görüşecektim?"

Engin gülümsemeye devam etti.

"Demek Ahmet Özveren'le görüşemediniz?"

"Hayır. Onu bulmak mümkün olmuyor."

"Ama metresiyle sık sık buluştunuz!"

İngiliz daha da morardı.

"Metresi mi? Kimi kastediyorsunuz?"

Bu bir olasılıktı; ama kuvvetli bir olasılık. Engin kullanmaya karar verdi. Şansının şimdilik yaver gittiği söylenebilirdi.

"Bırakın artık bu ağızlan. Öldürülen hostesi kastediyorum tabii. Sizin şirket için kuryelik eden, para taşıyan Gamze'yi." Harry önüne baktı.

Cevap veremedi önce. Ne diyeceğini kestiremedi. Çaresizlik içinde sağına soluna bakındı. "Evet," diye kekeledi. "Onunla bir iki kere görüştüm. Mr. Özveren'le temas kurmak için. Bu kadar önemli mi?"

"Evet, önemli. Çünkü onunla yattınız da!"

Bu da bir tahmindi. Ama Engin, Gamze'nin gözüne kestirdiği her erkekle yattığına adı gibi emindi. Hele bir çıkan varsa. İngiliz cevap verememişti. "İnkar mı edeceksiniz?"

"Hayır," dedi Harry neden sonra. "Çekici bir kadındı. Bunu saklamayacağım. Ama büyütülecek bir mesele olduğunu da sanmıyorum. Sıradan ve geçici bir ilişkiydi işte. Hepsi o kadar. Anlarsınız ya."

"O kadarla kalsa mesele yok tabii. Ama siz devamlı olarak onun ağzından bilgi almaya çalıştınız."

Harry yeniden telaşa kapılmış gibiydi. "Ne bilgisi?"

"Mesela benim hakkımda bilgi sızdırmaya çalıştınız." "Yalan bu!" diye itiraz etti Harry. Engin sırıtarak başını salladı.

"Gamze'nin benimle de ilişkisi olduğunu biliyordunuz. Hostes kız hayatından endişe etmeye başlayınca her şeyi bana anlattı. Öldürülmekten korkuyordu. Bu nedenle de bana konuştu." Harry dudaklarını kemirmeye başladı.

Kendini iyice köşeye sıkıştırılmış hissediyordu. "Bir viski içebilir miyim?" diye sordu. Engin kayıtsızca omuzlarını silkti.

Bu noktaya kadar durumu iyi idare etmişti, ingiliz ya umduğundan da saftı ya da onu korkutan önemli bir şey vardı. Gamze'nin itirafı konusu Harry'i fena sarsmıştı.

Harry, garsonun getirdiği viskiyi bir dikişte yuvarladı. Engin sırıtmakla yetiniyor, Harry'nin konuşmasını bekliyordu. Nihayet İngiliz, "Size ne anlattı?" diye sordu.

Engin, genelde İngilizler'in soğukkanlı oldukları, yüzlerindeki ifadeden, davranışlarından ve mimiklerinden anlam çıkarmanın zorluğu hakkındaki yaygın kanaati hatırladı. Bu anlamda Harry hiç de tipik bir İngiliz'e

benzemiyordu doğrusu. Morarmış yüzü, titreyen dudakları ve paniğe kapılmış haliyle suçluluğunu mükemmelen kabullenmiş bir görünüm sergiliyordu. Engin'in gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı. "Bunu sizden duymak isterim," dedi. Çok şey bilen adam rolünü başarıyla oynuyordu. MİT ajanının aralarında geçen konuşmaları duymasını çok isterdi. Çaktırmadan ajana baktı. Harry Lewis'in sırtı dönük olduğundan ajanı göremiyordu. Kısa bir an gözleri buluştu. Ajanın keyfi yerindeydi. Harry'i sıkıştırdığını anlamış olmalıya,, hatta genç avukata destek vermek istercesine kahve fincanını masanın üzerine koyarken tek gözünü kırpmıştı.

Her şeye rağmen Engin, ingiliz'in henüz konuşmaya tam hazır olmadığını anlıyor ve tedirginliği artıyordu. Harry ürkek ve kararsızdı. İşkilli bir şekilde koltuğunda huzursuz ve şaşkın kıpırdıyordu. Üstüne biraz daha varırsa ya tamamen çözülecek ya da işler sarpa saracak ve belki de adam hiçbir şey bilmediğini anlayacaktı. Her an bir gaf yapması ve bir pot kırması mümkündü Engin'in. Adamı bastırması, fazla düşünmesini engellemesi lazımdı. "Bakın," dedi genç avukat. "Size önemli bir konuyu daha hatırlatmak isterim. Konuşmanız, tüm bildiklerinizi bana anlatmanız sizin yararınıza olacaktır. Bilmediğiniz önemli bir nokta daha var."

Engin aslında hiçbir konunun üzerine derinliğine ine-miyordu. Zira kendisi de bilgi sahibi değildi. Pratik zekâsıyla sıkıştıkça, usta manevralarla konudan konuya atlayarak Harry'i sersemletmeye çalışıyordu.

"Nedir o ? " diye sordu ingiliz.

"Polis, hostesin ölümünden sizi sorumlu tutuyor."

Böyle bir palavrayı sıkmakla iyi yapıp yapmadığından emin değildi. Üstelik arkasını nasıl getireceğini de henüz düşünmemişti. Fakat palavranın etkisi çabuk görüldü. Harry neredeyse oturduğu koltuktan fırlayacaktı.

"Fakat bu doğru değil. Onu ben öldürmedim. Hayır..." Engin yeniden sırıtmayı başardı.

"Poliste esaslı dostlarım var. Onlarla görüştüm. Hostesle ilişkinizi tespit etmişler. Hakkınızda güçlü bir delil varmış ellerinde. Bana bu delilin ne olduğunu söylemediler." Harry bağırarak redde çalıştı. Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki, etrafta oturan birkaç kişi dönüp onlara baktı.

"Yalan bu! Onu ben öldürmedim. Üstelik Gamze'yi kimin öldürdüğünü siz de biliyorsunuz.

Niye Ahmet Özveren'i tutuklamıyorlar da benden şüpheleniyorlar?"

İngiliz yine açık vermişti.

Engin anlamamış gibi davrandı.

"Cinayeti Ahmet'in işlediğini nereden biliyorsunuz?"

Harry boş gözlerle avukata baktı.

"Şey... " diye mırıldandı. "Herhalde odur. Başka kim olacak? Onu kim öldürmek isteyebilir ki? Üstelik bu cinayet Mr. Özveren'in evinde işlenmiş."
"Çok ilginç!"

Harry hırsla homurdandı. "İlginç olan nedir?"

Engin gözlerinde parıldayan zafer kazanmış bir tavırla sordu:

"O evin Ahmet'e ait olduğunu nereden öğrendiniz? Polis cinayeti de cinayet yerini de henüz gizli tutuyor. Cevap verin bana."

"Şey... " diye kekeledi Harry tekrar. Ama cümlenin sonunu getiremedi.

"Öyleyse ben söyleyeyim. Bunu Erdal Cebeci'den öğrendiniz. İtiraf edin, öyle değil mi?"

Harry önüne baktı.

Tüm benliğini korku kaplamıştı. Artık avukatın her şeyi bildiğine inanıyordu. Anlayamadığı tek nokta, kendisinden ne istediğiydi. Boş viski bardağını masanın üzerine bıraktı zorlanarak. Ellerinin titremesine bir türlü engel olamıyordu. Daha fazla alkole ihtiyacı vardı ama bu adamın yanında içmek istemiyordu. Alkolün beynini sulandırdığını, hızlı muhakeme yetkisini yavaşlattığını biliyordu. Kısa bir değerlendirme yaptı. Tehlikeli bir oyuna kalkmış ve kaybetmişti. Bundan böyle hiç şansı olamayacaktı. Zor da olsa bu gerçeği kabul etmeliydi. En büyük hatası Erdal Cebeci'ye inanmasıydı. Polisin kesin olarak ne bildiğini tahmin edemiyordu ama kısa bir süre sonra tutuklamalar kaçınılmaz olacaktı. Avukatın söyledikleri doğruysa, polis onu da cinayet suçundan tevkif edebilirdi. Oysa cinayetle hiç ilgisi yoktu, fakat Erdal Cebeci yakalanırsa kendi sonu da gelmiş sayılırdı. Yenilgiyi kabul etmek zorundaydı. Erdal'a inanmakla büyük hata etmişti, içinden isyan etmek geldi, aynı şeyi tekrarladı: "Hostesi ben öldürmedim." Engin hemen cevap vermedi.

Adamın korku dolu gözlerinin içine baktı. Sonra yumuşacık bir sesle: "Öldürmediğinizi biliyorum," dedi. "Ama siz polisin..."

"Evet, onlar sizi katil sanıyor. Cinayeti sizin işlediğinizi düşünüyorlar ve ellerinde sizin aleyhinize kullanabilecekleri bir delil var."

Harry ağlar gibi, "Nedir o delil?" diye sordu.

"Dedim ya, bilmiyorum. Bana söylemediler."

"Siz avukatsınız. Öğrenebilirsiniz. Poliste dostum var, diyorsunuz."

Engin umursamazca omuzlarını silkti.

"Belki cinayet mahallinde size ait bir şey buldular."

"Ama bu imkânsız. Ben oraya hiç gitmedim ki."

"Belki birisi cinayeti sizin üzerinize yıkmak için bir eşya filan bırakmıştır."

"Nasıl bir şey?"

Engin planını yürütüyordu.

"Ne bileyim? Mesela bir hediye olabilir. Gamze'ye hiç küpe, bilezik, kolye veya sigara tabakası gibi şeyler hediye ettiniz mi?"

"Hayır. Ona hiç öyle şeyler almadım. Hep çiçek ve şampanya götürürdüm." "İyi düşünün."

İngiliz dehşetle sarsıldı birden.

"Evet," diye mırıldandı. "Sigara tabakası!... Gamze'nin bizim şirketin monogramını taşıyan bir sigara tabakası vardı. Siz şimdi söyleyince uyandım. Tabakayı görmüştüm. O olabilir. Kimin verdiğini bilmiyorum, hatta ben de sormuştum bir kere, araya laf sıkıştırıp geçiştirmişti sorumu." Zokayı yutmuştu Harry Lewis.

“İşte, gördünüz mü? Polis mutlak olay yerinde tabakayı bulmuştur. O yüzden de sizden şüpheleniyordur"

Harry birden irkildi.

"Ama tabakanın bulunması o cinayeti benim işlediğimi göstermez ki. Başka biri de vermiş olabilir. Bu yüzden beni tutuklayamazlar. Ortada

cinayet aleti yok. Ben kızın ne ile, nasıl öldürüldüğünü bile bilmiyorum. Sonra cinayet günü gerekirse otelde olduğumu da ispat edebilirim."

Engin tam bir avukat edasıyla:

"Haklı olabilirsiniz," diye söylendi. "Fakat polis sizi çok uğraştırır. Gerçek katil ortaya çıkıncaya kadar hapishanelerde çürürsünüz." Harry buram buram terliyordu.

"Onu Ahmet Özveren'in adamları öldürdü," diye mırıldandı.

"Erdal Cebeci'den mi öğrendiniz?"

"Evet."

"Erdal böyle bir sırrı niye size açıkladı?"

Harry gittikçe bunalıyordu. Titreyen parmaklarını avukattan gizlemek için ellerini kenetledi.

Alkollü nefesini derin derin soluyarak dışarıya verdi.

"Onunla bir anlaşma yaptık," dedi.

Laf ağzından adeta fısıltı halinde çıkmıştı.

Gerçeklerin ortaya çıkmak üzere olduğunu sezinledi genç avukat. Az sonra Harry'nin itirafı ile bilmece çözülecekti. "Ne tür bir anlaşma?"

"Ticari... Tamamen ticari bir anlaşma. Yeni bir organizasyon." "Anlatın. Sizi dinliyorum."

Harry boş gözlerle karşısındaki adama baktı. Tam bir çöküntü halindeydi. "Artık hiçbir anlamı kalmadı. Bu bir kumardı ve ben yanlış ata oynadım." İçini çekti, sonra "Beni niye konuşturuyorsunuz, anlamıyorum. Siz zaten her şeyi biliyorsunuz. Hem de en başından beri. Erdal'ın sizi hafife alması büyük bir yanılgıymış. Beni de o oyuna getirdi. Herkese kazık atmaya çalıştı. Namussuzun teki o. Simka'yı tek başına ve beş kuruş para ödemeden ele geçirmek sevdasındaydı. Ahmet Özveren'in de Amerika'ya kaçacağını biliyorsunuz elbet. Artık Türkiye'de kalamaz. Cebeci onun hisselerini yok pahasına ele geçirmeyi düşündü. Niyeti buydu."

"Evet, bunu biliyorum. Size ne teklif etti?" "İngiltere'deki M.V.C. şirketine geçmemi." "Ne iş yapar bu şirket?"

"Bizim I.S.C. gibi silah üretir. Zaten onlardan uzun süredir transfer teklifi alıyordum. Bunca yıldır çalıştığım I.S.C. son zamanlarda dış piyasalardaki ticari itibarını yavaş yavaş kaybediyordu, ilerleyen teknolojiye ayak uyduramıyorduk. Dış piyasadaki satış payımız gittikçe azalıyordu. Böyle bir transfer benim için de iyi olacaktı. Altı ay kadar önce Erdal Cebeci Londra'ya özel bir ziyaret yaptı. Beni aradı ve bir teklifte bulundu. Tüm olacakları bana evvelden bildirdi. Ahmet Özveren'in ülkesini terkederek Amerika'ya yerleşeceğini, Simka'nın yönetiminde büyük değişiklikler olacağını ve şirketin yönetimini bundan böyle kendisinin ele alacağım söyledi. I.S.C.'den memnun olmadığını başka bir silah taciri aradığını fakat bunun şimdilik aramızda kalmasını istedi." "Ona inandınız mı?"

"Doğrusu önce kuşkuyla karşıladım. Fakat bana yaptığı teklif parasal olarak çok cazipti. Ben de o sıralar şirketten ayrılmayı planlıyordum. Ona bu projeden bahsettim. Çok memnun oldu. Biraz daha beklememi, yeni şirketi oyalamamı istedi. Kabul ettim. Ve gelişen olaylar Erdal Cebeci'yi doğruladı." "Nasıl yani?"

"Ahmet Özveren hisselerini öldürülen Doktor'a devretti."

"Peki, Erdal bu hisselerin kendisine devredileceğini beklemiyor muydu?"

"Evet."

Harry ilk defa boğuk bir şekilde gülümsedi.

"Doktor paravandı. Onu bizzat Erdal Cebeci bulmuştu. Bildiğinizi sanırım, aslında Cebeci ile Özveren birbirlerini hiç sevmezler, ama çok iyi anlaşan iki ortak gibi davranırlar. Erdal, Ahmet'i huylandırmak istemiyordu. Doktor, Ahmet'ten aldığı hisseleri Cebeci'ye devredecekti. Tabii belli bir oranda, az bir kârla." "Doktor ölmeden önce bu devri yaptı mı?"

"Bilmiyorum. Erdal bu işi Ahmet Amerika'ya gittikten sonra yapmayı planlıyordu. Fakat Simka'nın bütün hesaplarını ve mali işlerini o yönetir. Bir yolunu bulmuştur sanırım." Bilmece çözülmüştü.

Engin derin bir nefes aldı. Şimdi en önemli konuya kendisinden ne istediklerini öğrenmeye gelmişti sıra.

"Söyleyin bakalım; beni niye takip ediyorsunuz?" diye sordu. ingiliz omuzlarını kaldırdı.

"Her şeyi açık açık konuşalım diyen sizsiniz. Bu sorunun bir anlamı kaldı mı artık? Engin bir şey anlamamıştı. Merakla İngiliz'e baktı.

Harry, "Hadi artık, bu oyuna bir son verin. Ben kartlarımı açtım. Anlamsız sorular sorarak birbirimizin vaktini almayalım. Bu andan sonra önemli olan sizin nasıl bir tutum takınacağınız. Çok akıllı olduğunuzu kabul etmeliyim. Bugüne kadar hiç açık vermediniz. Hatta diyebilirim ki, oynanan oyunların perde arkası yöneticisi ve galibi sizsiniz. Bazı durumları nasıl ayarladığınızı hâlâ anlamış değilim ama deminden beri beni sıkıştırdınız. Ağzımı arayıp durdunuz. Mesleğinizin verdiği avantajları da iyi kullandınız, konuyu deşmeyi, sorgulama yapmayı becerdiniz. Artık esasa gelin. Şu dilinizin altındaki baklayı çıkarın. Bakın ben size dürüst davrandım, bildiğim herşeyi söyledim.

Şimdi sıra sizde. Hadi durmayın, sorun. Asıl sormak istediğinizi sorun."

Engin şaşkınlığını belli etmemek için olağanüstü gayret sarfetti. Bu şaşkınlığı gizlemenin tek yolu anlamsız bir şekilde gülümsemekti. O da öyle yaptı.

Harry ne demek istemişti acaba? Oyunun perde arkası galibi ne anlama geliyordu? Nihayet, "Siz önce sorumu cevaplayın. Beni niye takip ediyordunuz?" diye sualini yineledi. Aklına da başka bir şey gelmiyordu zaten.

Harry Lewis ellerini iki yana açtı, çaresizmiş gibi: "Karınız yüzünden," diye mırıldandı. Engin'in aklına gelebilecek en son ihtimaldi bu!...

Harry'i kuşkulandırmamak için gülümsemesi bile hayretini gizlemeye yetmeyecekti artık. Olaylar ile Selda arasında bir bağ kurması mümkün değildi. "Karım mı?" diye kekeledi.

"Öyle değil mi ya? Eski eşiniz Dr. Şükrü'nün karısıydı. Ve bu gerçeği uzun zaman ne Ahmet Özveren ne de Erdal Cebeci öğrenemediler. Büyük bir aksilikti bu. Milyonda bir rastlanacak büyük bir terslik. Ama oldu işte! Erdal, Ahmet'in hisselerini ele geçirebilmek için paravan olarak Doktor'u ortaya sürerken bu gerçeği bilmiyordu." Kendini toparlamaya çalışan Engin sordu:

"Eski bir evlilik ilişkisi neyi değiştirir? Karım onları neden rahatsız etsin ki?" İngiliz sinsi sinsi sırıttı.

"Onları rahatsız eden karınız olmadı avukat bey." "Ya kim?" "Bizzat siz."

Engin bozuntuya vermedi. Fakat aklı iyice karışmıştı.

"Ben o şirketin sadece avukatıyım. Benden rahatsız olmaları için neden yok." Harry'nin gözleri cin gibi parıldamaya başlamıştı şimdi.

"Lütfen avukat bey, artık gerçekleri konuşma zamanı. Hani açık konuşacaktık? Az önce bana Doktor'un Ahmet Özveren'den aldığı hisseleri Erdal Cebeci'ye devredip devretmediğini sormuştunuz. Çok akıllıca bir sualdi. Ağzımı arıyordunuz. Hem de ustaca. Oysa siz durumu zaten biliyordunuz. Doktor'un ani ölümünün gerçek bir aksilik olduğunu biliyorum. Kızıl Cihad'ın böyle bir eyleme geçeceği he-saplanmamıştı. Söylediğim gibi Erdal'ın niyeti bu devir işini Ahmet Amerika'ya gittikten sonra ortaya çıkarmaktı. Fakat olaylar onun istediği gibi gelişmedi ve bu sizin ekmeğinize yağ sürdü." Engin gayriihtiyari sordu. "Yani?"

"Demek istediğim şu: Doktor öldürüldüğünde hisseleri henüz Cebeci'ye devretmemişti. Onun ölümüyle karınız bir anda Simka'nın en büyük hissedarı oluyor ve şirketin yönetimini hukuken ele geçiriyordu. Çünkü hisseler miras yoluyla karınıza kalıyor. Şimdi anlıyor musunuz her şeyi? Sizi neden öldürmek istediklerini?" Engin donakalmıştı. Harry devam etti:

"Erdal Cebeci çocuğunuz nedeniyle eski eşinizle sık sık buluştuğunuzu ve şirket yönetimini ele geçirmeye çalıştığınızı düşündü. Planları ve kendi geleceği için sizin ortadan kalkmanız şarttı. Önce Ahmet Özveren vasıtasıyla sizi ortadan kaldırmaya çalıştı. Çünkü hostes Gamze de Ahmet ile ilgili pek çok sırra sahipti ve Ahmet onun konuşmasından çok korkuyordu. Üstüne üstlük Gamze de size âşık olmuştu ya da Ahmet öyle sanıyordu. Kızı sizin peşinize takmasının sebebi dönen dolaplar hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunuzu öğrenmekti. Ama planlar tutmadı ve işler daha beter oldu. İkinizin de yaşaması onların menfaatlerine ters düşüyordu. Artık hayatta kalamazdınız. Ama Ahmet'in adamları sizi öldürmeyi başaramadılar."

İngiliz derin bir soluk aldı. Sonra Engin'in gözlerinin içine bakarak ve tane tane: "Ama her ikisinin de atladığı bir nokta vardı," dedi. "Sizin bu kadar zeki ve güçlü olduğunuzu hesaba katmamışlardı. Şimdi daha iyi anlıyorum. Bu mücadeleyi bizler kaybettik. Zafer sizin oldu."

Engin'in neredeyse kalbi duracaktı. Duyduklarına inanmakta zorluk çekiyordu. Yaradılış olarak dürüst ve ahlaklı bir kişiydi; insanların böyle dolambaçlı ve kirli işler çevirmelerini aklı almıyor ve bir türlü kabullenemiyordu.

Kendine kızmaya başladı. Meğerse kokuşmuş, tam pislik yuvası haline gelmiş bir şirkette görev yaptığını acı acı anladı. Hepsine nefret duydu ve lanet etti içinden. Birkaç saniye düşünceli ve hareketsiz kaldı. İngiliz'den öğrendiklerini içine sindirmeye çalıştı. Neden sonra İngiliz'in sırıtarak yüzüne baktığını farketti. Adam sanki o şaşkın halinden sıyrılmış ve endişelerini üzerinden atmıştı. Gözleri parıldıyordu. Konuşmaya başladığında ağzından çıkan kelimeler özellikle seçilmiş gibiydi.

"Benim açımdan sirkati kimin temsil ettiği hiç önemli değil avukat bey. Aslolan işin yürümesidir. Karşılıklı menfaatlerimizde anlaşabilirsek, ben sizinle de çalışabilirim." Engin dehşetle adama bakakaldı...

5

YENİMAHALLE

Leyla, çay ikram eden Abdülkadir'in karısına içten bir sevgiyle baktı. Yaklaşık otuz yaşlarında, şişman, güler yüzlü bir kadındı. Arapça bilmediğinden konuşamıyor ya kocasının tercümanlığı ya da el kol işaretleriyle meramını anlatmaya gayret ediyordu. Kocasının gece yarısından sonra eve bir kadın getirmesini hiç yadırgamamıştı. Dün gece, Yenimahalle'deki mütevazı döşenmiş eve geldiklerinde Leyla, genç kadının alelacele hazırladığı yatağa hemen girmiş ve sabahın dokuzuna kadar deliksiz bir uyku çekmişti. Uykusunu alıp, dinlenmiş olarak yataktan kalktığında ev halkını kahvaltı sofrasında, kendisini beklerken bulmuştu.

Abdülkadir'in karısının mutaassıp bir kökenden geldiği belliydi; evin içinde bile uzun saçlarını kapatan bir başörtüsü ile dolaşıyordu. Yedi ile üç yaş arasındaki, kara gözlü, kara kaşlı balaban yavrular pek sevimliydiler. Hepsi büyük bir merakla sofradaki yabancı misafiri süzüyorlardı. Anneleri daha önceden karınlarını doyurmuş olmalıydı. Abdülkadir gerçekten de kulu kölesi olmuştu Leyla'nın. Ona gerçek bir sultan gibi davranıyor, karşısında el pençe divan duruyor, o bir yere ilişmeden asla oturmuyordu. Çayını içerken Leyla sordu: "Hüseyin Rıza'yı aradın mı?" Tezgâhtar başı önüne eğik ve mahcup:

"Sizin onayınız olmadan aramayı uygun bulmadım Sultanım," dedi. "Saat ona geliyor. Bizi göremeyince meraka kapılmıştır." "Mümkündür. Uygun görürseniz telefonla kendisine durumu bildirebilirim." "Burada kaldığımı söyleyecek misin?" Abdülkadir biraz daha kızararak:

"Bence hiçbir mahzuru yok efendim. Sultanım uygun görürlerse, o hücre gibi yere daha fazla tahammül edemediğinizi ve akşam mağazayı terkederken benimle gelmek arzusu izhar ettiğinizi söyleyebilirim."

Çöl Akrebi donuk bir tebessümle, "Anlıyorum," dedi. Böylece Abdülkadir dün gece yaptığı rezilliğin patronu tarafından da öğrenilmeyeceğim ima etmek istiyordu. Hüseyin Rıza'yı da fazla tedirgin etmenin anlamı yoktu. Türkiye'den çıkabilmesi için ona ihtiyacı olduğunun farkındaydı Leyla. Kahvaltısını bitirince arkasına yaslandı.

Aklını kemiren önemli bir konu daha vardı. Acaba Halil Zeyd görevini hakkıyla yerine getirebilmiş miydi? Olaylar öylesine hızlı bir tempoyla gelişmişti ki, kaçmaktan sonucu öğrenmek imkanı olmamıştı. Halil Zeyd bir fedai idi ama taşıdığı çantanın bir bomba olduğunu asla bilmemişti. Bunu öğrenmesi ancak son nefesini verirken mümkündü. Kader ona bu kısa anı bile çok görmüş olabilirdi.

Karşısında el pençe duran adama döndü.

"Bu evde gazete var mı?"

"Bu sabahki mi Sultanım?"

"Evet ve de dünkü."

Abdülkadir karısına dönüp Türkçe bir şeyler söyledi Kadın ok gibi yerinden fırlamıştı. Kocasının emirlerine gösterdiği itaate gülümseyerek baktı. Az sonra önüne iki gazete getirmişlerdi.

Leyla sayfaları dikkatle çevirdi, resimlerle ilgilendi. Aradığı haberi bulamamış gibi yüzü asıldı. "Ben okuyup anlayamıyorum," dedi Abdülkadir'e. "Bak bakalım, Boğaz'daki lüks bir villada patlama ile ilgili herhangi bir haber var mı? Esaslı bir infilak olmalı. Ünlü bir işadamının ölümü ya da onun gibi bir şey."

Tezgâhtar gazete sayfalarını ağır ağır çevirerek, inceden inceye tetkik etti. Sonra başını sallayarak, "Böyle bir habere rastlayamadım Sultanım," dedi. "Bahsettiğiniz o işadamının adı neydi?"

Leyla dalgın dalgın söylendi. "Ahmet Özveren." Abdülkadir olumsuzca başını sallıyordu. "Yok Sultanım."

Leyla düşünceli bir tarzda sordu: "Burada bazı haberler sansüre uğrar mı?" "Hayır efendim. Basın öğrendiğini yazar. Hele söylediğiniz gibi önemli bir iş adamıysa mutlaka haber olurdu. Basın böyle haberlere bayılır, okurun ilgisi de çok olur."

Genç kadını bir kuşku almıştı. Galiba korktuğu başına geliyordu. Ahmet Özveren gibi meşhur bir işadamının ölümü nasıl olur da gazetelere manşet teşkil etmezdi?

Yoksa Halil Zeyd görevi yerine getirememiş miydi? Kanının çekildiğini duyumsar gibi oldu.

Bunu düşünmek bile istemedi. Bu görevin bitmediği anlamına geliyordu. Müthiş bir çaresizlik benliğini kapladı. Yusuf Maksudi de ölmüştü. Tek başına kalmıştı ve başarısızlığa asla tahammül edemezdi. Bu tür başarısızlığı hiç yaşamamıştı. Ülkeme alnımda bu leke ile nasıl dönerim, diye hayıflandı. Kısık sesle Abdülkadir'e, "Bu olayı benim için incele. Sor, soruştur. Çok önemli," dedi.

Abdülkadir başını önüne eğdi, sessizce dışarı süzüldü. Sultanının gerçek bir düş kırıklığına ve üzüntüye düştüğünü sezinlemişti. Yarım saat sonra döndüğünde koltuğunun altında bir yığın gazete vardı.

"Hiçbirinde böyle bir haber yok. Olsa mutlaka gazetelere intikal ederdi. Ayrıca televizyonlar da böyle bir haber geçmemişler efendim," dedi.

Demek Halil görevi başaramamıştı. Bu kesindi... Belki Ahmet Özveren'in adamları daha bahçe kapısının önünde üstünü ararlarken şüphelenmişler ve çantayı açtırmışlardı. Bomba bahçede patlamış olabilirdi. Çok gürültü çıkmış olması gerekirdi. Bombanın etkisi çok güçlüydü. Bu da Halil'in kesin ölümü demekti. "Aptal, geri zekâlı herif," diye söylendi içinden. Ona kesinlikle tembih etmişti, çanta yalnızca Ahmet Ozveren'e teslim edilecek, onun tarafından açılması sağlanacaktı."

"Peki, evvelki gece Zeytinburnu'ndaki baskınla ilgili bir haber var mı?" Adam gazetelere bakmadan cevapladı.

"Evet, Sultanım. Kimliği tespit edilemeyen birini polis ölü olarak ele geçirmiş. Kesin ayrıntı yok. Gazete, mafya hesaplaşması olabilir, diye yazıyor. Çevredeki mahalle sakinlerinin ifadelerine göre saldırganlar yaralı bir arkadaşlarını geldikleri arabaya kadar taşımışlar." Çöl Akrebi acı ac ısırıttı.

Demek koca Yusuf Maksudi, sadece bir Mossad ajanını haklayabilmişti. Yüreği cız etti. Artık emindi; Yusuf onun firar edebilmesi için kendini feda etmişti. Dişlerinin arasından tıslar gibi, “İntikamını alacağım Yusuf," diye mırıldandı. Sonra Abdülkadir'e dönerek:

"Ya rehineler? Onlarla ilgili bir yazı var mı?" diye sordu. "Rehineler mi? Gazetede öyle bir haber yok, efendim." "Demek yok!"

Abdülkadir başını önüne eğerek, bir saygısızlık yapmaktan çekinircesine sordu:

"Siz de orada mıydınız Sultanım?"

"Oradaydım," dedi Leyla.

Başına kunt bir ağrı saplanmıştı şimdi.

Her şey yarım kalmıştı ve çok çaresizdi...

BÖLÜM 6

1

İNCİRLİ KÖYÜ

İncirli Köyü, Rumelikavağı'nın ilerisinde, yemyeşil ardıç, çınar, kestane ağaçları içinde, modern bir yerleşim merkeziydi. Son zamanlarda yüksek sosyetenin kaymağı sayılan kimseler için şehrin yakın banliyöleri çekiciliğini kaybedince, inşaat sektörünün fırsat kollayan yatırımcıları, incirli yöresine el attılar. Ve iki yılın sonunda büyük bir inşaat firması, istanbul'un yetmiş villadan oluşan en çağdaş yerleşme birimlerinden birini yarattı. Burası tam bir cennet köşesiydi. Geniş korunun içinde ıhlamurdan sedire kadar çeşitli ağaçlar, günün her saatinde şakıyan saka ve bülbül sesleri Boğaz'ın bu doğal ortamında insana huzur ve yaşama sevinci verirdi. Şehrin gürültüsünden ve hava kirliliğinden uzak bu özel beldede her şey düşünülmüştü. Kitaplığından oyun salonlarına, atlı spor kulübünden sosyal, kültürel, sportif tesislerine kadar her şey vardı.

İncirli Köyü sakinleri dışarıdan gelenlere pek sıcak bakmaz, misafir pek sevilmezdi. Burası daha çok, dinlenmeyi, yalnız kalmayı tercih edenlerin toplandığı bir yerdi. Sitenin güvenliği üniformalı korumalarla sağlanırdı. Kurulduğu günden bu yana en ufak bir olay olmamıştı. Erdal Cebeci, buradaki iki katlı beş yüz metrekarelik muhteşem villasını, dört yıldır beraber yaşadığı metresi Pelin adına tapuya tescil ettirmişti. Bu kadına deli gibi tutkundu. Pelin'le tanıştığında yirmi dört yaşında, üniversiteyi yeni bitirmiş genç bir kızdı. Hayatta teyzesinden başka hiçbir yakını yoktu. Erdal'ın müşavirlik bürosuna yardımcı olarak başvurmuştu. Uzun boylu, manken kadar endamlı bu sarışın kızdan çok hoşlanmıştı Erdal. Onu hemen işe almıştı. Kısa zamanda onu hediyelere boğmuş, gönlünü çalmış ve metresi olmaya ikna etmişti. Mali müşavir, Pelin'e deli gibi tutkundu. Gözü başka kimseyi görmüyordu. Kıza defalarca evlenme teklif etmiş, fakat kız aradaki yaş farkını ileri sürerek bu teklifleri geri çevirmişti.

Pelin artık büroda da çalışmıyordu. Para içinde yüzüyordu ve geleceğini de garanti altına almıştı. Hiç çalışmasa da ömrünün sonuna kadar ihtiyaçlarını karşılayacak büyük bir meblağı bankalara onun adına yatırmıştı Erdal, iki arabası vardı. Erdal'a baskı yaparak bu muhteşem villayı da üstüne tescil ettirmişti.

Villa şu sıralar Erdal için emniyetli bir sığınma mahalli olmuştu. Şu birkaç gün ortalarda görünmek istemiyordu. Olayların yatışmasını, Ahmet Özveren'in Amerika'ya kaçmasını bekleyebilirdi, incirli Köyü'nde bir yeri olduğunu kimse bilmiyordu. Zaten Pelin'i etraftan saklamak, kızla ilişkisinin afişe olmaması için bu gözden uzak yerdeki villayı almakta hiç tereddüt etmemişti. Toplum içine pek girmiyorlardı.

Gerçi kış ayları gelince Pelin tiyatro, konser, iyi bir yerde yemek, sergileri gezmek gibi bir metropolde yaşamanın nimetlerinden istifade etmek istediğinde, onun bazı kız arkadaşlarıyla dolaşmasına imkan tanıyor ve kızın bu tür isteklerini öyle geçiştirmeye çalışıyordu. Erdal'ın komşu villalarla dostluğu ve ilişkileri de hemen hemen yok gibiydi. Çevrede oturanları pek tanımazdı. Bu biraz da işine geliyordu. Güzel ve frapan metresini herkesten kıskanır, özellikle genç erkeklerin bulunduğu ortamlara sokmaktan kaçınırdı.

O sabah, sıcak ve bunaltıcı bir hava vardı dışarıda. Yaprak bile kıpırdamıyordu. Eski tenis şortunu ve göbeğini açıkta bırakan tişörtünü giymiş olan Erdal, çıplak ayaklarında tabanı ip örgü keten espadrilleriyle, yüzme havuzundan gelen Pelin'in muntazam kulaç seslerini dinleyerek iki arabalık özel garajına girdi. Garajın içi gölge ve serindi. Başındaki beyzbol kepini çıkararak, daha şimdiden terden ıslanan saçsız kafasını sildi.

Niyeti çim biçme aracıyla arka bahçenin uzayan çimlerini kesmekti. Bu işten zevk alıyordu. Biçilen çimlerin çıkardığı taze ot kokusuna bayılırdı. Ayrıca gergin sinirlerinin yatışması için de iyi bir vasıta oluyordu.

Zihni yorgun ve karışıktı. Daha şimdiden kendini eve hapsedilmiş gibi hissetmeye başlamıştı bile. Ahmet Özveren'in fellik fellik kendisini aradığına emindi. Enayi, giderayak belki bazı şeyleri kavramıştır, diye düşündü. Ama artık geç kalmıştı, atı alan Üsküdar'ı geçmişti çoktan. Kiraladığı katiller avukat Engin'in işini halledememişler, ikisi de Bostancı'da polislerle giriştikleri silahlı çatışmada öldürülmüşlerdi. Artık böyle heriflere de güvenilmiyordu, işi yüzlerine gözlerine bulaştırmışlardı.

Neyse ki konuşamadan ölmüşlerdi yoksa başına bela olacaklardı. Engin meselesini Ahmet gittikten sonra düşünecekti. Zor ve çetin günler vardı önünde. Harry Lewis'e de İngiltere'ye dönmeden önce hatırı sayılır bir ödeme yapmak istiyordu.

Kepini başına geçirdi, garajdan çim biçme makinesini çıkardı, iterek arka bahçeye doğru sürdü. Kulaç sesleri kesilmişti. Dikkatle açmış zakkumların arasından havuza baktı. Pelin havuzun krom merdivenlerine tutunarak kendini sudan yukarıya doğru çekiyordu. Durup kızın çıplak vücuduna ihtirasla baktı. Üstünde çiçek desenli daracık bir bikini vardı. Bu mayosunu daha önce görmemişti, herhalde yeni almış olmalıydı. Müsrifti, çok alışveriş yapıyordu; ama hakçası kendine yakışan şeyleri de seçmesini iyi becerirdi. Güneşten bronzlaşmış vücudu dipdiri ve oynaktı. Islak sarı saçlarından, boyun ve omuz başlarından su damlacıkları ince beline ve düzgün uzun bacaklarına doğru parıldayarak süzülüyordu. Erdal, genç kadının yarattığı enfes görüntüyü seyre daldı. Çim kesmeyi unutmuştu. Sarışın kadın, ıslanarak sarkan mayosunun üst kısmını çekiştirerek dolgun memelerini yerleştirmeye çalıştı. Erdal kısa bir an pembe başlı meme uçlarını görmüştü. Pelin ayak parmaklarının ucuna basarak havuz kenarındaki beyaz tahta şezlonglara doğru yürüdü. Uzun boyu, ince endamı, havluyu kurulanmak için teninde okşarcasına dolaştırması, Erdal'ı tahrik etmişti. Onu şiddetle arzuladığını hissetti. Üç gündür villada başbaşaydılar ve bu süre içinde defalarca sevişmişlerdi. Pelin her hareketi, her davranışıyla çıldırtıyordu kendisini. Pelin'i sevişmek için içeriye çağırmayı düşündü bir an. Bunu yapacaktı da. Fakat begonya tarhları arkasında duran arabayı da tam o anda farketti. Araba dikkatini çekmişti. Yerli bir Renault'tu. Hem de eski model. Dikkatini çeken de arabanın eskiliği oldu zaten. Burada oturanların hiçbiri bu tür bir araba kullanmazlardı. Bu özel belde sakinlerinin Mercedes, Jaguar, Alfa Romeo gibi pahalı arabaları vardı hep.

Bir misafir arabası olabilir miydi acaba? Bu da zayıf bir olasılıktı. Kapıdaki korumalar, gelen misafirleri her zaman yola araba bırakmamaları için ikaz ederlerdi. Çünkü her villanın önünde misafir arabaları için bile özel park yerleri ayarlanmıştı. Begonyaların arasından sokaktaki arabaya bir daha baktı. Arabanın içi boştu.

Çimlerin üzerinden bahçenin başına geldi, sağa sola göz attı. On iki, on üç yaşlarında iki çocuk kızgın asfalt üzerinde kay-kay'la dolaşıyorlardı.

Başka kimseyi göremedi. Başka villalardan birine çağrılmış bir tamirciye ait olabilirdi araba. Arabaya yeniden bir göz attı.

Üzerinde herhangi bir markanın servis aracı olup olmadığına dair amblem, işaret filan aradı. Yoktu.

Komşu iki binaya da bi|göz attı.

Sağdaki villa yanılmıyorsa Meksika'da büyükelçilik yapan bir hariciyeciye aitti. Fakat villa sahibi burada olmadığından uzun süredir ev kapalıydı. Geçen yaz yaşlı büyükelçiyi bir kez görmüş, ayaküstü kısa bir sohbette bulunmuşlardı. Sollarındaki villa ise Adanalı büyük bir tekstil fabrikatörünündü. Onların bahçelerine doğru baktı. Yaşlı karı koca verandada kitap okuyorlardı. Pek sevdikleri ufak Yorkshire teri-yesi kadının ayakucunda uyukluyordu. Arabaya ilgisizlerdi.

Başka zaman olsa boş arabanın hemen önlerinde durmasından pek etkilenmezdi. Ama huylanmıştı bir kere.

Zor günler geçiriyordu ve içi hiç rahat değildi. Gerçi burası onun için mükemmel bir sığınaktı, bu evi kimse bilmiyordu ama buna yine de emin olamazdı. Boşuna su -uyur düşman uyumaz dememişlerdi...

Hızla yüzme havuzunun başına, Pelin'in yanına döndü. "Sen tamirci filan çağırdın mı?" diye sordu. Kadın Erdal'a bakmadan: "Ne tamircisi?" diye sordu.

"Ne bileyim ben? Tamirci işte!... Su tesisatı, elektrik vesaire herhangi bir şey için." "Yoo... Arızalı bir şeyimiz yok ki."

Sanki yakın bir tehlikenin kokusunu alıyordu Erdal. Huzuru kaçmıştı. Çim biçmeyi bırakıp eve doğru yollandı. Her an bir felaketle karşılaşacakmış gibi bir his vardı içinde. Üst katın merdivenlerini tırmanırken, gerginlikten herhalde, diye söylendi. İtiraf etmeliydi ki son günlerde sinirleri iyice yıpranmış ve bozulmuştu. Hele kiraladığı adamların Engin Mert'i öldürememeleri onu epey rahatsız ediyordu. Gerçi polis ifadelerini bile alamadan gebermişlerdi ama ne de olsa yıpratıcı ve gerginlik verici bir olaydı bu. Bahçe önünde duran boş bir arabadan bile etkilenir olmuştu. Doğru yatak odasına koştu.

Gardrobun üzerinde duran 38'liğini aldı. Bir müddet ne yapacağını kestiremeden öylece bekledi. Açıkçası korkuyordu. Ama kimden? Ortada

belirgin bir düşmanı dahi yoktu. Açık pencereye yaklaşarak aşağıya baktı. Yüzme havuzunu ve güneşlenen Pelin'i görebiliyordu, ama binanın çıkıntısı sokağı görmesini engelliyordu. Belki yersiz ve anlamsız bir telaştı onunki ama arabadan emin olmadıkça rahatla-yamayacaktı. Telefona koştu, sitenin girişindeki bekçi kulübesini aradı. Karşısına çıkan bekçiye, bahçesinin önünde boş bir arabanın durduğunu ve arabanın kime ait olduğunu sordu. Yabancı ziyaretçiler, kim olduklarını ve kime ziyarete geldiklerini kapıya bildirmek zorundaydılar. Siteye giren otomobillerin de plaka numaralan önlerindeki çizelgeye işlenirdi. Telefondaki koruma görevlisi nazik bir sesle arabanın plaka numarasını sordu. Erdal, "Lacivert ve eski bir Renault," diye söylendi. "Plaka numarasını bulunduğum yerden okuyamıyorum. " Hatta sessizlik oldu.

Bekçi herhalde önündeki çizelgeyi inceliyor olmalıydı. Nihayet, "İnceleteceğiz efendim," diye konuştu. "Önümdeki listede giriş yapan bir Renault yok. Şimdi oraya bir arkadaşı yollayacağım beyefendi."

Erdal telefonu kapadı ama rahatlamamıştı. Sitenin kuzeybatı yönünde bir girişi daha vardı; araba oradan da giriş yapmış olabilirdi.

Bütün vücudunu soğuk bir ter kapladı. Yoksa kendisine de mi bir suikast tertipleniyordu? Kim böyle bir teşebbüse kalkışabilirdi? Engin Mert mi? Onu bir kalemde saf dışı bırakabilirdi. Geç de olsa onun saman altından su yürüten biri olduğunu anlamıştı, ama onun tıynetinde şiddet yoktu. Gayesini gerçekleştirmek için zora başvuramazdı o. Kızıl Cihad? Onlar olabilir miydi? Kesinlikle hayır! Örgüt temsilcisi Salah ibni Reşat'a Ahmet'i gammazlayan bizzat kendisiydi. Adam ona müteşekkirdi bile. Çöl Akrebi denen kadını Dr. Şükrü'ye masöz diye takdim eden de kendisiydi. Ve bu terör örgütü hâlâ Simka'ya muhtaçtı. Dış piyasadan kolay kolay bu şartlarla mal bulamazlardı. Zaten Salah ibni Reşat, Ahmet'in tasfiyesinden sonra iş ilişkisine devamı kendisine vaat etmişti. Tabii bunu o salak Harry denen İngiliz de bilmiyordu. Fakat Araplar'a bu kadar güvenmek doğru muydu acaba? Doktor'u öldürmeleri işine geliyordu ama Ahmet'i değil. Bu yüzden de Çöl Akrebi denen kadına istediği malumatı vermemişti. Ama onlar yine de Ahmet'i bulmuşlardı. Kadın on günden beri aramıyordu kendisini.

Yoksa huylanmaya mı başlamışlardı? Kendi kendine, "Hayır, hayır, Araplar olamaz," dedi. Bu ihtimali düşünmek saçmaydı.

Geriye tek olasılık kalıyordu: Ortağı ve patronu Ahmet Özveren.

Neyse ki Ahmet bu villayı bilmiyordu. Pelin'den de ona hiç söz etmemişti. Ahmet çapkınlıklarıyla böbürlenen, adi bir kasıntıydı. Bol parası olmasa hiçbir kadının onun yüzüne bile bakmayacağına adı kadar emindi. O kendini beğenmiş, herkese havadan bakan züppeliklerine hangi kadın tahammül ederdi ki? Evlenmediği ve hayatında bir kadın olmadığı için hep kendisiyle alay ederdi. Yıllarca bu soğuk şakalarına katlanmıştı hep.

Yüksek sesle, nefretini kusarcasına, "Eşşoğlu eşşek," diye bağırdı.

Şu sıralar kaçışının derdine düşmüş olmalıydı. Evine, ailesinin yanına bile gidemediğini biliyordu. Doktor'un ölümüyle her şey tersine dönmüş, Ahmet büyük korkuya kapılmıştı.

Aslında her türlü kirli işlerini ve pisliği çalıştırdığı adamlara yaptırırdı. Ama artık onlar da yoktu. Adamlarını büyük paralar ödeyerek tasfiye etmişti, içi biraz rahatlar gibi oldu.

Ahmet kendi başına bir hiçti. Yine de kesin emin olamazdı. Belki hâlâ bırakmadığı bir iki adamı kalmıştır, diye düşündü. Mesela sfenks kadar sessiz, yassı burunlu Nuri...

O heriften hiç haz etmezdi Erdal. Ne zaman görse içine ürperti verirdi. Ahmet'in sağ kolu gibiydi, onu son ana kadar bırakacağını sanmıyordu.

Kararsızlıktan kıvranıp durdu.

Belki de bütün bu düşüncelerinde yanılıyordu.

Mesela Engin Mert! Onu yabana atmamalıydı. Göründüğünden de zeki ve hırslı olduğunu biliyordu artık. Hele hele, üstüne kiralık katilleri saldıktan sonra intikam almaya kalkışamaz mıydı? Galiba Bostancı iskelesinde katillere onu gösterdikten sonra uzaklaşırken kendisini farketmişti. Onu hep pısırık, çekingen ve işe yaramaz bir tip olarak tanımıştı. Aşırı yasalara bağlı ve korkak. Ama ne sinsi olduğunu biliyordu artık! Aklına gelen ikinci ihtimal kanını dondurdu.

İnsanlar en büyük kazığı kendine dost bildiklerinden yerdi. Yoksa Çöl Akrebi sahneye mi çıkmıştı? Doktora uyguladığı cinayet yöntemini kendisine de uygular mıydı? Çöl Akrebi ile olan ilişkisini kimse bilmiyordu, evet hiç kimse. Ahmet Özveren bile akıl edip Doktor'un adresini Kızıl Cihad'ın nasıl bulduğunu, hisse satışlarını nasıl ve kimden

öğrendiklerini ve masöz olarak Leyla'yı kimin ona tavsiye ettiğini hiç düşünmemişti. Beti benzi sarardı birden.

Galiba gerçek tehlikeyi şimdi görmüştü. Anlaşılan Örgüt temsilcisi Salah ibni Reşat'ı ikna edememişti. İki yüzlü Arap, anlaşmış gibi görünerek ihanet etmişti kendisine.

Aklı iyice karışmıştı, odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Dizleri titriyordu.

"Ulan, ödleklik etme!" diye söylendi kendi kendine. "Ne oluyor sana?"

Ortada kimse yoktu. Tek bir şüpheli kişi görmemişti.

Kapı önünde boş bir arabaya rastlayınca vehime kapılmıştı Kendi kendine gelin güvey oluyordu.

Karyolanın üzerine çöktü. Silahı hâlâ elindeydi. Sakin ol, telaşlanmaya gerek yok, diye söylendi. Alt tarafı, kapısının önünde boş bir araba görmüştü. Homurdanarak odadan çıktı.

Aşırı bir telaşa kapıldığının farkındaydı, ama ne olur ne olmaz, bekçi kulübesinden araba hakkında bilgi gelinceye kadar Pelin'i içeriye çağırsa iyi olurdu. Kızcağızı da boşu boşuna ürkütmek istemiyordu. Yeniden bahçeye indi.

Gözleri etrafı taradı. Çevre hareketsizdi. Sokağın epey ilerisinde bisikletli bir kızdan başka kimseyi göremedi.

Fakat bir türlü atamıyordu içindeki ürkekliği. Lanet olası bekçiler de niye gelememişlerdi bir türlü? Kaç metrelik yerdi şunun şurası? Arabanın kime ait olduğu ortaya çıkıncaya kadar, yine de tedbirli olmalıydı. Sert bir sesle, "Pelin," diye bağırdı.

Genç kadın şezlonga sere serpe uzanmış güneşleniyordu. Erdal'ın sesini duyunca, başındaki hasır şapkanın ucunu kaldırarak adama baktı.

Burnuna ve yanaklarına güneşin etkisinden korunmak için, ufak bir servet ödediği Avrupa malı pahalı kremler sürmüştü. Yüzü parlıyordu. Soran gözlerle Erdal'ı süzdü.

Mali müşavir emreder gibi, "Çabuk içeriye gir," diye sesleniyordu.

Yüzünü buruşturdu sarışın kadın. Bu istek hiç hoşuna gitmemişti. Yatağa götürüp sevişmek isteyeceğini düşündü. Bu yaşta bu enerjiyi nereden bulduğuna şaşıyordu. Aygır gibi güçlüydü. Daha dün gece uzun uzun sevişmişlerdi. Bazen hiç çekilmez oluyordu. "Şimdi olmaz!" diye söylendi. Ardından da gönlünü almak için gülümseyerek, "Güneşleniyorum, öğleden sonra," dedi. Erdal tekrar, "Çabuk yukarıya çık!" diye bağırmıştı.

Pelin kaşlarını çatarak Erdal'a baktı. Adeta emrediyordu. Hiç böyle emredici bir tonla bağırarak sevişmeye çağırdığına şahit olmamıştı. Gerçi pek nazik bir adam sayılmazdı, zaman zaman kabalaşır, aralarındaki ilişkinin bir tür menfaate dayandığını ima eden amiyane davranışlarda bulunurdu ama böyle haşin bir tonla yatağa çağırdığını hatırlamıyordu. Şezlongdan kalkmadan önce bir kez daha hayretle Erdal'a baktı. Ona mı öyle gelmişti, yoksa Erdal'ın yüzü kireç gibi bembeyaz mıydı? Birden telaşlandı. Sakın kalp krizi filan geçiriyor olma-sındı? Ne de olsa bu tür bir kriz için kritik sayılacak yaştaydı. Üstelik de dün gece, o yaştaki bir adam için çok efor sarfetmiş sayılırdı.

Böyle bir şey ilk defe aklına geliyordu. "Ayol, birden gidiverirse başıma kalır vâlla, sonra ben ne yaparım?" diye heyecanlanarak yerinden fırladı. ince topuklu takunyalarını ayağına geçirerek koşar adım içeriye doğru yürüdü. Erdal çoktan gözden kaybolmuştu. Şimdiye kadar Erdal'ın başına bir hal gelebileceğini hiç düşünmemişti. Nezle bile olmazdı, domuz gibi sağlamdı. Ama belli de olmazdı, ne de olsa yaşı ilerlemiş sayılırdı. Kendi babası kalpten gittiğinde ondan bile gençti. Salona açılan camlı kapının sürgüsünü iterken, kalp krizi fikrine kendini alıştırmaya çalışıyordu. Daha şimdiden, başına bir hal gelirse ne yaparım ben, diye endişelenmeye başlamıştı bile. Gerçi ona muhtaç değildi artık. Bu muhteşem villayı üstüne geçirtmiş, arabalar aldırtmış, bankada hatırı sayılır hesap açtırmıştı.

Yalnız aldığı faizlerle bile yaşamının bundan sonrasını kimseye muhtaç olmadan rahatlıkla geçirebilirdi. Onu sevmediği bir gerçekti ama ölmesini de istemezdi; o altın yumurtlayan bir tavuktu..

Üst katın merdivenlerini tırmandı ve Erdal'ı gördü.

Deli danalar gibi bir o yana bir bu yana koşuşturuyordu. Hiçbir şeyi yoktu. Kalp krizi ihtimali de nereden gelmişti aklına?

Adamın kendisiyle sevişmek için çağırdığı fikrine kapıldı yeniden. Birden gözüne eski tenis şortunun beline sıkıştırdığı tabanca takıldı. Evde bir silah olduğunu biliyordu ama Erdal'ın onu kullandığını hiç görmemişti. Merakla, "Hayrola, ne oluyor kuzum?" diye sordu. Erdal'ın gözü dönmüştü.

"Buraya, yanıma gel," dedi. "Bahçeye çıkmayacaksın."

Delirmiş miydi bu? Yoksa yine kıskançlık krizi mi tutmuştu? Geçen yaz da buna benzer bir olay yaşamışlardı. Havuz başında bikinisinin üstünü çıkararak güneşlendiği bir sırada çevreden iki delikanlının kendisini dikizlediği iddiası ile deliye dönmüş, oğlanlara bilerek, isteyerek kendisini teşhir ettiğini söyleyerek, yapmadığı hakareti bırakmamıştı. Günahsız olduğunu anlatıncaya kadar akla karayı seçmişti.

Bu kez Pelin de sert bir sesle, "Yine ne var?" diye sordu. "Etrafta beni seyreden birini mi gördün?"

Bu tür kıskançlık numaralarından sıkılıyordu artık. "Saçmalama," dedi Erdal. "Ve de sesini kes, bağırma:" Pelin merakla adamı süzdü. Bu ne kalp kriziydi ne de kıskançlık nöbeti. Erdal'ın belinde tabanca vardı ve bir şeyden korktuğu açıkça belli oluyordu. Odayı arşınlaması bile kapana sıkışmış vahşi bir hayvan gibiydi.

Sebebini anlayamamasına rağmen Pelin sindi. Ciddi bir şey olmalıydı. Sesini kesti. Gürültü çıkmasından huylanıyormuş gibi, tahta takunyalarını ayağından çıkararak, parmaklarının ucuna basa basa Erdal'a yaklaştı. Anlamsız bir ürkeklik ona da sirayet etti. Fısıldayarak, "Neler oluyor?" diye sordu. Erdal'ın bu acayip gerginliğine bir anlam veremiyordu.

"Tehlikedeyiz," dedi adam.

Pelin garip garip Erdal'ın korku taşan gözlerine baktı. "Ne tehlikesi?"

Erdal kafasını iki yanına salladı. Aslında bu konuda Pelin'e bir açıklama yapmak istemiyordu. Kısaca, "Buraya silahlı bir saldırı olabilir. Dikkatli olmalıyız," diyebildi. Hiçbir şey anlamamıştı genç kadın.

"Ayol üşüttün mü sen? Yoksa kel başına güneş mi çarptı? Çılgın mısın? Bu evde sana kim saldırabilir?"

"Benim birtakım düşmanlarım var Pelin, sen bilmezsin!..." Kadın itiraz edecek oldu:

"Bu bir şakaysa hiç hoşlanmadım Erdal, bilmiş ol! Beni sinirlendiriyorsun. Sen bir mali müşavirsin, kim senin düşmanın olabilir?" Erdal köpürdü:

"Aptallık etme! Bu değirmenin suyu nereden geliyor sanıyorsun? Müşavirlikten mi sadece? Öyle sanıyorsan yanılıyorsun cicim! Villanın, sana aldığım mücevherlerin, bankadaki paranın hep temiz yollardan mı kazanıldığını düşündün!" Pelin kızardı. Hiç düşünmemişti bunu. Paranın kaynağı bunca zamandır onu hiç ilgilendirmemişti çünkü. O sadece istemesini bilirdi. Neden sonra sordu: "Peki, ne oldu şimdi? Nasıl bir tehlike içindeyiz?"

"Bahçenin önünde bir araba duruyor, içi boş. İşkilleniyorum. Benim için gelmiş olabilirler." "Kimler?"

"Orasını boş ver. Anlatsam da anlamazsın zaten." Pelin ne diyeceğini şaşırdı.

"Sitenin bekçilerine telefon edelim."

"Ettim bile. Birini göndereceklerdi ama hâlâ gelmediler."

“İstersen polisi arayalım."

"Yine saçmalamaya başladın. Polisi arayamayız."

Sarışın kadın seğirterek üst kadın pencerelerine koşarken, "Şu arabaya bir de ben bakayım," dedi. Perdeleri aralayarak bahçe önündeki arabaya bir göz attı. Sonra ağzından gevrek bir kahkaha yükseldi.

"Şu eski Renault'yu mu kastediyorsun yoksa?" Metresinin kahkahası Erdal Cebeci'yi şaşırtmıştı. "Evet, onu. Sahibini tanıyor musun?" "Tabii ayol!.. O, Tanju'nun arabası." "Tanju da kim?"

"Pedikürcüm. Önce Şeyda'ya uğramıştır. Birazdan bana da gelecek." Erdal Cebeci iliklerine kadar boşaldığını duyumsadı...

Boşnak katilin Mazda 323'ü hızla sokağın başında kaybolunca Ahmet Özveren yavaş yavaş kendine siper aldığı taksinin yanından ayağa kalktı. Tozlanan üstünü başını silkelemeye çalışırken, sokaktaki bağrışmaları duyan konu komşu pencerelere üşüşmeye başlamıştı. Taksi şoförü yerinden fırlamış Ahmet'ten önce arabama bir zarar geldi mi diye arabanın arkasına dolanarak kurşun izi aramaya başlamıştı. Bir hasar olmadığını anlayınca

Ahmet'e yaklaşıp, "Geçmiş olsun beyefendi, verilmiş sadakanız varmış, ucuz atlattınız," diye bir şeyler gevelemişti. Tesadüf eseri tam olay sırasında bitişik apartmandan çıkan iki genç de Ahmet'in yanına geldiler. Aynı doğrultuda bir şeyler söylediler. Olayın şokunu atlatan Ahmet etrafına bakındı. Her pencereden bir meraklı başını uzatıyordu. Burada oyalanmanın sakıncasını farketmeye başladı. Önce şoföre iyi bir bahşiş vererek uzaklaşmasını sağladı. O sokakta tanınan biri değildi ama kalabalık artmaya, kimdi o adam, size neden ateş etti tarzında sualler çoğalmaya başlamıştı.

Silah seslerine birazdan polis gelebilirdi. Burada daha fazla oyalanması sakıncalıydı. Hemen uzaklaşmalıydı.

Ahmet soruları geçiştirerek hızlı hızlı yürümeye başladı. Caddeye çıkarken başını çevirip sokağa ve apartmana bir kere daha baktı. Galiba sakaktaki gürültü patırtıyı duymayan tek kişi teyzesiydi.

Caddeye çıkınca ilk rastladığı taksiyi çevirdi ve "Sür," dedi. Şoför hiç sesini çıkarmadan gaza bastı. Ahmet bir sigara yaktı, kesik kesik öksürdü. Ağzında zehir gibi bir acılık hissediyordu. Dumanı derin derin içine çekerken, parmaklarını sakalında gezdirdi ve düşüncelere daldı. Zamanı yakalamakta zorlanıyordu. Şu son günler planında olmadığı şekilde hızlı ve ters gitmişti, insan ne kadar iyi planlarsa planlasın, tasavvurları her zaman en mükemmel şekliyle gerçekleşmiyordu. Yine de istediklerinin çoğunu gerçekleştirmişti. Fakat şimdi ölümle arasında köşe kapmaca başlamıştı.

Uzayan sigarasının külünü taksinin içine silkeledi. Kaçışına iki gün kala beyninde çözülmesi gereken tek bir konu kalmıştı: Erdal Cebeci!...

Onun gerçek yüzünü, ikiyüzlü politikasını ve çevirdiği dolapları son ana kadar görememişti. Artık her şeyi anlamıştı; Erdal, şirketi ele geçirmek isteyen aşağılık herifin tekiydi. Fırsatlardan istifade ederek satışı aceleye getirmiş, kendine fazla düşünme ve tercih imkânı tanımamıştı. Doktoru karşısına o çıkarmıştı, ne Arap asıllı olduğunu ne de Engin'in eski karısıyla evli olduğunu söylememişti. Bilse bir şey değişir miydi? Yoo, diye düşündü; onun gayesi bir an evvel Türkiye'yi terketmekti. Buna uzun zaman evvel karar vermiş, yurt dışına çok para kaçırmıştı, iki günü daha vardı. Kara yoluyla Akdeniz sahiline inecek, oradan gizlice bir tekne ile Yunan adalarına geçecekti. Son olaylardan sonra elini kolunu sallaya sallaya memleketi terkedemezdi. Polis tarafından arandığını biliyordu.

Adamlarının hepsinin işine son vermişti. Nuri hariç. Ona mutlak güvenirdi. Ve şimdi ona ihtiyacı vardı. Erdal Cebeci'nin temizlenmesinde yalnız o yardım edebilirdi. Gülümsedi içinden.

Erdal'ın nerede saklandığını tahmin edebiliyordu.

"Enayi," diye mırıldandı. Mali müşaviri kendini dünyanın en akıllı adamı sanırdı. Düşüncelerinden, şoförün "Abi, nereye gideceksin?" demesiyle sıyrıldı. "En yakın telefon kulübesine," dedi.

Leyla Ahmadi çay bardağını masaya bırakırken, "Araban var mı?" diye sordu. Abdülkadir utanarak boynunu büküp, ellerini ovuştururken, "Yok Sultanım," dedi. "Benim gibi gariban tezgâhtarda araba ne arar? Beş boğaz, geçimimizi bile zor temin ediyoruz. Ama dert etmeyin, gerekiyorsa hemen bulurum." "Nasıl? Kiralayacak mısın?"

"Kaynımın arabası var. Onunkini alabiliriz. Emrinizde sayılır." "Tabii ehliyetin de yoktur." Bu kez Arabın gözleri parıldadı.

"Sürücü lisansım var Sultanım. Günün birinde arabada lazım olur diye çıkarmıştım. Kaynımın arabasını da bazen kullanırım."

"İyi," diye mırıldandı Çöl Akrebi. Gözleri dalmış, bakışları sabitleşmişti. "Arabayı ne zaman getirebilirsin?"

"Ne zaman isterseniz. Kaynım bitişikte oturur. Araba kapının önünde." "Hadi öyleyse davran, gidiyoruz."

Abdülkadir, "Nerece?" diye sormadı. Ok gibi yerinden fırladı. Sultanının emirlerini yerine getirmeye can atıyormuş gibi bir hali vardı. Leyla, adamın kendisine olan tutkunluk ve bağlılığının ölçüsünü anlamakta zorluk çekiyordu. Onun yanında kendisini gerçek bir sultan gibi hissetmeye alışmıştı artık...

Nar çiçeği renkli Broadway'i Abdülkadir kullanıyordu. Gözlerini yoldan ayırmadan Leyla'ya sordu:

" Ş u patlamanı n olduğ u villanı n bulunduğ u semtin adı nı bilmiyorsunuz, değil mi?" "Ne yazık ki bilmiyorum, istanbul büyük şehir ve ben buralara yabancıyım, ama o yolu görürsem mutlaka hatırlayacağıma eminim. Çok dikkatliyimdir; gördüğümü bir daha asla unutmam. Şimdi takip ettiğimiz bu yol, o günkü dönüş yolumuzdu. Giderken denizden uzaktık ama Ahmet Özveren'in adamları dönüşte bu yolu izlemişlerdi. Bunu

hatırlıyorum." "Anladım... Herhalde Maslak'tan gidip dönüşte sahil yolunu izlemiş olmalısınız." Leyla sesini çıkarmadı.

Denizden gelen iyot kokusunu ciğerlerine çekti. Yaşam çok güzeldi ve bu genç yaşında yaşam onun olmalıydı. Ama bu gidişin dönüşü olacağını pek sanmıyordu. Eceline gittiğinin farkındaydı, içini garip bir ürperti kapladı. Sanki ölümün o meşum kokusunu alıyordu. Ahmet Özveren'in evinin nasıl korunduğunu biliyordu; içeriye girmek başlı başına bir dertti. Girse bile, onca korumayı atlatıp Ahmet Özveren'e erişmek adeta bir mucizeydi. Elinde ise silah olarak yedek şarjörü bile bulunmayan sadece bir 45'liği vardı. Dudaklarında acı bir tebessüm belirdi.

Bunun inançları uğruna girdiği son mücadele olduğunu sezinledi. Fakat görev şuuru her şeyin üstündeydi, hatta hayatının bile. Leyla kadere inanırdı. Karadeniz'den esen tatlı bir meltem açık pencereden girerek yüzünü yaladı. Görevini yerine getiremeden memleketine dönemezdi. Bunca yıllık cihana nam salmış şöhreti buna engeldi. Rumelihisarı'ndan geçiyorlardı.

İskele civarında trafik birden tıkandı. Sokaktan caddeye çıkan bira yüklü kamyon tam dönüş yaparken karşı istikametten gelen bir arabaya çarpmamak için fren yapmıştı. Arabalar güçlükle çarpışmadan durdular. Kazayı ucuz atlatan sürücüler yerlerinden fırlayarak ağız dalaşına başladılar.

Trafik durmuştu. Her iki yönden gelen vasıtalar yolun açılmasını beklemeye başladılar. Sıcaktan bunalan sürücüler klaksonlarına basarak yolun bir an önce açılmasını istiyorlardı. Çöl Akrebi başını camdan uzatıp kargaşaya baktı.

Hemen yanı başında siyah bir Mercedes duruyordu. Önce hiç ilgilenmedi. Bu şehirde adım başında bir Mercedes görmeye alışmıştı. Tıkanıklık devam ediyordu. Bakışları boş boş arabalar üzerinde dolaştı.

Gözlerine inanamadı bir an. İrkilerek yanındaki Mercedes'in sürücüsüne baktı. Yanılıyor muydu? Y oksa benzetmiş miydi? Hayır, bu oydu!... Ahmet Özveren!... Ve arabada yalnızdı. Tek başına...

İnanası gelmedi. Gökte ararken yerde bulmuştu onu. Emin olmak için nefesini tutarak bir daha baktı. Hiç kuşkusu yoktu artık.

İçini dalga dalga bir sevinç kapladı. Leyla tesadüflerin böylesine pek inanmayacak kadar gerçekçiydi. Ama olmuştu işte. Kader, Ahmet'in bir kere daha, hem de savunmasız olarak karşısına çıkarmıştı.

Demek Ahmet'in ölümden kurtulduğu kuşkusu doğruydu. İçinden okkalı bir küfür savurdu. Halil Zeyd'in görevini yerine getiremediğinden kesin emindi şimdi. Adam kendisini görmesin diye başını çevirdi, eli silahına uzandı.

İstese arabaların durduğu bir anda ateş ederek onu kalbura çevirebilirdi. Ancak çılgınlık olurdu bu. Trafik sıkışıp kenetlenmişti. Önleri, arkaları vasıtalarla doluydu. Ateşe başlarsa kaçamazdı. Beklemeliydi. Yüreğinde bir şeylerin kanatlandığını, pır pır attığını hissetti. Tanrı ona gençliğini bağışlamış, görevini çılgınca hayatını feda etmeden de yerine getirme şansı vermişti.

Göz ucuyla Ahmet'e bir daha baktı. Adamın etrafla hiç ilgilendiği yoktu. Beti benzi atmış bir suratla, gözlerini yola dikmiş, trafiğin açılmasını bekliyordu. Zihni sanki çok dalgındı.

Leyla'nın silaha el atması Abdülkadir'in gözünden kaçmamıştı. Yanında tedirgin oturan kadına baktı. "Bir şey mi oldu Sultanım." diye sordu.

"Sakın bakma ve sus," diye ikaz etti fısıldayarak. "Hedef yanımızda."

"Hedef mi?"

"Yani aradığım adam. Onun peşindeyim." "Hangisi? Şu siyah arabanın içindeki mi?" "Evet."

Leyla'nın ikazına rağmen iri yarı Arap merakla Mercedes'in içindeki Ahmet'e baktı. Sonra tevakkülle söylendi:

"Allah Allah... Bu işte hayır var Sultanım. Allanın inayeti. Adam ayağınıza geldi." Buna gerçekten inanan Çöl Akrebi, "Evet," diye fısıldadı. Bu karşılaşmanın Tanrı'nın bir lütfü olduğuna o da inanmaya başlamıştı. Yüce Tanrı ona bir şans daha vermişti. Bütün vücudu gerildi. Adalelerinin kasıldığını, göreve hazır olduğunu hissediyordu. Şimdi tek sorunu zamanlamaydı.

Yolu kapatan sürücülerin ağız dalaşı, artan klakson sesleriyle yarım kalmıştı. Yol açıldı, arabalar akmaya başladı. Mercedes yıldırım gibi yerinden fırladı.

"Arabayı gözden kaçırma," diye homurdandı Leyla. Fırsatını bulduğu ilk uygun ortamda ateş edecekti.

Ahmet Ozveren'in arabası çok hızlı kaçıyordu. Abdülkadir ise yeteneksiz ve acemi bir sürücüydü; belki devamlı araba kullanmadığından yetenekleri körelmişti. Leyla bir ara direksiyona geçmeyi bile düşündü. Yolun kalabalık trafiğine rağmen ara açılıyordu.

Garip bir kararsızlık içindeydi Ahmet Özveren. İçinden her şeye lanet ediyordu. En güvendiği adamı Nuri bile son anda kendisine ihanet etmiş, patron ben artık yokum, diye yardımdan kaçınmıştı. Onu telefonla arayarak garajdan Mercedes'ini ve yüksek kalibre bir tabanca getirmesini istemişti. Garaja gitmeye çekiniyordu; evini ve ailesini gözetleyen polis arabalarını kontrol edebilirdi. Gerçi Nuri, arabayı garajdan çekmiş ve istediği tür bir silah da getirmişti ama planını açıkladığında yüzüne baka baka ve utanmadan, "Ben artık yokum," diyebilmek cüretini kendinde bulabilmişti. Yazıklar olsun ona bunca yaptığım yardımlara, diye homurdandı içinden. Yalnızdı artık. Tek başına kalmıştı ve herkesten nefret ediyordu. Yaşamı boyunca yalnızlığı hiç böylesine hissetmemişti. Ne oluyordu herkese? Neden etrafındaki bütün insanlar kaçıyordu şimdi kendisinden? Hata yapıyorum, diye homurdandı. Erdal'ın da canı cehennemeydi. İçindeki intikam duygusunu tatmin için İstanbul'daki son saatlerini ona ayırması ve başını olası bir derde sokması çok anlamsızdı. Çıkabilecek herhangi bir aksilik, telafisi olmayan dertler açabilirdi başına. İçindeki duyguları frenlemesi gerekirdi. Aklıselimi bunu emrediyordu. Oysa gaz pedalını sonuna kadar köklediğini farketti. İçinde kabaran hırs ve nefreti yenemiyordu bir türlü.

Erdal'ın çevirdiği dümenleri anlamıştı artık. Bu sabahki olaya kadar Amerika'ya gidişini beklediğini, sonra da ortaya çıkarak sahipsiz kalan şirketine el koyacağını sanmıştı. Fakat namussuz herif, bunu bile bekleyememiş, kendisini öldürmeye kalkışmıştı. Kendisini zirveye, bol kazanca, iş aleminin en üst noktalarına taşıyan şey, içindeki kararlılık, ihtiras ve azimdi. Bütün başarısını bu yeteneklerine borçluydu. Belki Simka'nın akıbeti artık onu ilgilendirmemeliydi ama yaradılışı itibariyle müsamahasız, acımasız ve aleyhine çevrilen dolaplara tahammülsüzdü.

Kararında ısrar etti. Erdal Cebeci'ye bir ziyaret yapacaktı. Hem de ne ziyaret!...

"Aptal herif," diye söylendi içinden. Akıllı geçinen mali müşaviri kendini emniyette ve gözden ırak sanıyordu. Oysa onun nerede saklandığını çok iyi biliyordu. Mercedes'i İncirli Köyü'ne doğru gazladı.

Siyah Mercedes'i takipte zorluk çekiyorlardı. Leyla, huzursuzca yerinde kıpırdadı. "Biraz daha hızlı sür şu mereti."

Abdülkadir gözleri uzaklaşan arabada, terden sırılsıklam kesilmiş elleri direksiyonda gaz pedalını köklerken, "Emredersiniz," diye fısıldadı. Fakat direksiyondaki deneyimsizliği nedeniyle her an bir kaza yapma korkusunu üzerinden atamamıştı. Leyla geçtikleri yerleri hatırlıyordu artık. Ahmet Özve-ren'in villasının olduğu yere yaklaşmışlardı. Biraz sonra koruya tırmanan yokuşun başına geleceklerdi. O yolun ağzı, arabayı durdurup ateş etmeleri için en uygun yerdi. Ama hâlâ Mercedes'e yetişem emişlerdi. Adam evine kendilerinden önce varırsa bütün şansının sona ereceğinin farkındaydı. Bir sürü muhafızı vardı içeride. Halil'in bomba olayından sonra mutlaka tedbirlerini ve silahlı adamlarının sayısını daha da artırmış olmalıydı.

"Bas şu gaza!" diye bağırdı Abdülkadir'e. "Tepeye çıkan şu yol ağzında yolunu kesmeliyiz." Silah durumu çok yetersizdi. Abdülkadir ise silahsızdı, iri yarıydı ama eğitim almamış biriydi, bir çatışma anında ne derece yardımcı olabileceğini Allah bilirdi. Villadan içeri girebilseler bile Ahmet'in silahlı ordusu karşısında şansları yoktu. Tek çare adamı eve girmeden önce temizlemekti. Hatta bir an içinden, adamı o trafik tıkanıklığı anında öldürmediğine hayıflanmaya başladı.

Çöl Akrebi gözünü Mercedes'ten alamıyordu. Ona yetişemeyeceklerini anladı. Araba şimdi sokağa sapmak için sinyal verecekti. Ama Mercedes sinyal vermedi ve yoluna devam etti.

Leyla, "Yavaşla biraz," dedi. Önünden geçtikleri sokağı tanımıştı. "Eminim villası bu sokaktaydı. Hatırladım şimdi." Abdülkadir frene bastı.

İkisi de başlarını çevirip sol tarafa, korunun içine doğru yükselen sokağa baktılar. Leyla şaşırmıştı.

"Bu herif evine gitmiyor," diye söylendi. Buna sevinmişti.

Kısa bir tereddütten sonra, "Arabayı takip et!" dedi.

Pelin pedikürü biten ayaklarına baktı. Bakımlı ve yumuşacık olmuştu.

Yeni kırmızı oje sürülmüş tırnakları pırıl pırıldı. Ama morali hâlâ yerine gelmemişti.

Deminden beri aklı Erdal'ın söylediklerine takılmış, kendini çok saf ve bön hissetmeye başlamıştı. Dört yıllık sevgilisini, karanlık işlere bulaşmış, kirli para kazanan biri olarak düşünemiyordu bir türlü. Ama bu gerçeği kabullenmek zorundaydı; işlerinden pek bahsetme alışkanlığı olmayan Erdal, bunu kendi ağzıyla itiraf etmişti. Gerçeği kabullenmek zorundaydı.

Kadın davranışlı manikürcü Tanju, çantasını toplayıp gidince, salonun bir köşesinde oturup gazete okuyormuş gibi davranarak, sinsice onları gözetleyen ve dinleyen Erdal, sinirli sinirli homurdandı.

"Dönme mi bu herif? Hiç gözüm tutmadı." "Ne bileyim ayol? Adama sen dönme misin diye soramam ya? Alemsin valla! Önce beni öldürmeye geliyor diye tutturdun, şimdi de adama homo diyorsun."

"Hoşlanmadım ondan. Bir daha bu herifi eve çağırma."

"Yapma Erdal!... Bugün çok sinirlisin; her şeye bir kulp takıyorsun. Söyle bana, senin sorunun ne? Konuşmak ister misin? Belki sıkıntını anlatırsan rahatlarsın. İçini dök, seni dinlerim."

Erdal küçümseyen nazarlarla kadına baktı. Onu anlaması o kadar uzak ihtimaldi ki... Başını salladı. "Anlatacak bir şey yok."

Oysa güne ne kadar sevinçli ve ümitli başlamıştı. Her şey iyi gidiyordu. Kendisi de bu sinirliliğine bir anlam veremiyordu zaten. Nedense birden olaylara olumsuz bakmaya, yersiz kuşkulara düşmeye başlamıştı. Burada emniyetteydi ve hiçbir şeyin de olacağı yoktu. Bir duş alayım, diye düşündü. Sıcak su gergin sinirlerine iyi gelirdi. Tam yerinden kalkacağı sırada birden aklına gelerek sordu:

"Buranın telefonunu kimseye vermedin, değil mi?" Pelin kısa bir tereddüt geçirdi. "Evin telefonunu sadece teyzem biliyor," dedi. "Ya cep telefonunu?"

"Şey... "

"Şey de ne demek? Ne geveliyorsun ağzında? Kimseye vermemeni söylemiştim." "Ben de önemli birine vermedim ki." Erdal hırsla yerinden fırladı. "Söyle, kime verdin?" Sesi top gibi yankılanmıştı salonda.

"Bağırma canım. Hem telefonlar benim üzerime kayıtlı, ne olacak ki? Kimse onlardan senin izini bulamaz. Ayrıca önemli kişiler de değil. Mesela manikürcüme, berbere filan. Bir iki kız arkadaşıma da verdim galiba."

"Hay Allah kahretsin seni. Ulan numaraları kimseye vermeyeceksin demedim mi sana? Beni nerenle dinliyorsun?"

Erkeğin sertleşen ifadesi kadını da kızdırmıştı.

"Kabalaşma Erdal... Onların sana bir zararı dokunmaz."

Mali danışmanın gözleri dönmüştü. Metresinin üzerine doğru yürüdü.

"Önemli olan sözümü dinlememen."

Erdal, Pelin'e vuracak gibi yaklaşmıştı.

"Bana bak! Sakın, bana dokunayım deme! Yetti artık. Bıktım bu hayattan. Tam bir kapatma hayatı yaşıyorum. Kendimi bu eve hapsedilmiş bir mahkum gibi hissediyorum. Gencim, güzelim, gezip tozmak, insan içine çıkmak istiyorum. Verdiğin paranın her şeyi hallettiğini mi sanıyorsun?" diye bağırdı. Yüzü hiddetten kıpkırmızıydı.

Erdal kendini toparlamaya çalıştı. Biraz alttan aldı, sesinin tonunu ayarlamaya gayret etti. "Bırak şimdi bu malum teraneyi," dedi. "Bunları çok konuştuk. Sen şimdi şu telefonları kime verdiysen onların adını söyle." Pelin de soluklandı.

Erdal'ın el kaldırmayacağını anlamıştı. Hırçın bir eda ile:

"Dedim ya, önemli kişiler değil," dedi. "Senin tanımadığın eski birkaç arkadaşım. Eski birkaç kız arkadaşım. Jülide, Nilüfer, Gamze, Ayten bir de Serap'a verdim galiba. Hiçbirine de senden bahsetmedim."

"Yalan söyleme! Kör mü bunlar? Yaşantındaki değişikliği farketmediler mi?"

"Tabii ki farkettiler. Saklamadım zaten. Biriyle yaşıyorum, dedim, ama ismini vermedim."

"Kim ve nasıl biri olduğumu sormadılar mı?"

"Uydurdum. Evli bir mühendis dedim."

Erdal Cebeci münakaşayı uzatmadı. Suratını asıp duşa doğru yürüdü. Ve Pelin arkadaşlarının adlarını sayarken ağzından kaçan Gamze ismi onda

hiçbir çağrışım yapmadı. Yapsa bile o adın, hostes Gamze ile bağıntısı olduğunu düşünemeyecek kadar sinirliydi.

Ahmet Özveren'in Mercedesi incirli Köy'ün girişindeki bekçi kulübesinin önünde durdu. Köy sakinlerini tanıyan resmi koruma, nezaketle yabancı arabaya yaklaşarak Ahmet'e kimi ziyarete geldiğini sordu.

Ahmet gülümseyerek arkadaşı Nihat Görgün'ün adını verdi.

Nihat Görgün, plastik sanayinde adı geçen güvenilir ve sevilen bir tüccardı. Bir iki defa kâğıt ithalatı için müşterek yatırım yapmayı düşünmüşler fakat her nedense bunu bir türlü gerçekleştirememişlerdi. Aralarında fazla bir samimiyet yoktu. Erdal Cebeci'nin de İncirli Köy'de bir villası olduğunu ve zaman zaman buraya gelip genç ve güzel bir kadınla yaşadığını tesadüfen ondan öğrenmiş, fakat bu sırrı Erdal'ın yüzüne vurmamıştı. Şimdi bu sırrı Erdal'a açıklamadığı için ne kadar akıllılık ettiğine seviniyordu. Aslında Ahmet'in şansı Erdal Cebeci'nin Nihat Görgün'ü tanımamasından kaynaklanıyordu. Kulübedeki bekçi Nihat Görgün'ün eviyle görüştükten sonra hürmetle eğilerek, "Sizi bekliyorlar efendim," dedi ve gideceği villayı tarif etti. Mercedes az sonra lüks bir villanın önünde durmuştu.

Nihat Görgün, bu beklenmeyen ziyaretin telaşı ve garipsemesi ile Ahmet'i bahçede karşıladı. İçeriye alıp ikramda bulundu. Ahmet Özveren şüpheyi çekmemek için Nihat Görgün'le biraz sohbet etti, anayoldan geçerken siteyi görünce kendisini de hatırlayıp görmek istediğini söyledi. Bu arada hazır gelmişken Erdal Cebeci'ye de bir sürpriz yapıp uğramak istediğini, fakat evini bilmediğini ifade etti. Nihat Görgün safiyetle Erdal'ın villasını tarif etti.

Genç sanayici bu beklenmedik ziyarete biraz şaşırmıştı. Zira Ahmet'le samimiyetleri böyle bir ev ziyaretini gerçekleştirecek kadar ileri değildi. Konuşmaları biraz soğuk ve ciddi oldu. Zaten Ahmet de diken üzerinde oturuyordu. Öğreneceğini öğrenmişti. Az sonra teşekkür edip ayrıldı.

"Burası özel bir site," dedi Abdülkadir. "Kapıdan elimizi kolumuzu sallayarak giremeyiz. Şimdi ne yapacağız?"

İncirli Köyü sitesinin ana girişindeki bekçi kulübesinden yaklaşık kırk metre geride durmuş, Mercedes'deki Ahmet Özveren'in koruma görevlisi ile konuşmasını seyrediyorlardı. Çöl Akrebi durumu kavramıştı.

Ön kapıdan içeriye girmeleri zordu. Gerçi kapıdaki korumayı bertaraf etmeleri çok kolaydı ama bu son derece sakıncalıydı. Gündüz vakti bekçinin ölüsü hemen farkedilirdi. Ahmet'in hangi villaya gittiğini bulmak hiç dert değildi, içeriye girebilirlerse nasıl olsa Mercedes'i bulabilirlerdi. Plaka numarasını almışlardı.

"Yürü," dedi. "Sitenin çevresinde bir tur atalım. Belki başka bir giriş buluruz." Broadway hareket etti. Gerçekten kuzeybatı yönünde sitenin bir girişi daha vardı. Bu kısımda arazinin meyilli yapısı gereği villa sayısı daha da azdı. Fakat giriş kapısı önündeki kulübede sohbet eden iki koruma vardı.

Çöl Akrebi, "İçeriye arabayla giremeyeceğiz," dedi. Yola devam ettiler. Sitenin tenha olan kuzey kanadında boydan boya yüksekliği iki metreye yaklaşan beton duvar örülüydü.

Sakinlerinin huzur ve emniyeti için her tedbiri düşünmüşlerdi siteyi yapanlar.

Daha fazla ilerleyemediler. Araba yolu burada bitmişti. Yoğun sedir ve ıhlamur ağaçlarının yer aldığı bu nokta, duvardan içeriye atlamaları için en uygun yerdi. "Burada dur," dedi Leyla.

Villaların en seyrek yer aldığı bölüm burasıydı.

Arabadan çıktılar. Leyla duvarın kenarına geldi. Sıçrayarak tırmandı, görüntüyü inceledi. Altı yedi metre ileride nispeten ufak bir villanın arka bahçesiyle sitenin sokaklarından birinin sonu vardı. Sokak bütünüyle boştu. En yakın evin açık penceresinden ağlayan bir bebeğin sesi geliyordu. Elli metre kadar ileride de şortlu, bahçe sulayan bir adam gördü. Çöl Akrebi bir sıçrayışta duvarın üstüne çıktı. Eliyle de Abdülkadir'e gel işareti yaptı. Az sonra ikisi de İncirli Köyü sitesinin tenha yolunda Mercedes'i ve Ahmet'i bulmak için koşuşturmaya başlamışlardı. Sıcak beyinlerini kavuruyordu. Ve ikisi de alabildiğine gergindiler.

Ahmet, Nihat Görgün'ün tarif ettiği evi bulmakta hiç zorluk çekmedi. Villayı eliyle koymuş gibi buldu.

Mercedes'in frenine bastı. Hırsından titriyordu. Fakat tedbirli olmalı ve çok dikkat etmeliydi. Oturduğu yerden evi dikkatle inceledi. Sonra Erdal'ın villasının yanındaki eve baktı. Bütün kepenkleri kapalıydı. O evde hayat olmadığına, kimsenin bulunmadığına kanaat getiren Ahmet, hiç tereddüt etmeden arabasını kapalı garajın önüne çekti. Etrafı dinledi.

Hiçbir hareket yoktu. Arabadan çıkmadan önce bitişikteki villayı bir süre kontrol etti. Acelesi yoktu. Dikkatli ve sabırlı olmalıydı.

İki bina arasındaki müşterek sınır yeşil şimşir tarhlarıyla ayrılıyordu. Ön bahçe tarafına doğru baktı. En az iki araba alabilecek büyüklükteki garajın kapısı açıktı. Pürnakıl açmış, rengarenk camgüzeli kümelerinin arasında bir çim biçme makinesi duruyordu. Bahçeyle uğraşan bir bahçıvan olmalıydı.

Ahmet birden irkildi. Bu namussuz herifin evinde çalışan hizmetkârlar da olmalıydı. Bu kocaman villanın bütün işlerini metresi tek başına yapacak değildi ya? Evin içinde çalışan uşak, hizmetçi, aşçı türünden birileri olması gerekirdi. Belki de Erdal'ı yakalayıp öldürmesi zor olacaktı. Şimdiye kadar böyle işleri hep adamları halletmişti. Silahlar patlayınca neyle karşılaşacağı bilinmezdi.

Birden içini bir korku kapladı. Hırsı ile sağduyusu çarpıştı. Hatta eli vites koluna gitti, arabayı geri alıp yola çıkmayı, buradan uzaklaşmayı düşündü bir an. Tam vites kolunu geriye alacakken arabanın açık penceresinden akseden sesleri duydu. Ayak sesleri.

Mermer zemin üzerinde biri yürüyordu. Yüzme havuzuna yaklaşan biri vardı. Tahta takunyaların çıkardığı seslerdi bunlar.

Merakını yenemedi. Eli vites kolunun üzerinde kaldı.

Yürüyen bir kadın olmalıydı. Havuza yaklaşıyordu.

Pelin'i gördü.

Kadının üzerinde çiçek desenli, daracık bir bikini vardı. Uzun boylu, sarışın ve müthiş çekici bir kadındı. Top modellere taş çıkartacak kadar da ahenkli yürüyordu. Erdal'ın metresi bu olmalıydı. Gözlerden uzak olmanın rahatlığıyla salınarak yürüdü, şezlongun yanına geldi kadın. Anlaşılan güneşlenecekti.

"Vay canına!" diye mırıldandı Ahmet. Taş kesilmişti. Gözlerini bir türlü kadının üzerinden alamıyordu. Sarışın kadın kendisini görmemişti henüz, fakat başını çevirip bakarsa her an göz göze gelebilirlerdi. Ahmet usulca kontağı çevirip arabayı stop ettirdi. Usulca arabanın kapısını araladı ve dışarıya süzüldü. Arabanın kapısını aralık bıraktı. Gözünü kadından ayıramıyordu. Pelin'in sırtı dönüktü; yere eğilerek aldığı bir kutudan uzun

ve mevzun bacaklarına krem sürmeye başladı. Sarı saçlarını toplayıp başında hotoz yaptı, sonra gözlüklerini takarak uyandı.

Ahmet iki evi ayıran tarhların üzerinden atlayarak Erdal'ın villasının ön tarafına doğru yürüdü. Garajın önünde durdu. Erdal'ın yeşil volvosu garajdaydı. Keyifle sırıttı, bu Erdal'ın evde olduğunun işaretiydi. Garajdaki ikinci araba üstü açık, spor bir Nissan'dı. Herhalde o da havuz başındaki afetin olmalıydı. Etrafa bakınmaya devam etti.

Bahçe oldukça biçimliydi, ama çimler uzamış, çiçekler yeterince sulanmamıştı. Böyle bir ihmal bahçıvan olsa yapılmazdı. Hizmetkâr kadrosu çekindiği kadar kalabalık değildi galiba. Belki de kimse yoktu. Fakat havuz başındaki sarışının evde iş yapacak cinsten biri olmadığı da kesindi. En azından evde günlük işleri çekip çeviren biri olmalıydı. Eve ana giriş kapısından giremeyeceği kuşkusuzdu. Salondan bahçeye açılan yekpare, sürgülü cam kapının açık olduğunu görünce sırıttı.

Havuz başındaki kadın bahçeye buradan çıkmış ve kapatmak gereğini duymamış olmalıydı. Başını uzatıp içeriye' baktı.

Kimseler yoktu salonda. Evin içinde tam bir sessizlik hüküm sürüyordu, içeriye bir gölge kadar sessiz, süzülüverdi.

Erdal Cebeci neredeydi acaba? Uyuyor olabilir miydi? Öğle vakti olmuştu ama böyle bir sayfiye beldesinde insan geç saatlere kadar uyuyabilirdi de; hele uzun ve yorucu bir gece geçirmişse. Ahmet havuz başındaki sarışını hatırlayarak tekrar sırıttı.

Evin içindeki sessizlik hoşuna gitmemişti. Garip bir tedirginlik hissetti. Her şey umduğundan kolay ve rahat gelişiyordu. Huylandı. Kocaman salonda korumasız ve yalnızdı. Yoksa eve gelişini görmüş müydü Erdal? Belki de bir yere gizlenmiş, onu pusuya düşürmek için gafil avlamaya çalışıyordu. Olabilirdi.

Yerinde duraladı. Sonra aklına kendince dahiyane bir fikir geldi. Öyle ya, her şeyden önce kendini emniyete almalıydı.

Sürme cam kapıdan yeniden bahçeye çıktı. Bir arı vızıldayarak uçup gitti kulağının dibinden. Hafif hafif esen tatlı rüzgâr ne olduğunu anlayamadığı çiçek kokulan getirdi burnuna. Villanın yan duvannı dönüp tekrar havuz başına doğru yürüdü. Tedbirli olması lazımdı, ceketinin düğmesini açıp beline takılı tabancasını çekip çıkardı. Ona ihtiyacı olacaktı. Pelin, Ahmet'in

bütün sessizce yaklaşma gayretine rağmen mermerler üzerindeki ayak seslerini duymuştu. Ama başını çevirip bakmadı; Erdal'ın duşunu alıp yanına indiğini sandı. Aklı bu sabah aralarında geçen tatsız konuşmayla meşguldü. Son günlerde artık çekilmez biri olmuştu Erdal. Zaten ona hiçbir zaman ilgi duymamıştı. Bu ilişkiyi noktalama vakti gelmişti. Ona ihtiyacı da kalmamıştı.

Emindi, duşunu aldıktan sonra korkusu geçmiş, içindeki endişeleri yenmiş, özür dilemek için yanına inmiş olmalıydı. Şimdi sırnaşacak, sulu hareketlere yeltenecek, canını büsbütün sıkacaktı. Pelin'in kaşları çatıldı. Bu kez ona yüz vermeyecekti.

Birden mengene gibi bir elin ağzını sıkıca kapattığını hissetti. Ense köküne de buz gibi soğuk bir metal parçası dayanmıştı. Bunun Erdal'ın tabancası olduğunu sandı. Tam bir eşek şakasıydı bu.

Onun yapabileceği tatsız ve soğuk bir şaka!... Aklınca korkutuyordu sanki. Ağzını kapatan elden kurtulmaya hiç çalışmadı. Nasıl olsa elini ağzından çekecekti. O zaman da ona haddini bildirecekti. Yaşına başına bakmadan böyle abuk subuk şakalara kalkışmanın ne anlamı vardı?

"Sakın sesini çıkarayım deme," dedi tanımadığı bir ses. Bu Erdal'ın sesi değildi.

Pelin bir anda buz gibi ürperdi. Neye uğradığını şaşırdı. Erdal'ın haklı olduğunu anlamıştı. Düpedüz baskına uğramışlardı. Kımıldamadan durdu.

"Sessiz ve uysal olursan canına bir zarar gelmez. Yoksa seni köpek gibi öldürürüm. Bunu bilmiş ol!"

Saldırganın ses tonundan ciddiyeti anlaşılıyordu. Pelin başını salladı.

Arkasındaki yabancı dudaklarını kulağına yaklaştırarak:

"Erdal nerede?" diye sordu.

Kadın eliyle arkasındaki evi işaret edebildi.

"Hadi kalk. Erdal'ın yanına götür beni," diye fısıldadı yabancı.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu Pelin'in. Tahta takunyalarını ayağına geçirmeden şezlongdan kalktı. Saldırgan arkasına geçtiğinden hâlâ onu doğru düzgün görememişti. Adam ağzını örten elini çekmemiş, sol kolunun dirseği ile göğsüne bastırırken tabancayı da beline dayamıştı şimdi.

Namlunun ucuyla belini iteledi. Pelin dehşet içinde eve doğru bir iki adım attı. Titreyerek pencerelere baktı. Erdal görünmüyordu. Acaba hâlâ duşta mıydı? Sürgülü kapıdan salona girdiler. Pelin karşı koymuyor, kaçmaya veya bağırmaya çalışmıyordu. Kadının bu uysal davranışını, çırpınmayışını korkusuna hamletti. Onu kalkan gibi kullanması iyi olmuştu.

Villa dubleks olarak inşa edilmişti. Bulundukları yer çok geniş bir salondu. Ahmet, üst kata çıkan merdivenlerin altında Amerikan tarzı, açık mutfağı gördü. Ayrıca salona açılan iki oda vardı, fakat ikisinin de kapıları kapalıydı.

Ahmet yine fısıltı halinde, "Evde kaç kişi var?" diye sordu. Sesi kısık fakat tehdit dolu çıkmıştı.

Pelin başını salladı. Bunun ne anlama geldiğini anlayamayan Ahmet tabancanın namlusunu böbrekleri hizasında canını acıtırcasına bastırdı.

"Cevap ver. Yoksa temizliğe senden başlarım!" Hafifçe parmaklarını araladı.

Ödü kopan Pelin, "Erdal'dan başka kimse yok," diye inledi. Kendi mırıltısını kendi bile zor duymuştu. "Evde hizmetçi, uşak filan yok mu?" "Bir hizmetçi kadınımız var. O da bugün izinli." "Doğru mu söylüyorsun?" "Yemin ederim."

Ahmet derin bir nefes aldı. İşte bu iyiydi! İşi kolaylaşmıştı.

"O hergele nerede?"

Pelin, herhalde Erdal'ı kastediyor, diye düşündü. "Ben bahçeye inerken duştaydı." Kadının bu kadar çabuk teslimiyetini yadırgamıştı biraz. Parmaklarını yeniden Pelin'in ağzına yapıştırdı. Bu sarışın fahişeden emin olamazdı.Usulca kapılardan birini araladı. Misafirlere tahsis edilen yatak odası olmalıydı. İçerisi boştu. Kapıyı açık bıraktı, kadını iterek öbür odaya doğru sürükledi. O odada da kimse yoktu.

"Yürü," dedi kısık sesle. "Üst kata çıkıyoruz."

Ahmet'in güveni artmıştı şimdi. Alt katta kimse olmadığına göre arkası emniyette sayılırdı. O “İt" banyodaysa kıskıvrak yakalamış sayılırdı artık. Vücudunu kalbura çevirmeden evvel ona iki laf edecekti.

Ağır ağır merdivenleri tırmanmaya başladılar.

Pelin'in bakımlı, pedikürden yeni çıkmış çıplak ayakları hiç ses çıkarmıyordu. Ahmet'in mokasenleri ise basamaklarda gıcırtı yapmamıştı.

Üst katta dört oda vardı. Biri hariç bütün kapılar kapalıydı.

Pelin'in nefesi duracak gibi olmuştu. Ses duymuyordu ama duştan çıkan Erdal'ın giyinmekte olduğunu düşündü.

Çöl Akrebi sokaklarda koşmamak için kendini zor tutuyordu. İri kıyım Abdülkadir bile kendine ayak uydurmakta güçlük çekiyordu. İkisinin de gözleri bahçe içlerine çekilmiş Mercedes'lerdeydi. Fakat Leyla, üzülerek sokak üzerine bırakılmış hemen hemen hiç araba olmadığını farketti. Her villanın garajı vardı ve çoğunun garaj kapıları kapalıydı. Ahmet Özveren evine girmiş ve arabasını garaja sokmuşsa, villasını bulmanın çok zor olduğunu kavradı. Kapı kapı dolaşıp hangi ev olduğunu soramazlardı. Yakıcı temmuz sıcağı altında epey dolaştılar. Kan ter içinde kalmışlardı. Baktıkları bir sokağa girdiklerini anlayınca, hemen onu bırakıp bir diğerine koşuyorlardı. Villaların çoğu aynı tip olduğundan sokakları rahatlıkla karıştırabiliyorlardı.

Mercedes'i ilk farkeden Abdülkadir oldu. Kadını kolundan tutarak, "İşte, Sultanım," diye arabayı gösterdi. Plaka numarası tutuyordu.

En yakın ıhlamur ağacının gölgesine sindiler. Leyla, arabanın bırakıldığı villayı gözetlemeye başladı. Evde hiç hayat belirtisi yoktu. Bütün panjurlar sıkı sıkıya örtülüydü. Çöl Akrebi, haklı olarak villanın Ahmet Özveren'e ait olduğunu düşünüyordu. Saklanmak için iyi bir yerdi; şehrin dışında, sakin, gürültüsüz ve herkesin giremeyeceği bir yer. Poliste de dostları olmalıydı. Boğaz'daki öteki villasında olan patlamayı örtbas etmesini becermişti. Ama bu kez kurtulamayacaktı.

Acaba Ahmet Özveren'in evi nasıl korunuyordu? İçeride yığınla koruyucusu var mıydı? Fakat görünüşe bakılırsa bu eve saldırı çok kolay gerçekleşeceğe benziyordu. Ne yüksek duvarlar ne de elektronik kontrol cihazları mevcuttu. Bir süre akasya ağacının gölgesinde düşündü. Villa galiba tamamen korumadan yoksundu. Bu tür baskınları çok yapmış biri olarak sezgileri onu yanıltmazdı. Evin kepenkleri tamamen kapalıydı, dışarıyı gözetleyecek en ufak bir delik bile yoktu, sanki ev terkedilmişti. Yine de harekete geçmeden önce öbür sokağa geçerek evi bir de arkadan kolaçan etmenin yararlı olacağını düşündü. Ahmet Özveren arabasını garaja

sokmamış, çiçek tarhlarının yanına çimlerin üstüne çekmişti. Yoksa az sonra buradan çekip gidecek miydi?

Buraya gelmesinin özel bir nedeni olmalıydı. Belki önemli bir şeyi almaya gelmişti. Tabii bu da bir varsayımdı, düşündüğü gibi ise burada saklanmıyordu, az sonra gidebilirdi de. "Yürü," dedi Abdülkadir'e.

İri yarı Arap yanında sabırla bekliyordu. İtaatkâr ve her emri ifaya hazırdı. Koşar adımlarla arka sokağa geçtiler. Villaların çoğu aynı tipti. Yan yana sıralanmış üç evin de mimari tarzlarının aynı olduğunu farketti. Sadece Ahmet Özveren'in bahçesi çok bakımsızdı. Yüzme havuzundaki su boşaltılmıştı. Bu evin kullanılmadığına emin olmuştu artık. Çöl Akrebi begonya tarhlarının üzerinden bitişik villaya baktı. Genç ve güzel bir sarışın havuz başında güneşlenmeye hazırlanıyor, vücuduna krem sürüyordu. Etrafıyla hiç ilgilendiği yoktu. Kadının dikkatini çekmemek için acele ettiler. Leyla'nın Ahmet Özveren'e ait olduğunu sandığı büyükelçinin evinin bütün arka pencerelerinin tahta kepenkleri kapalıydı. Ahmet'in birden çıkıp gitmesi ihtimali beynini kurcalıyordu. Burası onu öldürmeye son derece elverişliydi. Hele evde ondan başka kimse yoksa. Ayrıca sokaklar tenha ve eylemden sonra kaçış şansları yüksekti. Fazla beklemelerinin anlamı yoktu artık. Abdülkadir'e dönüp, "İçeriye giriyoruz," dedi. Çimlere basarak bahçeye girdiler ve pencerelerden birinin altında mevzilendiler. , Sokak tümüyle boştu. Leyla, beline sıkıştırdığı tabancasını çekti. "Şu kepengi açmaya çalış, " dedi.

İri yarı adam güçlü parmaklarıyla kepengi zorlarken Çöl Akrebi de dikkatle boş sokağı gözlüyordu. Hafif bir çatırtı oldu. Tahta kepenk Abdülkadir'in acı kuvvetine dayanamayarak rezelerinden oynadı. Kepenk aralanmıştı. Ufak tefek riskleri göze almak zorundaydılar. Çöl Akrebi camdan içeriye bir göz attı, sonra tabancasının kabzasıyla camı vasistasa yakın bir yerden kırdı. Cam parçalarının bir kısmı gürültüyle odanın zeminine bir kısmı da çimlerin üzerine saçıldılar. Bundan sonra çok acele etmeleri lazımdı; Ahmet'in çıkan gürültüyü duyma ihtimali fazlaydı, adamın evin neresinde olduğunu bilemezlerdi.

Dıştan kolunu uzatıp vasistası çevirerek pencereyi açan Leyla'nın, bir kedi çevikliği ile içeriye atlamasını şaşkın gözlerle seyretti Abdülkadir. Arkasından hemen o da sıçradı. Bundan sonra neler olacağı pek umurunda

değildi. Sultan'ına bir can borcu vardı ve ölünceye kadar arkasından gitmeye hazırdı.

Çöl Akrebi odaya atlar atlamaz silahını doğrulttu. Her an göremediği bir yerden üstüne kurşunlar yağabilirdi. Oysa loş ve kepenkleri kapalı odada çıt yoktu. Buranın uzun zamandır kullanılmadığı belli oluyordu. Döşemelerin üstü toz tutmasın diye geniş örtülerle kaplanmıştı. Arkasındaki kırık camdan odaya dolan güneş ışınları cilalı parkeler üzerindeki toz tabakasını gösteriyordu. Bu evin kullanılmadığı belliydi. Kepengin zorlanması, camın kırılması, az da olsa bir gürültü çıkarmış olmalıydı. Kulağı kirişte olan birinin çıkan sesleri duymamış olması düşünülemezdi. Leyla tedbiri elden bırakmadı. Arkasındaki yardımcısına eliyle sus işareti yaptı. Eli tetikte, ayağının ucuna basarak oda kapısına yaklaştı, aralayarak antreye baktı. Orası da boştu. Az sonra bütün evi aramışlar ama Ahmet Özveren'i bulamamışlardı. Adam evde yoktu. Bu beklenmedik gelişmeden hiç hoşlanmamıştı Leyla. Düşünmeye başladı. Acaba düşmanı nereye gitmiş olabilirdi?

Şimdilik buna cevap verme olasılığı yoktu. Beklemeye karar verdi. Belki yakındaki başka bir eve gitmiş olabilirdi. Nasıl olsa eve dönecek ve arabasını almaya gelecekti, içeri girdikleri pencerenin kepengini mümkün olduğunca kapatmaya çalışarak, dışarıdaki görüntüyü düzeltmeye çalıştılar. Sonra bahçede duran Mercedes'i gören pencerenin dibinde Ahmet'in dönmesini beklemeye başladılar. Panjurun aralığından arabayı rahatlıkla görebiliyorlardı. Şoför mahallinin kapısı aralıktı. Leyla kontak anahtarının bile arabanın üstünde durduğunu farketti. Anlaşılan Ahmet Özveren kapıyı kapatıp anahtarı bile almadan aceleyle bir yere gitmişti.

Çöl Akrebi'nin merakı daha da artmıştı ama Ahmet'in döneceğine inanıyordu.

2

HİLTON OTELİ

Engin Imperial Oteli'nden çıkınca, az sonra ajan Fikret Sağlam'ı yanı başında buldu. Harry Lewis'le aralarında geçen konuşmaları elinden geldiğince, kelimesi kelimesine sadık kalarak anlatmaya çalıştı. Ajan her zamanki gibi hiç tepki vermemişti, sadece dinlemekle yetindi. Sonra gülerek, "Hadi şimdi sizinle bir yere daha gideceğiz," dedi. Engin şaşırarak, "Nereye?" diye sordu. "Hilton Oteli'ne."

Vakit öğleye geliyordu. Genç adam önce bunu bir yemek daveti sandı.

"Teşekkür ederim, ama ben eve dönsem daha iyi olur," dedi. "Bir başka zaman inşallah."

Ajan teklifsizce Engin'in koluna girdi. "Bu bir görev daveti Engin bey," diye sırıttı. "Şimdi sırada bir ingiliz daha var." Engin hayretle ajana baktı. "Onunla ne konuşacağım?"

"Telaşlanmayın, bu kez siz değil ben konuşacağım."

Elliot Ward, Hilton Oteli'nin denize bakan lüks odasındaki geniş koltukta The Wall Street Journalin sayfalarını çevirmekle meşguldü, iş dünyası, mali piyasalar, borsalar ve sanayi alanındaki gelişmelerle ilgili haberlere şöyle bir göz attı. Sonra elindeki gazeteyi orta sehpasının üzerine doğru fırlattı. Okuyamayacaktı. Saat 12.30'a yaklaşıyordu.

Sıkıntıdan patlayacaktı. Londra'dan beklediği telefon hâlâ gelmemişti. Sir Geoffrey Hughs'un onu aramak için neden bu kadar geciktiğine bir anlam veremiyordu. Dün akşam Harry Lewis hakkında telefonla yaptığı görüşmede ihtiyar Tilki sana talimatımı bildiririm, demişti.

Sir Hughs her sabah yedide kalkar, sekiz buçukta işinin başında olurdu. Hastalık bile onu işinden alıkoyamazdı. Boşnak Nusret Simkoviç de hâlâ telefon etmemişti. Dün tanıştığı adamın hayali gözünden gitmiyordu bir türlü, işi bugün için bitiririm demişti.

Bu telefonlar gelmedikçe odadan çıkmak istemiyordu.

Gözleri yatağın başucundaki apareye takılı kaldı. Her an çalabilirdi.

Oda kapısı birden vurulunca da, boş bulunup irkildi. . Kim olabilirdi?

Öğle yemeği için oda servisine sipariş vermemişti, kattaki temizlik servisi elemanları da olamazdı. Kapının dış tokmağı üzerine, "Rahatsız' etmeyiniz," ibaresi yazılı kırmızı kartonu astığını hatırlıyordu.

Yoksa Harry miydi gelen?

Dünkü görüşmeden sonra tüm bağlar kopmuştu. Harry olamazdı. Acaba pişmanlık ve bozgunla geri mi dönmüştü Harry? Akıllıysa bunu yapmaması gerekirdi. I.S.C nin onun defterini durduğunu anlamalıydı. Kapıya yürüdü, kanadı araladı.

Ne Harry idi ne de otel personeli. Tanımadığı iki yabancı duruyordu karşısında. Herhalde oda numarasını şaşırmış iki otel müşterisi olmalı, diye düşündü bir an. Suratlarına baktı, özür dileyip gitmelerini bekledi.

Gri elbiseli olanı düzgün bir İngilizceyle sordu:

"Mr. Ward? Elliot Ward?"

"Evet, benim."

Ajan cebinden çıkardığı kimliğini gösterdi.

Elliot kimliğe şöyle bir göz attı. Üzerinde yazılanları anlamamıştı. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Sizinle görüşmemiz lazım. Bizler Türk Gizli Servisi'ndeniz."

Elliot Ward bir an paniğe kapılır gibi olmuştu. Bu hiç beklemediği bir ziyaretti. Ama çabuk toparlandı. Suçlu değildi, ona bir şey yapamazlardı. Yine de aklına gelen ihtimalle beti benzi attı. Boşnak katilin işi beceremediğini, yakalanıp bülbül gibi konuştuğunu düşündü. Kapıyı tam açmamıştı. "Ne hakkında?" diye sordu.

Fikret Sağlam gülümsedi. Engin Mert biraz da şaşkınlıkla olacakları seyre başladı. Ajan, "Kapı aralığında bunu görüşemeyeceğimizi takdir edersiniz umarım," diyordu. İngiliz kararsızdı.

Karşısındaki iki yabancıyı bir süre kuşkuyla süzdü. Aklına korkunç düşünceler geliyordu. Gerçekten Gizli Servis görevlileri miydiler? Yoksa Kızıl Cihad'ın fedaileri mi? Gösterilen kimlik sahte olamaz mıydı? Ayrıca bir Türk'le Arap'ı yüzlerine bakarak milliyetlerini ayırt edecek tecrübeye

sahip değildi, genelde esmer insanlardı. Onlara ürkerek bakmaya devam etti. Pek teröriste benzemiyorlardı ama teröristleri diğer masum kişilerden ayırt edecek bir ölçü var mıydı acaba?

Şayet Kızıl Cihad'ın adamlarıysa mutlaka işini bitirmek için gelmişlerdi. O ibraz ettikleri kimliğe de güvenemezdi. Bir an hızla kapıyı kapamayı, otel güvenliğine telefon ederek yardım istemeyi düşündü. Kendini savunacak silahı da yoktu. Fakat adamlar gerçek görevli ise bu durumu daha da zorlaştıracaktı.

İçeriye girmeleri için kapıyı ardına kadar açtı. Başka yapabileceği bir şey de yoktu. Odaya girdiler. Engin, ajan Fikret Sağlam'ın kendisini niye yanına aldığını aslında pek anlamamıştı. Herhalde bir beklentisi vardı. Genç avukat odaya şöyle bir göz attı. Yatak henüz toplanmamış, dağınık duruyordu. Banyonun ışığı yanık kalmıştı. Odanın dar koridorunun zemininde sabah kahvaltısından kalma tabakların istiflendiği bir tepsi duruyordu. Ortadaki sehpanın üzerine de sayfaları dağılmış bir gazete fırlatılmıştı. Engin, İngiliz'i dikkatle süzdü. Uzun boylu, orta yaşlı, sarıya yakın kumral saçlı, mavi gözlü, havalı bir adamdı. Sırtında askıdan yeni alınmış, aristokrat İngilizlere özgü, ütü yerleri henüz bozulmamış beyaz frenk gömleği vardı. Kravat takmamıştı. Keten pantolonu gözleriyle aynı renkteydi. Az evvel görüştüğü Harry Lewis'den farklı biri olduğu izlenimine kapıldı. Gözlerinden zekâ fişkırıyordu. Kendilerini Gizli Servis görevlisi diye tanıtan iki adamın sürpriz ziyaretine rağmen fazla telaşlanmış ve şaşırmış hali yoktu. Ya da bu duygusunu gizlemesini iyi beceriyordu. Geleneksel İngiliz soğukkanlılığını kaybetmemişti adam. Elliot oturmaları için yer göstermedi. Soğuk bir sesle: "Evet, sizi dinliyorum," dedi.

Engin merakla gözlerini MİT ajanına dikti. Galiba umdukları ürkütücü etkiyi adamda yaratamamışlardı. Fikret Sağlam'ın nasıl bir tavır sergileyeceğini merak etmeye başladı. Ajan ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Konuşmaya başladığında sesindeki nazik ifade kaybolmamıştı.

"Mr. Ward," dedi. "Siz I.S.C. adlı silah üreten şirketin müdürlerinden birisiniz, öyle değil mi?" "Evet."

"Türkiye'ye bu ziyaretiniz iş icabı mı?" "Hayır. Kesinlikle değil. Yalnızca turistik bir gezi." Ajan gülümsedi.

"Ama bazı kaynaklar bunun aksini iddia ediyorlar." "Kaynaklar mı? Ne kaynağı? Kimi kastediyorsunuz?" "İsraillileri. Onların istihbarat örgütlerini... Mossad'ı." Elliot şaşırmıştı.

"Ne demek oluyor bu? Bizim Mossad'la ne ilişkimiz olabilir?"

"Çok basit Mr. Ward. Siz onların düşmanlarına silah satıyorsunuz."

Engin, ingiliz'in soğuk mavi gözlerine baktı. Gözler yine ifadesizdi. Ama klimanın odaya sağladığı serin havaya rağmen adamın dudaklarının üstünde boncuk boncuk ter tanecikleri oluşmuştu. Elliot yine de tebessüm etmeyi başardı.

"Memur bey," dedi. "Mensup olduğum firma silah üretir. Mamullerimizi satmak en doğal hakkımız değil mi?" "Ama uluslararası terör örgütlerine değil." "Terör örgütü mü?" "Evet, mesela Kızıl Cihad gibi." İngiliz sırıtmaya devam etti. "Biz Kızıl Cihad'a mal satmıyoruz memur bey." "Bakın bu doğru. Sizin satışlarınız doğrudan Simka adlı bir Türk şirketine, öyle değil mi? Ve siz, tabii o malların Simka tarafından da Kızıl Cihad'a gittiğini bilmiyorsunuz."

"Haklısınız. Simka'nın bizden aldığı mallan kime devrettiğini bilemeyiz ve onların ne yaptığı bizi hiç ilgilendirmez."

"Şeklen haklı olabilirsiniz ama terörizme destek veren silah satışları, uluslararası antlaşmalarla yasaklanmıştır ve bunun ihlali devletler arasında suç teşkil eder." Ajan odanın içinde birkaç adım attı. Gözlerini pencereden gözüken manzaraya dikti. Gayet sakindi. Sonra yumuşacık bir sesle, "Ama ben buraya teröre destek veren şirketinize mesaj göndermek için gelmedim," dedi. Ajan da gülümsemeye başlamıştı. İngiliz yutkunarak sordu:

"Öyleyse ziyaret sebebiniz nedir?" Fikret Sağlam yumuşacık bir sesle: "Hayatınızdan endişe ediyoruz," diye mırıldandı. "Hayatımdan mı? Pek bir şey anlayamadım."

"Pekala size açıklayayım. Kızıl Cihad'a sattığınız mallar Örgüt'ün eline geçmedi. Siz paranızı tahsil edemediniz, Araplar da silahları." Elliot birden ajanın sözünü kesti.

"Siz uyarıyorum memur bey, biz Araplara silah satmıyoruz." Ajan birden gürledi.

"Bırakın artık bu lafları. Oyun oynamayalım. Kızıl Cihad'a sevkettiğiniz kargo başka bir Arap örgütünün eline geçti. Kızıl Cihad da bunun intikamını almak üzere üç kişilik bir intihar timini İstanbul'a yolladı. Üçü de keskin nişancı, iyi eğitilmiş ve gayeleri için rahatlıkla ölüme gidebilecek kimseler. Hedefleri öncelikle Simka'nın önde gelen yöneticileri ve sonra da I.S.C.'nin istanbul'da bulunan iki müdürüydü. Tim elemanlarından biri yüksek güçlü bir patlayıcı ile Ahmet Özveren'in Boğaz'daki villasına gitti. Teröristin yanmış ve yarısı havaya uçmuş cesedini denizden çıkardık." Elliot Ward sapsarı kesilmişti.

Soramadı ama bu açıklamadan Ahmet Özveren'in öldüğü sonucunu çıkardı. O zaman Boşnak katille yapılan anlaşmanın bir değeri kalmamıştı. Ajan devam etti.

"Yusuf Maksudi adlı ikinci teröristi ise Mossad ajanları yaptıkları bir baskınla barındığı evde kurşuna dizdiler. Fakat aralarındaki en tehlikeli ve Çöl Akrebi adıyla tanınan kadın hâlâ serbest. izini bir türlü bulamıyoruz."

"Bunları niye bana anlatıyorsunuz? Beni ilgilendirmiyor."

"İlgilendirmesi lazım Mr. Ward. Çöl Akrebi üstlendiği görevi yerine getirmek için elindeki her imkanı sonuna kadar kullanmaktan vazgeçmeyen bir fanatik. Nitekim İstanbul'a gelince ilk iş olarak Simka'nın yeni patronu Dr. Şükrü Namlıoğlu'nu öldürdü." Ajan yüzünü buruşturdu. Iğreniyormuş gibi, "Bu cinayeti size anlatmak istemezdim," diye mırıldandı. "Tarzı çok son derece vahşi ve hunharca. Öğrenmek ister misiniz?"

Elliot, "Hayır, bilmek istemiyorum," diye fısıldadı. "Ben yine de anlatayım. Belki tedbirli ve akıllı davranmanız için size bir uyarı olur. Ucuna susturucu takılmış bir kırk beşlik ile önce cinsel organına ateş etmiş. Doğrusu çok feci bir manzaraydı. Meslekteki bunca yıllık deneyimime rağmen cesede güçlükle baktım. Adamın büyük acılar içinde kıvranmış olması lazım. Sanırım sadistçe bir zevkle adamın ıstırabını seyretmiş olmalı. Sonra da alnının ortasına bir kurşun sıkmış. Anlaşılan ihanet edenlerden intikam almayı biraz da zevk için yapıyor."

Ajan söylediklerinin etkisini anlamak istercesine İngiliz'e bakıp gülümsedi. "Mossad ajanları ile Kızıl Cihad'ın fedaileri birbirlerini yiyorlar. Tabii sıra size de gelecekti; yani asıl silah tüccarlarına. Her iki grup da sizi

ve arkadaşınız Harry Lewis'i arıyor önce bulan kazanacak." Elliot Ward dayanamadı.

"Madem ki bu kadar şeyi biliyorsunuz, öyleyse niye önlemiyorsunuz? Bu sizin göreviniz değil mi?" diye sordu.

Fikret Sağlam omuzlarını silkti.

"Niye önleyelim ki? Tararlar birbirlerini kırıyorlar, biz de karşılarına geçip onları seyrediyoruz. Tabii menfaatlerimize dokunmadıkları ölçüde. Hatta işimize gelen tarafa ufak tefek yardımlarımız bile oluyor. Anlayacağınızı sanırım."

Elliot parmağının ucuyla dudaklarının üstünde biriken teri sildi. Ajana ters ters baktı. Bir an düşündü, sonra zoraki bir tebessümle: "Öyleyse bu ziyaretinizi neye borçluyum?" dedi. "Dedim ya, sizin öldürülmenizi istemiyoruz."

Elliot nedenini sormadı.

Derin bir nefes aldı. Yüzü sapsarıydı.

"Peki, benden ne isliyorsunuz?"

"Hayatınızın garantiye alınmasına karşılık bazı bilgiler."

"Yalnız benim hayatım mı? Harry Lewis ne olacak?" Ajan cevap vermeden önce Engin'e kaçamak bir nazar attı. "Maalesef onun için artık geç kaldığımızı söyleyebilirim. Hem onun için endişelenmeniz de anlamsız. Zira o az evvel bize konuştu, pek çok şeyi itiraf etti. Kendi şirketine bile ihanet eden kişiliksiz adamın teki o. Üzgünüm ama Çöl Akrebi'nin onu öldürmesine engel olmaklığımız da zor. Kadının onun izini bulduğunu sanıyoruz. Belki de şu dakikalarda kaldığı Imperial Otel'de feci bir saldırıya uğramıştır bile." "Yani isterseniz bunu engelleyebilirdiniz, değil mi?" Ajan başını önüne eğdi, cevap vermedi. Elliot donakaldı. Bu adamların şakası yoktu ve çok şey biliyorlardı.

Ajan tane tane konuşmaya devam etti: "Mossad ajanlarının da sizin yerinizi bildiklerini unutmayın. Zaten biz de, hakkınızdaki bilgileri onlardan aldık. Onları güçlükle durdurabiliyoruz. Harekete geçmek için bizden onay bekliyorlar. Buradan tatmin olmadan çıkarsam, korkarım öğle yemeğine aşağıya inecek zamanınız bile olmayabilir."

Engin de en az Elliot Ward kadar dehşete kapılarak ajana baktı.

İngiliz en yakınındaki koltuğa çöküverdi. Sinirli hareketlerle bir sigara yaktı. Elleri titriyordu. Dumanı burnundan verirken:

"Her şeyden önce ne ile suçlandığımı bilmek isterim. Ülkenizde bir turistim ve topraklarınızda yasalara aykırı bir suç işlemedim. Beni ne tutuklayabilirsiniz ne de böyle tehdit ve palavralarla korkutabilirsiniz. Bir İngiliz vatandaşı olarak sizi konsolosluğum vasıtasıyla amirlerinize şikayet edeceğim."

Fikret Sağlam hayretle Elliot'a baktı. "Galiba beni iyi anlamadınız," diye söylendi. "Hâlâ hukuktan, yasal haklarınızdan filan bahsediyorsunuz. Oysa ben her an öldürülebileceğinizden bahsediyorum. İsrailliler, onlar olmazsa Çöl Akrebi sizi öldürecek. Ben sadece sizi uyarmak istedim. Hepsi o kadar. Tabii belirli bir çıkar karşılığı. Yine de sizin bileceğiniz iş. Haa, yeri gelmişken şunu da ifade edeyim ki, siz benim beynimde de bu pis kaçakçılığa bulaşmış adi bir suçlusunuz." Elliot hâlâ direnmek istiyordu. "Ben suçlu değilim."

"Nasıl isterseniz öyle olsun. Size baskı yapacak değilim. Hem bir kanun adamı olmama rağmen, bazen hakkın ve adaletin yasa dışı yollardan tecelli etmesine de karşı olmadığımı belirtmek isterim. Sanırım siz böylesini hak ettiniz."

Ajan, Engin'e döndü. "Hadi, yürü gidelim," dedi.

Elliot Ward kapıya doğru yönelen ziyaretçilerinin ardından bakakaldı.

Gerçekten de gidiyorlardı.

Ölümün soğukluğunu sırtında hisseder gibi oldu aniden. Harry'yi anımsadı birden. O da, istifayı düşünüp memlekete dönmek için can atıyordu. Belki de şu anda ölmüştü. Acele karar vermesi lazımdı. Canı işinden çok daha tatlıydı, içinde lanetler okurken "Durun," diye seslendi. Sesi titriyordu. Süngüsü düşmüştü artık.

"Gerçekten söylediğiniz tehlikeye maruz muyum? Mossad'lılar böyle bir cinayete teşebbüs ederler mi? Ya da Çöl Akrebi dediğiniz kadın? Yoksa bana yaptığınız bir blöf mü bu?" Ajan oralı olmadı, eli tokmağa gitti.

Elliot, "Lütfen," dedi. "Gitmekte bu kadar acele etmeyin. Söyledikleriniz beni çok şaşırttı. Düşünmem lazım. Ben, I.S.C.'nin sadece profesyonel bir

yöneticisiyim ama karar mekanizmasının başındaki yetkili değilim. Sadece İdare Meclisi'nin aldığı kararlan uygularım."

"Üzgünüm Mr. Ward, artık bunları konuşmak için çok geç. Ya her şeyi itiraf edin, yahut gidelim."

Elliot boş koltuklardan birine çökerken, "Oturun lütfen, konuşacağım," diye inledi.

Elliot Ward uzun uzun konuştu. Anlattıklarından boğazı kurumuştu. Boşnak katile para getirmesi ve ona bu parayı teslim etmesi haricinde bildiği her şeyi anlatmıştı. "Evet, hepsi bu işte!" diye mırıldandı. "Size her şeyi anlattım. Şimdi benim hayatımı garantiye alacak mısınız?" Odanın havası sanki ağırlaşmıştı.

Engin bakışlarını Fikret Sağlam'a çevirdi. Ajanın nasıl bir tutum takınacağını merak ediyordu doğrusu. Fikret Sağlam'ın dudakları alay dolu bir gülümseme ile gerilmişti. "Endişelenmeyin, hayatınızı garanti edeceğiz, ama bir şartla," dedi. İngiliz korku içinde sordu: "Şart mı? Ne şartı?"

"Bize hâlâ her şeyi tüm çıplaklığı ile anlatmadınız. Söylemeyi unuttuğunuz önemli bir konu daha var."

Elliot içinden, mutlaka Boşnak Nusret Simkoviç'i de biliyor, diye düşündü.

"Size her şeyi anlattığımı sanıyorum." "Kanımca her şeyi değil. Simka'da bir adamınız olduğunu da tahmin ediyoruz. Özel biri. Gizlice sizin için çalışan, bilgi aktaran biri. Bize ondan hiç bahsetmediniz." Elliot yerinde huzursuzca kıpırdandı. Kısa bir tereddütten sonra, "Hostes Gamze'ydi. Ne yazık ki birkaç gün önce öldürülmüş. Buraya geldiğimde Harry'den öğrendim."

"Yaa, demek oydu? Yazık, sizi ikaz etmiştim; size yardım edebilmekliğim ancak gerçekleri söylemekliğinizle mümkündü ama siz ısrarla bildiklerinizi söylememekte direniyorsunuz. Zira hostes sizin adamınız değildi, sadece satış bedellerinin size ulaşmasında kuryelik yapıyordu. Oysa Simka'nın içinde size bilgi sızdıran biri var." Elliot iyice afallamıştı.

Artık saklayacak nesi kalmıştı ki? Buradan kurtulsa bile I.S.C.'deki işinden kovulacağı yüzde yüzdü. Sir Hughs kendisini şirkette

barındırmazdı. Sanki yeni hatırlıyormuş gibi yaparak, "Haa, kimi kastettiğinizi şimdi anladım," dedi. "Evet, öyle biri var. Kendisini tanımam ama bizim Başkan tanır ve ona güvenir. Simka'nın avukatıymış." Engin'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bu kendisi olamayacağına göre acaba Ahmet Özveren'in gizlice tuttuğu bir avukatı daha mı vardı?

"Bize ismini verin," dedi ajan. "Engin Mert."

Engin donakalmıştı. Dili tutularak Elliot'a baktı. Neler saçmalıyordu bu herif? "Onunla buraya gelince hiç temas kurdunuz mu?"

"İki kere temas kurdum ama her seferinde bir kadın açtı, sanırım sekreteriydi v,e İngilizce bilmiyordu, telefonu yüzüme kapattı." Bu korkunç bir iddiaydı.

Engin kolay kolay çıkamayacağı bir çamura battığını sezinliyordu. Ürpererek ajana baktı.

Bu korkunç iddianın ajanda yarattığı neticeyi öğrenmek istercesine.

Fikret Sağlam'ın kılı bile kıpırdamamıştı.

Engin kendini kaybederek, Türkçe bağırdı. "Yalan söylüyor!"

İngiliz, odaya girdiğinden beri hep susan öteki Gizli Servis görevlisinin neden birden heyecanlanarak bağırdığını anlamadı. Garip garip yüzüne baktı.

Ajan, "Avukatın numarasını verir misiniz?" diye sordu. Elliot pantolonunun arka cebinden ufak bir defter çıkarırken, Fikret Sağlam genç avukata göz kırptı. Telaşlanma, bir sorun yok dercesine, fakat Engin gerginliğini üzerinden atamamıştı. Gelişen olaylara anlam veremiyordu.

Elliot elindeki ufak ajandadan telefon numarasını okudu. Engin nefesini tutarak okunan numarayı dinledi. Kesinlikle kendisine ait bir numara değildi bu.

Ajan numarayı not etti. Yüzünde memnuniyet dolu bir ifade oluşmuştu. Sonra cep telefonunu çıkararak bir numara çevirdi. "Ben Fikret Sağlam. Şimdi vereceğim numarayı derhal tespit ederek kime ait olduğunu ve adresini bana bildirin," dedi.

Odaya derin bir sessizlik çökmüştü. Üç erkek de gerginlik içinde gelecek telefonu beklemeye başladılar. Konuşmuyorlar, sadece odanın içinde sinirli sinirli dolaşıyorlardı. Engin sersemliğini üzerinden atamamıştı. Kimliğini kullanan acaba kimdi? Beyni çatlarcasına zorluyordu. Birden heyecanla bağırdı, "Buldum," dedi. O numarayı hatırlamıştı nihayet. Heyecanından yine Türkçe konuşmuştu. Ajan, "Ne buldun?" diye sordu.

"O numara bana yabancı gelmemişti ama çıkaramıyordum bir türlü. Kafa mı kaldı bende? Gamze'nin öldürüldüğü gün Şile'deki evde, çantasında bulduğum numara o. Belki bir işe yarar diye yanıma almıştım, anorağımın cebinde unuttum sonra. Bir türlü de fırsatını bulup arayamadım." Ajan bu kez dik dik suratına baktı. "Ve bize söylemeyi de unuttun, değil mi?" Engin kızararak, "Üzgünüm," diye fısıldadı.

Aynı anda da ajanın cep telefonu çalmaya başladı. Tele-onu açan ajan, "Evet?" dedi. Gelen izahatı sessizce dinledi. Yüzünün ifadesinden bir şey anlamak mümkün değildi. Sert hatları iyice gerilmişti. Verilen adı ve adresi not etti. Anladım, teşekkür ederim, diyerek telefonu kapattı.

Engin'in heyecandan kalbi durmak üzereydi. Telefonun tam kime ait olduğunu sormak üzereyken ajanın telefonu tekrar çalmaya başladı. Fikret Sağlam verilen izahatı sessizce dinliyordu, arada sırada da, "Evet, anlıyorum," gibi kısa kısa cevaplar veriyordu. "Başkomiser Cemil Bey'e durumu bildirin, tertibat alsınlar, bizim ekip de ben gelinceye kadar oradan ayrılmasın," dedi ve telefonu kapattı. MİT ajanı birden telaşlanmıştı. Kapıya doğru bir hamle yaptı.

Elliot telaşla: "Ne oluyor? Ben serbest miyim? Adamlarınız beni koruyacaklar mı?" diye sordu.

Fikret Sağlam kapıyı açarken, "Bizden yeni bir talimat alıncaya kadar oteli sakın terketmeyin. Adamlarım gelip yazılı ve imzalı ifadenizi alacaklar," dedi. Sesi yine buz gibi soğuk çıkmıştı. Eliyle de Engin'e, acele et dercesine bir işaret yaptı.

Odada yalnız kalan Elliot Ward bir süre kendine gelemedi. Aklı iyice karışmıştı. Şu yarım saat içinde olanları beyninde bir bir toparlamaya çalıştı. Yüreğinin çarpıntısına engel olamıyordu. Saate hiç aldırmadan odadaki ufak buzdolabını açarak içecek bir şey aradı. Ufacık, minyatür şişelerde Türk rakısı, votka ve viski vardı dolapta. Teneke kapağı çevirerek

ufak viski şişesini açtı ve sek olarak boğazından aşağıya dikti, içkinin acı tadıyla ağzı kavruldu. Sonra banyoya koşup duşun altında başını ıslattı.

Yaşadığı dehşeti hâlâ üzerinden atamıyordu. Hâlâ kapının birden açılıp içeriye Çöl Akrebi denilen kadının veya Mossad ajanlarının dolacağını sanıyordu. "Lanet olsun," diye homurdandı yüksek sesle; pis bir işte çalışıyordu ama kendisi ne ajandı ne de böyle kirli işlere bulaşmış bir mafya bozuntusu. Şirketin ürettiği silahların kime satıldığı onu hiç ırgalamazdı, o teknik bir eleman, bir pazarlama uzmanı, memleketinde itibar edilen, saygın bir ekonomistti. Şu anda ise Londra'dan çok uzak bir yerde, ölüm tehdidiyle baş başaydı. Bundan böyle ne I.S.C.'yi ne de Sir Hughs'u düşünemezdi. Tek bir şansı vardı; o da bir an evvel buradan uzaklaşmaktı.

İstanbul'u derhal terk etmeliydi. Hayatta kalmasının tek yolu buydu! Cebinde İngiliz Hava Yolları'na ait açık dönüş bileti vardı. Artık bir dakika bile kalmak istemiyordu burada... Dolaptan ufak valizini çıkardı, birkaç parça eşyasını içine tıktı. Telefona sarılarak resepsiyondan çıkış yapacağını bu nedenle hesabının odasına gönderilmesini istedi. Lobide görünmek bile istemiyordu. Aşağıda Gizli Servis'in adamları olabilirdi. Aklına yeniden Harry geldi. Acaba şu anda ölmüş müydü?

Dayanamadı, yeniden eli telefona uzandı. Imperial Oteli'ni aradı. Santral odaya bağladı. Zil çalıyordu.

İki kere, üç kere çalan zil sesini duydu. Açan yoktu.

Dehşete kapıldı. Anlaşılan Harry'nin işi tamamdı.

Titreyen elleriyle ahizeyi tam yerine koyarken, reseptörden cızırtı halinde Harry'nin aşina sesi yükseldi...

3

İNCİRLİ KÖY

Pelin'in yüreği yerinden çıkacakmışçasına çarpıyordu. Tam bir belaya çatmıştı. Ve bu badireden nasıl kurtulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Adamın acımasızlığını anlamıştı. Gözünün ucuyla ona baktı.

Orta yaşlı, şık giyimli efendiden birine benziyordu. Ama nefret doluydu adam. Öyle sıkı sarılmıştı ki kendisine, adeta yanak yanağa idiler ve teninden yayılan pahalı bir erkek losyonunun kokusu çarpıyordu burnuna. Kimdi ve Erdal'dan ne istiyordu?

Ama şimdi bunları, düşünecek zaman değildi. Adamın niyetinin kötü olduğu açıkça belliydi. Bu saatten sonra Erdal'ın yaşamı umurunda bile değildi, fakat Erdal'ı öldürdükten sonra kendisini bağışlayacağını düşünmek safdillik olurdu. Hangi katil görgü tanığını arkada bırakırdı ki?

Vuracaktı, mutlaka onu da vuracaktı. Soğuk terler kapladı tüm vücudunu. Ölmek istemiyordu.

Kulağının dibinde adamın yakıcı nefesini duydu. "Banyo ne tarafta?" Pelin, parmağı ile koridorun ucundaki kapıyı gösterdi. Ama Erdal'ın o banyoyu kullandığından şüpheliydi. Çünkü yatak odalarında da bir banyo vardı ve Erdal genellikle onu kullanırdı.

Ahmet birkaç saniye ne yapacağını düşünür gibi yerinde durakladı, sonra namlunun ucuyla tekrar kadını itekledi. Banyoya doğru yürümesini istiyordu.

Kendini bir kalkan gibi kullanmak istediğini anlamıştı. Yüreği ağzına geldi. Silahlı bir çatışma çıkarsa ilk kurşunlara o hedef olacaktı. Erdal'ın da silahı vardı. Acaba banyoya da tabancasıyla mı girmişti? Bağırmak, çığlıklar atmak istedi ama arkasındaki yabancı ağzını yine sıkıca kapatmıştı. Banyo kapısına yaklaştılar.

Pelin kulaklarını dikti, içeriden su sesi gelmiyordu. Erdal ya banyodan çıkmış ya da o banyoya hiç girmemişti. Yoksa duştan çıkıp çoktan yatak odasına mı gitmişti? Dehşet içinde, göz ucuyla yatak odasına baktı. O kapı da kapalıydı.

O yakıcı nefesi yine kulağının dibinde hissetti. "Aç kapıyı!" Pelin elini kapının tokmağına uzatırken, belindeki soğuk tabanca namlusunun da çıplak teninden uzaklaştığını hissetti. Yabancı kapı açılınca ateş etmeye hazırlanıyordu.

Emire direnmesinin anlamı yoktu. Korkudan boğazı düğümlenir gibi oldu, tokmağı çevirdi ve kapıyı itti. İçerisi bomboştu. İtalyan modeli jakuzinin plastik kapıları açıktı ve içi kuruydu. Hiç kullanılmamıştı. Yerdeki karolarda ıslak ayak izleri yoktu ve Erdal'ın beyaz bornozu her zamanki yerinde asılı duruyordu. Anlaşılan Erdal buraya girmemişti. Ahmet sinirlenmişti; kadının yalan söylediğini sanarak çıplak memelerini hoyratça sıkarak acıtmaya başladı. Pelin'in canı yanıyordu fakat feryadı boğazından yükselemedi. İnleyerek duyduğu acıya katlandı. Belki yanılıyordu ama o anda bir şeyi daha farketti; adam sadece canını yakmakla kalmıyor, memelerini acıtmaktan cinsi bir haz da alıyordu galiba. Yoksa bu yabancı seksüel bir psikopat mıydı? Ölüme bu kadar yakınken insanın cinsel zevk alması olacak şey değildi.

Ahmet, "Bana yalan söyledin orospu!" diye hırladı.

Artık cevap verecek hali yoktu Pelin'in. Parmağını uzatarak yatak odasını gösterdi. Ahmet bu kez Pelin'i yatak odasına doğru sürükledi. Kızgınlığına rağmen kadına daha fazla acı verip bağırmasını istemiyordu. Erdal'ı gafil avlamalıydı.

Bu defa kapıyı kendi açtı ve önünde tuttuğu kadını hızla yere iterken silahı boşluğa doğru tuttu. Her şey bir iki saniyenin içinde olmuştu. Pelin paldır küldür cilalı parkenin üzerindeki halıya doğru yuvarlanırken, Ahmet'in kin kusan gözleri odanın içinde Erdal'ı arıyordu. Yatak boştu. Odanın ufak banyosunun kapısı ardına kadar açıktı. Ahmet şaşkın şaşkın düşmanını aradı. Erdal burada da yoktu.

Tahta kepenk aralarından odaya süzülen güneş ışığı tozlu parkeler üzerinde kırılıp menevişli hareler yaratıyordu. Beklemekten sıkılan Abdülkadir saatine bir göz attı. Yaklaşık bir saatten beri bu odaya kapanıp kalmışlardı.

Gözlerini Çöl Akrebi'ne çevirdi. Şüpheli bir sesle:

"Sultanım bu adamın döneceğine emin misiniz?" diye sordu.

"Evet."

İri yarı tezgâhtar hiç de öyle düşünmüyordu. Adam arabasını evin önüne bırakmış ve uzaklaşmıştı. Nereye gitmişti Allah bilir, ama yoktu, gitmişti işte! Bu terkedilmiş, kapalı, kullanılmayan eve dönmesi için mantıklı bir sebep de yoktu. Boşuna bekliyorlardı. Yine de susmayı yeğledi.

Yere oturdu, bacaklarını uzattı, sırtını duvara yasladı. Anlaşılan beklemekten başka çare yoktu. Sultanı öyle diyorsa, mutlaka bir bildiği vardı, zeki kadındı o. Bir sigara yaktı, bir tane de Leyla'ya uzattı. Oda bunaltıcı derecede sıcaktı, her taraf kapalı olduğundan ter içinde kalmışlardı.

Pelin çıplaklığını unutarak yerdeki halının üzerinde öylece kaldı. Erdal neredeydi acaba? Tehlikeyi sezmiş ve bir yolunu bulup kaçmayı başarmıştı galiba. Hem de kimseye görünmeden ve sessizce. Sorumsuzca kendisini bu gözü dönmüş yabancıya terketmekte de sakınca görmemişti. Sevgisi, aşkı, düşkünlüğü hepsi palavraydı. Paçası sıkışınca onu ölümle yüz yüze bırakabilmişti işte.

Ümitsizce yattığı halının üzerinde kıvrandı. Gerilen sinirlerine hakim olamıyordu artık, sessiz hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Yabancı Erdal'ı da bulamadığına göre silahını ateşleyebilirdi. Namlu üstüne yönelikti.

Gözlerini kapattı, kaçınılmaz sonunu beklemeye başladı. Ona asırlar gibi uzun gelen birkaç saniye geçti. Adam ateş etmemişti.

Neden sonra durumu idrak eder gibi oldu, göz kapaklarını araladı.

Adam yatağa oturmuş, heykel gibi hareketsiz kalmıştı. Silah üstüne yönelikti, ama adamın ateş etmeye niyeti yoktu.

Pelin dirseklerinin üzerinde doğruldu. Çıplak göğüslerini kollarıyla örtmeye çalıştı. Yabancı dalgın bir şekilde: "Nerede bu herif?" diye sordu. "Bilmiyorum," diye kekeledi Pelin.

Ahmet bir durum muhakemesi yapmaya çalışıyordu. Gerçekten kaçmış olabilir miydi Erdal? Evden dışarıya çıktığını sanmıyordu. Pencereden dışarıya bir göz attı. Havuz görünüyordu. Bahçede dolaşırken kendisini görmüş olabilirdi, ya da havuz başında metresinin beynine silahı dayarken. Evden arabayla uzaklaşmadığı muhakkaktı, zira motor homurtusu işitmemişti. Yaya olarak nereye kadar gidebilirdi ki? Burası Allanın dağı sayılabilecek bir yerdi; taksi bulmak söz konusu olamazdı.

Başka ne yapabilirdi? Saklanabilirdi... Nereye? Evin içinde bir yere...

Birden eğilip genç kadının saçlarından kavradı. Canı yine yanan Pelin'in ağzından kısa bir çığlık yükseldi.

"O burada," diye homurdandı Ahmet. "Kaçmış olamaz. Yürü, kalk ayağa, birlikte arayacağız."

Pelin ayağa kalktı. Halının üzerinde titriyor, karmakarışık hisler içinde bocalıyordu şimdi. Nedense korkusu biraz hafifler gibi olmuştu. Bu adam onu öldürmek istese şimdiye kadar çoktan yapardı. Onun sorunu kendisiyle değil, Erdal ileydi. İnşallah haklıdır, diye mırıldandı içinden. Erdal evin içinde bir yere saklandıysa, nasıl olsa bulurdu. Her şey öylesine çabuk ve hızlı gelişmişti ki, Erdal'ın dışarıya kaçması adeta olanaksızdı. Güçlü bir olasılıkla evde bir yerde saklanmış olmalıydı.

Birden hatırladı. Sabahleyin Erdal'ın elinde bir tabanca görmüştü. Silahı en son bu yabancının üzerine oturduğu yatağa bıraktığını hatırlıyordu. Gözü yatağın üzerine gitti. Tabanca yoktu. Acaba yerine, gardrobun üzerine mi kaldırmıştı, yoksa tehlikeyi sezince yeniden yanına mı almıştı?

"Dur bir dakika," dedi yabancıya. "Silahlı olabilir."

Ahmet birden durup kuşkuyla kadına baktı. Kadının bu uyarısına bir anlam verememişti. Niye kendisini ikaz etmek lüzumunu duymuştu acaba?

Pelin'in gözlerindeki parıltıyı anlamakta gecikmedi. Kadının gözbebeklerinde hırs ve nefret vardı. Kendine bir müttefik bulmuştu.

Kadına yeniden alıcı gözüyle baktı. Başka şartlar altında karşılaşsa durum çok farklı olabilirdi. Erdal'ın metresi gerçekten çekici bir kadındı, hatta bu şartlar altında bile. Yanık teni, harika vücudu ve karşısındaki çıplaklığı, içinde cinsi arzuların kıpırdamasına yol açtı.

Ne yazık ki şimdi sırası değildi ve kaybedecek zamanı yoktu.

"Beni niye uyardın? Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Kadın bağırmıyor ve kaçıp kurtulmak için gayret sarf etmiyordu.

Pelin dişlerinin arasından homurdandı. "Ondan nefret ediyorum."

"Niye?"

"Baksana, bu durumda beni bırakıp kaçacak kadar korkak." Ahmet sırıttı.

"Benden korkmuyor musun?"

"Korkuyorum... Ama şu anda ikimiz de aynı gaye ile hareket ediyoruz. Çıkarlarımız müşterek. Onun ortadan kalkmasını ben de istiyorum."

"Vay vay vay! Neler işitiyorum!" "Sana yardım edebilirim. Fakat..." "Fakat ne?" "Bana dokunmayacaksın."

"Aferin. Akıllı bir kadınsın. Bravo, cesursun da..." "Söz mü? Hayatımı bağışlayacağına söz veriyor musun?" "Tabii, neden olmasın? Dediğin gibi bu bir çıkar ilişkisi. Söyle bakalım şimdi, sence nereye gitmiş olabilir?" Pelin sesini çıkarmadı.

"Gel benimle, ama yavaş ol," dedi. "Evdeyse, saklanabileceği tek yer var."

Bir duş almak sinirlerine iyi gelecekti Erdal'ın. Yatak odasına girdi. Sırtındaki terli tişörtü çıkardı, kıllı sırtını, iri göbeğinin üzerinde biriken ter damlacıklarını penye ile kurulayıp odanın bir köşesine fırlattı.

Pelin'e de bozuluyordu. Son zamanlarda dili pek sivrileşmişti, haddini bildirmenin zamanı gelmiş de geçiyordu bile. Çok şımarmıştı. Eskisi gibi değildi artık, beklediği ilgiyi, cana yakınlığı göstermiyordu. Ne olacak, kadın milleti işte, diye homurdandı. Yaptığı tek iş, sabahtan akşama kadar havuz başında güneşlenmekti. Ayağından espadrillerini çıkarırken kızgınlıkla pencereden şezlongda uzanan metresine baktı. Tüyleri diken diken oldu birden. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ahmet Özveren'di bu... İnanmak istemedi.

Elinde silah, bir gölge kadar sessiz Pelin'e yaklaşıyordu. Damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Korktuğu başına gelmişti işte. Yanılmamıştı. Sabahtan beri tedirgin ve kuşkuluydu, baskına uğrayacağı sanki içine doğmuştu. Demek giderayak Ahmet uyanmış ve kendisini temizlemeye kalkışmıştı. Korkudan nefes bile alamıyordu.

Hemen pencerenin yanına kaçtı. Ahmet acaba nasıl izini bulmuştu? Şaşırıp kalmıştı. Bu gizli aşk yuvasını nasıl bulduğuna akıl sır erdiremiyordu. Ve Ahmet asla yalnız dolaşmazdı; mutlaka adamlarıyla gelmiş olmalıydı. Namussuz herif, bir de adamlarımı tasfiye ettim, demişti. Demek yalan söylemişti...

Kaçmalıydı... Ama nereye? Adamları çoktan evi sarmış olmalıydılar. Can havliyle yatağın üzerinde duran tabancasına el attı, namluya kurşun sürdü. Deli gibi ön odaya koştu, tül perdelerin arkasından sokağa baktı. Sokakta ne araba vardı ne de Ahmet'in adamları. Ama bu numarayı yemezdi, garanti bir yerlere saklanmış olmalıydılar.

Yoksa çoktan içeriye girmişler miydi? Pelin salonun sürmeli kapısını güneşlenirken hep açık bırakırdı. Lanet olası kadına o kapıyı açık bırakma, diye bin kere tembih de etmişti. Korkudan deliye dönmüştü. Şimdi Pelin'i düşünecek halde değildi, önce kendi canını kurtarmalıydı. Neredeyse durmak üzere olan beynini çalıştırmaya gayret etti. Saklanmalı, kendine emin bir yer bulmalıydı. Su deposu aklına geldi.

Ev inşa edilirken, şehrin su sıkıntısını düşünerek yaptırdığı geniş bir su deposu vardı alt katta. Orayı kolay kolay bulamazlardı ve hiç kimsenin de oraya bakmak akıllarına gelmezdi. Yıldırım gibi merdivenlere atıldı. Ahmet'in adamlarıyla karşılaşmadan oraya erişmeliydi. Amerikan tarzı açık mutfağın yanında kiler olarak kullanılan bir bölme vardı. Toptan alınmış erzak, temizlik malzemeleri, kullanılmayan bazı eşyaları orada tutarlardı. Yan duvarda ise yatık şarap şişelerinin bulunduğu tahta bir bölme vardı. Aslında o tahta bölme bir kapıydı ve su deposuna açılırdı. Üç metre derinlikte, içi tamamen beyaz fayansla örülmüş, tertemiz ve modern bir tanktı. Erdal şarap şişelerinin durduğu kapıyı açtı, tanka girdi ve kapıyı ardından usulca kapattı. Işıkları hiç açmamıştı. Su deposuna inen merdivende bir iki basamak indi. Metal tırabzana tutunup eğildi. Ayakları bileklerine kadar suyun içine girmişti, fakat burada emniyetteydi artık. Kilere girseler bile, kimseyi göremeyecekler, şarapların bulunduğu yerin bir kapı olduğunu kuvvetli bir olasılıkla fark etmeyeceklerdi. Derin bir soluk aldı.

Boş eliyle sıkı sıkı merdivene yapıştı, her ihtimale karşı tabancasını girişe çevirdi. Kapı açılırsa ateş etmekten başka çaresi yoktu.

Bekleyecekti.

Bu bekleme ne kadar sürerdi, hiçbir fikri yoktu. Başka çaresi de. Su deposu serindi. Ürpererek beklemeye başladı.

Arabanın arka tarafında Fikret Sağlam'la yan yana oturuyordu Engin. Oldukça gergin ve heyecanlıydı. Az sonra bir MİT operasyonuna şahit

olacaktı. Arabada dört kişi daha vardı. Önde arabayı kullanan memurun yanında oturan sarışın genç devamlı telsiz telefonla haberleşme halindeydi. Cihazın cızırtısı arabanın içinde kulakları tırmalayan bir ses çıkarıyordu.

Engin daha nereye gittiklerini bile bilmiyordu. Rumeli-kavağı cihetine gideceklerini işitmişti sadece. Oradaki lüks bir köyden bahsediyorlardı. Maslak'a yaklaşırken Engin dayanamayıp sordu. "Neler oluyor? Ne yapmaya gidiyoruz?"

Fikret Sağlam, "Sabredin avukat bey," dedi. "Birazdan siz de olanlara tanıklık edeceksiniz. Polisle müşterek bir operasyon gerçekleştireceğiz. Eşinize saldıran Çöl Akrebi denen kadın ve Ahmet Özveren İncirli Köyü denen bir sitede. Şayet geç kalmadıysak ikisini de ele geçirme şansımız olacak. Kadın kırmızı bir Broadway araba ve bir yardımcısı ile Ahmet Özveren'i oraya kadar takip etmiş. Sizden ve Elliot Ward'dan aldığımız numara Pelin Sönmez adlı bir kadına ait çıktı. Böyle birini tanıyor musunuz?" Engin hafızasını zorladı.

"Hayır, tanımıyorum. Gamze'nin bir yakını olmalı. Arkadaşı filan gibi." "Olabilir."

"Ahmet'in niyeti o kadına da mı bir kötülük etmek?" "Bilmiyorum, öğreneceğiz." Engin nihayet beynini kemiren soruyu sordu: "Benim ismimi bu işe Ahmet bulaştırmış, değil mi?" Ajan gülümsedi. "Bundan emin değilim," diye fısıldadı.

Pelin kararlıydı. Erdal Cebeci'nin yaşamında yeri yoktu artık. Ondan kurtulmalıydı. Nasılı hiç önemli değildi ve bundan daha iyi bir fırsat olamazdı. O yaşadıkça ondan yakasını kurtaramayacağını, kendisini asla bırakmayacağını biliyordu. Böyle bitmesini o da istemezdi, ne çare ki kaderin de önüne gecikmiyordu. Üst kattan aşağıya inerlerken yanındaki yabancının kendisine bir kötülük etmeyeceğine aklı kesmişti artık. Onunla bir zoru yoktu nasılsa.

Mutfağın önüne gelince Pelin durup yabancıya baktı. Çıplaklığından utanmaya başlamıştı artık. Ne var ki, üstüne bir şey alacak vakti olmamıştı.

"Erdal'ın saklanması mümkün tek yer var. Orayı sana göstereceğim. Buna karşılık bana dokunmayacaksın. Söz veriyor musun? Seni tanımıyorum. Bir daha karşılaşacağımızı da hiç sanmam. Tamam mı?"

Ahmet sırıtarak, "Anlaştık," dedi. "Sen zeki ve güzel bir kadınsın, imkanım olsa seni daha yakından tanımak isterdim."

Pelin eliyle kiler kapısını gösterdi.

"Oraya bir bak. Oraya gizlendiğini sanıyorum."

"Ne var orada?"

"Erzak filan tuttuğumuz bir yüklük."

Ahmet kızı bileğinden kavradı. "Öne geç ve kapıyı aç."

Bu teklif hoşuna gitmemişti Pelin'in. Erdal'ın elinde silahı olabilirdi ve kapıyı açınca paniğe kapılan Erdal ateş edebilirdi. Direnmeye çalıştı.

"Hayır... Ben öne geçmek istemiyorum. Sana yeri gösterdim. Bundan sonrası senin işin. Beni niye öne sürüyorsun?"

Sesi ister istemez bağırarak çıkmıştı.

"Kes sesini şıllık! Sana ne diyorsam, onu yap."

Ahmet genç kadının kolunu acıtarak büktü.

Pelin çaresiz kapıya doğru yürüdü. Ama yabancı hakkında acele karar verdiğini, ona inanmakla hata ettiğini anlamıştı. Adam kendisini sadece kullanıyordu. Kendisiyle işi Erdal'ı buluncaya kadardı.

Tokmağı çevirip kanadı açarken yabancı hemen arkasına dolanmış, kendisine sıkı sıkıya sarılmıştı yine. Sol kolu memelerini kavramıştı. Adam nefes alamayacak kadar sıkıyordu bedenini.

İçerisi kapkaranlıktı. Bir şey göremediler.

Mutfaktan akseden doğal ışık ufak kileri yeterince aydınlatamıyordu.

Ahmet gözü dönmüş bir şekilde, "Buranın ışığı nerede?" diye sordu. Pelin yanı başındaki elektrik düğmesini gösterdi. Az sonra küçük kiler aydınlandı.

Ahmet silahı uzatıp çılgın gibi bir köşeye saklanmış Erdal'ı aradı. Domates yığınları, soğanlar, kasa kasa bira ve coca-cola dan başka bir şey göremedi. "Burada yok!" diye bağırdı.

Birden Pelin gerçeği kavradı. Erdal su haznesine saklanmış olmalıydı. O yeri bilmeyen bir kimsenin kolay kolay bulamayacağı bir sığınaktı su tankı.

Bir an tereddüt etti. Gösterip göstermemekte kararsız kaldı. Artık yabancıya güvenmiyordu. Burada da yokmuş diyebilirdi. Ya sonra? Sonra ne olacaktı? Belki de yabancı kızıp daha da şiddete başvurabilirdi. Kararını verdi, sesini çıkarmadan parmağını uzatıp şarap şişelerinin ardında gizli duran kapı tokmağını işaret etti. Ahmet uyanmıştı. Sinsi sinsi sırıttı. Kızı iterek ilerledi. Erdal'ı nihayet bulmuştu. Burada da göremezse zaten elinden kaçırdığına inanacaktı. Kapıyı açtı. Kilerin ışığı büyük su tankını kısmen aydınlattı. Serin ve nemli bir hava çarptı suratına.

Erdal ayak seslerini ve konuşmaları duymuştu. Ama yaşadığı gerginlikten, Pelin'in kendisine ihanet ettiğini, can düşmanını aşağıya getirdiğini anlayamadı. Ahmet villaya yalnız gelmiş olmalıydı. Başka erkek sesi duymuyordu. Tankın içine giden merdivenlerin basamağına sinerek bekledi. Vücudunun yarısı suya gömülmüştü. Ahmet hâlâ onu göremezdi. Pelin'in sesi kesilmişti.

Işık şimdi tankı aydınlatıyordu. Nasıl olsa Ahmet eğilip deponun içine bakacaktı. Tabancasını doğrultup düşmanının eğilmesini bekledi. Başını görür görmez kurşunu sıkacaktı. Bu mesafeden beynini paramparça edebilirdi. Suyun içinde bile soğuk terler döküyordu.

Önce tanka uzanan 45'liğin namlusunu gördü, dayanamadı, daha fazla beklemeden elindeki silahı ateşledi. Çok erken davranmıştı. Belki aceleden, belki de silah kullanmaktaki acemiliğinden kurşun boşa gitmişti. Merminin kilerin tavanına saplandığını anladı. Geriye sıçrayan Ahmet de refleks olarak göremediği rakibine iki kurşun sıktı. Çıkan kurşunlar su tankının içinde bomba gibi gürültülerle yankılandı. Kontrolsüz ateşti bunlar. Ahmet tabancasını karanlık su deposunun ağzına yöneltip bekledi. Erdal'ın yeniden görünmesini bekliyordu, onu nihayet kıstırmıştı. Kadını unutmuştu. Kendini ilk toparlayan Pelin oldu. Bundan sonra neler olabileceğini kestiremiyordu. Erdal kurtulursa belki her şeyi sezinleyecek, yabancıyı su deposuna kendisinin getirdiğini anlayacaktı. Düştüğü yerden yavaş yavaş doğruldu.

Adamın kendisiyle İlgilendiği yoktu. Bütün dikkatini su tankının ağzına vermişti. Pelin'in ödü kopuyordu. Yine birbirlerine rastgele kurşun sıkacaklardı. Serseri bir kurşuna hedef olmak istemiyordu. Bir şeyler yapmak, bir karar vermek zorundaydı. Yabancı dikkatini kaybetmişti. Erdal'a yardım edebilirse, belki baskı ve tehditle aşağıya inmek zorunda kaldığını söyleyebilirdi. Pek yalan da sayılmazdı doğrusu.

Adamın pek kendisiyle ilgilendiği yoktu. Gözleri, etrafta yabancıya saldıracak bir şeyler arandı. Duvara dayalı kocaman bir merdane duruyordu. Eski ve kullanılmayan bir merdane. Canı çok çektiği zaman eve gelen yardımcı kadına onunla hamur açtırırdı. Uzanıp merdaneyi kavradı. Dizlerinin üstünde usulca doğruldu. Kolunu kaldırıp, olanca gücüyle elindeki kalın ve yuvarlak tahtayı yabancının silahı tutan bileğine indirdi. Ahmet böyle bir saldırıyı beklemiyordu ve arkasındaki kadının neler yaptığını da görememişti. Canı çok yanmıştı, ağzından bir çığlık, ardından da bir küfür yükseldi. Galiba bileği kırılmıştı. Tabanca elinden düştü.

Pelin, hırçın bir kedi gibi yabancının üzerine atılıp saçlarına yapışırken, avazı çıktığı kadar da, "Çık oradan Erdal, adamın silahı düştü," diye bağırıyordu. Erdal'dan bir hareket gelmeyince telaşa kapıldı. Yabancının sağ kolu hareketsizdi ama ne de olsa bir erkekti, daha fazla mücadele edemezdi. Nitekim sol kolunu boynuna dolamış, şiddetle sıkmaya başlamıştı. Tazyike dayanamadı ve ikisi birlikte zemine yuvarlandılar. Pelin altta kalmıştı ve nefes almakta zorlanıyordu. Çıplak memeleri taş zeminde adamın ağırlığıyla eziliyordu. Can havliyle tekmeler savuruyordu ama nafileydi. Son bir gayretle rastgele bir diz daha attı adama, tamamen tesadüfi ve sallapati. Ama bu kez diz hedefini bulmuş, hayalarına denk gelmişti. Acıyla inledi Ahmet ve kadının üzerinden yana kıvrıldı. Pelin de yerinden fırlamış ve ayağa kalkarken yere düşen Ahmet'in silahını kapmıştı. Gözü su tankının merdivenlerine ilişti. Erdal sırılsıklam ıslanmış vaziyette kilere adım atıyordu. Tabancası elinde yoktu.

Pelin korku içinde, "Tabancan nerede?" diye sordu. Erdal burnundan soluyarak, "Suya düşürdüm," dedi. "Duydun mu?" diye fısıldadı Leyla. "Neyi Sultanım?" "Sesleri... Silah sesiydi onlar."

Sinek uçsa duyulacak gibiydi. Abdülkadir başını salladı. "Ben bir şey duymadım."

"Benim kulaklarım hassastır. Duydum. Hiç de yanılmam. Birileri ateş ediyor."

Abdülkadir dikkat kesildi, dinledi. Silah sesi filan duymuyordu.

"Ses nereden geldi, Sultanım?" Panjurların arasından dışarıya bakan Çöl Akrebi:

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Galiba şu bitişikteki evden."

İri yarı Arap gözlerini merakla komşu eve çevirdi. Her şey sakin ve sessizdi.

"Yoksa adamımız orada mı?" diye sordu.

"Belki de. Olabilir. Baksana arabasının kapısını bile açık bırakmış. Fazla uzağa gitmediğini düşünmeliydik."

Abdülkadir içine doğmuş gibi, "Sultanım yoksa burası onun evi değil mi, yanlış bir yere mi girdik?"

Çöl Akrebi birden yerinden fırladı. "Hadi gel, gidiyoruz," dedi. Tezgâhtar kuşkuyla, "Yeni bir hata yapmayalım, ben silah sesi filan duymadım," diye itiraza yeltendi. Fakat Çöl Akrebi çoktan camı açmış, rezeleri sökülmüş tahta panjuru yerinden çıkarmıştı. Hızla yan bahçeye geçtiler.

Leyla havuz başına bir göz attı. Sarışın kadın yoktu. Dikkatini bir şey çekti. Tahta takunyaları şezlongun başında bırakılmıştı. Güneş malzemeleri ve gözlüğü de. Demek kadını apar topar içeriye çeken bir şey olmuştu.

Tabii, diye söylendi Çöl Akrebi. O sarışın kadın da silah seslerine koşmuş olmalıydı. Umarım geç kalmamışımdır, diye eve doğru atıldı.

Sürme kapı açıktı. Abdülkadir'le beraber içeriye daldılar. Geç kalmadıklarına emindi. Mercedes hâlâ çimlerin üzerinde duruyordu. Ahmet başka hangi vasıta ile buradan uzaklaşabilirdi ki?...

Erdal hışımla Pelin'in elindeki 45'liği kaptı. Yüzüne renk gelmiş, şimdi keyifle sırıtmaya başlamıştı. Artık kendini güçlü hissediyordu. Hâlâ yerde iki büklüm kıvranan Ahmet'in böğrüne doğru sert bir tekme salladı. "Kalk ayağa ulan teres," diye bağırdı. Ahmet yerinden kıpırdayamadı. Erdal ise sinsi sinsi gülmeye devam ediyordu.

"Sen gerçekten acınacak bir adamsın sevgili patron," diye mırıldandı. "Hayatımda gördüğüm en aptal adamsın da. Ufak tefek ihtirasların ve saçma sapan kin duygusu senin sonunu getirdi. İşlerini tasfiye ettin, paracıklarını kaçırdın, son voliyi de vurup yurt dışına kaçacağına hâlâ ufak tefek hesapların peşinde koşuyorsun."

Acı ile yüzünü buruşturan Ahmet inledi. "Niyetin şirketimi eline geçirmekti, değil mi? Hep aklında bu vardı. Simka'ya girdiğin ilk günden beri. Beni kıskandın, kazancıma göz koydun. Doktor'u da karşıma sen çıkardın. Ne yazık ki o tarihte niyetini anlayamadım. Gözlerim çok geç

açıldı. Allah bilir, Kızıl Cihad'a da her şeyi sen ihbar ettin. Başka türlü Araplar Doktor'un izini bu kadar çabuk bulamazlardı. Yalan mı?" Erdal Cebeci'nin muzaffer tebessümü iyice yüzüne yayıldı.

"Haklısın sevgili Patron. Doktor'u Kızıl Cihad'a ben ihbar ettim. Ödlek gibi her gece bir başka yerde saklanmasaydın seni de bulup geberteceklerdi. Villana bomba suikastı yaptıkları gün evinde olmaman büyük şanssızlıktı benim için. Ne çare ki bu görev de artık bana kaldı. Ve ben de büyük bir zevkle bu işi bitireceğim." Erdal yerde uzanan adama doğru bir adım attı.

Ahmet ölüme çok yaklaştığını anlamıştı. Bileğinin ağrısı dayanılır gibi değildi.

"Son bir şey sormak istiyorum," dedi. "Sor. Her ölüm mahkumunun son arzusu yerine getirilir." "Şirketteki hisselerimin satışını belgeleyen makbuzlar kimde?"

"Bende tabii. Ne sandın? Doktor'un hastanesinin mali müşavirliğini de ben yapardım. Bana sonsuz itimadı vardı; tıpkı senin gibi. Bütün evraklarını ben saklıyordum. Bu satışı kimsenin ruhu duymayacaktı. Tek huylandığım mesleği gereği avukat arkadaşın Engin'di. Eski karısının Doktor'un eşi çıkması ise planımın tek hesapta olmayan yanıydı. Yedi canlı namussuzun teki o. Senin adamların beceremedi; ben de adam tutup onu ortadan kaldırmaya çalıştım ama ürküp şüphelendi ve polise ihbarda bulundu. Fakat müsterih ol, senden sonra bir yolunu bulup onu da ortadan kaldıracağım. Hatta gerekirse tüm ailesini. Kafama koydum, Simka benim olacak, anlıyor musun?"

Ahmet Özveren nefretle Erdal'a baktı. Çaresizdi. "Sanırım bu kadar sohbet yeter. Artık son duanı et. Ne komik değil mi? Amerika yerine cehenneme gidiyorsun." Erdal Cebeci hâlâ titreyen metresine döndü. "Sen dışarı çık. Bu anı görmeni istemiyorum. Çıkarken de kapıyı kapat." Gözleri irileşen Pelin, "Bu adamı gerçekten öldürecek misin?" diye sordu. Erdal bağırarak, "Sen ne diyorsam onu yap!" diye kükredi.

Evinde bir cinayet işlenmesini istemeyen genç kadın kısa bir duraklama geçirdi. Sonra yenik ve çaresiz kilerden çıktı. Kapıyı kapattı. Sırtını kapıya dayadı ve silah sesini bekledi. Artık korkunç bir sırra ortak olmuştu. Yaşadığı adam sadece karanlık işler çeviren biri değil, aynı zamanda bir katildi de. Ağlamaya başladı...

"Harry, sen misin?" diye mırıldandı Elliot. Sesini duymuştu en nihayet! Rakibi bile olsa, ondan hoşlanmasa da sağ görmek, yaşadığını anlamak, hoş bir duyguydu.

"Yine sen misin Elliot? Ne istiyorsun? Beni aramamanı söylemiştim."

"Aptallığı bırak şimdi Harry. Durma, hemen oteli terket. Seni öldürmeye geliyorlar."

Harry Lewis rakibinin ne demeye çalıştığını anlamamıştı.

"Neler saçmalıyorsun Elliot? Kim geliyor?" "O kadın! Çöl Akrebi denen terörist!"

Harry birden donakaldı. Almacı ürpererek kulağına yapıştırdı.

"Nereden biliyorsun bunu?" diye sordu.

"Az önce buradaydılar."

"Kimler? Kızıl Cihad'ın fedaileri mi?"

"Hayır... Türk Gizli Servisi'nin iki elemanı. Her şeyi biliyorlar Harry. Artık hiç şansımız yok. Şimdi gevezeliği bırak, az sonra kadın orada olacak, durma, kaç Harry!..." Harry Lewis zaten bitkin durumdaydı. Az önce avukat Engin Mert'le yaptığı görüşmeden sonra her şeyin bittiğini öğrenmişti. Alkolden uyuşmuş beyni daha fazlasını algılayamıyordu zaten.

"Ya sen? Sen ne yapacaksın?"

"Sanırım otelde göz hapsindeyim. Ama buradan kimseye görünmeden kaçmaya çalışacağım. Dönüş biletim cebimde. İlk uçakla İstanbul'u terkediyorum." Harry paniğe kapılmıştı.

"Dur... Dur bir dakika," dedi. "Buluşmamız lazım. Artık birlikte hareket etmeliyiz. Taksim'e gelebilir misin?"

"Şu benim otele yakın olan meydan mı?" "Evet."

"Tamam. Yarım saat sonra anıtın altında buluşalım. Acele et Harry!" "Elliot... "

"Evet?"

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." "Boş ver Harry, ikimizin de işi bitik ve işsiziz."

Elliot telefonu kapatınca, Harry çılgın gibi eşyalarını valizine tıkamaya başladı. Acele etmezse sonunun geldiğine inanmıştı...

Engin, Rumeli Kavağı'ndan öteye hiç geçmemişti. Şimdi Kavağın sırtlarında yeşil ormanlar arasındaki bir asfaltta seyrediyorlardı. Yol hemen hemen boş sayılırdı. Nadiren karşı istikametten gelen son model birkaç pahalı arabayla karşılaşmışlardı. Birden modern bir villalar grubu karşılarına çıktı. Sedir,ıhlamur, akasya ağaçlan arasında yer alan şahane bir site. Anayoldan kırk metre kadar içerdeydi. Yol kenarında dikili olan tabelada “İncirli Köyü" yazıyordu. Sitenin ana girişindeki bekçi kulübesinin az ötesinde araba durdu. Engin yanı başlarında beyaz bir Opel'in daha durduğunu gördü. Opelden orta yaşlı bir sivil fırlayarak Fikret Sağlam'a yaklaştı.

Engin konuşmaları duyuyordu. Opel'den çıkan adam Fikret Sağlam'a rapor verdi. Polis henüz gelmemişti. MİT ajanları Çöl Akrebi'ni takip ederlerken Ahmet Özveren'in de siyah Mercedes'iyle bu siteye girdiğini tespit etmişlerdi. Ahmet giriş yaparken Nihat Görgün adlı birinin adını vermişti kapıya. Mercedes hâlâ içerideydi. Çöl Akrebi'nin arabası ise boş olarak sitenin arka duvarının önünde bulunmuştu. Duvarı atlayarak gizlice içeriye girdikleri sanılıyordu. Onları takip eden elemanlardan biri arabanın başındaydı. Görevli ajan Fikret Sağlam'a ne yapacaklarını sordu. Fikret Sağlam, "Nerede kaldı bu polisler?" diye mırıldandı.

Telsiz başındaki memur, "Az sonra burada olacaklar amirim," dedi. Çöl Akrebi'ni takip eden görevli, "Efendim," dedi, "34 USL 67 plakalı siyah Mercedes tam 12.03'de giriş yaptı. Belde sakinlerinden Nihat Görgün'e misafir olarak gelmiş. Kapıdan gerekli bilgileri aldım. Evi tespit ettim. Dışarıdan baktım. Mercedes kapıda yoktu. Fakat arabayı iki sokak ileride başka bir evin önünde buldum. Site bekçisinin verdiği izahata göre o ev boş, kullanılmıyor ve sahibi şu sırada yurt dışında bulunan bir büyükelçiymiş. Evde hiçbir hayat emaresi yok. Şahsen Ahmet Özveren'in o evin yanındaki villaya girdiğini tahmin ediyorum. O villa da yine bekçiden aldığım bilgiye göre Pelin Sönmez adlı bir kadına aitmiş." "Tamam," dedi Fikret Sağlam. "Şu bekçiyi buraya getir." Memur, az sonra nöbetçi bekçiyle arabanın yanına geldi. Adam heyecanlıydı. Ajan, "Şu kadını bize biraz tarif et," dedi. "Kaç yaşında, evli mi, bir mesleği var mı, nasıl tanınır, iyi bir insan mıdır? Anlat bakalım."

Bekçi hızlı hızlı konuşmaya başladı. Böyle bir olay ilk defa başına geliyordu. Onları sivil polis sanmıştı.

"Valla beyim ne desem, bilmem ki? Pelin hanım iyidir, şimdiye kadar kötü bir şeyini hiç görmedim. Alçakgönüllü, kibar bir insandır. Bir yerde çalıştığını duymadım, ev hanımı olduğunu sanırım. Dışarıya bile pek çıkmaz."

"Evlidir, değil mi?"

Bekçi utanır gibi başını önüne eğdi.

"Valla beyim, bunu kesin bilemem. Villaya sık sık bir bey gelir. Sanırım kocasıdır. Ama ne yalan söyleyeyim, ben biraz şüphe ederim. Aralarında çok yaş farkı vardır. Üstüme vazife olmadığı için de hiç merak etmedim. Aramızda kalsın ama burada böyle nikahsız yaşayan çok kişi vardır zaten. Pek saklamazlar da." "Şu adamı biraz tarif et bize."

"Elli yaşlarında, tıknaz, göbekli, saçları dökülmüş bir zattır. Bizim arkadaşlar onu biraz kaba bulurlar. Bağırarak konuşur." "Ne işle meşguldür?"

"Yanılmıyorsam, Pelin hanım muhasebeci gibi bir şey olduğunu söylemişti." Ajan, "Anladım, bu kadar yeter," dedi.

Engin de anlamıştı; demek Ingilizler'e kendi adını veren Erdal Cebeci'ydi... Pelin içeride patlayan tabancanın sesini duydu. Dehşetle titredi...

Artık bir katilin metresiydi. Bundan sonra neler olabileceğini kestiremiyordu. Tek bildiği ona tahammül edemeyeceğiydi. Yaşadığı bu sahneler ve hissettiği korkuyu hayat boyu unutamazdı.

Gözlerinden iplik gibi yaşlar süzülüyordu. Hayatı kaymıştı. Olanları ekleme nasıl açıklayacaklardı. Bir cinayet asla saklanamazdı.

Sırtını dayadığı kapının oynadığını duyumsadı. Erdal işini bitirmiş, dışarıya çıkıyor olmalıydı. Ağır ağır geriye döndü.

Gerçek dehşetin ne olduğunu da o zaman anladı.

Karşısında o yabancı vardı!

Nefret dolu gözlerini kendisine dikmiş bakıyordu.

Leyla salona girince etrafına bakındı. Şimdi büyük bir sessizlik hakimdi evin içinde. Değil silah sesi ve bağrışmalar, çıt bile çıkmıyordu. Yakın bir yerden motor homurtusu aksetti kulağına.

Ahmet Özveren'in kaçtığını düşündü. Çılgın gibi Mercedes'i görebileceği en yakın pencereye koştu. Perdeyi itti baktı; hayır, araba hâlâ çimlerin üzerinde ve yerli yerindeydi. Ahmet olamazdı. Sesin aksettiği yöne baktı. Motor homurtusu yakın fakat sokaktan gelmişti. Uzaklaşan yeşil bir Volvo gördü.

Abdülkadir eliyle merdivenleri işaret ediyordu. İşaret ettiği yere baktı. Basamakta taze kan izleri vardı. Hızla merdivenlere yöneldi. Anlaşılan çatışma yukarıda olmuştu. Yıldırım gibi üst kata çıktı. Artık çıkardığı gürültü umurunda değildi. Silahını iki eliyle kavrayarak doğrulttu ve açık kapıdan içeriye daldı.

Yatak odası bomboştu. Ama bu odada itişme kakışma olmuştu. Karyolanın önündeki küçük kilim dertop olup kaymıştı. Hızla diğer odalara da baktı. Kimseyi bulamadı. Abdülkadir alt katta kalmıştı. Onun yanına döndü.

Tezgâhtar sandığından da uyanık çıkmıştı. Yine sessizce işaretlerle bu defa başka bir yeri gösteriyordu. Leyla işaret edilen yere bakışlarını çevirdi. Mutfağın yan duvarında ufak bir kapıydı bu. Kiler, yüklük gibi bir yer. Kapının altından mermer zemine şerit halinde kan sızıyordu...

Pelin karşısında Ahmet'i görünce kımıldayamadan kaldı. Adamın nasıl sağ kaldığını anlayamıyordu. Az önce kilerden çıkarken Erdal'ı sapasağlam ve elinde silahı ile bırakmıştı. Tabancadan çıkan kurşun sesini de duymuştu.

Acıdan kıvranan yabancının Erdal'ın elinden o silahı nasıl aldığını kavrayamadı. "Gel içeri fahişe... Gel de sevgilinin haline bir bak," diyordu.

Pelin şuursuzca elinde olmadan olmaz anlamında başını salladı. Görmek istemiyordu. Hiçbir şey görmek istemiyordu artık...

Ahmet sol elindeki tabancayı sızlayan sağ eline alarak genç kadını hışımla içeriye çekti. "Sana gel diyorum, sözümü tekrarlatma."

Kadını öylesine hışımla içeriye çekmişti ki, Pelin bira kasalarının yanına düştü. Başı yere çarptı. Ve gözü aynı anda Erdal'a takıldı.

Erdal soğan çuvalına sırtını dayamış, öylece duruyordu. Çıplak ayaklarını ileriye doğru uzatmıştı. Ve gözleri alabildiğine açıktı, insan gözünün böylesine irileşerek açıldığına hiç şahit olmamıştı Pelin. Hayretle ona baktı. Ölü mü yoksa diri mi olduğunu önce kestiremedi; hiç kımıldamıyordu. Sonra tam kalbi hizasındaki kanlı deliği gördü.

Kendini tutamayarak hafif bir çığlık attı. Haykırışı, Erdal'ın ölümünü anlamış olmaktan çok, kendi sonunun da geldiğini kavramasındandı.

"Dedim ya," diye hırladı yabancı. "Sevgilin her zaman hırsına mahkum olan enayinin tekiydi. Bana çok yaklaştı. Elindeki silaha çok güveniyordu. Senin kullandığın o merdaneyi unuttu. Ben de aynı numarayı çektim ona. Ve bir kurşunda da işini bitirdim. Tam kalbine bir kurşun sıktım. İnan bana dışarıda sen olmasaydın, onun için daha değişik, daha azap verici bir yöntem uygulardım. Ne yazık ki evden kaçmana izin veremezdim. Senin de işini bitirmem lazım. Sakın bana yalvarmaya, ayaklarıma kapanmaya kalkma. Üzgünüm ama seni geride bırakamam. Ayrıca bana kalleşlik ettin."

Pelin'in hiç sesi çıkmıyordu. Büyülenmiş gibi adamın yüzüne bakıyordu. Adam sırıtmaya başladı.

"Biliyor musun, vaktim olsa sana bir azizlik yapmak isterdim. Çok hoş bir kadınsın. Bu çıplak halinle, çok çekicisin. Senin gibi sarışınlara bayılırım. Bunu sen de isterdin, değil mi?" Pelin ağzını açmadı.

"Biliyorum, isterdin, isterdin... İnkara kalkışma. Senin gibileri iyi tanırım."

Pelin hafifçe kendini oturduğu yerde, kalçalarının üzerinde geriye çekti. Adamın yüzündeki ifade sertleşiyordu.

Yabancının dudaklarında hafif bir seyirme belirdi. Sonra bir gümbürtü koptu. Genç kadın silahın patladığını bile anlayamadı. 45'likten çıkan kurşun tam sol memesinin altına saplanmıştı. O anda öldü... Ahmet tabancasını kemerinin arasına sıkıştırdı.

İşi bitmişti artık. Kendini bir kuş kadar hafif ve hür hissediyordu. Tatmin olmanın, intikamını almanın bütün rahatlığı benliğini kavramıştı. Erdal'ın vücudundan sızan kanlara basarak kapıya doğru yürüdü. Kiler kapısını çekerken Erdal'ın cesedine son bir kez bakıp: "Hoşça kal dostum," diye mırıldandı.

Önce salondaki açık sürmeli kapıya doğru yürüdü, sonra durup sırıttı. Aklına güzel bir fikir geldi. Kendi Mercedes'i ile şehre dönmek istemedi. Her tarafta polis tarafından arandığının farkındaydı. Arabayı değiştirmekte yarar vardı. Erdal'ın Volvo'sunu garajda görmüştü. Garaja doğru yürüdü. Anahtar üzerinde olabilirdi, olmasa bile evin içinde arar bulurdu. Nasıl olsa acelesi iAoktu artık.

Şansı yaver gidiyordu. Anahtar Volvo'nun üzerinde bırakılmıştı. Arabayı çalıştırdı ve sokağa fırladı. Siteye girdiği kapıdan çıkış yapmak istemedi. Belki bekçi kendisini hatırlayabilirdi. Sitenin mutlaka bir çıkışı daha olmalıydı. Ana girişin aksi yönüne sürdü arabayı. Yolda, bisikletle dolaşan bir kız çocuğuna da öteki girişi sordu. Az sonra şehre giden yolda, emin bir şekilde Volvo'yu sürüyordu. Artık Amerika'da başlayacağı yeni hayatı hayal edebilirdi.

Çöl Akrebi hızla kiler kapısını açtı. Yarı çıplak iki cesedi görünce irkildi. Ahmet burada değildi. Ama Leyla'yı asıl şaşırtan şey, Erdal Cebeci'yi görmesiydi. O bir dosttu. Doktor'la kendisini tanıştıran, masöz diye takdim eden oydu. Demek burası onun eviydi ve Ahmet onu öldürmeye gelmişti. Yerde yatan sarışın kadını da tanıdı hemen. Havuz başında gördüğü kadındı o. Erdal Cebeci'nin karısı veya sevgilisi olmalıydı.

İkisi de ölmüşlerdi. Burada oyalanmasının hiç anlamı yoktu artık.

Ahmet'i bulmalıydı.

Sonra birden demincek duyduğu motor gürültüsü kafasına dank etti. Ses çok yakından gelmişti. Galiba villanın garajından. "Yürü," dedi Abdülkadir'e. "Garaja gidiyoruz." Leyla garajda iki araba gördüğünü hatırlıyordu. Oysa şimdi o yeşil Volvo yoktu. Ahmet'in arabayı alarak kaçtığını anladı. Bıraktıkları Broadway'e dönecekleri zaman yoktu şimdi. Üstü açık, spor Nissan'a doğru koştu. "Atla!" dedi Abdülkadir'e. "O namussuzu yakalamalıyız."

Olay yerine yaklaşan polis arabaları, yeşil Volvo'yu da üstü açık Nissan'ı da gördüler. Fakat durdurmak için en ufak bir girişimde bulunmadılar. Zira onlara telsizle verilen plaka numaralarına sahip araba değillerdi onlar.

Az sonra polisin ve MİT'in yaptığı müşterek operasyonla Erdal Cebeci'nin villasına girildi. Hiçbir mukavemetle karşılaşmadılar.

Engin, Fikret Sağlam'la girdiği kilerde karşılaştığı manzarayı görünce dayanamayıp öğürmeye başladı. Görüntü korkunçtu. Kendini kilerden dışarı attı. Mutfağın musluğunda elini yüzünü yıkadı, midesindeki bulantıyı bastırabilmek için derin derin nefes aldı. Bu korkunç olayın aktörleri birer birer eksiliyorlardı. Önce Gamze, sonra da Erdal ölmüşlerdi. Ahmet'in de yakalanması herhalde an meselesiydi. Aslında Doktor'un katli ile başlayan cinayetler zinciri devam ediyordu, kendi de üç kere ölümle yüz yüze gelmişti. Belki Ahmet de polislerle girişeceği silahlı bir çatışmada ölecekti. Zor da olsa, ilahi adalet tecelli ediyor, kötüler hak ettikleri cezayı buluyorlardı. Olanlara üzülmemek elde değildi ama üzerinden ağır bir yükün kalktığını duyumsuyordu. Korkunç bir gün geçirmişti. Önce iki ingiliz'le yaptığı konuşma, arkasından bu baskın olayı sinirlerini harap etmişti. Bir an önce evine dönmek istiyordu artık.

Sonra birden Çöl Akrebi denen o Arap kadını hatırladı. Onu bulamamışlardı. Etrafa bakınıp ajan Fikret Sağlam'ı aradı. Villanın içi polislerle kaynıyordu. Site sakinleri alışık olmadıkları kadar polisin köye doluştuğunu görünce evin etrafında meraklı bir kalabalık oluşturmuşlardı.

Nihayet ajanı buldu. Çöl Akrebi'nin ne olduğunu sordu. Ajanın suratı asıktı.. Ajan, "Bizim işimiz bitti, gerisiyle polis meşgul olur. Gelin, gidelim. Yolda size her şeyi açıklarım," dedi...

BÖLÜM 7

1

TAKSİM

Harry, Taksim'deki anıtın altına Elliot'tan evvel gelmişti. Gerginliğinden yerinde duramıyor, ikide bir saatine bakıyordu. Beş dakika kadar bekledi. Bu kez Elliot'un doğru söylediğine inanıyordu; bu ülkeyi hemen terk etmeliydiler. Az sonra kalabalık arasında Elliot'u fark etti.

Bir araya gelince birbirlerini süzdüler. Harry içtenlikle tokalaşmak için elini uzattı. Yıllardır Elliot'u karşısında görmekten bu kadar hoşlandığını hatırlamıyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Boş ver. Seni uyarmak zorundaydım. Bu iş artık bizim kapasitemizi açtı. İçinden çıkamayacağımız, uluslararası bir boyut aldı. İstihbarat örgütleri, polis, teröristler, hepsi peşimizde. Biz sıradan şirket memurlarıyız. Bunlarla baş edemeyiz. Hatta kiralık katiller bile var."

"Kiralık katil mi dedin?" "Evet."

Kızaran Harry sordu. "Kiralık katil de kim oluyor?"

Elliot omuzlarını silkti. "Benim buraya asıl gönderiliş sebebim yalnız seni kontrol değildi. Sir Hughs, Ahmet Özveren'i öldürecek bir Boşnak tetikçiye para göndermekle görevlendirdi beni."

Şaşıran Harry hayretle arkadaşına baktı. "Deme yahu! Bizim İhtiyar Tilki bu kadar azıttı ha? Biliyor musun Elliot, artık ikimiz de işsiziz."

"Evet, bunu tahmin edebiliyorum. Ama burada yakalanıp Türk hapishanelerinde çürümek istemem, İngiltere'de işsiz kalmak hapishanede çürümekten iyidir." Harry endişeyle sordu: "Kaçabilecek miyiz? Havaalanında bizi çevirirler mi?" "Bilmiyorum. Şansımızı deneyeceğiz." "Konsolosluktan yardım istemeyi düşünür müsün?" "Buna şimdilik gerek yok. Başımız derde girer de bizi yakalarlarsa o zaman yardım isteriz. Bence

en akıllı yol, birtakım siyasi olaylara yol açmadan buradan uzaklaşmak." Harry haklısın dercesine başını salladı.

Meydanda buldukları ilk boş taksiye atlayarak havaalanının yolunu tuttular. Artık aralarındaki rekabet ve düşmanlık kalkmıştı.

Londra'ya ilk buldukları uçak 19.30'da havalanacak olan British Airlines'daydı. O saate kadar beklemek zorundaydılar. Bilet işini ayarladıktan sonra terminalde kalmamaya karar verdiler. Kalabalık arasında görünmekten bile ürküyorlardı. Saat altı buçukta yeniden terminale dönerek gümrüğe girdiler. Gümrük memuru pasaportlarını incelerken yanındaki sivile eğilerek bir şeyler fısıldadı. Elliot şüphelenmişti. Memur sanki vakit kazanmak için bagajlarınızı açın, demişti. Elliot'un ufak valizini didik didik aradılar.

Gümrük memurunun önündeki listede her ikisinin de adı yazılıydı. İçeriye geçen memur bir süre sonra yine bankonun yanına geldi, başıyla "okey" verircesine belli belirsiz bir işaret yaptı.

Valizleri kapatan memur, iyi yolculuklar diledi. Harry ve Elliot uçağa bindikleri anda bile içlerindeki korkuyu atamamışlardı. Uçak havalanıp İstanbul semalarını terk ederken rahat bir nefes aldılar. Kaçmayı başarmışlardı.

Leyla, Nissan'ın gaz pedalına köküne kadar bastı. Yol tenha olduğundan çılgınca sürat yapabiliyordu. Ahmet'e yetişmeliydi. Fakat Volvo ortalarda yoktu. Siren seslerini işitmeye başladığında polislerin olay yerine doğru gittiklerini anladı. Kısa bir süre sonra yanlarından üç resmi polis otosu yıldırım gibi geçti. Ekip arabalarını görünce Leyla hızını biraz azaltmak zorunda kalmıştı.

Geç de olsa Volvo'yu yakalayamayacağını ve Ahmet'i kaybettiğini anladı. Ona bir tesadüf eseri rastlamıştı ve hayatta bu tür tesadüflerin bir daha tekrarlanmayacağını bilirdi. Şansını iyi kullanamamış ye Ahmet'i yitirmişti. Başarısızlığını kabul etmek zorundaydı. Gaz pedalına yaptığı tazyiki hafifletti.

Şimdi aklında tek bir düşünce vardı; bu badireden kurtulmak! Aksaray'daki dükkan polis tarafından basılmış da olabilirdi, oraya dönemezdi artık. Hatta Abdülkadir'in evine bile. O siteye giden polislerin

cinayet nedeni ile mi yoksa kendisini yakalamak için mi acele ettiklerini bilemezdi. Kimseye güveni kalmamıştı.

Geriye tek bir şansı kalmıştı. Olağanüstü bir tehlike ile karşılaştıkları zaman baş vurabilecekleri nihai yol. Kişiliği itibariyle yenilgiye tahammülsüzlüğünden bu yolu kullanmak istemiyordu. Ama başka çaresi de kalmamıştı.

Arabayı yavaşlatmasından düşmanını takipten vazgeçtiğini sezinleyen Abdülkadir: "Sultanım, geldiğimiz Broadway'i ne yapacağız?" diye sordu. "Polis terkedilmiş boş arabayı bulursa, gerisi çorap söküğü gibi gelmez mi?"

"Arabayı unut! Şimdi kendi başının çaresine bak. Artık geri dönemeyiz. Onu çoktan bulmuşlardır. Üzgünüm Abdülkadir, kayınbiraderinin de başı derde girmiş sayılır." İri yarı Arap omuzlarını silkti.

"Önemli değil Sultanım. Onun bu taraklarda bezi yoktur. Biraz başı ağrır ama sonunda paçayı kurtarır."

"Ya sen? Sen ne yapacaksın?"

"Beni düşünmeyin siz. Nasıl olsa bu işe girişirken her türlü riski göze aldım ben." Leyla başını çevirip adama gülümsedi. Abdülkadir umduğundan da cesur çıkmıştı.

Ahmet Özveren, Volvo'yu Büyükdere'den Maslak yoluna sürdü. Rahatlamıştı. Yol boyunca düşündü. Kaçış programını çoktan ayarlamış, her şeyi düşünmüştü. Olsa olsa bir gün evvel yola çıkmak durumunda kalacaktı. Bu da hiçbir şeyi değiştirmezdi. Karısına yarın Yunan sularına doğru açılmadan Datça'dan telefon etmeyi düşündü. Öylesi daha emniyetli olacaktı. Saatine baktı 15.30'du.

Eminönü'ndeki bankaya yetişmesi için gerekli süre hâlâ mevcuttu. İhtiyacı olan para ve pasaportunu oturduğu semtten, iş merkezinden kasten daha uzak ve tanınmadığı bir semtteki banka kasasında tutmayı tercih etmişti. Bankadaki işini halledince doğru karşı yakaya, Harem'e geçecek, oradan da ilk bulduğu otobüsle Datça'ya gidecekti. Elveda İstanbul, diye geçirdi içinden. Artık bu şehirde yaşamak istemiyordu.

Arabayı Sirkeci'de bulduğu ilk yere park etti. Ona ihtiyacı kalmamıştı nasılsa. Kimbilir ne zaman bulurlardı!

Yürüyerek bankaya doğru ilerledi. Kiralık kasaların bulunduğu alt kata indi. Görevli memur saygıyla onu selamladı. Bu müşteri hemen hemen her gün gelir ve kasasına bir şeyler bırakırdı. Kasayı çift anahtarla açtılar sonra görevli gülümseyerek yanından ayrıldı. Ahmet uzun teneke kutuyu açarak içini boşalttı. Deste deste yüzlük dolarları ve farklı adlarla tanzim edilmiş kimlik ve pasaportları cebine yerleştirirken göz ucuyla görevliye baktı. Hiçbir müşteri olmamasına rağmen adam kendisiyle ilgilenmemiş ve masasındaki gazetesini okumaya başlamıştı. Ahmet işini bitirince kasayı yeniden kilitlediler. Derin bir nefes aldı. Her şey tamamdı artık. Merdivenlere doğru yürüdü.

Nusret Simkoviç ilk teşebbüsünde başarılı olmamıştı. Ama bu gözünü yıldırmamış, onu ümitsizliğe sevk etmemişti. Yeni bir fırsat yakalayacağına emindi. Çünkü bu görevi üstlendikten sonra Ahmet Özveren'i sıkı bir takibe almış, günlük yaşamını çok iyi kontrol etmişti. En geç iki günde bir bankaya uğradığını çok iyi biliyordu. Belki bugünkü suikast girişiminden sonra gelmeyebilirdi, fakat o yine de görevini aksatmamış, bankanın kapısında beklemişti.

Saat dörde doğru Ahmet'i bankaya gelirken görmesi ona sürpriz olmadı. Sadece adamın cesaretini takdir etti. Bu sabah yaşadıklarına rağmen yine de tek başına gelmişti. Bankada en fazla on dakika kalırdı.

Çıkıştaki merdivenlere yaklaştı ve beklemeye başladı. "Hedefi bu defa ıskalamak istemiyordu. Ahmet Özveren içeride on dakikadan fazla oyalanmazdı. Dışarıya çıkıyordu işte!

Gözlerini ona dikti. Mutlu, sevinçli bir ifade vardı yüzünde. Sanki bu sabah ölümle yüz yüze gelen o değilmiş gibi. Etrafıyla bile ilgilenmiyordu.

Boşnak katilin fazla düşünecek zamanı yoktu. Yıldırım gibi Parapellumu'nu çıkardı, iki el ateş etti. Kurşunlardan biri alnına biri göğsüne saplandı. Ahmet Özveren dizleri üzerine çöktü, sonra önündeki beş altı basamak merdivenlerden aşağıya yuvarlandı. Cansız kaldı. Kurşunlan yediği anda ölmüştü.

Bankanın önü kalabalıktı, fakat olaya tanık olanlar dehşet içinde kaldılar. Kimse olaya müdahale edememişti.

Kiralık katil, kalabalığın arasına karışarak gözden kayboldu.

2

Engin eve döndüğünde yorgunluktan bitap bir haldeydi. O gün yaşadıklarını bir bir karısına anlattı. Selda işittikleri karşısında tüyleri diken diken oldu. Önünde hâlâ halli gereken hukuki bir mesele vardı. Dr. Şükrü Namlıoğlu'ndan kendisine intikal edecek hiçbir şeyi kabul etmek istemiyordu. Bu konuyu özellikle Engin'den rica etti. Bu büyük bir serveti red demekti, Engin ağzını açıp tek kelime söylemedi, hatta memnun bile oldu. Olay artık kapanmış sayılırdı.

Yarın sabah Selda ya evliliklerini yenilemek için gerekli başvuruları yapmaya başlayacağını söyleyecekti, ama şimdi deliksiz bir uykuya ihtiyacı vardı.

Tam yatak odalarına çekilecekleri sırada telefon çaldı. Arayan Fikret Sağlam'dı. Ona Ahmet Özveren'in Eminönü'nde banka çıkışında vurularak öldürüldüğünü söyledi. Telaşlanan Engin, "Kim vurmuş?" diye sordu. "Henüz bilmiyoruz. Katil kalabalığın arasında kaçmayı başarmış."

"Çöl Akrebi'nin marifeti olabilir mi?" "Sanmıyorum. Görgü tanıkları katilin uzun boylu bir adam olduğunu söylüyorlar."

"İhtilafa düştüğü kendi adamlarından biri olabilir mi?" "Mümkündür."

Engin birden hatırlamış gibi, "Sakın o alkolik İngiliz Harry Lewis olmasın?" dedi.

"Hayır, o olamaz." "Nasıl emin olabilirsiniz?"

"Çünkü onlar çoktan İngiltere'ye uçtular bile."

"Nasıl? Onların gitmesine izin mi verdiniz?" "Evet Engin Bey. Böylesi daha doğru olacaktı."

"Ya şu Çöl Akrebi ne olacak?"

"Arıyoruz," diye mırıldandı ajan. "Yakında izini buluruz."

Telefon kapandığında genç adam tuhaf bir boşluk hissetti içinde. Her şeye rağmen Ahmet'e üzülmüştü. Selda'nın koluna girip yatak odasına doğru yürürlerken içinden, ben de galiba fazla yufka yürekliyim, diye düşünüyordu.

Ertesi sabah İstanbul'da, eskilerin deyimiyle "sümbüli" bir hava vardı. Yani güneşin görünmediği, semayı çok ince, zar gibi bir bulut tabakasının baştan başa kapladığı, parlak renk cümbüşünün olmadığı, mat ve ruhsuz bir hava. Ama boğucu sıcak devam ediyordu. Aj an Fikret Sağlam kravatını gevşetti. Yanı başında sessiz yürüyen Jakop Ventura'ya dönerek:

"Şimdilik izini bulamıyoruz, sırra kadem bastı ama endişelenmenize gerek yok. Onu mutlaka yeniden bulacağız. Er veya geç ortaya çıkacaktır. Merak etmeyin. " dedi.

Mossad'ın istasyon şefi cevap vermedi. Ajanın yanında ağır ağır yürümeye devam etti.

Halinden çok rahatsız olduğu belli oluyordu.

Fikret Sağlam, onun bu halini görünce gülümsedi.

"Sanırım ikili oynadığımızı düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Ben kesinlikle öyle düşünmüyorum. Fakat Merkez ve..."

"Evet?"

"Yardımcılarım öyle bir kanaate kapıldılar."

"Açık sözlülüğünüz için teşekkür ederim. Ama siz de kabul etmelisiniz ki, üst üste size tanıdığımız fırsatları iyi kullanamadınız."

"Sorun da bu ya zaten. Hem Zeytinburnu'ndaki hem de Aksaray'daki baskınlarda sanki kadının haberi varmış gibi birden ortadan kaybolması biraz anlamlı değil mi?" "Yoksa siz de öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır, sizi temin ederim. Karşılıklı anlaşmaya uyulduğuna şahsen inanıyorum. Ne var ki, durum şimdi ciddileşti. Çöl Akrebi'nin izini kaybettik. Sanırım bundan sonra işi kendi olanaklarımızla halletmek zorunda kalacağız."

"Nasıl yani?"

"Suriye, Lübnan ve Batı Şeria'daki ajanlarımızdan gelen raporlara göre hareket etmek zorundayız."

"Çöl Akrebi'nin İstanbul'u terk ettiğini mi sanıyorsunuz?"

"Aksini düşünmek için bir sebep var mı? Hele Ahmet Özveren'in ve Simka'nın mali müşavirinin öldürülmelerinden sonra. Kadının artık burada

kalması için bir neden yok." Ajan gülümsedi.

"İstanbul'u terk edip terk etmediğini bilemem ama Türkiye dışına henüz çıkmadığı kesin. Buna emin olabilirsiniz."

"Buna canı gönülden inanmak isterim ve umarım öyledir." Fikret Sağlam dostça meslektaşının sırtını okşadı.

"Hiç endişelenmeyin. Hâlâ onu ele geçirme şansımız var. Aksaray'daki mağaza sahibini dün gece içeriye aldık. Sorgulaması devam ediyor. Yakında bir sonuç elde edeceğimize inanıyorum. Sabredin ve bekleyin. Biz sözümüzde duracağız. Ümit ederim bu kez siz de biraz daha başarılı olursunuz."

Jakop Ventura, ajanın hafif alay yollu son cümlesini duymamış gibi davranarak elini sıktı ve acele adımlarla yanından ayrıldı.

Engin duş almış, sıcak ve yorucu günün yorgunluğunu üzerinden atmıştı. Selda'ya ve oğluna baktı, bu berbat kabus nihayet sona ermişti. Tatil fikri yeniden beyninde canlandı. Öyle karışık olaylar yaşamıştı ki, uzun ve dinlendirici bir seyahate çıkmazsa kolay kolay çalışamayacağını hissediyordu. Cennet gibi bir yere gitmeli, denizin, kumun, kısaca tabiatın sağladığı bütün avantajlardan istifade etmeliydi. Karısıyla çocuğunun da buna ihtiyacı vardı. Selda'ya dönüp:

"Hemen tatile çıkmalıyız," dedi.

Okan bu teklife el çırptı. "Yaşa baba!" diye bağırdı. Selda da aynı fikirdeydi, hepsinin sinirleri yorgun düşmüştü. Engin'e gülümseyerek sordu: "Nereyi düşünüyorsun?" "Bilmiyorum, Antalya olabilir. Çok yorgunum, deniz kenarı bir yer olsun da, neresi olursa olsun."

“İspanya sahillerine ne dersin?"

"Benim için fark etmez, tek istediğim bir an önce bu ortamdan uzaklaşmak." "Haklısın. Ne zaman çıkabiliriz?" "Yarına ne dersin?"

"Neden olmasın? Ama rezervasyon, vize ve bilet işleri var. Yetişebilir miyiz?"

"Biraz zor ama denemekte yarar var."

"Pasaport için Etiler'deki eve gitmek zorundayız."

Engin gülümsedi.

"Niye gülüyorsun?"

"O gördüğün rüyayı hatırladım da."

Selda'nın yüzü buruştu. O kabusu anımsamak bile istemiyordu. Mağrur bir şekilde sırıttı. "Umurumda değil, bu kez nasıl olsa sen de yanımda olacaksın, hem artık rüya aleminde değilim. O korkunç günler geride kaldı."

"Haklısın sevgilim. Şayet yarın cidden gitmeyi düşünüyorsak hemen Etiler'e geçmeliyiz." "Yorgun değil misin?"

"Hayır, bu tatil düşüncesi tüm yorgunluğumu alıp götürdü." Okan yerinde duramıyordu.

Az sonra BMW'ye doluşup, Etiler'in yolunu tuttular. Üç kişilik aile, kaybettikleri huzur ortamını yeniden yakalamış gibiydiler.

Korkunç bir firardı bu! Yardımsız ve desteksiz kalmışlardı. Bindikleri Nissan'ı Beşiktaş'ta rastgele bir sokağa bırakmışlardı. Leyla, o arabayı daha fazla kullanamayacaklarını biliyordu.

Abdülkadir çaresizlik içindeydi. Sultan'ını götürüp saklayabileceği bir yer bulamıyordu. Tezgâhtar, dükkâna telefon etmiş ve Hüseyin Rıza'yı aramış fakat irtibat kurmak mümkün olamamıştı. Hüseyin Rıza yoktu. Çöl Akrebi bundan da şüphelenmişti, polis onu da yakalamış olabilirdi. Hatta dükkânın diğer çalışanlarını da sorguya çekebilirdi. Leyla'nın içini karamsarlık kapladı. Açlıktan midesi kazınıyordu. Tüm haberleşme olanaklarını yitirmişti. Karnını doyurmadıkça mantıklı bir çözüm bulamayacağını biliyordu. Abdülkadir'i kolundan çekti.

"Gel, önce bir şeyler atıştıralım, açlıktan ölüyorum," diye mırıldandı. iriyarı Arap, şu sırada Leyla'nın açlığını düşünmesine şaşırdı ama sesini çıkarmadan onu takip etti. Çarşı içinde ayakta sandviç atıştırılan bir yere girdiler. Leyla kasaya giderek ödeme yapmak için elini pantolonunun cebine attı. Parmaklarına sert bir şey takılmıştı. Ne olduğunu anlamak için çıkarıp baktı. Küçük bir anahtardı. Bir an nereye ait olduğunu anlayamadı, dikkatle elinde tuttuğu anahtara baktı.

Sonra yüzünü hafif bir tebessüm kapladı, anahtarın nereye ait olduğunu anımsamıştı. Talihi yaver gidiyordu galiba. Hiç olmazsa şimdilik.

Bu, öldürdüğü doktorun Etiler'deki evinin anahtarıydı.

Oraya sığınmaları tehlikeli olabilirdi fakat polis ve gizli servis asla onun tekrar o eve döneceğini tahmin etmezdi. Memnuniyeti iyiden iyiye yüzüne aksetti.

Hiç olmazsa bu gecelik başını sokabileceği bir yer bulmuş sayılırdı...

3

Ufak sandviççi dükkânından çıktıklarında karınları doymuş, Leyla'nın neşesi yerine gelmişti. Bir taksiye atlayarak Etiler'e gittiler. Arabadan Doktor'un evine yaklaşık kırk metre geride indiler.

Yaz günü sokak oldukça tenhaydı.

Leyla etrafına bakındı, onlarla ilgilenen kimse görünmüyordu, ihtiyatla yürümeye başladılar. Tehlikeye alışık kadın için hiç de sorun değildi bu durum.

Apartmanın bahçesine girmeden önce Çöl Akrebi binanın pencerelerine dıştan baktı. Çoğunun perdeleri çekikti. Buranın zengin ailelerin oturduğu kışlık bir mekan olduğunu biliyordu. Muhtemelen daire sakinleri yazlıklarındaydılar. İçindeki cesaret daha da arttı. Apartmanın dış kapısı aralıktı. Usulca kimseye görünmeden içeriye daldılar. Anahtarı kilide soktuğunda bir çevirişte kilit açıldı. Az sonra sıcaktan havasız ve hâlâ içilmiş sigara kokusunun hakim olduğu daireye girmişlerdi. Mümkün olduğunca ses çıkarmamaya çalışarak evde kimsenin olup olmadığına bir göz attılar.

Doktor'un güzel karısının bu evde kalmadığını düşünmekle yanılmadığını anladı Leyla. Kimbilir nerede gününü gün etmekle meşguldü. O mendebur herife layık bir kadın değildi o. Belki de kocasını öldürdüğü için kendisine dua bile ediyor olabilirdi...

Daireyi iyi bildiği için rahat rahat dolaştı içinde. Abdülkadir salonun ortasında dikilmiş aptal aptal kadını süzüyordu.

"Keyfine bak," diye söylendi Leyla. "Yalnız gürültü çıkarma, alt katta birilerinin olup olmadığını bilmiyoruz. Ben bir duş alacağım, sıcaktan ve terden boğuluyorum." Banyoya girdi. Yan tarafta duran dolapların kapaklarını açtı. İçlerinde temiz havlular vardı. Hilton tipi lavabonun üst raflarında çeşitli marka şampuanlar, Avrupa malı sabunlar duruyordu. Şampuanları birer birer açıp kokladı, sonra birini seçerek soyunmaya başladı. Kendini evindeymiş gibi rahat hissediyordu, italyan tipi kapalı jakuzinin içine girdi, duşu açtı, sıcak suyla saçlannı bol bol köpürterek

yıkandı. Masaj etkisi yapan tazyikli suyu ayarlayarak vücudunu dinlendirmeye çalıştı. Yıkanmak çok iyi gelmişti.

Büyük havlulardan birini vücuduna sardı. Islak saçlarını da bir diğeri ile kuruladı. Çıplaklığını hiç dert etmiyordu, fütursuzca banyodan dışarıya çıktı. Abdülkadir hâlâ bıraktığı yerde duruyordu. Kadını o kılıkta görünce utanarak başını önüne eğdi. Leyla onu görünce, "Niye hâlâ orada duruyorsun?" diye sordu. "Ne yapmamı emredersiniz Sultanım?"

"Dinlen biraz. Korkma, güvencedeyiz. Kimse burada bizi aramayı aklına getirmez. İstirahat etmeye bak, yarın ne olacağı belli değil." İriyarı Arap bakışlarını yerden kaldırmadan:

"Siz öyle söylüyorsanız, öyledir Sultanım," diye mırıldandı. Fakat yüzü endişe ve korku doluydu.

"Ne var, korkuyor musun?" "Biraz endişeliyim." "Neden?"

"Karım ve çocuklarımdan. Bu akşam eve gitmeyince merak edeceklerdir." "Telefon et. Bir yakınına haber ver, ama nerede olduğumuzu söyleme." "Sağolun Sultanım. Aklıma geldi ama izniniz olmadan cesaret edemedim." Leyla yatak odasına doğru yürüdü.

Selda'nın gardrobunu açtı. Sırtına rastgele penye bir bluz geçirdi. Bir numara büyüktü ama şimdi kendi bedenine uyan giysi arayacak halde değildi. Bir de blucin pantolon ayarladı; onun da beli biraz bol gelmişti ama kırk beşliği beline sıkıştırınca tam otururdu. Sırtından çıkardıklarını dertop edip yatak odasının bir köşesine fırlattı. Sonra Selda'nın yatağına uzandı. Yaylı yatak yumuşacıktı.

Odanın pencereleri kapalı, perdeleri çekik olduğu için içerisi cehennem gibi sıcaktı. Banyodan yeni çıkmış olmasına rağmen terlemeye başlamıştı. Kendini yorgun ve bitkin hissediyordu. Tatlı bir rehavet bütün vücudunu kaplamıştı. Gözleri kapanırken salonda kısık sesle telefon konuşması yapan Abdülkadir'in sesini zar zor duydu. Az sonra derin bir uykuya dalmıştı.

Gayrettepe'deki telefon santralinde görevli MİT memuru, Dr. Şükrü'nün evinin telefonu devreye girince irkildi. Konuşma banda kayıta başlamıştı.

Memur doktorun öldürüldüğünü ve evin boş olduğunu biliyordu, hatta bu numara artık devre dışı kalmalıydı ama merkezden yeni bir emir gelmediği için hâlâ dinlemeden çıkarılmamıştı.

Telefon kapanınca, kayıt bandını bir daha dinledi. Sonra önündeki telefona uzanarak amirine ihbarda bulundu. Öğrendiği bilgi belki merkezin işine yarayabilirdi.

Bahçeye park eden BMW den önce Okan atladı. Çocuk hayatından çok memnundu. Yarın tatile çıkacaklar, denize gireceklerdi. Babası ona yeni bir palet almayı vaat etmişti. Islık çalarak dış kapıya doğru koştu.

Arabanın kapısını kilitleyen Engin başını kaldırıp binaya şöyle bir baktı. Burayı hiç sevmiyordu; bu daire Selda ile aralarına giren ayrılık yıllarının kötü bir anısı gibi geliyordu ona. Üstelik çok yakın bir tarihte her zaman ürperti ile anımsayacağı bir yığın tatsız olayın başlangıç merkeziydi. Yüzünde oluşan tatsız çizgileri saklamaya çalışarak karısının arkasından yürüdü. Okan asansörün kapısını açmış, onların yanına gelmelerini bekliyordu. Engin oğlu için de üzülüyordu. Daha bu körpecik yaşında büyük bir insanın bile kolay kolay atlatamayacağı bir yığın korkunç olaya şahit olmuştu. Yaşadıkları acaba çocuk ruhunda birtakım psikolojik etkiler yaratacak mıydı? Belki onu ileride bir psikiyatra göstermekte yarar olabilirdi. Neyse, bu konuyu sonra düşünür, Selda'nın da fikrini alırım, diye içinden mırıldandı ve hızlı adımlarla yanlarına vardı. Asasöre binip çıkacakları katın düğmesine basarken sevimli ve afacan bakışlarla gülümseyen oğlunun kabarık saçlarını karıştırdı. Kabinden inerken bakışları Selda'ya takıldı. Onda bile, sakla-yamadığı bir tedirginlik hissediliyordu. Selda'nın artık bu daireden nefret etmesine hak verdi, karısı iyi düşünmüştü, burayı bir an önce iyi bir fiyatla satmakta fayda vardı.

Engin, dairenin kapısı önünde Selda'nın anahtarını çıkarmak için hasır çantasını açarak aranmasını keyifle izledi. Nerede olursa olsun, onunla yaşamak çok mutluluk verici bir olaydı. Genç avukat bundan böyle yaşamında mutluluk içinde geçecek yeni bir dönemin açıldığını bütün benliğinde hissediyordu, ispanya ya da Avrupa'nın herhangi bir sahil kenti, ya da Antalya kıyıları hiç önemli değildi, yeter ki şu sıkıcı ve boğucu ortamdan uzaklaşsınlar ve huzuru bir yakalayabilse-lerdi. Buna da çok az kalmıştı. Yarın sabah istanbul'u terke- dince her şey değişecekti.

Açılan kapıdan içeriye önce Okan daldı. Doğru odasına koştu. Geziye çıkarken yanına alacağı eşyalarını daha şimdiden bir sıraya sokmuştu aklında.

Kapalı kalan dairenin havasızlığı ve ağır koku, Selda'nın burnuna çarptı. Elinde olmadan irkildi. Kısa bir an kocasına baktı. Engin, onun ne düşündüğünü anlamış gibi gülümsü- yordu. Usulca kolundan tuttu, çoktan odasına dalan oğlunun duymamasını ister gibi karısının kulağına, "Unut artık her şeyi," diye fısıldadı. "Bitti, hepsi bitti. Bundan sonra sadece üçümüz ve önümüzde uzanan mutlu bir yaşam var."

Selda zoraki gülümsedi. Haklısın dercesine gözlerini kırptı. Ama içindeki karmaşık duygulan bir yığın kötü anıların toplandığı bu mekanda', içinden atamıyordu.

"Haklısın," dedi. Sonra kocasının yanağına dudaklarını değdirirken, "Salona geç ve bizi bekle. Mümkün olduğu kadar çabuk yanımıza alacağımız eşyaları toparlarım. Pasaportumu aramalıyım. Nereye koyduğumu hatırlamıyorum."

"Sana yardımcı olayım mı?"

"Hiç gereği yok. Merak etme, korkmuyorum. O bir kabustu, bir daha asla tekrarlanmayacak kötü bir rüya."

Engin başını salladı sonra havasız salona doğru yürüdü.

Daire gerçekten sıcağın etkisiyle kötü kokuyordu. Mobilyaların kendilerine özgü cila kokusuyla karışık duvarlara sinmiş ağır bir sigara kokusu. Pencerelerden birini açmayı düşündü, sonra nedense vazgeçti ve ilk bulduğu koltuğa oturdu. Daha şimdiden kısa kollu gömleği sırtına yapışmıştı terden.

Selda antreden uzun koridora saptı ve yatak odasına doğru yürüdü. Dr. Şükrü'nün yatak odasının kapısı kapalıydı, önünden geçerken elinde olmadan titredi. Kapıya bakmak bile istemiyordu, bakışlarını yere çevirdi.

Aradaki banyo önünde, zemindeki çıplak bir ayağın bıraktığı ıslak izleri de o zaman gördü. Boş bulundu birden, ilk anda kavrayamadı ne olduğunu. Yerine mıhlanıp karolar üzerindeki ıslak izlere bakakaldı.

Okan'a ait olamazdı. İzler bir çocuğunkinden büyüktü. Bir erkeğe ait olamayacak kadar da küçük...

Nefesi kesilir gibi oldu. Yine hayal mi görmeye başlamıştı, yoksa evde biri mi vardı? Hayır, bunu düşünmek bile istemiyordu artık!

Ama Okan olamazdı, daha eve şimdi girmişlerdi; çocuğun bu telaş arasında banyoya girmesi, duş alması veya ayaklarını yıkaması düşünülemezdi. Vücudunu buz gibi bir ter kapladı.

Yanılıyor olmalıydı, yerdeki bir ayak izi değil, belki eski bir leke, kir veya onun gibi bir şeydi. Gözleri irileşti, tekrar baktı.

Su kalıntıları hâlâ canlıydı. Bu kavurucu sıcak evde buharlaşmayacak kadar da yeni.

Bu seferki beyninin kendisine yaptığı bir oyun değildi, çünkü uyanık olduğunu, az önce buraya oğlu ve kocasıyla geldiğine emindi. İnanamıyordu bir türlü, yoksa yine bir kabus mu görüyorum diye uzun tırnaklarını avucuna batırdı.

Canı yanmıştı, o zaman bir rüya aleminde olmadığını anladı. Dudakları kurudu, nefesini tuttu, dehşetle etrafı dinledi. Kalbi gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Okan'ın küçük odasından gelen sesleri işitebiliyordu, çocuk belli ki kendisine ait eşya ve yanına almayı istediği oyuncaklarını toplamakla meşguldü. Açılan kapanan dolap kapaklarının seslerinden anlamıştı bunu.

Selda yerine mıhlanıp kalmıştı. İçine çöken korkudan adım atamıyordu. Yatak odasına girerse eski kocasının hayaletiyle karşılaşacakmış gibi bir his vardı içinde. Başını çevirip arkaya baktı. Koridorda kimsecikler yoktu. Engin'e seslenip yanına çağırmak istiyor, fakat azından ses çıkmıyordu. Acaba yine hayal mi görüyordu?

Dayanamadı, yere eğildi, parmağını ıslak ayak izinin üzerine değdirdi. Parmağının ucu ıslanmıştı. Bu kesinlikle hayal değildi.

O hatayı, hayaletlere inanma gafletini bir kere yapmıştı, hayalet diye bir şey yok, olamazdı da. Kendini toparlayıp mantıklı düşünmeye gayret etti. Bu ayak izini kimin bıraktığını bilemiyordu ama korkması için de bir sebep yoktu. Cesaretlenerek ayağa kalktı ve hızlı hızlı kendi yatak odasına doğru yürüdü. Oda kapısı aralık duruyordu.

En son defa evi terk ederken kapıyı kapatıp kapatmadığını anımsayamadı. Genellikle kapısını kapatma gibi bir alışkanlığı vardı ama emin olamıyordu, eve son defa Dr. Şükrü'nün cenaze töreni sırasında gelmişti ve o sıra kendini kontrol edemeyecek kadar gergin ve sinirliydi. Aralık bırakmış da olabilirdi. Usulca kapıyı itti.

Oda boştu. Gözü yatağa ilişti. Örtünün üstü buruşuktu, yatakta birinin uzandığını gösteren bir işaretti bu. Merakı daha da arttı. En önemlisi yerdeki halının üzerinde ıslaklığı uzaktan bile belli olan iki havlu duruyordu.

Çok yakın bir vakitte birisi buraya gelip banyo yapmış olmalıydı. Selda yorum yapamadan dehşetle kapının önünde kalakaldı.

Leyla yorgunluğuna rağmen uyuyamamıştı.

Gözlerini tavana dikip düşünmeye başladı. Fena halde kapana sıkışmıştı burada. Mutlaka örgütüyle temas kurmanın bir yolunu bulmalıydı. Bağlar kopmuş, aracılar ortadan kalkmıştı. Para ve pasaport sorunu vardı ama durum yine de tamamen ümitsiz değildi. Sabırlı olmalı ve beklemeliydi. Başvurabileceği hâlâ bir iki kaynak mevcuttu. Boş evde tam bir sessizlik vardı. Sinek uçsa kanat çırpıştan duyulacaktı. Birden derinden gelen bir vınlama ile irkildi. Dikkat kesilip bekledi, sesin nereden geldiğini çıkaramamıştı. Önce Abdülkadir'in mutfakta elektrikli bir cihazı çalıştırdığını düşündü, sonra çekingen Arap'ın böyle bir işe kalkışmayacağını akıl etti, duyduğu ses başka bir yerden geliyor olmalıydı. Dinlemeye devam etti ve o vınlamanın asansör sesi olduğunu anladı. Bina genelde boş olduğundan sesi duymak mümkün olmuştu.

Herhalde diğer daire sakinlerinden biri olmalıydı. Fakat nedense Çöl Akrebi garip bir tedirginliğe kapılmıştı. O çok güvendiği içgüdüleri bir tehlikenin yaklaştığı sinyallerini vermeye başlamıştı yine. Huzursuzca yataktan kalktı, kapıyı aralayıp dinledi. Vınlama kesilmişti. Asansörün sesini duymuyordu artık. Yanılmadığına emindi, kata birileri gelmişti.

Hızla eski pantolonunun belinden çıkardığı 45'ligine el attı. Tabancayı yatağın üzerine bırakmıştı. Tehlikeyi Abdülkadir'e bildirmeliydi. İçinden Arapça küfür etti, buraya emin diye gelmişti, ama daha aradan bir saat geçmeden eve birileri uğramıştı işte.

Abdülkadir neredeydi acaba? Odalardan birine çekilmiş uyuyor muydu? Tam yatak odasından çıkarken kapının kilidinin çevrildiğini duydu, ardından da bir çocuk sesi işitti. Kimlerin geldiğini tahmin edebiliyordu.

Biraz rahatlar gibi oldu. Gelenler ana oğul olmalıydılar. Hatta içinden sevindi bile. O kadınla yarım kalmış bir hesabı vardı ama çocuğu boş yere öldürmek zorunda kalacaktı. İnşallah Abdülkadir bir yerde zıbarmıştır, diye

düşündü. Koridorda ya da salonda adamı görürlerse çığlığı basarlardı. Onların karşısına birden çıkmaktansa gafil avlamayı tercih etti, hızla kapının ardına kayıp saklandı. Kulağına bir konuşma sesi geliyordu, hafif ve derinden.

Yoksa yanlarında biri daha mı vardı? Çocuğun evin içinde koştuğunu anladı. Yatak odalarının koridoruna sapmıştı.

Açılan kapanan dolap kapağı sesleri duydu.

Terleyen elleriyle tabancasının kabzasını sıkı sıkıya kavradı.

Ne kadından ne de çocuktan çığlık yükselmemişti. Neredeydi bu Abdülkadir? Yoksa tehlikeyi fark edip bir yere saklanmayı akıl etmiş miydi? Kadın mutlaka yatak odasına gelirdi.

Bekleyecekti... En iyisi onu gafil avlayıncaya kadar beklemekti.

Abdükadir, komşularından birine telefon ederek bu akşam gelemeyeceğini karısına haber vermelerini istedikten sonra uzanmak için kendisine bir yer aradı ve Dr. Şükrü'nün yatak odasına girdi. Aklı bir hayli karışıktı, başının fena halde dertte olduğunu biliyordu. Tam anlamıyla bir bok çukuruna saplanmıştı ve bunun tek sorumlusu da kendisiydi. Önüne geçemediği o şehvet krizi pahalıya mal olmuştu. Buradan kurtuluş yoktu. Nasıl olsa polis sonunda kendisini ele geçirecekti. Geleceği kararmıştı artık. İçerideki kadını düşündü. Gösterdiği teslimiyet fazla olmuştu. Adeta tabla teslimdi kadına. Elinde oyuncak olmuş, bir köle gibi davranmıştı. Yaşadığı o geceyi anımsadıkça soğuk terler basıyordu. Bir erkek olarak küçük düşmüş, rezilane anlar yaşamıştı. Leyla'nın da hiç insafı yoktu. Hâlâ umursamazca yanında çıplak dolaşıyor, kendisini arzulayan bir erkek olduğunu hiç hesaba katmıyordu. Bu kadarı da fazlaydı artık. İster istemez onun bitişikteki odada banyodan çıkmış o taptaze çıplak bedeniyle çarşaflara serilmiş halini hayal etti. Elinde olmadan erkekliği kabardı. Onu*yine arzulamaya başlamıştı.

Neden öyle davranıyordu acaba? Kendisini yeniden sınamak için mi? Ona elini sürmemeye yemin etmişti, yoksa yanılıyor muydu? Arap kadınları ateşli olurdu, onun da şehvetten kuduran biri olduğuna emindi, ama yaklaşamazdı, kesin emin olmadıkça yaklaşamazdı. Ondan belirgin bir işaret beklemeliydi.

Yatağın içinde huzursuzca kıpırdandı. Daha ne bekleyecekti? Kendini bilen bir kadın o haliyle kendisini arzulayan bir erkeğe görünür müydü hiç? Belli ki o da bu sıcakta kudurmuş, şehvet ve ihtiras kasırgasına tutulmuştu. İstiyordu, arzularının bir erkek tarafından bastırılmasını istiyordu. Yataktan kalktı.

Bir bahane bulup yanma gidecekti. Hâlâ o çıplaklığıyla duruyorsa, kendisini beklediğinden emin olacaktı. Tam kapıyı açmaya kalkarken sesleri duydu. Eve birileri girmişti. Dehşete kapıldı, yoksa polis evi mi basmıştı? Yanılıyor muyum, diye kulak kabarttı. Bir çocuk sesiydi bu. Tanımadığı ev sahipleri olmalıydı. Ne yapacağını şaşırdı. Aptal aptal etrafına bakındı.

Ne yapabilirdi? Yanında silah da yoktu. Leyla da gelenleri duymuş muydu acaba? Neyse ki o silahlıydı, bir çaresine bakardı elbette. Hareketsiz kalmayı yeğledi. Şimdilik korkacak bir şey yoktu. Alt tarafı sadece bir çocuğun sesini işitmişti. Kapının arkasına sinip bekledi. Cinsel arzuları korkuya dönüşmüştü...

4

Santraldaki istihbarat memurunun kayıt haberi, ajan Fikret Sağlam'a eriştiğinde MİT görevlisi bürosunu terk etmeye hazırlanıyordu. Kâğıda dökülen konuşma bandının metnini birkaç kere okudu, inanılır gibi değildi. Telefon konuşmasında Abdülkadir evine haber verilmesini, bu gece gelemeyeceğini söylüyordu. Adamın yalnız olmadığı besbelliydi. Şimdiye kadar onun Dr. Şükrü ile teması tespit edilememişti, o eve girmesi hatta o evi bilmesi bile düşünülemezdi, oysa Çöl Akrebi

Doktor'u orada öldürmüştü. Demek kadında evin bir anahtarı vardı. Doğrusu saklanmak için hiç akla gelmeyecek bir yer seçtiğini kabul etmek zorundaydı.

Hemen telefona sarılarak Engin'in Erenköy'deki evini aradı. Numara cevap vermiyordu. Hiç hoşuna gitmedi bu durum. Acaba avukat ve karısı neredeydi? Aklına gelen ihtimalden ürktü, yoksa Selda hanım evine mi dönmüştü? Bu numarayı devamlı arayın ve temas kurarsanız hemen beni haberdar edin, dedi bürodaki görevlilere. Sonra polisi arayarak Özel Tim'den yardım istedi. Etiler'deki bir apartmana baskın yapılmasını istiyordu. Bir süre koltuğunda kararsız kalarak düşündü. Yeni gelişmeleri Mossad'ın istasyon şefi Albay Ventura'ya bildireceğine söz vermişti ama bu operasyona şimdilik onların karışmasını istemiyordu, avukatla karısı o evdeyseler her şeyden önce onların sağ salim kurtulmaları gerekebilirdi. Böyle bir operasyona onların müdahalesine izin veremezdi. Jakop Ventura'yı aramaktan vazgeçti. Gerekirse olayların seyrine göre haberdar edebilirdi. Ekibini alarak Etiler'e doğru yola çıktı.

Ama içi rahat değildi, Albay'ı atlatmaktan rahatsızlık duyuyordu.

Sanki basireti bağlanmıştı, kapının eşiğinden içeriye girmek istemiyordu Selda. Burnuna tanıdık bir koku çarpmıştı. Kendi kullandığı şampuan ve deodorant kokusu gibi. Ama oda boştu, içeride kimseyi göremiyordu. Huylanarak bir iki adım attı içeri.

Aynı anda bir kadın eli arkadan sıkıca ağzını kapatırken, beline bir silah namlusunun dayandığını hissetti. Kadının sadece çıplak kolunu görebiliyordu ve kulağına o aşina olduğu ses geldi. Fısıltı halinde,

"Kımıldarsan gebertirim," diyordu. İngilizce konuşan sesi tanımıştı. Bu oydu, Çöl Akrebi.

Aman Allahım, diye titredi Selda. Dizlerinin bağı çözülmüştü sanki. Bitmeyecek miydi bu çile? Bu kez başka bir kabusun içine düşmüştü. Ama bu bir rüya değildi, terörist kadın bütün canlılığı ve dehşet saçan tehdidiyle yeniden evindeydi.

İnanmak istemedi bir an. Aklı almıyordu, şehrin bütün polisi, memleketin Gizli Servisi peşindeyken o rahatlıkla evinde dolaşıyor, banyosunu kullanıyor ve şimdi de kendisini öldürmekle tehdit ediyordu.

Selda son günlerde öylesine tehlikelerle karşılaşmıştı ki, neredeyse kanıksar olmuştu, nitekim heyecanlanmasına ve korkmasına rağmen fazla şaşırmadığını duyumsadı. Hatta kendisine kızdı bile; koridordaki o ıslak ayak izini gördükten sonra, yine bir kabusa kapıldığını sanarak Engin'e seslenmemesi aptallıktı. Ama çaresizliğini çabuk kavradı, yalnız kendisinin değil, oğlu ile Engin'in de hayatı tehlikedeydi.

Elinden geldiğince soğukkanlı olmaya çalışarak kımıldamaktan vazgeçti. Bu şartlar altında onunla mücadele edemezdi, ayrıca onun ne denli kuvvetli olduğunu ve bir erkek gibi dövüştüğünü biliyordu. Geçen sefer boynunu kırılmaktan kupayı kurtarmıştı. Üstelik şimdi bir de beline dayalı bir tabanca vardı. Hareketsiz kaldı.

Okan'ın odasından hâlâ sesler geliyordu. Kadın evde yalnız olmalıydı. Birden oğlunun sesiyle irkildi. "Anne! Kırmızı şortum nerede?" Donakaldı. Okan az sonra bulamadığı şortu için yanına, bu odaya dalacaktı. Çocuğun düşeceği durumu düşündü. Onu kurtarmalıydı, oğlu kesinlikle bu odaya girmemeliydi.

Serbest olan elleriyle dudaklarını örten kadının parmaklarını aralamaya çalışarak "Oğlumla konuşmama izin ver," diye mırıldandı. Neden sonra Türkçe konuştuğunu farketti, kadın muhtemelen anlamamıştı. Bu defa meramını ingilizce anlatmaya çalıştı ama ne söylediğini kendi bile duyamadı. Çöl Akrebi sesinin çıkmaması için eliyle ağzına yaptığı tazyiki artırmış, silahın namlusuyla belini kanırtmaya başlamıştı. Çaresizlik içinde sustu. Aklına yapacak başka bir şey gelmiyordu.

Leyla sert bir hareketle, Selda'yı yerinde döndürdü. Şimdi yüzleri kapıya çevrilmişti. Genç kadın birden ağzındaki elin çözüldüğünü, fakat bu kez

güçlü bir kolun yılan gibi boynunu sardığını hissetti. Bu daha da beterdi, şimdi nefes almakta zorlanıyordu. Kol, boyun kemiğine baskı yapıyordu. Boğazından hırıltılar yükseldi. Okan'dan ses gelmiyordu. Şortunu bulmuş muydu yoksa? Selda bir an kulağındaki fısıltıyı tekrar duydu.

"Kaç kişisiniz? Oğlunla yalnız mı geldin? Başkaları da var mı? Elinle işaret et." Selda anlamıştı soruyu. Beyninde acele bir muhakeme yürüttü. Salondaki Engin'in hiç sesi çıkmıyordu, belki onun varlığından haberi yoktur, diye düşündü. Belli ki eve gelişleri kadın için sürpriz olmuş, boş bulunmuştu. Engin kurtuluşları için bir ümit olabilirdi. O becerikli ve cesur bir adamdı, mutlaka bir yolunu bulur onları bu tehlikeden kurtarırdı. Kısa bir tereddüt geçirdi. Sonra sağ elinin iki parmağını yukarıya kaldırdı. Oğlu ile yalnız geldiğini anlatmaya çalıştı, içinden de inşallah boş bulunup Engin sesini çıkarmaz ve varlığını belli etmez, diye geçiriyordu. Ama çok anlamsızdı bu düşündüğü; onların geciktiğini gören kocası az sonra harekete geçecek, arkalarından odalara gelecek, hiç olmazsa, tamam mı, eşyalarınızı toparladınız mı, falan diye konuşmaya başlayacaktı. Selda biran doğru yapıp yapmadığını düşündü. Belki de kadın yalan söylediğini anlayınca beline bir kurşun sıkabilirdi. Sonra aklına geldi, acaba Engin evden çıkarken tabancasını yanına almış mıydı? Hiç sanmıyordu. Erenköy'deki evin yatak odasında birlikte giyinmişlerdi, o sırada Smith-Wesson'u gördüğünü hatırlamıyordu, yanına alsa mutlaka anımsardı, ayrıca yeniden silah taşıması için bir neden de yoktu, çünkü artık tüm tehlikelerin bittiğini ve kendilerinin huzur ve emniyette olduklarını sanıyorlardı. Ümitleri biraz daha kırılır gibi oldu.

Sıcaktan bunalmıştı Engin. Ne Okan'dan ne de Selda'dan ses gelmiyordu. Saatine baktı, eski karısının huyunu hatırladı; Selda her zaman ağırkanlıydı, aceleye hiç gelemezdi. Kim bilir içeride neler topluyordur, diye düşündü. Hiç işine yaramayacak, bir sürü ıvır zıvırı bavula doldurduğuna emindi.

"Daha işiniz çok sürecek mi?" diye seslendi, ikisinden de ses gelmemişti. "Biraz acele edin," diye sesinin tonunu yükselterek bağırdı yeniden. Yine cevap yoktu.

Biraz daha bekledi. Hadi Selda'yı anlıyordu, ama Okan ne yapıyordu acaba? Bir çocuğun hazırlanması da bu kadar sürer miydi yani?

Yerinden kalktı, yatak odalarına giden koridorun başına geldi.

"Okan!" diye seslendi. "Okan, neredesin?"

Oğlu cevap vermiyordu.

Engin ilk defa içinde bir huzursuzluk hissetti. Ev bir mezar gibi sessiz göründü gözüne. Bakışları uzun koridorda dolaştı. Oğlunun da, Selda'nın da odalarının kapıları açıktı ama cevap veren yoktu. Sesini duymamaları olanaksızdı.

Soğuk soğuk terlemeye başladı. Açıklayamadığı bir korku yüreğini kapladı. Görünmez bir tehlikeyi sezinler gibiydi. Yerinden kımıldamadan, "Selda!" diye bağırdı tekrar. Neler oluyordu?

İkisinin de sesine karşılık vermemeleri anormal değil miydi? Deli gibi Okan'ın odasına koştu. İlk açık kapı onunkiydi. Çocuğu içeride bulamadı. Düzenli yatağın üzerinde iki mayo ile bir deniz topu duruyordu. Hızla odadan fırlayarak Selda'nınkine koştu. Kapının önünde mıhlanıp kaldı.

Gördüğü manzaradan dehşete kapılmıştı. Selda yatağın üzerinde sessiz ve perişan oturuyordu, ama kanını donduran şey, çocuğun ağzını kapatarak kocaman bir kırk beşliği şakağına dayamış olan o lanet kadındı. Çöl Akrebi'ni hemen tanımıştı.

Ağzından tek kelime çıkmadı. Onunla ilk karşılaşmaları yine bu evde olmuştu. Ne kadar gaddar ve acımasız olduğunu biliyordu. Gözleri kadının pis pis sırıtan yüzüne odaklandı. "Kısmette yeniden karşılaşmak varmış," diyordu kadın gülerek. "Sakın sesini çıkarayım deme. Yoksa oğlunun beynini dağıtırım."

Engin, bu vahşi ve acımasız kadının rahatlıkla söylediğini yapacağına inanıyordu. Daha önce de bu evde Dr. Şükrü'yü öldürmüştü. Adamın kanlı cesedi gözünde canlandı.

Teslimiyetini göstermek için bilinçsizce kollarını kaldırdı. Şu anda yapabileceği bir şey yoktu.

Tıpkı Selda gibi o da başlarına gelen bu yeni felaketi anlayamıyordu. Bu kadın nasıl olmuş da eve girebilmişti? Gerçi artık bunları düşünmenin pratik bir faydası yoktu, şöyle veya böyle kadın buradaydı ve kendilerini silah tehdidi ile teslim almıştı.

İlk şaşkınlığını atlatan Engin, "Bizden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Kes sesini, konuşma!" diye hırladı kadın.

Engin susmak zorunda kaldı.

Çöl Akrebi bu defa, "Abdülkadir, buraya gel!" diye bağırdı.

Karı kocanın gözleri irileşti; demek evde biri daha vardı. Başlarını çevirip ortaya çıkacak olan kişiyi görmeye çalıştılar. Dr. Şükrü'nün yatak odasından sesler gelmişti. Az sonra kapıda iri yarı bir adam belirdi.

Selda ürkerek adama baktı. Onu daha evvel görmemişlerdi, terörist kadının yardımcısı olmalıydı.

Adam biraz şaşkın, biraz kararsız odadakileri süzüyordu. Aralarında Arapça konuşmaya başladılar. Engin konuşulanlardan tek kelime anlamıyordu. Ama kadının bir şeye sinirlendiğini, adamın da itiraz ettiğini sanıyordu. Adam kadına göre alt rütbeli bir görevli olmalıydı, zira ona karşı elinden geldiğince saygılı ve itaatkâr davranıyordu. Bir süre hararetli hararetli tartıştılar. Sonunda adam Selda'ya dönerek temiz ve düzgün bir Türkçe ile, "Hanımefendi, lütfen yataktan kalkar mısınız?" dedi.

İkisi de hayretle adama baktılar. Adamın Türkçe bildiğini düşünmemişlerdi.

Selda inleyerek adama sordu:

"Bu kadın bizden ne istiyor?"

"İnanın şimdilik ben de bilmiyorum, fakat lütfen onun söylediklerini yerine getirin ve emirlerine riayet edin. Hiç şakası yoktur ve gözü kara biridir. Ters bir hareketinizi görürse tereddüt etmeden ateş edebilir."

Selda adamın konuşma tarzından nedense ona güvenebileceği duygusuna kapıldı. "Lütfen bize yardım edin. Biz masum kişileriz, bu kadınla bir alıp veremediğimiz yok. Kendi halinde bir aileyiz, burası benim evim."

"Biliyorum hanımefendi, ama elimden bir şey gelmez. Onun söylediklerini yapmak zorundayım. Sizleri bağlayacağım. Emir böyle." "Yoksa siz de onun esiri misiniz?"

Selda çok aptalca bir soru sorduğunu fark etti ve sustu. Ama adam bir saniye sonra başını sallayarak, "Öyle de sayılabilir," diye fısıldadı.

Karı koca şaşkınlıkla adama baktılar. Bu ifadeden pek bir şey anlamamışlardı. Ama Engin'in içinde bir ümit ışığı doğdu. Bu adamdan yararlanabilirlerdi.

Selda kenarına iliştiği yataktan kalkınca, Abdülkadir yatak çarşafını kaldırıp bir hamlede ucundan yırttı. Yırtılan parçayı bükerek ince bir hale getirdi ve Engin'in kollarını arkaya alarak bileklerini sıkıca bağladı. Aynı şeyi bu kez çarşaftan yırttığı başka bir parça ile Selda'ya uyguladı. Fakat genç kadının bileklerini fazla sıkmadı.

Çöl Akrebi küçük Okan'ın ağzını hâlâ sıkı sıkı eliyle kapalı tutuyordu. Engin'in bakışları endişeyle oğluna kaydı. Çocuğun suratı dehşet ve korkudan sapsarı kesilmiş, gözleri irileşmişti. Kumral saçlarının kapladığı alnı ter içindeydi. Engin içinden küfretti. Elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Çocuğun şakağından tabancayı çeken Leyla, oğlanı Abdülkadir'in yanına doğru fırlatırken Arapça bir şeyler homurdandı. İri yarı adam Okan'ı iri elleriyle zaptetti. Leyla tam Engin'in karşısına dikildi, alaycı bakışlarını ona çevirdi. Sonra elini pantolonunun üzerinde dolaştırmaya başladı. Engin kadının ne yapmak istediğini anlamamıştı, irkilerek geri çekilmek istedi, huylanmıştı. Çöl Akrebi'nin yüzünün ifadesi değişti, gözlerinde şimşekler çaktı, Arapça homurdanmaya devam etti. Nedense ikisinin de bildiği İngilizceyi konuşmuyordu. Engin geri geri çekilmeye çalışırken, Leyla birden sol eliyle pantolonun üzerinden hayalarını kavrayıverdi ve sertçe sıktı. Engin can acısıyla kısık bir çığlık atmış ve durmuştu. Soğuk soğuk terler döktü; acaba kendisine işkence mi uygulayacak, yoksa bu kadar kişinin arasında utanmazca bazı girişimlerde mi bulunacaktı? Her iki ihtimal de feciydi... Hareketsiz kalınca kadın gülmeye başladı. Bu kez İngilizce, "Korktun mu?" diye sordu. Korkmuştu ama bunu çılgın kadına söyleyemezdi. Hem de karısının ve çocuğunun yanındayken...

Sırıtmaya devam eden Çöl Akrebi'nin eli Engin'in bu defa pantolon ceplerine doğru gitti. Arka cebinde cüzdanını bulunca hızla çekip çıkarttı. Kırk beşliği güvenle beline yerleştirdi ve cüzdanı açtı. İçindeki paralara bir göz attı. Otuz milyon kadar Türk parası ve dört yüz Amerikan doları vardı. Bu para şimdilik onları idare ederdi, bulduklarını cebine atarken boş cüzdanı yere fırlattı.

"Kusura bakma ahbap!" diye söylendi. "Paraya ihtiyacım var." Engin'den yine hiç ses çıkmamıştı.

Leyla biraz rahatlamış gibi davranıyordu. Tam Engin'in önüne geldi. Yüzündeki o alaycı gülümseme kaybolmuştu. Şimdi öfkeyle avukata bakıyordu. Sonra ani bir hareketle kolunu geri çekip şiddetli bir yumruğu mide boşluğuna indirdi.

Neye uğradığını şaşıran Engin acı ile kıvrandı. Kadının gücünü biliyordu ama yine de bir kadının bu denli kuvvetli yumruk atacağını hesaplayamamıştı. Nefesi kesilerek eğilirken bu defa da şiddetli bir diz darbesini yüzüne yedi. Dengesi bozulan genç adam yere yuvarlandı. Burnundan ekoseli gömleğine kan sızıyordu ve burun kemiği kırılmış gibi sızlamaya başlamıştı. Düştüğü yerden kalkamadı, ayaklarından destek alarak doğruldu ve sırtını boş yatağa dayadı. Burnundaki kanama devam ediyordu.

Selda kocasının uğradığı saldırıyı görünce hafifçe inledi. Leyla bu kez de ona dönerek, "Kes zırlamayı şırfıntı!" diyerek yanağına bir tokat aşketti.

Odanın içinde sinirli sinirli dolaşmaya başlamıştı. Rehineleri başına problem olacağa benziyordu. Bir ara üçünü de öldürmeye karar verdi. Şimdilik onlara ihtiyacı yoktu. Abdülkadir'e dönerek, "Onları banyoya götür," dedi.

ETlLER Bulundukları ev kordon altına alınmıştı. Ekipler amiri, Özel Tim Başkomiseri ve Fikret Sağlam aynı arabanın içinde hareket planını saptamaya çalışıyorlardı. Daire dördüncü kattı ve üzerlerinde iki kat daha mevcuttu. Şartlar, operasyon için pek elverişli değildi ve en önemlisi içeride rehine olup olmadığı konusu hâlâ bilinmiyordu. Ayrıca çevre sakinlerinin durumu anlamaması ve etrafin dikkatini çekmemesi için azami dikkat sarfediliyordu.

Ajan Fikret Sağlam, Engin ve ailesinden hâlâ haber alamamıştı. MlT ajanları Selda'nın BMW sini evin bahçesinde bulmuşlardı, bu ailenin teröristlerin elinde rehin olduğunun açık bir işaretiydi. Cep telefonundan gözledikleri daireyi aradı; telefona yaşlı bir kadın çıktı. Ya yanlış numara düşmüştü, ya da Selda'nın evinin numarasında hata yapmıştı. Hattı kapattı, sonra yardımcılarından birine seslenerek, Merkez'den öğrenilen numarayı tekrarlattı. Bir daha çevirdi. Bu kez zil uzun uzun çaldı fakat açan yoktu.

Ev Abdülkadir'in telefonundan çok kısa bir süre sonra gözaltına alınmıştı. Teröristlerin evi terk ettiklerini sanmıyordu. Telefonu açmamayı tercih

etmiş olmalıydılar.

Fikret Sağlam, Özel Tim Başkomiseri'nin getirdiği muhtelif teklifleri dinliyor fakat hepsine itiraz ediyordu. Baş komiser asgari üç dakika içinde eve baskın yaparak teröristleri saf dışı bırakacağını iddia etmesine rağmen, ajan kuşkuluydu. Rehinelerin hayatları onu endişelendiriyordu.

Hava kararmaya yüz tutmuştu.

Sıcak ve nemli bir yaz akşamı başlamak üzereydi. Sokaklar yaklaşan yemek vakti nedeniyle sanki biraz daha tenhalaşmıştı.

Özel Tim yetkilisi de hırçınlaşıyordu. "Artık tekliflerimden birini kabul etseniz iyi olacak," diye homurdandı. "Uzun süre burada bekleyemeyiz."

Devletin bu birimleri arasında daima süregelen, yetki ve çekemezlik sürtüşmesi olurdu. İki kuruluş mensupları da birbirlerinden hoşlanmadıklarını açıkça ifade ediyorlardı.

Operasyonda kimin yetkili olduğu, kimin son emri vereceği belli değildi.

Ajan dalgın bir şekilde, "Havanın iyice kararmasını bekleyelim," dedi.

"Geç kalıyoruz. Hemen baskın yapmakta yarar var. Dışarı ile irtibatı temin eden bir adamları varsa, hazırlıklarımızın farkına varabilir, onları uyarır."

“İçerideki rehineleri düşünmek zorundayım komiser bey, acele karar veremem."

"Benim ne yaptığımı sanıyorsunuz? Ben de onlar için telaşlanıyorum. Elimdeki ekip bu işler için eğitilmiştir."

Ajan cevap vermeden arabanın açık kapısından dışarıya fırladı. Arkasından komiserin homurtularını duyuyordu. Yanına yardımcılarından biri yaklaştı. Kısık sesle: "Mossad'lıları ne yapacağız amirim?" diye sordu. "Haber verecek miyiz?" Fikret Sağlam bir sigara yaktı. Dumanı derin derin içine çekerken:

"Bilmiyorum," diye homurdandı. "Bunların yanında olmaz. İş ayyuka çıkar, haberi hemen basına sızdırırlar, sonra bir de medyayla uğraşmak zorunda kalırız."

Aradan bir on dakika geçti.

Ajan, arabanın yanında bir sigara daha yaktı.

Beklemekten sıkılan Özel Tim yetkilisi arabadan fırladı. "Ne karara vardınız?" diye sordu. Fikret Sağlam soğuk bir şekilde söylendi. "Operasyonu iptal ediyorum, herhangi bir harekete geçmeyeceğiz."

Başkomiser şaşırarak ajana baktı. "Emin misiniz? Yukarıdan yeni bir emir mi aldınız?" "Burada yetkili benim. Emirleri de ben veririm." "Nasıl isterseniz? Öyleyse ekibimi toplayıp gidiyorum."

Başkomiser arabaya döndü, telsizler cızırdadı; az sonra karanlıklar içinde Özel Tim arabaları birer birer uzaklaştı.

İki amir arasındaki konuşmaları dinleyen MİT elemanı amirine dönerek: "Şimdi ne yapacağız? Yeni bir emriniz var mı?" diye sordu. Ajan, "Bana Mossad'lıları bağlayın," dedi.

İçinden de küfürler savuruyordu. Mossad ajanları işi beceremezlerse hapı yuttuğunun resmiydi. Sonu bilinmeyen bir maceraya atıldığını biliyordu. Telefon belli aralarla iki defa çalmıştı...

Selda, Erenköy'de kaldığını bilmeyen ahbapları, dostları ya da arkadaşları olabileceğini düşündü. Doktor'un öldüğünü henüz duymayan onun tanıdıkları da olabilirlerdi. Ama aklına MİT tarafından aranabileceği ihtimali hiç gelmedi.

Engin'e baktı. Canının fena yandığı belliydi. Hâlâ iki büklüm duruyordu. Burnundan akan kan hafiflemişti ama hafif bir sızıntı dudaklarına doğru süzülüyordu.

Genç kadın tam bir ümitsizliğe kapılmıştı; en fazla da öteki odada o vahşi ve acımasız kadınla yalnız kalan oğlunu düşünüyordu. Kim bilir ne korkular içindeydi zavallı yavrucağı?

Gözlerini iriyarı fakat durumdan pek memnun gözükmeyen yabancıya dikti:

"Ben zengin bir kadınım," diye fısıldadı. "Bizi bırakırsan seni paraya boğabilirim."

Adam üzgün bir çehreyle kendisine bakıyordu. Fakat sesini çıkarmamıştı.

Selda sözlerinin nasıl bir etki yarattığını anlayamadı. "Beni duydun mu?" Sesinin tonu daha da hafiflemişti.

"Bir anda zengin olursun. Ne istersen veririm. Ayrıca polise de şikayette bulunmam. Söz veriyorum." Abdülkadir'in bakışları garipleşmişti. Engin içinden, boşuna konuşuyor, diye düşündü. Bunlar mantıksız idealisttiler. Para onların umurunda bile değildi, davaları uğruna her türlü insani düşüncelerden arınmış, gözlerini hırs bürümüş bir yığın canavar. Fakat Selda'ya karışmadı. Nasıl olsa cevabını alacaktı.

Karısı henüz gerçekleri göremiyor, karşısındaki adamı anlamıyordu. Selda: "Senin de çocuğun var mı?" diye sordu. Adam, evet dercesine başını salladı.

"O zaman bizim ne çektiğimizi, ne hissettiğimizi anlarsın. O yavrucağın ne günahı var? Bari onu, o canavar kadının elinden kurtar. Hepimizi öldürecek. Yalvarıyorum sana, bak sen de babasın, anlarsın, lütfen!" "Bunu yapamam hanımefendi." "Neden ama?"

"Sebebini sormayın lütfen, yapamam." Engin irkilmişti.

Adamın konuşma tarzı bir teröriste yakışmayacak kadar yumuşak ve insani idi. iç dünyasında fırtınalar estiğini hemen anladı. Ümide kapıldı birden, bu adamın da bir sorunu vardı. Dikkat etmişti; az önce içeride Çöl Akrebi ile Arapça yüksek sesle konuşmaktan çok tartışmışlardı.

Abdülkadir onları banyonun fayansları üzerine, sırtlarını duvara dayayarak yan yana oturtmuştu. Engin şimdi yan odadaki oğlunu düşünüyordu. Okan'ın vahşi kadınla yalnız kalmasından çok tedirgindi. Çocuktan hiç ses çıkmıyordu, belki de korkudan dili tutulmuştu. Selda:

"Sen Türkiye'de yaşıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Evet."

"Türk vatandaşı mısın?" Adam başını salladı. "Arap asıllısın, değil mi?"

"Hanımefendi, lütfen susun. Konuşmayın artık. Durumu daha da zorlaştırmayın." Selda diretti.

"Gördün mü bak? Yanılmamışım, sen aslında iyi bir adamsın. Sebebini bilmiyorum ama sen de o canavann eline bir şekilde düşmüşsün, onun esiri olmuşsun, istemeyerek bu işlere karıştığına eminim."

Abdülkadir dişlerini gıcırdattı, cevap vermedi. Selda adamdaki kararsızlığın arttığını hissediyordu. "Kendini, aileni, çocuklarını düşün. Sana yardımcı oluruz." Engin de lafa karıştı. "Ben avukatım, gerekirse seni savunurum.

O kadına silah tehdidi altında yardım zorunda kaldı, deriz. Kurtulursun, hiç merak etme, hadi arslanım karar ver. Çöz bizi. Bak üç kişiyiz, nasıl olsa o kadını haklarız." Abdülkadir kocaman elleriyle yüzünü örttü.

Vicdan azabı içinde kıvranıyordu. Leyla'ya yardımcı olmaya söz vermişti. Namus sözü. Ama o şeytanın tekiydi, insanları kullanmayı çok iyi biliyordu. Az önceki sahne yeniden gözünün önünde canlandı, banyodan çıkmış büyülü vücudu anımsadı, onu ne kadar şiddetle arzulamıştı. Onun kölesi olmuştu adeta ve bunu aptalca ona belli etmişti. Nihayet, "O çok tehlikelidir ve elinde silahı var," diyebildi. "İhanet ettiğimi anlarsa hepimizi vurur, hem de gözünü kırpmadan."

"Denemekte yarar var. Nasıl olsa bizleri öldürecek, sen de cinayete iştirakten pisi pisine tutuklanacaksın, hayatın sönecek."

Abdülkadir iyice bocalamaya başlamıştı.

"Hadi paşam, bu son şansını geri tepme, çöz bizi."

İri yarı adam banyo kapısının eşiğine gitti. Leyla'yı kontrol için yatak odasına doğru bir göz attı. Çöl Akrebi hâlâ odadaydı. Hiç ses gelmiyordu odadan.

Tereddütle rehinelere baktı. Sonra ani bir kararla Engin'in ellerini çözmeye başladı. Genç avukatın elleri serbestti artık, o da hemen karısının bağlarını çözdü. Ayağa kalktılar ve o anda kapıda Çöl Akrebi belirdi. Elindeki silah üzerlerine yönelikti...

Telefonun üzerinden yirmi dakika geçmişti ki Albay Ventura ve beş adamı Etiler'deki evin yakınında verilen randevuya yetiştiler. Hepsinin ellerinde iri çantalar, içinde silah ve bu tür bir operasyon için gerekli malzemeler vardı.

İstasyon şefinin gözleri parıldıyordu. Buluşma yeri olarak bir pastane seçilmişti. Ventura'nın ilk sorusu, "Nerede o ? " demek oldu.

"Az ilerideki bir apartmanın dördüncü katında. Adamlarım evi sardılar. Fakat bir sorun var." "Nedir o?"

"Ev sahibi karı kocayı ve ufak çocuğunu rehin aldıklarını sanıyorum. Albay onlara kesinlikle bir zarar gelmemeli. Bunu becerebileceğinize emin misiniz? Aksi halde bu izni vermem kariyerimin sonu olur, beni anlıyor musunuz?"

Albay adamlarına dönüp kendi dillerinde bir şeyler söyledi. Aralarında gülüştüler. "Evet, ne diyorsunuz?"

"Hiç endişelenmeyin Fikret Bey; buradakiler çok deneyimli antiterör uzmanlarıdır. Onları kurtarmaklığımız üç dakikadan az sürer. Yalnız sizinkilerin de bize yardımcı olmaları gerekir."

"O konuyu merak etmeyin, size gerekli destek ve yardım yapılacaktır."

"Bir isteğimiz daha var."

"Söyleyin."

"Cesedi ve adamlarımı taşıyacak bir uçak gelecek israil'den. Buna izin verilmesini sağlayın lütfen."

"O kolay, bunu sağlarım." "Öyleyse gidelim."

Az sonra evin bulunduğu sokağa yürüdüler. Gözetlemedeki ajanlar onları karşıladı. Apartman dairesinde her şey normal gözüküyordu. Karanlık basmış ve bütün binaların ışıklan yanmıştı. Daire karanlık gözüküyordu. Yalnız pencerelere dikkat edilirse bütün perdeler açılmıştı. İçeridekiler tedbir olarak ışıkları yakmamış, açık perdelerden içeriye sızan şehir aydınlığı ile durumu idare ediyorlardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye kükredi Çöl Akrebi. Abdülkadir'in yüzündeki ifadeden hiç hoşlanmamıştı. Koca Arap yüzüne dik dik bakıyordu.

"Onları bırak gitsinler! Hiçbir günahları yok. Ölmelerini istemiyorum."

"Saçmalama. Benim düşmanım onlar." "Hayır, değiller."

"Sultanına karşı mı geliyorsun? Bana itaate söz vermiştin." Abdülkadir'in gözleri büyümüştü ve kadına tiksinerek bakıyordu.

"Sen iblisin tekisin," diye mırıldandı. "Kanıma girdin, beni baştan çıkardın, kendine esir ettin. Hiç düşünmeden kulun kölen oldum. Ben bir şehvet budalasıyım, arzularımın esiri olarak kendimi rezil ettim, ama yeter, buna bir son vermeliyim. Artık Sultan filan yok." "Demek öyle? Daha iki gece evvel ayaklarıma kapandığın anı ne çabuk unuttun? Fırsattan istifade etmeye, ırzıma geçmeye çalıştığını hatırlamıyor musun? O zaman aklın neredeydi? Şimdi mi iblis oldum?" Abdülkadir'in gözü dönmüştü.

"Sen vahşi ve acımasız bir orospusun. Bana numaralar yapıp tahrik ettin. Benimle eğleniyorsun. Daha az evvel çıplaklığınla beni oyalamaya çalıştın. Çünkü yardımıma ihtiyacın vardı, değil mi? Hadi itiraf etsene, ne duruyorsun? Buradan çıkar çıkmaz beni kirli bir mendil gibi silkeleyip atacaksın."

Çöl Akrebi gülümsedi. "Yoksa fazlasını mı umuyordun?"

"Evet, seni daima istedim, arzuladım. Hep başımı döndürdün, ilk karşılaştığımız andan beri." "Aptal! Sen gerçek bir zavallısın!" "Doğru, ama sen de şeytanın ta kendisisin." iri cüsseli adam Leyla'ya doğru bir adım attı. Kadın: "Yaklaşma!" diye bağırdı. Selda ile Engin konuşulanları anlamamakla beraber, aralarındaki ağız dalaşından durumu sezinlemişlerdi. Engin her an kadının silahını ateşlemesinden korkuyordu. Leyla'nın yüzündeki ifade değişmeye başlamıştı. Kendini hazırlamaya çalıştı.

Dev adam kadının elindeki silahı almak için son bir hamle yaptı, fakat buna hazırlıklı olan Leyla hiç tereddüt etmeden tetiği çekti. Yakın mesafeden kurşunu yiyen Abdülkadir yerinde sallandı fakat yıkılmadı, Leyla'nın üzerine doğru yürümeye devam etti. Çöl Akrebi tabancayı bir kere daha ateşledi. Silah sesi banyoda yankılar yarattı. Dev Arap hâlâ yıkılmamıştı. Son bir gayretle kadına sarıldı. Leyla'nın dengesi bozulmuştu, kurtulmak için hamle yaptı, başaramadı. Sırtını duvara dayayarak Abdülkadir'i itmeye çalıştı. Arap ısrarla direniyordu. Leyla'nın elindeki silah iki beden arasında kaybolmuştu.

Engin'in harekete geçmesi için tam fırsattı. Artık Abdülkadir'den ümidi kesmişti. O kadar güçlü bir silahla, yakın mesafeden yediği iki kurşunla kurtulma şansı olamazdı fakat Engin'e müdahale için bir şans yaratmıştı. Hızla Arabı arkadan itti. Böylece Leyla'nın iyice duvara sıkışmasına ve kımıl-dayamamasına sebep oldu. Arada kalan tabanca

Çöl Akrebi'nin elinden banyonun fayanslarına düştü. Engin avazı çıktığı kadar:

"Selda, Okan'ı al ve kaç!" diye bağırıyordu. Selda şaşkınlıktan nutku tutulmuş olarak öylece yerinde kaldı. Bu durumda kocasını o kadınla baş başa bırakıp gidemezdi. Yere düşen silahı görmüştü. Neden sonra kendini toparlayarak yerdeki silaha uzandı ama bir türlü tabancaya erişemiyordu. Tabanca altı ayağın arasında sıkışıp kalmıştı. Eğildiği yerde bir daha denedi,

kolunu uzattı. Silah şimdi kendinden geçmiş Abdülkadir'in tam ayağının altındaydı. Leyla çırpınmaya devam ediyor, Engin de dev cüsseli adamı onun üstüne bastırarak kadını hareketsiz kılmaya çalışıyordu.

Engin bu halin daha ne kadar süreceğini kestiremedi. Kadın silahsız olmasına rağmen onun usta bir dövüşçü olduğunu bildiğinden teke tek bir mücadeleden korkuyordu. Bunu daha evvel tecrübeyle öğrenmişti.

Selda'nın hâlâ harekete geçmediğini görünce tekrar bağırdı. "Sana ne diyorsam onu yap, çocuğu al ve kaç. Bir de sizi düşünmeyeyim, hadi durma!"

Selda son bir tereddüt geçirdi. Galiba Engin haklıydı. Önce Okan'ı kurtarmak zorundaydı. Kocasının daha evvel o kadın karşısında ne kadar zorlandığını görmemişti, ne de olsa o erkek, silahsız bir kadını alt edebilir, diye düşündü. Yerdeki silahı ele geçirmekten vazgeçti, dizlerinin üzerinde doğruldu ve deli gibi oğlunu almak için yatak odasına koştu. Okan için çok endişe ediyordu, çocuktan hiç ses gelmiyordu. Hızla içeriye girip elektriği yaktı. Küçük çocuk annesinin yatağında uyuyordu; uykudan ziyade korkudan bayılmış gibiydi. Yüzü sapsarıydı. Selda, düzenli nefes alıp verdiğini görmese öldüğünü sanabilirdi. Oğlunu kucaklayıp hızla daire kapısına doğru koştu. Zorlukla kilidi açıp dışarıya çıktığında kalbi duracak gibi atıyordu. Genç kadın asansörü beklemeden merdivenlere doğru hamle yaparken kendisini bekleyen sürprizden habersizdi. Tam elini otomatiğin düğmesine atarken bileğinin karanlıkta fark edemediği biri tarafından kavrandığını fark etti. Ağzından hafif bir feryat yükseldi. Ama tanımadığı bir yabancı ses kulağına, "Telaşlanmayın, sizi kurtarmaya geldik," diyordu.

Selda şuursuzca, "Ben iyiyim, kocam içeride o canavarla boğuşuyor," diye bağırdı. "Ona yardıma gidin."

Sokak kapısı aralık kalmıştı.

Antrenin ışığı yanınca etraf aydınlandı. Kucağındaki oğluna sıkı sıkıya sarılı olan genç kadın, kapı önündeki tanımadığı adamlara garip garip baktı. Adamlardan biri ne olduğunu anlamadığı kola kutusu gibi garip bir nesneyi evden içeri doğru fırlatmıştı. Adamlar gözlerine kar maskesi gibi garip gözlükler takmıştı. Aralarındaki nispeten yaşlı ve ak saçlı olanı, "Burada durmayın, doğru aşağıya inin. Aşağıda size yardımcı olacak insanlar var," dedi.

"Ya kocam? O ne olacak?"

"Onu da biz kurtaracağız. Lütfen aşağıya inin hanımefendi ve merak etmeyin. Eşiniz az sonra yanınızda olacak."

Selda, tanımadığı Albay Ventura'ya inanmıştı. Dairenin açık duran kapısından evinin koridoruna bir bdktı. O içeriye fırlatılan kutudan yoğun, bir duman çıkarak etrafa yayılmaya başlamıştı. Selda'nın gözleri yaşardı, daha fazla konuşmayı keserek merdivenlere atıldı...

Aralarındaki itişme hiç bitmeyecek gibi geldi Engin'e. Anlayamadığı bir nedenle gözleri yaşarmaya başlamıştı, daha sonra etrafa yayılan dumanı fark etti. Neden sonra uyandı, bu bir göz yaşartıcı bombaydı. Demek birileri durumu fark etmiş ve onları kurtarmak için harekete geçmişti.

Abdülkadir'in cansız cesedi daha fazla dayanamadı ve dizleri bükülerek yere kaydı. Leyla ile Engin karşı karşıya kalmışlardı. Zaten her şey bir hafta önce yine bu evin girişinde bu canavar kadınla boğuşmasıyla başlamıştı; Engin bu defa her şeyin sonunun geldiğini ve müthiş serüvenin burada noktalanacağını sezinler gibi oldu. İkisinden birinin sonu gelmişti. Çöl Akrebi yanan gözlerini açmakta zorlanıyordu. Engin yaradana sığınıp var gücüyle kadına bir yumruk savurdu. Yumruk tam hedefini bulmuştu. Çöl Akrebi yere yuvarlandı.

Engin'e cesaret gelmişti ama o boğuşmaktansa kaçmayı yeğledi, kadın yere düşer düşmez banyo kapısından koridora fırladı. Koridorda dumandan göz gözü görmüyordu. Sokak kapısından dışarıya fırlarken birilerine çarptı. Onların kendilerini kurtarmaya gelen güçler olduğunu biliyordu. Yabancı biri kolundan yakalarken: "Kadın nerede?" diye sordu. Engin can havliyle, "Banyoda," diye bağırdı. Selda ve Okan'ın kurtulduğunu anlamıştı. Var gücüyle kendini merdivenlere attı. Bundan sonra olacaklar artık onu ilgilendirmiyordu...

Leyla çenesine fena bir darbe almıştı. Eve emniyet güçleri tarafından bir operasyon yapıldığını da anlamakta gecikmedi. Kapana sıkışmıştı. Can havliyle yere düşürdüğü 45'liğini aramaya başladı. Göz yaşartıcı bombanın dumanı gittikçe banyoya doluyordu. Gözleri yanıyor ve kaşınıyordu.

Abdülkadir'in cesedini iterek altından 45'liğini aldı, ayağa kalkmaya çalıştı. Ayak bileği sızlıyordu. Kalkamadı, duvara sırtını dayadı ve olacakları bekledi.

Koridorda hızla yaklaşan ayak sesleri duyuyordu. İşini bitirecek olan kişiler yaklaşıyorlardı, itiraf etmeliydi; korkmuyordu. Ölüme bu kadar yaklaştığı anda bile, duyduğu heyecana korku denilemezdi. Daha ziyade bir acıma, hayıflanma diye yorumlamak daha doğru olurdu. Birazdan genç yaşındaki yaşamı sona erecekti. Buna hiç kuşkusu yoktu. Teröristleri teslim almaktan ziyade öldürmeyi tercih ederlerdi. Değer miydi acaba, diye düşündü. Bunca yıldır inandığı idealleri uğrunda verdiği mücadelenin sonu bu mu olmalıydı? Senelerdir görmediği annesi, babası, kardeşleri geldi gözünün önüne. Özellikle de kız kardeşi Hatçe'nin küçük oğlu Ömer. Az evvel yatak odasında korkudan kendinden geçerek sızan o ufak velet Ömer'i hatırlatmıştı ona. Şimdi yeğenini nasıl olup da anımsadığına hayret ediyordu. Şu sıralar kocaman bir delikanlı olması gerekirdi. Ayak sesleri iyice yaklaşmıştı. Adamlar serseri bir kurşuna hedef olmamak için mevzilenerek yaklaşıyorlardı her halde. Silahı hâlâ elindeydi ama ateş etmeyecekti bu kez. Bunun hiçbir anlamı kalmamıştı. Çok adam öldürmüştü şimdiye kadar. Artık istemiyordu.

Birden kapıda iki kişi belirdi. Allanın sıcağında siyah uzun ceketler giymiş iki adam. Ellerinde Uzi marka otomatik silahlar vardı.

Leyla ıslak ve yanan gözleriyle onlara baktı. Biri genç, biri hafif yaşlı ve saçları ağarmıştı. Kır saçlıya hayalet görmüş gibi baktı, inanmak için yanan gözlerini serbest eliyle ovuşturdu. Tanımıştı onu. Cenbiye ile yaralayıp öldüğünü sanarak çölde akbabalara bıraktığı tankçı albaydı karşısındaki. Yanındaki genci tanımıyordu. Mossad'lılar nihayet kıstırmışlardı kendisini. Bunu nasıl becerdiklerini anlayamadı, işin başından beri kendisini satanın Hüseyin Rıza olduğunu düşünüyordu, onu gözü hiç tutmamıştı. Belki de yerde yatan şu namussuz Abdülkadir bir oyun oynamıştı, emin olamadı, evi arıyorum diye Mossad'lılara da ihbarda bulunmuş olabilirdi. Fazla da umursamadı, yolun sonuna gelmişti nasılsa... Demek kaderde Albay'la bir kere daha karşılaşmak varmış, diye sırıttı içinden. Albay yaklaşıyordu.

Elindeki Uzi'yi üzerine çevirmişti, ama ateş etmiyordu. İkisinin gözleri buluştu. Nefretle birbirlerini süzdüler.

Albay eli tetikte biraz daha yaklaştı. Yüzünde buruk bir tebessüm vardı şimdi.

"Beni hatırladın mı?" diye sordu.

Boğazı kurumuştu Çöl Akrebi'nin. Zorlukla:

"Unutur muyum hiç?" dedi.

"Seninle görülecek bir hesabımız var. Şimdi o hesabı kapatmaya geldim. Ne var ki ben senin kadar acımasız değilim. Seni yaralayıp ölüme terk etmeyeceğim." "Bir kurşunla işimi bitireceksin, değil mi?" "Evet öyle."

"Benim de elimde bir 45'lik var, canını cehenneme gönderebilirim." "Bu kez hiç şansın yok Çöl Akrebi. Seni köpek gibi öldüreceğiz." "Hadi, ne duruyorsun öyleyse? Çeksene şu tetiği." "Acelem yok. Senelerdir beklediğim anın keyfini çıkarıyorum." Leyla kıs kıs güldü.

"Ne yazık ki bu zevki asla tadamayacaksın." "Öyle mi?"

Çöl Akrebi yıldırım gibi kırk beşliğini şakağına dayayarak tetiğe asıldı. O kadar seri hareket etmişti ki Albay kımıldayamadı.

Yalnızca önüne devrilen cansız bedene bakakaldı.

Yanı başındaki Menahem Ruso ise kendini alamayarak hareketsiz kalan cesede peş peşe intikam alırcasına kurşun sıktı.

Temmuz sıcağı şehri kavurmaya devam ediyordu. Erenköy'deki evinin balkonunda karısı ve oğluyla sohbet eden Engin Mert önlerinde uzanan mutlu geleceğin planlarını yapmakla meşguldü. O korkunç gecenin üzerinden üç gün geçmişti. Okan o günkü olayların etkisini umduklarından da kolay atlatmıştı. Çocuk zaman zaman olayları hatırladıkça ürperiyordu ama ruhunda derin izler bırakacağını sanmıyorlardı. Antalya'da uzun bir tatile çıkmaya karar vermişlerdi. Döndüklerinde ise sade bir törenle nikâhlarını yenileyeceklerdi. Engin derin derin sıcak havayı ciğerlerine çekti. Huzur içinde yaşamak ne kadar güzeldi...

Table of Contents